

Giới thiệu Tao Nhã Chính Là Sai

Các bạn đang theo dõi truyện Tao Nhã Chính Là Sai của tác giả Mộc Sênh không chỉ đơn thuần là con người mà còn có yêu quái xung quanh. Mà cũng không phải là yêu quái mà là nửa người nửa yêu!

Tuy rằng Sesshoumaru không thích mèo, nhưng nhìn Fuyuki lại khiến hắn thích thú. Thấy tay áo, tao nhã quay người đi vào rừng, không thèm để ý con mèo tuyết đang kêu ở đằng sau.

Chắc rằng câu chuyện sẽ cho chúng ta nhiều thú vị của nửa người nửa yêu. Người và nửa người nửa yêu sẽ được tự nhiên chấp thuận?

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chạy trốn đâu có sai?

Hoàng hôn, mặt trời lặn phía tây, ngọn núi vốn yên tĩnh không một tiếng động lại liên tiếp phát ra tiếng yêu quái kêu.

“A –” Sau tiếng kêu của một cô gái thì vang lên tiếng một vật thể lạ đang lăn lộn.

Sau đó khu rừng lại yên tĩnh như trước.

“Đau...” Fuyuki xoa cái ót, đứng dậy.

A a, nơi này rễ cây cứng thật đấy, mới đụng vào đầu mà giống như hàng ngàn tấn sắt đập vào vậy, đau muốn chết!

Cơ mà sao cô lại ở trong rừng vậy? Cô nhớ rõ mình chạy khỏi buổi tọa đàm cờ vây của ông, lại nghe báo trong viện có cây đại thụ năm trăm năm nên chạy tới xem. Sau đó thì sao? A, bị một con quạ đen dọa hoảng sợ, sau đó rớt từ trên cây xuống, rồi khi tỉnh dậy thì thấy cái rừng này, rồi bị một đồng yêu quái đuổi theo. Sau khi thoát khỏi đám yêu quái lại bị ngã.

“Đời người thật sự trần ngập con đường bất hạnh!” Fuyuki phui quần cảm thán, “Bây giờ... nên làm gì đây? Trời sắp tối rồi!”

“A –” Một tiếng hét non nớt vang lên, hấp dẫn lực chú ý của Fuyuki.

Phía tây cách chỗ cô không xa, sau tiếng hét của đứa trẻ thì tiếng chạy rầm rập, giống như trăm người đang thi chạy marathon vậy. Dĩ nhiên cô cũng không ngu đến mức tin tưởng có tập chạy chạy marathon trong khu rừng kì quái này, có lẽ cũng giống tình huống cô mới gặp – bị một đồng yêu quái rượt.

Fuyuki rồi rầm, đối mặt với cái đồng yêu quái chả biết từ đâu lòi ra này cô không thể tự bảo vệ mình được, hơn nữa cô cũng không phải pháp sư trừ yêu gì, trời lại tối nữa. Nghe âm thanh kêu lên thì cô nghĩ đó là một đứa trẻ.

“Aizz, hết cách...” Cuối cùng, Fuyuki bủi môi, chạy đến hướng vang âm thanh của đứa trẻ với tốc độ không phải của con người.

Chạy mau, phải nhanh, nếu không sẽ bị đuổi theo... Không được, chạy không thoát... Ta, sẽ chết... Bị đám yêu quái... giết chết...

Ngay lúc Eigetsu tuyệt vọng thì một bóng người trong suốt chắn trước mặt hắn, hai tay hắn kết ấn, miệng đọc một chuỗi chú ngữ khó hiểu, một ánh sáng trắng xẹt qua, đám yêu quái đang đuổi theo hắn bị đánh xa hơn mười thước.

“Oa, thật lợi hại...” Eigetsu ngơ ngác nhìn chàng trai trước mắt, không biết phản ứng gì ngoài trầm trồ khen ngợi.

“Cái quái gì thế? Thì ra có người bảo vệ!” Lúc Fuyuki tới thì thấy chàng trai kia đánh bại đám yêu quái, vì vậy cô có chút buồn bực, mình chạy học mạng đến, lúc tới thì người ta không cần giúp đỡ. Cô bất mãn trừng mắt liếc cậu bé bảy, tám tuổi kia, có người bảo vệ còn hét to thế làm gì, thật đúng là...

Chàng trai trong suốt kia kinh ngạc một lát, không nghĩ tới ngoài một yêu quái nhỏ còn có người xâm nhập vào khu rừng này. Hơn nữa cô gái này mặc đồ vô cùng kì lạ, lúc này cô không hề chớp mắt nhìn bọn họ, khuôn mặt thanh tú của cô đang phân vân giữa việc chạy hoặc bỏ lại hai người để trốn đi... Ủ, khuôn mặt lạ ra hết mọi thứ đang nghĩ kia! Chàng trai chảy mồ hôi, bởi vì hắn biết cô gái này không phải sợ yêu quái mà lười ra tay thôi.

“À ừm, tiểu thư, tôi muốn mời cô giúp tôi một tay, một mình tôi không thể đấu hết cả đám này.” Giọng nói dễ nghe vang lên.

“Cậu không nói tôi cũng biết!” Giọng điệu vẫn giữ nguyên sự lười biếng, mang theo chút không tình nguyện, Fuyuki liếc mắt nhìn đám yêu quái, buồn rầu nhíu mày.

Bóng người mảnh khảnh không biết như thế nào lại xuất hiện bên cạnh Eigetsu, một tay kéo hắn chạy vào trong rừng.

“Không nghĩ tới tiểu thư còn chạy nhanh hơn cả tôi.” chàng trai nhìn cô gái bên cạnh, cười nói.

“Cảm ơn đã khen, thần kinh vận động của tôi tốt hơn người thường mà thôi.”

“Ừm, tiểu thư, xin hỏi thần kinh vận động là...”

“Tôi gọi là Fuyuki.”

“A, vậy tiểu thư Fuyuki, thần kinh vận động...”

“Thôi đi giùm, ngài linh hồn, bây giờ không phải là lúc quan tâm thần kinh vận động là gì, nếu không tìm cách thì sẽ bị đám yêu quái phía sau đuổi kịp đấy!” Fuyuki hoàn toàn hối hận, lúc này trong tay ngoài tên yêu quái nhỏ không có pháp thuật thì cái tên linh hồn ở bên cạnh không rõ lai lịch này hình như chỉ có thể đem mấy tên yêu quái kia đá văng ra một khoảng cách nhất định chứ không có cách nào tiêu diệt sạch chúng, nếu như thế thì việc cô bị lũ yêu quái kia xé xác là chuyện thường.

“A, xin lỗi, tôi đã quên việc chúng ta đang chạy trốn!”

“...” Thật đúng là “phiêu”, nói chuyện phũ vô cùng.

“Phía dưới!”

Nghe theo chỉ thị của chàng trai linh thần, Fuyuki cuối cùng cũng thoát khỏi đám yêu quái kia.

“Vù vù hô... Nguy hiểm quá, chút nữa là bị ăn luôn rồi...” Nằm trên mặt đất, Fuyuki dùng sức thở phì phò, đã lâu cô không chạy như vậy.

“Cái kia... Cảm ơn chị!” Eightsu nhìn Fuyuki không có chút hình tượng thực nữ nằm dài trên đất, một lúc sau mới có thể phản ứng, bản thân mình đã thoát khỏi nguy hiểm, không ngừng cảm ơn.

“Hửm? A...”

“Em gọi là Eightsu, chị tên gì thế?”

“Fuyuki. A, còn chàng trai linh hồn kia?” Fuyuki ngồi xuống, nhìn về hai người mở miệng nói.

“...” Chàng trai linh hồn kia không mở miệng nói, bay đến trước mặt Eightsu, nhìn Fuyuki đề phòng.

“Thôi. Không muốn nói thì thôi, dù sao ta cũng không phải...”

“Cô là yêu quái phải không?” Giọng nói dễ nghe lại vang lên, không thêm trả lời Fuyuki.

“Ài?”

“Hả?”

Eightsu và Fuyuki kinh ngạc, cùng lên tiếng.

“Trên người cô tỏa ra sức mạnh rất lớn, không phải loại sức mạnh tinh khiết của thánh nữ, mà là sức mạnh kinh khủng, tuy không mang mùi tà khí, nhưng lại giống yêu lực của yêu quái. Lúc đầu tôi không chú ý, chỉ nghĩ là con người đi lạc vào rừng, không nghĩ tới...”

“A, chị Fuyuki, chị như vậy mà là... mà là... yêu quái sao?” Eightsu bị dọa đến mức lùi về sau hai bước.

“Đúng vậy, ta là yêu quái, ta muốn ăn người ngay lập tức, Eightsu...” Fuyuki lao đảo đứng dậy, nhìn chăm chăm vào cậu bé tên Eightsu, một nửa mặt bị tóc đen che mắt làm cô không thể thấy được biểu tình trên khuôn mặt của hắn, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy âm trầm.

“A –” Eightsu sợ hãi hét lên, nhanh chóng chạy đến núp sau cây, cái linh hồn kia cũng bày ra tư thế nghênh chiến.

“Ahahaha... Chết cười, Eightsu, hóa ra em nhát gan như thế!” Fuyuki nhìn hành động sợ hãi của Eightsu, ôm bụng cười lớn, sự âm trầm trở thành hư không.

“Ách, chị Fuyuki, không phải yêu quái sao?”

“A?” Eightsu nhô mặt ra, nhìn Fuyuki sau đó nhìn về phía chàng trai linh hồn mang tia cầu xin giúp đỡ.

“Đúng là, cái tên hồn ma đó chỉ nói lời linh tinh để dọa trẻ con thôi!”

“A, đó là dĩ nhiên.”

“Vậy tại sao trên người cô có sức mạnh?” Chàng trai linh hồn vẫn nhìn Fuyuki cẩn thận.

“Không phải anh bảo sức mạnh của tôi chỉ cùng loại là sức mạnh của yêu quái, cơ bản không thể khẳng định tôi là yêu quái. Hơn nữa, nếu tôi là yêu quái thì anh nghĩ tôi sẽ ngu đến mức cứu anh và con quỷ nhỏ này sao?” Ài, cái tên linh hồn này đúng không phân biệt phải trái gì hết! Quả nhiên là báo ứng của cô khi xen vào việc của người khác.

“Thế thì chúng ta xác nhận chút đi!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhà Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nguy hiểm cũng không sai!

“Thật sự xin lỗi, là tôi đa nghi.” Sau khi thấy Fuyuki không bị gì thì hấn lui về sau mấy bước, cười xấu hổ đồng thời thở nhẹ một cái.

“Tốt quá, chị Fuyuki không phải là yêu quái!” Eightsu lau mồ hôi, sau đó ngồi bệt lên mặt đất.

Fuyuki nhìn biểu tình của hai người không nhịn được giật giật khóe môi. Cho xin, cô vốn không phải là yêu quái, lại biến thành con người giống như yêu quái, đây là hai người ngu ngốc.

“Aogiri.”

“Hả?” Fuyuki nhìn anh chàng linh hồn quái dị.

“Là tên của tôi.”

“Aogiri à...” Fuyuki ngẩng đầu nhìn lên trời. Mặt trời đã gần như xuống rồi, bốn phía cũng một màu đen “Này, chúng ta phải ở đây một đêm sao?”

“Muốn đi ra cái rừng này...” Eightsu đột nhiên mở miệng, “Từ phi tìm được thổ địa ở khu rừng này là Mochi sama [1] và Gwatan sama...”

[1] sama: kính ngữ.

“Mochi sama? Gwatan sama? Đó là ai?”

“Mochi sama và Gwatan sama là thổ địa của nơi này. Mỗi lúc đến mùa thu hoạch thì hai ngài ấy sẽ tiến hành so tài, lúc Mochi sama mà thắng thì sẽ có một năm thu hoạch lớn, còn nếu Gwatan sama thắng thì nơi này sẽ hoang vu.” Eightsu nói, “Nhưng, bảy năm về trước, Mochi sama bị một pháp sư phong ấn lại lúc đang đấu với yêu quái, nên nơi này trở thành của Gwatan sama. Từ khi đó, nơi này bắt đầu nạn đói, hàng năm đều thất thu. Tài nguyên nơi này coi như sung túc nhưng mà kết giới ở nơi này bỗng dưng biến mất, các yêu quái tập hợp đến đây, cho nên thôn dân không dám tiến vào đây, mà nếu vào cũng không thể ra được...”

“Vậy Eightsu muốn tìm Mochi và Gwatan nên mới vào đây hả?”

“Không được gọi tên của hai ngài ấy như vậy, chị Fuyuki!” Eightsu bắt mẫn sửa lời, “Đúng vậy, em bởi vì mẹ em mà đến. Sau khi bố em qua đời, mẹ em một người nuôi sống gia đình, nhưng ba năm nay thất thu, mẹ em, bà ấy... nhiễm bệnh nặng, nếu còn như vậy...” Bàn tay nhỏ nắm chặt, nước mắt lưng rung nhưng lại quật cường không rơi xuống, đây là yêu quái nhỏ kiên cường nha!

“Không phải còn có Gwatan à? Không nên mất hi vọng!” Fuyuki vuốt tóc Eightsu, an ủi.

“Gwatan sama không phải là vị thổ địa của mùa màng, với lại vì giăng kết giới để cho yêu quái không tấn công vào thôn, ngài ấy đã dùng hết sức. Cho nên hiện tại, muốn ngài ấy giúp đỡ mùa màng là việc không có khả năng.”

“Ồi chao... Vậy chúng ta đi ra bằng cách nào?”

“Có cách, nhưng bây giờ Gwatan sama không ở đây, không rõ là đi đâu?” Aogiri trầm tư nói, “Cách đây không xa, ở phía đông là nơi thờ của Gwatan sama, chỉ cần có thể vào trong đó thì có thể về lại thôn.”

“Vậy thừa dịp trời còn chưa tối chạy đến nơi thờ của Gwatan đi!”

Đi theo chỉ dẫn của Aogiri, ba người chúng tôi thuận lợi tìm được đền thờ của Gwatan. Đền thờ không lớn, nhưng lại có ý tứ của thời xa xưa, lại xuất hiện nhiều chỗ bí rách.

Fuyuki tò mò nhìn khắp nơi, đây là đền cổ ở Nhật Bản, có điểm khác nhau với Trung Quốc, ở Trung Quốc là trang trọng thì ở đây là giản dị, an tường. Ở đây và rừng rậm lúc này giống như hai thế giới khác nhau vậy.

Nhưng, cô nhớ lúc ở với ông, cái chỗ kia đúng là kiến trúc cổ, nhưng tất cả đều là phong cách Trung Quốc, tuyệt đối không có kiến trúc Nhật Bản.

Nhìn Eigitsu một lát, cô phát hiện được mình đang ở cái tình trạng chó má như thế nào!

Cô xuyên qua! Xuyên qua xuyên quốc tế! Fuyuki xoa hai thái dương, cái chuyện này thật sự vượt qua năng lực thừa nhận của cô. Mỗi lần gặp yêu quái thì sẽ phát sinh không ít chuyện hay ho, giống như mới bắt đầu vậy. A a, lúc này thật sự rất phiền toái, cô trở về cách nào đây?

Nhìn mấy ngọn núi bao phủ xung quanh, cô bắt đầu đi thử dài, đứng dậy, vỗ bụi. Bây giờ không phải lúc để uể oải, vẫn nên đi tìm cách trở về, nếu ăn mặc như thế thì vẫn có cách trở về nhỉ?

“Sàn sạt...” Có tiếng người đi từ lùm cây bên cạnh.

“Ai đó? Đi ra!” Fuyuki nhìn nơi phát ra tiếng kêu, quát.

Bây giờ là lúc rạng sáng, cô không thể thấy rõ xung quanh, nhưng sau khi Fuyuki hét ra cũng không thấy ai đi ra, bốn phía cũng im lặng.

Không lẽ lúc này cô nghe nhầm? Đó chỉ là tiếng gió thổi?

Quên đi, tốt nhất là trở về thôn, cô nửa đêm đột nhiên chạy đến đền của Gwatan là một hành vi thần kinh, huống chi đằng sau cái đền này là khu rừng cô vừa bị một đoàn yêu quái đuổi theo.

“Sàn sạt.....”

Lại nữa, không nhìn không nhìn... Cước bộ của Fuyuki càng lúc càng nhanh.

“Đó là con người?”

“Đúng thế, đúng thế, đó là cô gái trong thôn mới đi vào đó không lâu, hình như tên là Fuyuki.”

Âm thanh nói chuyện ở đằng sau tuy nhỏ nhưng rõ ràng, Fuyuki cứng người một chút, bước nhanh hơn.

“Yuriko, chúng ta đi nhờ cô ấy đi!”

“Ngu ngốc! Lỡ cô ấy không đồng ý thì sao?”

“Thì...”

Âm thanh phía sau đột nhiên dừng lại, Fuyuki dừng lại, xoay người nhìn lui, nhưng không nghĩ tới lại có cái bóng đánh úp vào cô, sau đó cô mất đi ý thức.

“Đau!” Fuyuki tỉnh dậy đã khoảng mười một giờ, nơi cô đang nằm là đoạn hành lang của đền thờ.

“Chị Fuyuki tỉnh rồi à?” Eigitsu kêu lên một tiếng, gọi trở về lực chú ý của Fuyuki.

“Cuối cùng cũng đã tỉnh.” Âm thanh dịu dàng vang lên, Fuyuki cũng chú ý đến sự tồn tại của Aogiri, đồng thời thấy được bên cạnh Aogiri là một người mặc bộ đồ động vật màu trắng. Đó là yêu quái ha?

“Fuyuki sama, ngài tốt chứ? Đây là lần đầu gặp, thần là người bảo vệ cho Mochi sama – Michi” Yêu quái nhỏ lễ phép chào Fuyuki.

“Ừm, rất vui khi được gặp!”

“Tôi hôm qua đánh phải ngài, thật sự xin lỗi!”

“Cái gì? Ngươi...”

“Thật sự xin lỗi ngài, chúng thần không cố ý.” Âm thanh giải thích đột nhiên trở nên nghiêm trọng, con yêu quái nhỏ đó giống như làm kĩ thuật phân thân, đằng sau xuất hiện một đám yêu quái nhỏ.

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi..... Các ngươi.....” Fuyuki sợ hãi, chỉ vào đám người tên là Michi kia, không nói nên lời. Đây là gì? Thuật phân thân?

“Hô –” Hít một hơi, Fuyuki trấn định, “Được rồi, vậy thì nói cho tôi biết lý do tại sao?”

“Chúng thần muốn mời Fuyuki sama đảm nhận vị trí của Mochi sama.”

“Hô?”

“Bây năm trước, sau khi Mochi sama mất tích, chúng thần đã cố gắng chống đỡ đền thờ này, hi vọng có thể duy trì được kết giới, bảo vệ thôn dân, nhưng bây giờ ngày càng tệ hơn, ánh sáng nơi quả cầu thủy tinh ngày càng yếu.” Michi lộ ra bộ dạng đau lòng. “Nhưng sau khi Fuyuki sama bước vào đền thờ, ánh sáng của quả cầu lại sáng rực lên, hơn nửa trên người ngài lại mang sức mạnh rất lớn, cho nên...” Michi đầu lĩnh sáng mắt nhìn chăm chăm vào Fuyuki làm cô cảm thấy có một cái gì đó không tốt.

“Cho nên... Cầu ngài thay thế Mochi sama, trở thành người bảo vệ thôn!” Đám Michi đồng thanh nói.

A, haha, quả nhiên là thế... Fuyuki giật giật khoe miệng, đang muốn mở miệng thì bị Aogiri cản lại.

“Nói cách khác, khi mà Fuyuki trở thành thế hệ tiếp theo của Mochi sama thì thôn sẽ tốt hơn?”

“Ừm, đúng thế!”

“Vậy Fuyuki trở thành người thừa kế của Mochi sama đi!” Aogiri thay Fuyuki quyết định.

“Này này...” Tôi còn chưa đồng ý.

“Tốt quá, về sau thôn sẽ tốt hơn. Thật sự là tốt quá, chị Fuyuki!” Eightsu vui sướng cầm ống tay áo của Fuyuki.

“Tôi nói...” Tôi không đồng ý!

“Có nghi thức nào cần thiết khi Fuyuki trở thành người kế nhiệm của Mochi sama không?” Aogiri hỏi Michi.

“Cái này chỉ cần thông báo cho người bảo vệ Gwatan – sama, nhóm Ruri, sau đó nói cho đám yêu quái ở trong rừng là được rồi.”

Đáng chết, các người không thèm hỏi ý kiến của tôi mà dám quyết định sao? Chưa hỏi tôi có đồng ý hay không mà đã thảo luận nghi thức kế nhiệm? Nhìn nụ cười tao nhã của Aogiri, Fuyuki cuối cùng cũng hiểu, cái tên kia không phải là linh hồn dịu dàng gì cho cam, hẳn là một tên nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Gặp khuyến yêu không sai!

Gặp mình mà gặp em Inu no Taishou và Izayoi là đuổi ngay từ khi biết tên :V

Khỏi lừa khắp nơi, đây là thời Chiến quốc, yêu ma hoành hành, chỉ có khu vực phía Tây là do một yêu quái làm vương thống trị. Ở nơi đó, con người và yêu quái cùng sống với nhau, không chịu khổ lừa. Trăm năm tới, chủ nhân ở nơi đó cùng với vợ của mình vẫn phát triển nơi đó, chủ nhân của Tây quốc là người nổi tiếng khắp yêu giới cùng nhân giới.

Nhưng, hòa bình đã bị đánh vỡ vào năm trước. Inu no Taishou yêu một người phụ nữ là con người, vì vậy bỏ rơi vợ mình. Không ít yêu quái mạnh mẽ tấn công Tây quốc, mưu toan cướp lấy miếng thịt béo này. Vì vậy, một hồi đại chiến giữa những yêu quái mạnh bắt đầu mở ra.

“Akira, là nơi này sao?” Inu no Taishou ôm chặt người phụ nữ run run trong người, hỏi.

“Vâng, chính là nơi này, đây là nơi mà Mochi và Gwatan bảo vệ.” Akira gật đầu đáp.

“Tuy nói Mochi và Gwatan bảo vệ con người ở thôn này, nhưng bọn họ cũng là yêu quái, làm sao có thể thu nhận thêm con người là Izayoi?”

“Cái này, mười năm trước có lẽ sẽ không, nhưng...” Akira dừng một chút, tiếp tục nói, “Mười năm trước, không biết vì nguyên do gì, đột nhiên xuất hiện một cô gái con người tiếp nhận vị trí của Mochi. Cho nên thuộc hạ cho rằng cô ấy sẽ thu nhận Izayoi điện hạ.”

“Một cô gái loài người?” Inu no Taishou nhíu mày, một con người, cho dù tiếp nhận địa vị bảo vệ, có thể bảo vệ được Izayoi khỏi thời kì này sao?

“Tuy rằng cô gái kia là con người, nhưng kết giới mà cô ấy tạo ra còn mạnh hơn cả Mochi mấy phần. Không lâu trước đây thuộc hạ đã may mắn biết được, sức mạnh của cô gái tên là Fuyuki kia thật sự rất mạnh!” Nhớ một tháng trước bản thân bị kết giới của Fuyuki làm bị thương, Akira không khỏi rùng mình. Nhưng mà, điều tiếc nuối chính là không thể thấy được Fuyuki, người đó chắc chắn là một phụ nữ đẹp, lần này có đại tướng ở đây, hẳn nhất định có thể thấy được cô gái này.

Inu no Taishou khó khăn lắm mới tìm được đường đi vào đền, đang muốn đi vào trong thì bị một đám yêu quái nhỏ màu trắng cản lại.

“Ngươi là ai mà có thể phá được kết giới của Gwatan sama?” Yêu quái nhỏ mở miệng chất vấn.

“Hừ, vị này là vua của Tây quốc – Khuyến đại tướng, chúng ta muốn gặp chủ nhân của nơi này.” Akira thay Inu no Taishou đáp.

“Vua của Tây quốc? Không lẽ là người trong truyền thuyết kia?” Một yêu quái nhỏ hỏi.

“Mái tóc màu trắng, trên người hẳn còn có yêu lực rất mạnh, không sai đâu, hẳn là người đó.”

“A, thất lễ, chúng ta sẽ mang ngài đi gặp Fuyuki sama.”

Đi theo đám yêu quái kia qua thêm đá, chỉ một lát là đến trước cửa đền. Lúc đó họ thấy một thiếu niên thanh tú đang bung một rổ thuốc đi tới gần.

“Michi, đây là?”

“Eigetsu sama, đây là vua của Tây quốc, ngài ấy đến để tìm Fuyuki sama.”

“Vua của Tây quốc?” Eigetsu tò mò nhìn yêu quái trước mắt, “Nhưng, bây giờ đi tìm chị Fuyuki thì không tốt đâu, dù sao mới chấm dứt lễ hiến tế khi sang.”

Giọng của Eigetsu trong suốt, câu nói của cậu làm đám yêu quái nhỏ đứng hình.

A, vậy mà quên mất, hôm nay là lễ tế một lần trong năm, Fuyuki sama sẽ đấu với Gwatan sama, theo kinh nghiệm của những năm qua, lúc này tâm tình của Fuyuki sama sẽ rất khó chịu, đây không phải là thời điểm tốt! Đây là tiếng lòng của đám Michi.

“Bọn họ... sao vậy?” Inu no Taishou nhìn đám yêu quái nhỏ đứng hình, không khỏi mở miệng hỏi.

“A, không có gì, họ đang nghĩ tới việc không tốt thôi!” Eigetsu cười nhẹ, “Ngài đến tìm chị Fuyuki có chuyện gì sao?”

“Về việc này, lúc gặp Fuyuki sama chúng ta sẽ nói, chàng trai, cậu nhanh đưa chúng tôi đến gặp Fuyuki sama đi!” Akira nhìn Eigetsu nói.

“A, thật nhức đầu! Bây giờ không phải là lúc thích hợp để gặp chị Fuyuki!” Eigetsu nhíu mày nói.

“Ta hi vọng Fuyuki sama có thể giúp ta bảo vệ Izayoi một thời gian.”

“Thì ra là vậy...” Eigetsu nhìn người phụ nữ trong lòng Inu no Taishou, đó là một người phụ nữ sinh đẹp, nhưng rõ ràng là loài người, hơn nữa nhìn cái bụng nhô lên kia, bà ta đang có thai “Được rồi, ta mang các vị đi, nhưng mà chị Fuyuki có thể sẽ từ chối, vì vậy...”

“Cảm ơn!”

Nhìn về mặt kiên định của Inu no Taishou, Eigetsu chỉ có thể bắt đầu đi lắc đầu, xoay người dẫn đường.

Lúc gặp Fuyuki, Inu no Taishou có chút kinh ngạc.

Nhìn qua chỉ là một cô gái mười lăm, mười sáu tuổi, mái tóc đen dài, trên người mặc bộ đồ hiến tế xộc xệch, nhưng cô gái này không hề để ý, oán hận chàng trai linh hồn đang quỳ dưới chân mình. Tuy rằng biểu tình tức giận, nhưng nhìn vào mắt của chàng trai kia, tất cả đều là yêu thương, giống như cô gái đang làm nũng với hắn.

“Chị Fuyuki!” Eigetsu thấy Fuyuki và Aogiri đang cãi nhau, không quan tâm hẳn mang người lạ vào, không đứng, phải là yêu quái lạ vào, đành mở miệng nói.

Nghe được giọng của Eigetsu, Fuyuki mới buông ống tay áo của Aogiri. Quay đầu nhìn về mặt bắt đầu đi của Eigetsu, bên cạnh cậu là một người đàn ông tuấn tú, trên người mặc bộ áo giáp màu xanh, đôi mắt sáng, mái tóc trắng được cột ở sau, trên mặt là hai yêu văn màu lam, con ngươi màu vàng đang nhìn cô đầy hứng thú. Đó là một yêu quái.

“Khụ khụ...” Thấy Fuyuki nhìn mình chằm chằm, Inu no Taishou xấu hổ ho khan vài tiếng, mở miệng nói: “Tiểu thư là Fuyuki sama?”

“Hừm? Người là ai?”

“Ta là Inu no Taishou.”

“Inu no Taishou? Là Khuyến đại tướng của Tây quốc, cũng là vua của Tây quốc?”

“Đúng vậy!”

Lúc Inu no Taishou vừa dứt lời, Fuyuki nhíu mày đi tới gần hắn. Linh lực xung quanh cô tụ lại, cảm giác động trong không khí. Akira cũng đứng dậy nhìn Fuyuki, trốn sau lưng Inu no Taishou. Inu no Taishou buông Izayoi trong lòng, đem cô bảo vệ ở đằng sau, cẩn thận nhìn Fuyuki đang đi về phía mình.

“Xi—” Cách Inu no Taishou khoảng năm bước, thấy bộ dạng khản trương của hắn thì Fuyuki chợt bật cười: “Người làm bộ dạng đối phó với kẻ thù làm gì? Ta sẽ không gây hại cho người.”

“A”

“Vội lại, cho dù ta muốn làm hại ngươi, thì một đại yêu quái như ngươi còn sợ loài người như ta sao?”

“Là ta thất lễ.” Inu no Taishou cũng biết phản ứng này của mình hơi quá.

“Vậy, tìm ta có chuyện gì?”

“Ta hi vọng ngài có thể bảo vệ Izayoi một thời gian.”

Ánh mắt Fuyuki chuyển hướng từ Inu no Taishou sang Izayoi trong lòng hắc, nhìn đến cái bụng nhô lên của cô ta, lại nhú mày, đang muốn nói gì thì bị một âm thanh từ đằng sau cắt ngang.

“Ngài Inu no Taishou muốn chúng ta bảo vệ Izayoi để bà ta sinh con sao?” Aogiri đến cạnh Fuyuki: “Nhưng, nếu sinh ra bán yêu thì sẽ không ít yêu quái tìm đến gây phiền phức, đặc biệt là bán yêu có huyết thống với đại yêu quái.”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chấp nhận chắc không sai đâu nhỉ?

“.....”

Nhìn Aogiri và Inu no Taishou giằng co, Eigetsu thờ dài.

“Này, chàng trai Eigetsu!” Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh làm Eigetsu giật mình.

“Ngươi là?”

“A a, không phải ta đã nói chuyện với ngươi ngay từ đầu à? Ta là Myoga.”

“A, xin lỗi, tôi quên mất việc này, haha”

Ngươi cũng không nên quên nhanh như thế chứ, về mặt Myoga có chút dă kích.

“Khụ khụ, lúc này ngươi thờ dài cái gì?”

“Về việc các vị cầu xin, tôi nghĩ không nên hi vọng.”

“Há? Đây là ý gì?”

“Chị Fuyuki tuy rằng lúc này có chơi đùa với các vị, đúng là sẽ dễ dàng đáp ứng. Nhưng một khi anh Aogiri mở miệng, thì việc này cơ bản không có hi vọng.” Cho tới bây giờ đều vậy, tuy rằng chị Fuyuki thích làm theo ý mình, nhưng đối với anh Aogiri cũng có chút kính nể, đối với những quyết định của anh Aogiri thường không bao giờ phản đối.

“A” Thế thì nguy rồi, ngài Izayoi muốn chờ cũng không thể chờ được, nếu thật sự bị từ chối, vậy thì ngài Inu no Taishou sẽ giận cá chém thớt mà xử lý hắc. Làm sao đây? Có phải nên thừa dịp này mà trốn đi không?

Bên này đang tìm cách bỏ trốn thì bên kia Aogiri và Inu no Taishou vẫn đang tiếp tục giằng co.

“Nơi này luôn hòa bình, nếu đưa nhiều yêu quái tới thì không có khả năng đấu tranh, ngài Inu no Taishou đang muốn thôn dân nơi này hi sinh toàn bộ vì ngài sao?” Giọng nói vô cùng dịu dàng, ngữ khí cũng có sự tôn kính, nhưng lại sắc bén đến mức người ta không thể bỏ qua.

“Ta không có ý này, cũng không phải có ý muốn để Izayoi ở đây lúc này, ta chỉ mong Fuyuki sama có thể ra tay giúp đỡ.”

“A!” Lần này Aogiri cười lạnh, giọng điệu không còn dịu dàng như trước mà còn ẩn sự tức giận “Ngài Inu no Taishou, ngài không nghĩ đến mạng của Fuyuki sama cũng là mạng sống sao? Dựa vào cái gì mà Fuyuki sama phải vì ngài và người phụ nữ kia, thậm chí cả tên bán yêu kia mà có thể sẽ mất mạng? Các người đáng giá đến thế ư?”

Đến lúc này, không khí hoàn toàn đông lại. Aogiri và Inu no Taishou không lên tiếng nữa, có điều một linh hồn và một yêu quái đang chuẩn bị đánh nhau.

Một lúc sau, ngay lúc tất cả mọi người nghĩ hai người này đánh nhau thì Inu no Taishou mở miệng nói, “Xin lỗi, là ta không suy nghĩ đến mặt này. Vậy thì, xin lỗi vì đã quấy rầy!”

Dứt lời, ôm lấy Izayoi quay người trở về. Còn Aogiri đem những lời chuẩn bị nói nuốt xuống.

“Xin lỗi, Izayoi!” Hấn dụi dãi, áy náy nói với người phụ nữ trong lòng.

“Không, Izayoi có chàng ở bên cạnh là đủ rồi. Cho dù không thể qua được lúc này, Izayoi cũng không oán hận.” Izayoi nhìn Inu no Taishou kiên định.

Hấn không tự chủ ôm chặt Izayoi lại, hẳn sẽ không để Izayoi bị tổn thương, kể cả phải đánh đổi bằng mạng sống.

“Này, Inu no Taishou!”

Nghe được tiếng người gọi mình, hẳn quay người, nhìn đến Fuyuki đang mỉm cười nhìn hấn.

“Fuyuki sama, có việc gì sao?”

“Ta áy, ghét nhất là người đa tâm.”

“Đa tâm?” Inu no Taishou khó hiểu nhún mày.

“À, giống như người vậy đấy, rõ ràng đã có vợ còn trêu chọc người phụ nữ khác, người đàn ông như vậy, thật sự khiến ta căm ghét!”

Thấy bộ dạng tức giận của Fuyuki, Inu no Taishou cực kỳ khó hiểu, thời đại này, đàn ông ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thường, cô gái này tức giận cái gì vậy?

“Thôi, những lời này không tới phiên ta nói, mà dù có nói người cũng không hiểu.” Dù sao cũng không phải là người cùng một thời đại, lại không cùng một giống. Đó là đại yêu quái, sinh mệnh của hấn vượt qua con người rất nhiều. Cô tức giận vì cái gì? Khóe miệng không khỏi nổi lên tia cười khỏ.

“Các người ở lại đi, ta sẽ giúp các người.”

“Fuyuki” Aogiri nghe Fuyuki chấp nhận, tức giận quát.

“Đợi ta đi đem kết giới ở thôn làm mạnh hơn một chút, thuận tiện làm một phép che mắt, đừng lo, sẽ không khiến người dân bị thương.”

“Fuyuki, đợi một chút...” Nhìn Fuyuki đang xoay người đi về thôn, Aogiri khó chịu đứng dậy.

“Aogiri, cái tên bán yêu đó mà sinh ra, đám yêu quái sẽ tụ tập ở đền này, sẽ không hại đến người dân đâu. Lúc đó, nếu người sợ có thể trốn vào thôn.”

Nghe nói thế, sắc mặt Aogiri đen hoàn toàn, cô ấy đem hấn trở thành người sợ chết?

“Được rồi, ta biết Aogiri lo lắng cho ta. Nhưng yên tâm đi, ta đồng ý có nghĩa là ta nắm rất chắc, ta sẽ không chết.”

“Tại sao phải đồng ý hấn? Rõ ràng...” Aogiri đột nhiên nhớ ra việc gì đó, “Không lẽ, hấn có thể giúp người trở về?”

Aogiri quen Fuyuki đã mười năm, nhưng mười năm nay Fuyuki hoàn toàn không thay đổi chút nào, giống như thời gian không thể sử dụng với cô vậy. Cô nói trên người cô, thời gian không có tác dụng, đó chính là hi vọng để cô trở về thế giới của mình, cho nên vẫn luôn đi tìm phương pháp trở về. Có lẽ, Inu no Taishou kia...

“Aizz, tuy rằng là đại yêu quái, nhưng việc này sợ không thể giúp được.” Fuyuki cười khẽ.

“Vậy...”

“Nếu như một yêu quái mạnh như Inu no Taishou lại chạy đến cầu xin một con người yếu ớt như ta, dĩ nhiên đã là đường cùng. Ta có năng lực, vậy giúp hấn một lần, dù sao mạng sống của hai người cũng quan trọng, thấy chết mà không cứu, ta không làm được.”

Aogiri vẫn im lặng, chuyện Fuyuki đã quyết định thì dù nói gì cũng không thể thay đổi.

Thấy Fuyuki muốn đi mà Aogiri thì im lặng thì Eigetsu biết Fuyuki đang thuyết phục Aogiri, vì vậy nhanh chóng đi chuẩn bị phòng cho Inu no Taishou và Izayoi.

“Hừ hừ, thế mà nói không cần hi vọng, Fuyuki sama đã đồng ý rồi.” Myoga đắc ý giật tóc Eigetsu.

“Tôi cũng ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên chị Fuyuki phản đối quyết định của anh Aogiri... A!”

“Phánh!” Một chương chụp lấy cổ.

“Loại máu thuần khiết của con người thật sự là loại huyết ngon nhất, vừa nãy ta nhìn đã muốn nếm thử.”

“A, ông Myoga...” Eigetsu thờ dãi, hôm nay hấn có lẽ xong rồi.

“Máu của người ngon như vậy, tuy không phải là người đẹp, nhưng không biết máu của Fuyuki sama có vị thế nào?”

“Ông Myoga...”

“Nhưng mà ta thấy Fuyuki sama kia không phải là người có thể tới gần, rõ ràng nhìn qua là một người rất thân thiết, nhưng đó là ảo giác sao?” Myoga thấp giọng nói, Eigetsu không thèm để ý, đi theo Michi lấy thuốc.

Nửa đêm, trăng nhô cao, trong đền yên tĩnh vô cùng, chỉ có một ít tiếng vang phát ra từ rừng, tất cả mọi thứ nhìn qua có vẻ rất bình thường, đây cũng chỉ là một đêm bình thường.

Nhưng gió chợt đổi vị, rừng rậm vang lên tiếng xôn xao, bên ngoài đền xuất hiện một bóng người màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đánh nhau không sai!

Trên mặt nước tản ra gợn sóng, nhỏ xong rồi vỡ tan.

Có người đến gần đền.

Trong bóng đêm, Fuyuki mở hai mắt.

Ha, mọi thứ không phải đều tốt sao? Bất đắc dĩ đứng dậy, tùy ý đi ra ngoài.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Fuyuki run người, tuy rằng là mùa hè, nhưng nửa đêm, gió vẫn lớn.

Ở cửa cọ xát, hướng cách vách là phòng liếc liếc mắt một cái, lại không phát hiện gì động tĩnh, xem ra Aogiri cũng ngủ say, chỉ phải nhận mệnh hướng thần xã là cửa vào đi đến.

Ánh trăng đêm nay phá lệ sáng ngời, cho dù không có ánh trăng, Fuyuki vẫn có thể nhìn rõ người đứng trước đền. Là một chàng trai mười sáu, mười bảy tuổi, mái tóc trắng dài, trên trán là một vầng trăng khuyết màu tím, hai bên má cũng có yêu văn như hai lưỡi đao màu tím hồng, bộ kimono màu trắng bay theo những cánh hoa anh đào, đôi mắt màu vàng nhìn người ngoài lạnh lẽo, cả người toát ra vẻ tao nhã của quý tộc. Người này chính là phiên bản trẻ tuổi của Inu no Taishou, tuy rằng còn non nớt hơn so với Inu no Taishou, nhưng khí chất không uy nghiêm như hắn mà là lạnh lẽo như băng.

Nhưng – Fuyuki lại nhìn đến thất thần.

Nhìn Inu no Taishou cô chẳng có chút cảm giác gì, bây giờ đối diện với người này cô lại nhìn chăm chú như một cô gái háo hức, đầu cô bị cái gì rồi sao? Dùng sức xoa đầu, cố gắng chống lại ánh mắt vàng rực kia.

“Này, mở kết giới!”

A, giọng nói nghe êm tai thật... Mà khoan, lúc này hắn nói chuyện? Hắn gọi cô là gì? Hình như là... Này?

Thật là một yêu quái không có lễ phép, vừa rồi cô nhìn hắn không chớp mắt chính là do chưa tỉnh ngủ. Đúng thế, nhất định là vậy!

“Dựa vào cái gì?” Fuyuki nâng cằm, kiêu căng nói.

Sesshoumaru nhìn bộ dạng kiêu căng của Fuyuki thì nhú mày, một con người bình thường mà dám kiêu ngạo như thế?

Sesshoumaru đuổi theo mùi của bố mình, lúc tới thì thấy cái đền này có kết giới, tính xông vào nhưng lại thấy một cô gái loài người ngáp đi từ trong ra, sau đó nhìn hắn chằm chằm, rồi lại rung đùi đắc ý. Nghe mình yêu cầu mở kết giới thì đột nhiên cứng đờ, sau đó nói, “Quý nhỏ, dựa vào cái gì?”

“Hừ, chỉ là kết giới của con người, người nghĩ rằng ta không phá được?” Sesshoumaru cười lạnh, rút đao ra.

“Kết giới của con người thì sao? Người khinh thường con người quá đấy, quý nhỏ!”

“Tranh –” Lưỡi đao đánh lên kết giới, nơi va chạm tản ra một vòng gợn sóng, kết giới không yếu đi. Sesshoumaru hừ lạnh một cái, rót yêu lực vào đao, lúc yêu lực và kết giới va chạm với nhau, thì mặt ngoài của kết giới hình thành một đám lốc xoáy.

“Chết tiệt, quý nhỏ, người làm thật đấy à?” Cảm giác được linh lực quanh mình bắt đầu dao động, Fuyuki nhin không được hết lớn.

Đối với sự kêu gào của Fuyuki, Sesshoumaru không thèm để ý đến, thu đao, tiến tới công phá kết giới.

Nguy rồi, kết giới sẽ bị đánh vỡ mất.

Thu hồi linh lực ngay lập tức, kết giới biến mất, thừa lúc Sesshoumaru vẫn còn quán tính, không thể thu được lực đao, Fuyuki xông tới đá kiếm trong tay Sesshoumaru. Tốc độ của Sesshoumaru là việc ngoài ý muốn của Fuyuki, kiếm trong tay lập tức biến mất, vì vậy lập tức đánh trả Fuyuki.

Đáng chết, đánh người không được hướng tới mặt là quy định cơ mà? Nhìn một quyền chuẩn bị rơi lên đầu mình, Fuyuki oán hận cắn chặt răng, nghiêng người tránh đi, cũng không nghĩ tới chân phải của mình đụng phải tảng đá, thân thể mất đi cân bằng.

“A?”

“Ping —”

Lúc phục hồi tinh thần, Fuyuki phát hiện mình đang ngồi trên một cơ thể. Ngẩng đầu thì thấy khuôn mặt tinh xảo, nhưng mà cặp mắt màu vàng kia toát ra sát khí, mặt có chút đỏ đỏ.

Cô đem chàng trai ấy đẩy ngã.

“A, cái đó... Nghe ta giải thích, ta...” Không đợi Fuyuki nói xong, một quyền đánh lên đầu lại xuất hiện.

Lúc này mặt của Fuyuki cũng đen, cái yêu quái này tối nay đến để hủy dung của cô đấy à? Tuy rằng cô không phải là đại mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần, nhưng hủy dung là việc không thể tha thứ! Nghiêng đầu, tránh đi cái quyền, Fuyuki há miệng cắn vào cổ tay của Sesshoumaru. Nghe được tiếng hét của Sesshoumaru, Fuyuki đắc ý trong lòng, hừ, dám dùng cái tay này để đánh cô này! Vì để Sesshoumaru không có cơ hội ra tay tiếp, Fuyuki lấy tay gạt mái tóc trắng của Sesshoumaru, tay kia thì đè mấy lại mấy ngón tay của hắn.

Người con gái này... Sesshoumaru hận không thể ném Fuyuki đang đè trên người hắn, dám dùng cái cách vô lại này để đối phó Sesshoumaru hắn.

“A a a a — Fuyuki sama, ngài đang làm gì thế?” Yêu quái nhỏ Michi hét to đánh thức cả đèn, ngay lập tức một đám lính chạy tới, không đến một lúc, cả đèn đem Fuyuki cùng với Sesshoumaru nhốt chung một chỗ, nhưng khi thấy tình trạng của hai người thì tất cả đều đứng hình.

“Chị, Chị Fuyuki...” Eigetsu lắp bắp nói.

“Đang làm gì thế? Học sẵn chó à?” Aogiri bị đánh thức lúc nửa đêm, tức giận nói.

“...” Tất cả những người của nhóm Inu no Taishou không biết nói gì.

“A a a a...” Nhanh lên giúp đi, ta chống đỡ không nổi nữa. Trên miệng Fuyuki tràn đến một cổ máu tươi, cổ tay của tên này đã bị cô cắn nát, nhưng người dưới thân chắc không tha đâu.

“Chị Fuyuki, chị muốn nói gì?”

“A...”

“...” Cho dù ngài có thay đổi cách nói, chúng thần cũng không hiểu được ngài muốn nói gì! Cầu ngài nói ngôn ngữ của con người! Tuy rằng trong lòng Eigetsu hét trong lòng như vậy, nhưng hắn không dám nói ra, bây giờ nhà của hắn chính là cái đèn của chị Fuyuki đó!

“A a, Sesshoumaru sama cuối cùng cũng đã lớn rồi! Thật đáng mừng, đáng mừng!” Vẻ mặt vui vẻ của Myoga rước lại cái liếc mắt đầy sát khí của Sesshoumaru, lập tức bị dọa đến mức trốn sau lưng Inu no Taishou.

“Khụ khụ, Sesshoumaru!” Trước vẻ mặt nghi hoặc của Inu no Taishou, Sesshoumaru ngừng lại động tác đánh Fuyuki, hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang một bên.

“Tiểu thư Fuyuki, có thể đứng lên!” Inu no Taishou thấy vậy thì thờ nhẹ ra, mở miệng nói cái người đang ngồi trên con mình.

Fuyuki nhìn Inu no Taishou, liếc mắt nhìn Sesshoumaru, xác định hắn sẽ không đánh lên mình thì đứng dậy, sau đó chạy trốn ra sau Aogiri, hoàn toàn không để ý đến việc Inu no Taishou thay đổi cách xưng hô với cô từ “Fuyuki sama” thành “Tiểu thư Fuyuki”.

“Cha, mời ngài trở về với con!” Sesshoumaru mở miệng nói.

“Sesshoumaru, con có biết Izayoi...”

Sesshoumaru lạnh lùng liếc mắt nhìn Izayoi đang ở sau lưng Inu no Taishou, thân hình Izayoi run lên, cúi đầu xuống.

“Cha, ngài vì người phụ nữ này mà ném mẹ một mình chống đỡ Tây quốc sao?”

A, hóa ra đây là con của vợ cả! Fuyuki ở sau lưng Aogiri gật đầu. Sesshoumaru sao? Hà, thật thú vị, con trai trưởng và vợ bé.

“Trong thời gian này ta sẽ không về, bây giờ Izayoi không thể không có ta.”

“Hừ, lúc con sinh ra ngài không phải ở bên ngoài đánh nhau sao?”

“Không giống nhau, Izayoi là con người, cô ấy...” Inu no Taishou đang muốn giải thích thì bị Fuyuki cản lại.

“Mặc kệ là yêu quái hay con người, lúc người phụ nữ sinh con luôn hi vọng chồng mình có thể ở bên cạnh.” Giọng điệu nghiêm túc khiến Inu no Taishou sùng sốt, “Hôm nay đến đây, bây giờ trở về ngủ hết đi!” Nói rồi cô xoay người trở về phòng.

Thật nhàm chán, cứ nghĩ sẽ có kịch hay để xem! Kết quả chỉ là một hài kịch.

“À, đúng rồi, cha con hai người có muốn đánh nhau thì đi xa cái đền này một chút, phá hủy nơi này ta sẽ bắt các người đền gấp trăm lần.” Xoay người nói thêm một câu, Fuyuki ngáp một cái đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Sự ấm áp của người nhà thật sự không sai!

“A—Thời tiết hôm nay thật đẹp!” Fuyuki ôm chén trà, vui vẻ nói.

“Đúng vậy, Fuyuki sama!” Izayoi vui vẻ xoa bụng nói. Nghĩ tới Fuyuki không thể nào ở chung với con người, nhưng tiếp xúc mấy ngày này, cô phát hiện Fuyuki cũng chỉ là một cô gái nhỏ bình thường, hơn nữa có chút trẻ con, việc này càng khiến bà thích, “Hôm nay ngồi đây cả ngày sao?”

“Ừ. Dĩ nhiên, nếu không mạng sống của ta không tốt.” Fuyuki gật đầu, buông chén trà nhìn về Izayoi.

“Haha, Fuyuki sama đã cười rồi!”

“Tôi nói thật, cái tên Sesshoumaru kia...” Fuyuki nhin không được rùng mình. Đêm đó đánh nhau một trận với Sesshoumaru rồi ném cục diện rồi rấm cho Inu no Taishou, không nghĩ tới hắn không chỉ không đem Sesshoumaru trở về, còn đem cái đền này thành nhà của mình.

Ở lại thì ở lại vậy, nhưng tại sao lúc cô chưa tỉnh ngủ thì đã bị hắn kẻ dao vào cổ rồi? Nếu thần kinh vận động của cô không tốt hơn người bình thường thì chắc đã bị hắn giết chết rồi. Nhìn vị trí cô nằm bây giờ thành cái hố to, nhớ lại cô vẫn còn sợ hãi.

“Theo ta thấy, Sesshoumaru hình như thích ngài.” Lời của Inu no Taishou làm Fuyuki có chút muốn ngất.

Thích á? Nếu cái thích của Sesshoumaru là việc cầm dao kề cổ thì cô không dám nhận đâu!

“Nhìn đi, bây giờ Sesshoumaru đang nhìn ngài một cách đắm đuối kia?”

Nhìn theo ánh mắt của Inu no Taishou, quả nhiên Sesshoumaru đứng cách đây không xa. Lơ đãng nhìn cặp mắt vàng phát ra hàn khí khắp nơi, Fuyuki giật mình, cảm giác như cô đang ăn kem mùa hè thế, lạnh kinh dị!

“Izayoi, tối này chúng ta ngủ với nhau! Không, làm ơn cho ta ngủ chung với cô!” Fuyuki cầm hai tay của Izayoi, chân thành nói.

“Tiểu thư Fuyuki!” Inu no Taishou nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Fuyuki, ban ngày cô ta ở với Izayoi chưa đủ hay sao còn gây trở ngại vào ban đêm?

Nhìn bộ dạng khó chịu của Inu no Taishou, Izayoi mỉm cười dịu dàng, không nói gì, im lặng.

“Ha? Tối người định “vận động” kiểu trẻ con không nên xem với Izayoi sao? Người không biết Izayoi sắp sinh à? “Vận động” kiểu đó vui lắm sao?”

Tuy Inu no Taishou không hiểu ý “vận động” của Fuyuki, nhưng nghe hết câu thì hắn hiểu, khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

“Chị Fu-yu-ki” Eigetsu gào.

Cuối cùng Fuyuki vẫn không thể ngủ chung với Izayoi, lúc màn đêm buông xuống thì bị đuổi đi.

Theo thói quen đứng nơi vách đá, ngắm nhìn mặt trời đang hạ dần. Hoàng hôn hôm nay nhìn có vẻ yếu hơn trước rất nhiều, giống như là màu máu tươi, mang theo tia điểm xuyết, làm đáy lòng người có chút run rẩy.

“Xem ra đêm nay không được an bình rồi!” Fuyuki lẩm bẩm.

“Chị Fuyuki!”

“Eigetsu?” Xoay người nhìn Eigetsu và mẹ của hắn, “Sao hai người lại ở đây? Mau trở về thôn!”

“Ta nghĩ người kia sắp sinh, các người lại là người không có kinh nghiệm nên đến để giúp đỡ.” Mẹ của Eigetsu cười nói.

“Đi, cái đó con sẽ nghĩ biện pháp, đi không cần quan tâm, mau cùng Eigetsu về thôn đi!”

“Nói ngốc gì thế? Mười năm trước, tiểu thư Fuyuki đã cứu thôn dân, việc hôm nay ta muốn làm đâu có gì to tát bằng?”

“Đi, đi không hiểu, đi không biết...” Fuyuki đầu đầu nhìn mẹ của Eigetsu, không biết nên nói gì.

“Ta không biết cái gì chứ? Ta biết người phụ nữ đó đang mang thai bán yêu, nhưng, kể cả sinh bán yêu vẫn phải có bà đỡ.”

“Đi!”

“Chị Fuyuki, chúng ta là người nhà, bây giờ chị đang gặp khó khăn, chúng em phải giúp đỡ!”

Người nhà ư? Đây là những chữ ám áp nhất.

“Fuyuki sama, chúng thần cũng sẽ giúp ngài.” Nhóm Michi đột nhiên xuất hiện, phụ họa Eigetsu.

Aogiri đứng im lặng đằng sau nhóm Michi, đôi mắt màu đen tràn ngập sự yêu thương hiếm thấy, thấy Fuyuki nhìn hắn thì hắn mỉm cười gật đầu.

“Được rồi, ta biết rồi!” Thật là một đám người ngoan cố. Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy vô cùng ám áp, ám áp như vậy khiến cô muốn khóc. Có thể gặp các người ở thế giới này thật sự rất hạnh phúc. Nhưng những lời này, cả đời cô sẽ không nói ra.

Lúc mặt trời chìm vào đường chân trời không lâu, Izayoi bắt đầu sinh. Tiếng hét của Izayoi rất thống khổ, lấy vị trí của Izayoi làm trung tâm, cả đền phát ra yêu khí. Chỉ một lát, rất nhiều yêu khí mạnh từ bốn phương tám hướng tụ tập vào đền.

“Đến đây!” Fuyuki trầm mặt nhìn bầu trời đang bị mây đen bao phủ, yêu khí bán yêu mang đến luôn hấp dẫn không ít yêu quái.

“Chị Fuyuki!” Nhìn bộ dạng nghiêm trọng của Fuyuki, Eigetsu nhẹ giọng nói.

“Eigetsu, mau cùng nhóm Michi vào nhà!”

“Không cần, em cũng có thể chiến đấu với yêu quái, mười năm nay em luôn theo anh Aogiri để học tập, tuy rằng không mạnh như chị Fuyuki nhưng...”

“Nghe lời, đi vào đi. Nếu như chúng ta không thể đỡ được, Izayoi và mẹ của em còn cần em bảo vệ.”

“...”

“Yên tâm, có Inu no Taishou và Sesshoumaru ở đây, không có gì đâu!” Fuyuki mỉm cười trấn an Eigetsu.

Sesshoumaru nghe Fuyuki nhắc tới mình, không khỏi cười lạnh, hừ, cô gái ngây thơ, cô nghĩ hắn sẽ giúp đỡ bọn họ ư? Cho dù là mệnh của cha đi chăng nữa, hắn cũng không ra tay.

Chần chờ một lúc, Eigetsu mới nghe lời Fuyuki đi vào trong.

Yêu khí càng lúc càng nhiều, mặc kệ là từ trên trời hay trong phòng, Fuyuki cảm thấy có chút lạnh. Đây là lần đầu tiên cô chiến đấu với nhiều yêu quái như vậy, nói không sợ thì là nói dối, ngay lúc đáp ứng, cô đã biết sẽ có thể như thế này. Nắm chặt cây kiếm trong tay, Fuyuki đè xuống sự run rẩy của mình. Cô muốn trở về thế giới của mình, không thể chết ở đây!

“Một lát ngài chỉ cần đứng ở sau lưng ta, duy trì kết giới là tốt!” Âm thanh của Inu no Taishou vang lên ở đằng sau làm cho Fuyuki trấn tĩnh.

“Người đã chọn chúng ta giúp đỡ, ta đương nhiên biết việc này rất quan trọng” Fuyuki mỉm cười trào phúng, đẩy Inu no Taishou đi, “Chút nữa đánh nhau thì đừng tới gần ta!”

Không đến gần thì bảo vệ người thế nào? Hắn còn nhớ cái linh hồn tên là Aogiri vẫn luôn nở nụ cười dịu dàng kia, nhưng mà hắn cảm giác thấy rờn rợn, nếu như Fuyuki bị thương thì hắn tuyệt đối không tốt.

Đem ánh mắt chột dạ nhìn về con hắn – Sesshoumaru, mà nó lại nhìn hắn không chút khách khí.

Inu no Taishou thờ dài bất đắc dĩ, xem ra vẫn tự mình chú ý hơn thôi.

Trời bắt đầu đen, trận chiến cuối cùng cũng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Chiến đấu không sai đâu!

Fan của “Đôi mắt màu xám tro” giúp tớ tra cái câu mà giáo sư Dum nói khi chúc các tân sinh gì mà “Ngu ngốc!...” ấy :3 Ai giúp ta tra câu đó để edit cho xong c14 mà up cho mọi người nè~

Yêu khí ở đền thờ ngày càng nhiều, bởi vì các yêu quái ở trên kia không thể tìm được mục tiêu, cho nên táo bạo đánh khắp bốn phía của đền thờ.

“Này, Sesshoumaru, người nói bọn họ khi nào thì xuống đây?” Đợi nửa ngày không thấy yêu quái chạm vào kết giới, Fuyuki nhàm chán hỏi Sesshoumaru.

“Người muốn nó xuống đây?” Sesshoumaru cười lạnh, “Ta phá vỡ kết giới giúp chúng!”

Nhìn Sesshoumaru rút kiếm, Fuyuki bị dọa, vội vàng túm lấy tay phải của Sesshoumaru. Không nghĩ tới Sesshoumaru định chém thật, Fuyuki nhìn lưỡi kiếm đang hướng về phía mình, không làm động tác gì.

Thế nhưng, kiếm của Sesshoumaru không thuận lợi dừng trên người cô, mà đánh vào trên kết giới, kết giới màu lam xuất hiện. Lưỡi kiếm với kết giới gặp nhau tạo ra lửa màu tím, Sesshoumaru cảm thấy trên tay có chút đau, thu lại kiếm.

Kết giới lần này khác với kết giới lúc đầu gặp nhau, có thể có lực công kích mạnh như thế. Người con gái này xem ra không ngu ngốc.

Thu kiếm vào vỏ, kết quả vẫn thấy Fuyuki bị dọa đứng yên một chỗ.

“Ngu ngốc!” Sesshoumaru lạnh nhạt nói, làm cho Fuyuki đang ngẩn người hoàn hồn.

“Người nói cái gì hả Sesshoumaru?” Fuyuki kiên nhẫn nghiêng lợi nói, nhưng giọng lại nhỏ vô cùng, sợ Sesshoumaru nghe được.

Với cái tai thính của Sesshoumaru, dĩ nhiên là nghe rất rõ, nhưng thấy cái bộ dạng của Fuyuki thì mặc kệ, xoay người đi.

Thật ra, một kiếm kia của Sesshoumaru không có chút sát khí, nhưng vẫn bị dọa, nhưng nhờ phúc của Sesshoumaru, sự khản trương của Fuyuki biến mất.

Tiếng kêu của yêu quái quanh mình đột nhiên biến mất, tất cả các động tác của yêu quái dừng lại, Fuyuki nghi ngờ nhìn đám quái trên trời. Một giây sau, đám yêu quái giống như uống phải thuốc kích thích, mãnh liệt hướng về phía kết giới.

Nhóm yêu quái mãnh liệt va vào kết giới làm cho hô hấp của Fuyuki bị kiềm hãm, so với dự tính còn mạnh hơn rất nhiều, đám yêu quái này lại dám dùng biện pháp hi sinh để phá hư kết giới, nếu như vậy sẽ chống đỡ không được nữa mất.

“Inu no Taishou, chuẩn bị nghênh chiến!”

Lúc Fuyuki vừa dứt lời thì kết giới vỡ nát, đám yêu quái đáp xuống, thật sự nhiều.

“Phong chi thương!” Vung thiết toái nha lên, hàng ngàn yêu quái bị diệt.

“Thật sự lợi hại...” Fuyuki trừng mắt nhìn, cô biết Inu no Taishou là một yêu quái mạnh, nhưng không nghĩ lại mạnh thế này.

“Cho nên, yên tâm núp sau lưng ta đi!”

Bầy yêu quái này thật sự khiến người khác sợ hãi, nhưng Fuyuki thấy bộ dạng chém yêu quái của Inu no Taishou thì cảm thấy giống như một lũ cây củ bị chém vậy. Một số yêu quái nhỏ có ý định đánh lên, Fuyuki nhú mày. Trận chiến này đúng là nghiêng về phía cô, nhưng đáy lòng có chút không yên tâm, có chỗ nào không thích hợp?

“Oa —” Một tiếng khóc từ sau vang lên, khuôn mặt Inu no Taishou vui mừng, đám yêu quái xung quanh mất tự nhiên, sau đó nhanh chóng hướng về phía phòng ngủ, lúc này khuôn mặt của Fuyuki trầm xuống một chút. Thì ra là vậy, cho nên lúc đó mới như thế...

“Inu no Taishou, chờ một lát!”

“Đám yêu quái đều hướng về phía sau của phòng, đợi một lát nữa nói!” Inu no Taishou nói xong định chạy ra sau phòng.

“Đứng lại cho ta!” Túm lại tay áo của Inu no Taishou.

“Người —” Inu no Taishou nóng nảy, không nghĩ tới lúc này Fuyuki lại túm chặt hần, đám yêu quái đã gần đến phía sau phòng, không kịp rồi!

Hai mắt của Inu no Taishou đỏ lên, tính bước lên. Nhưng giây tiếp theo, thân hình của hắn cứng lại, mắt đỏ cũng biến mất.

Đám yêu quái định tới gần phòng thì giống như đụng phải kết giới gì đó, một tia màu tím lại hiện lên, đám yêu quái đó đều hóa tro.

“Cái đó... là gì thế?” Inu no Taishou kinh ngạc hỏi.

“Kết giới của ta, muốn thử không?” Âm thanh lạnh lẽo vang lên đằng sau, ống tay áo của Inu no Taishou cũng biến thành tro tàn.

“Fu, Fuyuki...” Cứng ngắc quay đầu lại, nhìn biểu tình quý dị của Fuyuki, dù đã chiến đấu nhiều năm, nhưng Inu no Taishou cũng có chút run sợ, mồ hôi chảy, lùi hai bước.

“Bây giờ thì nghe ta nói chứ?”

“...” Inu no Taishou chán nản vuốt cằm.

“Hô —” Fuyuki thờ dãi, thu lại biểu tình dọa người, mở miệng nói, “Ta nghĩ đám yêu quái kia hẳn có người chỉ huy đằng sau, lúc này ta thấy chúng phối hợp để phá kết giới, ta đã thấy nghi ngờ. Tính cách của yêu quái hẳn người cũng biết, đều thích làm theo ý mình, kể cả đại yêu quái cũng không thể ép buộc chúng làm gì. Lúc tiếng khóc truyền ra, lại thấy đám yêu quái tập hợp nhắm vào phòng, ta đã có thể lý giải được. Một lần có thể là may mắn, nhưng hai lần liên tục thì...”

“Không lẽ...” Khuôn mặt Inu no Taishou cũng nghiêm trọng.

“Ừ, nhất định là có người chỉ huy đằng sau, nhưng lại hướng vào ngòi, cũng là một yêu quái mạnh.”

“Haha, cô gái nhỏ quả nhiên lợi hại! Trong trận chiến như vậy mà vẫn đoán ra được sự tồn tại của ta!” Trên không hiện lên thân hình một con rồng, cười.

“Ryukotsusei!”

“Không sai, chính là ta!”

Ryukotsusei là đối thủ một mất một còn của Inu no Taishou, thực lực của hắn mạnh đến mức Inu no Taishou đau đầu vô cùng. Nếu Fuyuki không chấp nhận giúp đỡ thì với loại người này, thực sự khiến hắn gặp khó khăn.

Yêu khí bên người đột nhiên mạnh hơn, Fuyuki không nhịn được mở mắt, đến khi Fuyuki có thể thấy rõ thì chỉ thấy Inu no Taishou trở thành một con chó to, cùng với con rồng to đi xa.

“Chó?” Sao thế này? Âm thanh này đột nhiên phát ra, không lẽ... Fuyuki ngẩng đầu. Cái tên kia, chính hắn là người đứng đằng sau! Đáng ghét, cố tình đứng đằng sau im lặng!

“Hừ, cuối cùng cũng đi!” Âm thanh lạnh lẽo vang lên đằng sau lưng, Fuyuki quay người thì thấy Sesshoumaru không biết từ đâu lòi ra đứng bên cạnh cô, ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn đến chỗ mây đen trên trời.

Trên trời? Nhìn theo ánh mắt của Sesshoumaru thì phát hiện trên trời xuất hiện một chàng trai có khuôn mặt tà mị.

“Sao lại phát hiện ra? Ngay cả cha của ngươi cũng không phát hiện được sự tồn tại của ta.”

“Trên người ngươi toàn là phấn trắng rơi xuống.” Mặt Sesshoumaru không thay đổi nói.

Phấn trắng? Chẳng lẽ yêu quái này cũng học theo con gái loài người à? Fuyuki nghi ngờ.

“Đây là phấn mà bướm bướm chúng ta sở hữu, ta tính dùng nó để loài người kia cảm miệng không phá hư chuyện tốt của ta, không nghĩ tới bị ngươi phát hiện. Haha, xem ra đó là người phụ nữ của ngươi nhỉ? Xem cô ta bị thương thì chịu không được?”

“Hừ” Sesshoumaru hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nhìn Fuyuki bị trúng chiêu.

Thật ra nếu lúc này Fuyuki không bị con bướm kia hại cũng không thể nói gì. Bởi vì cô đang bất động. Người phụ nữ của Sesshoumaru? Người phụ nữ của Sesshoumaru? Cô trở thành người phụ nữ của hắn khi nào?

Chàng trai tà mị tự xưng mình là bướm yêu kia vung tay lên, một đồng phân quý dị bay từ trên trời xuống, nhưng chưa tới mặt Sesshoumaru đã biến thành hư vô.

“Dùng cái thứ độc yếu đuối đó để khoe khoang trước mặt Sesshoumaru ta? Ngươi cho Sesshoumaru ta là người thế nào?” Vừa nói Sesshoumaru vừa bay đến trước mặt của bướm yêu, dùng độc hoa thảo của mẹ hắn dạy để đánh.

Con bướm yêu kia tránh không kịp, bị độc hoa thảo làm bị thương, độc tố kia khiến cho bướm yêu run rẩy.

“Thế mà có thể khiến ta bị thương.” Bướm yêu vỗ miệng vết thương, biểu tình vãn vẹo, “Nhưng mà người phụ nữ của ngươi cũng không tốt hơn gì đâu.”

Bướm yêu ném một ít thứ sang người Fuyuki, Fuyuki há mồm muốn nói cái gì đó, nhưng lại không phát ra tiếng.

Sesshoumaru nhìn yêu tinh bên cạnh Fuyuki, lại thấy bộ dạng ho khan của Fuyuki, mắt vàng tích tụ sương lạnh. Đối với việc người con gái nhân loại này bị người ngoài ăn hiếp cực kì khó chịu. Lúc đầu với mình có thể vô lại cắn tay hắn, thế mà lại không thể làm gì tên bướm yêu này?

“Sesshoumaru, muốn cứu cô ta thì theo ta!” Bướm yêu bắt lấy tay của Fuyuki bay đi.

Hừ, hắn, Sesshoumaru, đối với việc cứu một người hoàn toàn không hứng thú, nhưng mà vì sao cái tên bướm yêu này lại làm cho hắn muốn đuổi theo thế? Vì vậy, Sesshoumaru không chút do dự đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Dùng đoản đao để đánh Sesshoumaru là sai!

Lúc Fuyuki tỉnh dậy thì thấy được cảnh ban đêm vô cùng xinh đẹp. Bầu trời ban đêm cứ như bị nước rửa qua thật sạch sẽ, vàng trắng cô độc đặc biệt sáng, những ngôi sao lấp lánh như ánh ngọc, gió thổi qua nhẹ nhẹ, có chút thê lương nhưng mà sáng khoái. Nếu phía sau có đĩa mực nướng thì cuộc đời cô thật sự viên mãn.

Nhưng –

Cách đó đó không xa truyền đến tiếng đánh nhau làm cho Fuyuki muốn bỏ qua cũng không làm được. Cô muốn đứng lên nhưng cả người lại xụi lơ làm cô cảm giác cơ thể này không phải của mình, độc của com bướm bướm kia quả nhiên không tồi! Động tác của cô làm lưng truyền đến từng cơn đau đớn, làm cho Fuyuki phải nhe răng, xem ra đây là vết thương do bị ném xuống đất. Hô – không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào, thật đúng là...

Chờ Fuyuki ngồi xuống thì cũng thấy rõ người đánh nhau ở phía xa là ai.

Sesshoumaru cùng tên bướm yêu.

Khuyển yêu cùng bướm bướm yêu.

Nhìn thế nào cũng thấy con chó nhỏ lợi hại hơn, đáng sợ hơn. Nhưng thật sự Sesshoumaru đúng là chiếm thượng phong, còn bướm yêu thì bị đánh phải lui về phía sau. Hắn dùng độc với Sesshoumaru tuyệt đối không có tác dụng, tuyệt chiêu của hắn cũng không khác yêu quái thường bao nhiêu.

A a, xem ra có thể xong nhanh, Fuyuki nhàm chán nhìn trời, còn tưởng tên bướm yêu này là yêu quái mạnh nữa, kết quả ngay cả Sesshoumaru cũng đánh không lại, khó trách đứng đằng sau dùng chiêu thức bí ỏi kia.

Độc trào của Sesshoumaru xuyên qua bụng của bướm yêu, làm hắn không thể nhúc nhích được. Sesshoumaru không chút quan tâm đến vẻ mặt không cam tâm của nó, kéo tay của mình ra khỏi bụng của hắn, xoay người rời đi.

“A, Sesshoumaru, người cho mình thắng rồi sao?”

“Người còn có thể đứng lên?” Sesshoumaru lạnh nhạt nói.

“Quả thật, ta đứng lên không nổi, nhưng...”

Nhận thấy được hắn đánh úp mình, Sesshoumaru theo phản xạ đem kiếm chém tới, lại nhìn đến dáng người của người đó, đường kiếm lệch qua một chút, kiếm khí sắc bén vẫn vô tình để lại vết thương trên miệng của người đó.

Người đó chính là Fuyuki đang ở một bên xem kịch, bây giờ hai mắt cô vô hồn, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt không chút biểu tình, miệng vết thương chảy ra máu đỏ tươi làm cho khuôn mặt của cô càng yêu mị.

Bị khống chế sao? Sesshoumaru nhìn con bướm yêu lướt qua, nếu vậy giết người này...

“Sesshoumaru, ta khuyên người tốt nhận đừng có ý niệm giết ta, nếu ta chết, người phụ nữ mà người yêu nhất cả đời sẽ trở thành một xác chết.”

Người phụ nữ yêu nhất ư? Là người con gái vô lại cắn hắn lúc gặp nhau lần đầu tiên? Sesshoumaru nhíu mày.

“Không lẽ sai sao? Người luôn căm ghét con người như người lại không do dự đuổi theo vì cứu cô ta...” Bướm yêu liếm khóe miệng, hứng thú nhìn Sesshoumaru và Fuyuki.

Hừ! Không giết cô ta chỉ vì sợ cha nói nhiều, đuổi theo chính là muốn giết con bướm yêu ghê tởm này, kết quả con bướm yêu này lại không cho hắn cái

đục vọng chém giết, mà người con gái trước mắt mình lại xảy ra chuyện này. Bây giờ Sesshoumaru vô cùng căm tức, cô ta ở đền thờ có cái kết giới lợi hại lắm mà? Còn tưởng cô ta khác con người, ai nê lại vô dụng để yếu quái không chế, quả nhiên con người thật sự vô dụng...

Bây giờ Sesshoumaru không biết mình muốn cái gì, đối với việc Fuyuki và con người giống nhau làm hắn thất vọng vô cùng.

Một ánh sáng hiện lên, Sesshoumaru lùi vài bước, ánh mắt dừng trên tay Fuyuki. Trên bàn tay là cầm thanh kiếm, lúc này ở đền cô ta vẫn cầm nó trong tay, không rút cây kiếm màu bạc ra, có lẽ nó do Aogiri tặng cho cô.

“Fuyuki...”

Đây là lần đầu tiên Sesshoumaru kêu tên của Fuyuki, cảm giác thật sự là lạ, so với trong suy nghĩ dễ nghe hơn nhiều. Nhưng mà sau khi kêu xong, Sesshoumaru không biết làm cái gì, Fuyuki cũng không có tí phản ứng. Trước kia mẹ đã từng nói, người bị thao túng ý thức có thể thông qua ngôn ngữ để dẫn người đó ra khỏi sự thao túng đó, mà việc đầu tiên là phải gọi tên của người đó.

Sesshoumaru đã kêu tên, nhưng dẫn đường... Suy nghĩ một lát, Sesshoumaru bỏ qua phương pháp do mẹ hắn dạy lại, quyết định dùng phương pháp của mình.

“Hừm? Cuối cùng cũng quyết định ra tay sao? Cũng đúng, chỉ là một loài người ti tiện, chết cũng không sao.”

Sesshoumaru liếc mắt nhìn bướm yêu, cầm chặt đao trong tay, cũng đem đao thu hồi vào vỏ, dùng quyền hướng về Fuyuki.

Tuy rằng Sesshoumaru dùng tay không, nhưng cho dù là tốc độ hay sức mạnh, con người bình thường đều không thể bằng, ngay lập tức đánh một quyền tới trước mặt Fuyuki. Mà hai tròng mắt không có hồn kia chợt lóe lên một chút, Sesshoumaru thấy được điểm nhỏ đó, nên hơi sửng sốt. Lúc Sesshoumaru thất thần, Fuyuki làm một dáng người kỳ quái, làm cho cú đánh của Sesshoumaru rơi vào khoảng không. Tiếp theo, hai người cùng so chiêu, tuy rằng Fuyuki né tránh, nhưng mỗi động tác đều mang theo sự khoan dung cùng kiêu ngạo, hoàn toàn không có sự vô lại như tối đó.

Thì ra ngày đó cô ta chỉ phòng thủ, không cùng đánh với bản thân. Nghĩ thế Sesshoumaru có chút tức giận, tiếp theo là nở một nụ cười khiến người khác rung động, dám xem thường Sesshoumaru hắn thì phải chịu trừng phạt.

Bướm yêu nhìn Fuyuki và Sesshoumaru đánh nhau không phân thắng bại, có chút sợ hãi sức mạnh của Fuyuki, một mặt thấy sốt ruột khi giữa Sesshoumaru và Fuyuki không hề có sát khí, nếu như vậy thì không có cách làm cho Sesshoumaru giết Fuyuki hoặc ngược lại, làm cho Fuyuki giết chết Sesshoumaru.

Giết hắn!

Bướm yêu ra hiện cho Fuyuki, nhìn thấy các chiêu của Fuyuki càng trở nên sắc bén thì nở ra nụ cười.

Con người màu vàng của Sesshoumaru có chút tối tăm, đôi mắt đầy tức giận nhìn về bướm yêu.

Né công kích của Sesshoumaru, lấy cây đao nhỏ đâm vào chân trái của Sesshoumaru làm cho hắn nửa quỵ trên mặt đất.

Thì ra cô ta lợi hại như thế, nếu sớm biết cô ta lợi hại như thế thì hắn đã không bị thương, bướm yêu có chút hối hận vì ngay từ đầu đã không dùng chiêu này. Nhưng mà kệ, dù sao kết quả cũng như nhau.

Nhìn rõ Sesshoumaru không đứng được, mặc dù có chút kỳ quái, chỉ bị con người đâm trúng thôi, một yêu quái như Sesshoumaru làm sao có thể... Nhưng hắn cũng không ngu ngốc đến mức làm bộ, vậy thì... bướm yêu nở nụ cười sung sướng.

“Bé ngoan, bây giờ thì giết hắn đi!” Cứ như một đôi tình nhân thân mật nói, dịu dàng mà đầy yêu thương, nói ra lời nói ác độc.

Nhìn Fuyuki chậm rãi tới gần Sesshoumaru, khoe miệng của bướm yêu nhếch lên, còn thêm chút nữa, một chút nữa thì...

Fuyuki nâng tay lên, lúc hạ xuống thì đột nhiên dừng lại...

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Rơi vào nghịch cảnh đâu có sai?

Ngay lúc Fuyuki đang xem trận chiến của Sesshoumaru và bướm yêu thì trước mắt đột nhiên nhòa đi, sau đó lâm vào bóng tối. Sau đó có người nói bên tai câu “Động thủ”, Fuyuki mất đi ý thức, chìm vào một thế giới nào đó, có sự ầm ập hư ảo, còn lại, tôi mù.

Không biết qua bao lâu, âm thanh kia lại vang bên tai “Giết hắn!”

Fuyuki nhủ mày chán chờ, giết người? Đây, đó là phạm pháp đó! Hơn nữa, tại sao lại muốn cô giết người?

Âm thanh đáng ghét kia vẫn vang bên tai cô, khiến cho Fuyuki cảm thấy khó chịu.

Đáng ghét, nếu âm thanh này biến mất thì tốt rồi. Nghĩ như thế, thế giới chỉ có giọng nói kia đột nhiên ồn ào cả lên, tầm nhìn cũng trở nên sáng hơn, không nghĩ tới bóng dáng đầu tiên cô thấy lại là khuôn mặt của Sesshoumaru. Fuyuki ngẩng người. Cảm giác thân thể mình không thể không chế được, tầm mắt chuyển tới chân trái đang bị thương của Sesshoumaru, đồng tử co rút mạnh mẽ, đoản đao kia là... thanh đao ma của Aogiri tặng cô, động tác bỗng dừng ngừng lại, cô đã có thể không chế thân thể của mình.

“Sesshoumaru...” Thân mình mềm nhũn, vô lực ngã vào lòng Sesshoumaru.

“Đáng ghét, dám ở phía sau tinh lọc độc của ta, chết tiệt, loài người dơ bẩn này là ai?” Bướm yêu nhìn Fuyuki không còn bị hấn không chế, tức giận đứng dậy, nở nụ cười, “Haha, nhưng mà bây giờ hai người các ngươi không thể di chuyển được. Nếu đã thế... Đều xuống địa ngục hết đi!”

Bướm yêu lợi dụng yêu lực mới khôi phục lại, đánh về phía Sesshoumaru. Sesshoumaru ôm Fuyuki vào lòng, đang muốn tránh, lại phát hiện trong cơ thể của mình không có chút yêu khí. Sau một giây kinh ngạc, theo phản xạ nghiêng người, tuy rằng bị trầy da ở lưng, nhưng vẫn mạo hiểm tránh khỏi một chiêu chí mạng.

“Không hổ là Sesshoumaru sama... Ta nên nói vậy nhỉ?” Bướm yêu liếm vết máu trên tay, lộ ra nụ cười trào phúng, “Đã chặt vật như vậy, không bằng để ta chấm dứt sinh mạng của ngươi!”

Sesshoumaru lạnh nhạt nhìn hấn, tính cả Fuyuki đi bởi vì cô làm hấn không thể tự nhiên đánh với tên bướm yêu này, lại phát hiện cô ta túm chặt lấy vạt áo của hấn. Kết quả đành phải mang Fuyuki tránh né công kích của bướm yêu.

“Đi tìm cái chết đi Sesshoumaru!” Tránh không được, Sesshoumaru và Fuyuki bị đánh tới vách núi, bướm yêu dùng độc bao vây hai người lại.

Nhìn Sesshoumaru và Fuyuki bị mình bao vây, bướm yêu nở nụ cười đắc ý, như vậy mà không chết thì hai kẻ này thật sự nghịch thiên.

“Đây, các ngươi đã ở đây bảo vệ, nếu bọn họ đi ra thì giết!” Tùy ý để cho mấy yêu quái nhỏ canh giữ, bướm yêu rời đi.

Đập vào mắt là vòng vây của độc, Sesshoumaru muốn ngưng tụ yêu lực. Lại phát hiện ra cô gái túm lấy vạt áo của hấn giật giật, buông quần áo của hấn, ôm chặt lấy cổ. Sesshoumaru tức giận muốn đem cô gái lớn mặt này ném xuống dưới, thì bên tai lại phun tới hơi thở ấm áp, làm cho Sesshoumaru cứng người.

“Đừng nhúc nhích, Sesshoumaru...” Giọng điệu bình thản này hoàn toàn trái ngược với vị trí của họ.

Một kết giới từ từ hiện lên, đem đồng độc kia ngăn cách bên ngoài.

“Đứng dậy!” Sức chịu đựng hoàn toàn biến mất, Sesshoumaru lạnh lùng nói bên tai Fuyuki. Fuyuki rùng người một cái, nhưng không ngoan ngoãn nghe lời mà cọ cọ trên người Sesshoumaru.

“Nếu không đứng dậy, giết chết ngươi!” Thấy Sesshoumaru uy hiếp, Fuyuki cuối cùng cũng ngồi dậy, nhìn sắc mặt khó chịu của Sesshoumaru, tựa vào kết giới thở hổn hển. Không phải cô muốn ở trên người hấn, mà là cô không có khí lực, tuy nhiên cũng không thể không nói, bộ lông kia của hấn thật sự mềm mại... Khụ khụ, nhưng chẳng qua là lông chó thôi, không có gì đặc biệt.

Sesshoumaru nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Fuyuki, cũng không nói gì, ra tay rút lấy cây đoản đao, nhìn đồng hình ảnh phiền phức trên chuôi đao.

“Đó là đao phong ấn, nó có thể phong ấn sức mạnh của yêu quái.”

Chính cái chuôi đao này đã che yêu lực của hấn sao? Sesshoumaru chán ghét ném cây đao sang một bên.

“Lúc đó ta không rót linh lực vào, một lát nữa phong ấn sẽ tự giải.” Fuyuki hỏn hển nói, “Đợi chút nữa ta sẽ thanh lọc sạch sẽ đám độc này, lúc đó phiền ngươi mang ta về đền.”

“Ngươi đang đàm phán điều kiện với ta? Loại độc này làm gì được Sesshoumaru ta? Còn không cần tới loài người như ngươi ra tay?”

“Xem như ta cầu xin ngươi, Sesshoumaru... Ta... không muốn chết!” Fuyuki suy yếu nói, khuôn mặt tràn ngập sự bi thương, đau đớn, nước mắt ầm nhàn trong hốc mắt không chảy xuống.

“Hừ!” Sesshoumaru nhìn thoáng qua, hừ lạnh không quay đầu nhìn cô lần nữa, tuy rằng từ lần đầu gặp về sau, Fuyuki luôn làm bộ dạng e ngại hấn, nhưng chưa từng đối hấn cầu xin khiếp núp như thế.

Chờ đến khi Fuyuki tỉnh dậy từ màn đêm, phát hiện Sesshoumaru ngồi nhắm mắt dưỡng thần đối diện mình, cúi đầu thờ dài, lần này Sesshoumaru bị cuốn vào khốn cảnh này là do cô liên lụy, nếu như cô không kiêu ngạo để bị trúng độc của bướm yêu thì với thực lực của hấn, tuyệt đối không rơi vào tình trạng này.

Lắc lắc người đứng dậy, lượm cây đao phong ấn bị Sesshoumaru ném, thu vào vỏ đao. Hít một hơi, Fuyuki bắt đầu ngưng tụ linh lực.

Sesshoumaru chậm chạp mở mắt, thật ra lúc Fuyuki tỉnh dậy hắn cũng tỉnh. Nhìn Fuyuki dùng linh lực rửa sạch độc, hắn nhủ mảy. Loại độc này chỉ cần hắn khôi phục yếu lực có thể tự làm, cần gì cô ta phải xen vào? Con người, quả nhiên ngu ngốc!

Độc biến mất rất chậm, nếu cứ như thế thì không ổn. Đột nhiên linh lực phát ra rất nhiều, kết giới ban đầu thay đổi trong nháy mắt, bên ngoài kết giới xuất hiện một tầng điện màu tím, loại công kích này chính là kết giới mà Sesshoumaru gặp trong đề, không bao lâu đám yêu độc biến thành tro tàn.

“Sesshoumaru, ta không biết đường, ngươi có thể dẫn đường chứ?”

Sesshoumaru nhìn khuôn mặt trắng bệch của Fuyuki giống như có thể ngã xuống lúc nào. Xoay người im lặng đi phía trước, tốc độ không nhanh, giống như cố gắng đợi Fuyuki.

Fuyuki cố gắng không để mình mê mang, nhắc chân đuổi theo Sesshoumaru.

Bọn họ rơi xuống một cái động cao khoảng sáu, bảy thước, đối với bọn họ không là vấn đề gì khó khăn. Đi theo Sesshoumaru ra khỏi sơn động, thì thấy cái vách đá cao cả chục thước, tuy rằng độ dốc so với động nhiều hơn, cũng có nơi đặt chân để nhảy lên, nhưng với sức lực bây giờ của Fuyuki tuyệt đối không thể. Chân trái của Sesshoumaru cũng bị thương, yếu lực chưa khôi phục, hắn cũng không chắc trăm phần trăm.

Fuyuki ngây người, cảm thấy một cỗ yêu khí đang hướng tới đây, trong chốc lại có hơn chục con yêu quái bay tới, đó là đám yêu quái ở đền. Con bướm yêu chết tiết kia, dự phòng bọn họ chạy trốn nên để không ít yêu quái ở lại chỗ này, Fuyuki oán hận cắn răng.

Aiz, xem ra phải chết ở đây rồi.

“Này, Sesshoumaru...” Đem cây kiếm đưa cho Sesshoumaru, “Kế hoạch thay đổi, xin ngươi mang cây đao này về đền giúp ta.” Đem thanh đoản đao nhét vào trong lòng Sesshoumaru, xoay người đi đến cửa động.

“Này, ngươi ra lệnh cho Sesshoumaru ta sao?”

Chân trời bắt đầu sáng lên sao? Fuyuki quay đầu, nhìn Sesshoumaru vẫn còn đứng tại chỗ, không có chút ý tứ muốn rời khỏi, bắt đắc dĩ nhếch môi.

Yêu quái tới càng lúc càng gần, Fuyuki để ý kimono màu đỏ đầy nếp nhăn, cười với đám yêu quái, “A a, biết rõ ta rất lười, tại sao cứ đem việc tới cho ta làm?”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Vì hi vọng trở về nên bán mạng chắc không sai nhỉ?

Cho đến cùng, vẫn không thể thích được nhóm người liên quan Inu Yasha. Chán ghét...

Tại sao mẹ con của Sesshoumaru phải chịu đau khổ khi Inu no Taishou có thể buông tay họ để đến với Izayoi và Inu Yasha?

Không biết nên mắng Inu no Taishou vô tình hay nên chửi Izayoi xuất hiện không đúng lúc?

Chậm chạp nâng tay lên, trong khoảnh khắc giống như nhảy múa trong cơn mưa vậy. Giống như lúc mỉm cười vui vẻ, như lúc được khen ngợi, giống như ở trong ước mơ, thánh khiết mà tao nhã.

Đây là điệu múa mà Fuyuki phải nhảy hàng năm mỗi khi chấm dứt trận đấu với Gwatan, là điệu múa cầu nguyện một năm thu hoạch tốt, nhưng lấy điệu nhảy này mà đối phó với yêu ma, có tác dụng tính lộc nhất định. Mấy năm nay cô luôn bị Aogiri tra tấn bắt ép học điệu nhảy này, dây thần kinh vận động tốt, nhưng lại không có chút tế bào về việc nhảy múa. Aiz, nhớ đến vẻ mặt đã kích của Aogiri lúc đó thật sự buồn cười. Nhưng thật không hay ho, năm nay cô phải múa vũ điệu cô ghét nhất đến hai lần.

Lúc đầu khi Fuyuki đang nhảy mở màn, lũ yêu quái không thèm để ý, không do dự bay tới hướng Fuyuki, nhưng khi tới gần lại thấy có gì đó không đúng. Lúc tới gần Fuyuki thì yêu khí bắt đầu bị tĩnh lọc, muốn rời khỏi lại không thể, giống như có một sức mạnh vô hình không chế chúng.

“Sesshoumaru?” Sesshoumaru không hề thông báo một câu, tham gia vào cuộc chiến làm cho Fuyuki hoảng sợ, đen mặt nhìn Sesshoumaru đem đám yêu quái vòn quanh cô chém sạch. Ánh sáng lạnh nhạt phát ra từ lưỡi đao, mang theo sát khí sắc bén, giống như đang trước mặt cô trình diễn một màn mổ bụng gà vậy, nếu Fuyuki không cảm giác được yêu khí trên người Sesshoumaru, cô cho rằng hắn đã khôi phục yếu lực.

“Sesshoumaru ta cho dù mất đi yếu lực cũng mạnh hơn loài người ti tiện như ngươi gấp trăm lần, không cần ngươi phải bảo vệ!”

Ách, lời nói của cô làm hắn giận à? Nhưng mà kệ vậy, một yêu quái mạnh như Sesshoumaru mà chạy trốn thì thật sự làm nhục tôn nghiêm của hắn, khó trách hắn giận như thế...

Khi mặt trời lặn xuống núi, yêu quái gần như bị Sesshoumaru và Fuyuki giết sạch.

“Đi thôi!” Sesshoumaru bước đi, lại không nghe tiếng bước chân của Fuyuki mà “bành” một tiếng nặng nề.

Xoay người lại, đập vào mắt là một thân thể nằm trên mặt đất, bộ kimono màu đỏ được ánh mặt trời lúc hoàng hôn chiếu lên, một màu đỏ rực báo hiệu điềm xấu. Yêu lực hồi phục, Sesshoumaru phát hiện mùi máu trên người Fuyuki càng lúc càng đậm, trong đó còn có hương vị chất độc của bướm yêu.

Đến gần Fuyuki, đem cô ôm lên mới thấy trên lưng cô toàn là máu, bởi vì máu cùng với màu của kimono giống nhau nên nhìn qua không biết rõ cô bị thương, nhưng với cái mũi thính của Sesshoumaru thì không thể không nhận ra.

Là do lúc bị rơi trên vòng chất độc của bướm yêu sao? Cho nên lúc đó mới ôm lấy hân, vì do đau đến mức chịu không nổi? Cho nên lúc ở trong kết giới vẫn đưa lưng về phía hân vì không muốn cho hân thấy vết thương? Cho nên để hân đi trước dẫn đường vì không muốn hân đi đằng sau thấy vết thương?

Mắt vàng hơi chớp động, bị một cổ cảm xúc phức tạp ẩn hiện kiềm chế, cuối cùng trở thành sự tức giận. Rõ ràng chỉ là một con người yếu đuối lại muốn bảo vệ Sesshoumaru hân sao? Thật buồn cười!

Ba ngày sau, Fuyuki khôi phục lại ý thức, mở mắt ra thì phát hiện mình nằm trong phòng. Xem ra Sesshoumaru không so đo việc cô làm nhục tôn nghiêm của hân, không ném cô ở cái chỗ đó.

“Fuyuki, tỉnh?”

“Ách...” Nghe âm thanh quen thuộc, thân thể Fuyuki cứng đờ, lại nhớ đến vết thương trên lưng, đau khổ nhăn mày. Ngẩng đầu lên thì thấy một linh hồn đang dựa vào cửa, tuy rằng lưng sáng, nhưng bởi vì thân thể của linh hồn là một màu trong suốt, nên ánh sáng chiếu vào mắt Fuyuki rất nhiều, làm cô chói mắt vô cùng. Thấy nụ cười của hân, cả người cô phát lạnh, bịt miệng chui vào chăn, muốn đem mình biến thành tảng hình.

“Cái tên bán yêu sinh ra rất bình an, mọi thứ cũng coi như tốt. Như vậy Fuyuki sama có phải nên nói gì không?” Aogiri cười, chữ cuối cùng mang theo sự áp bách làm cho Fuyuki ứa mồ hôi.

“Này, cái đó...” Xong rồi xong rồi, cái tên linh hồn xấu bụng này tức giận, hân đã gọi “Fuyuki sama” rồi, lần này thật sự không tốt rồi...

“Hả? Còn không muốn nói? Vì muốn giúp Inu no Taishou nên mặc kệ mạng mình? A, với bản tính lười biếng của Fuyuki sama tuyệt đối sẽ không giúp hân, không biết tại sao lại muốn nh? Vì bảo vệ Sesshoumaru mà bán mạng, mạng của ngài quý thật đấy!”

“Ta không có liều mạng, ta nắm chắc mới làm thế, bằng không ta đã chết...” Fuyuki nói nhỏ.

“Bây giờ có thể giải thích chứ?”

“Ta có cùng một yêu quái tên là Yue làm giao dịch.” Khó khăn ngồi dậy, Fuyuki nói thật, “Ta giúp Inu no Taishou, còn cam đoan không để Sesshoumaru liên lụy vào, bà ấy sẽ đem đá Minh Đạo cho ta mượn một tháng.”

“Đá Minh Đạo?”

“Ta ở trong đồng sách cổ của đền, thấy tảng đá đó có quan hệ với không gian.”

“Thật sự giúp người trở về?”

“Không rõ” Fuyuki nhẹ nhàng lắc đầu, “Nhưng mà cho dù một phần vạn hi vọng, ta cũng làm.”

Nhìn về mặt tướng của Fuyuki, Aogiri không nói, tuy rằng Fuyuki luôn giữ bộ dạng bình thường, nhưng nếu gặp phương pháp có thể trở về nhà thì vô cùng cố chấp, dù là biện pháp gì cô cũng không bỏ qua. Nhẹ nhàng thở dài, Aogiri nói, “Yêu quái tên Yue kia có bộ dạng gì? Sao người lại tin tưởng?”

“Yêu quái dạng gì ư? Ừm, cái này ta cũng không rõ, ta chưa từng gặp bà ấy, ta chỉ nói chuyện với thủ hạ của bà ấy. Nhưng mà ta cảm giác bà ấy là một yêu quái mạnh, hân sẽ không nuốt lời.”

Yue thật sự không nuốt lời, ngày thứ năm sau khi Fuyuki tỉnh dậy, Inu no Taishou và Sesshoumaru chạy về Tây quốc do tộc mèo rừng xâm nhập, Yue đã đưa đá Minh Đạo cho Fuyuki.

“Cứ cảm thấy yêu quái Yue kia muốn tránh mặt Inu no Taishou...” Đây là ý nghĩ của Fuyuki khi lấy được đá minh đạo, nhưng mà nó ngay lập tức bị cô ném ra sau đầu.

“Không nghĩ đến công chúa cao quý như Izayoi lại có thể làm được viên thuốc như thế này.” Fuyuki cắn viên thuốc Izayoi làm cho.

“Fuyuki sama thích là được rồi!” Izayoi ôm đứa con vừa mới chào đời mấy ngày – Inu Yasha, trên mặt nở nụ cười dịu dàng.

“Chị Fuyuki vẫn thích đồ ăn như trước.” Eightsu trên chóc, “Nhưng mà ăn thật sự ngon, nếu không tặng cho Gwatan sama một ít?”

“Ồ? Vì sao phải tặng cho tên đáng ghét kia?” Trên mặt Fuyuki tràn ngập vẻ mặt táo bón, cái tên suốt ngày chỉ biết chằm chọc cô, mắc mớ gì phải tặng

hắn đồ tốt như thế?

“Chị Fuyuki không biết sao? Tối hôm chị bị yêu quái bắt đi, anh Aogiri và em suýt ngăn cản không nổi đám yêu quái kia thì Gwatan sama xuất hiện giúp đỡ, đương nhiên phải cảm ơn ngài ấy.”

Nhìn Eigetsu cầm thuốc đi ra đền, Fuyuki tức giận ném phần không dùng được của viên thuốc xuống.

Quay đầu nhìn Izayoi đang ngơ ngác nhìn về phương Tây. Phương Tây, Tây quốc sao? Cô ta lo lắng cho Inu no Taishou?

“Đừng lo lắng, Inu no Taishou không phải là tên yêu quái bình thường, hơn nữa đối thủ là mèo, không thua được!” Nếu chó mà không đánh được mèo thì đầu thai làm chuột đi.

“Ừm” Izayoi nhẹ nhàng nói, trong mắt vẫn tràn sự lo lắng.

Fuyuki không biết nên làm gì, chỉ im lặng cắn thuốc. Inu no Taishou thật sự sẽ thắng sao? Không, cô không dám khẳng định, bởi vì không ít âm mưu hướng về Tây quốc. Lần trước con bướm yêu kia bắt cô đi thì không nói gì, nhưng mà hắn muốn cô giết Sesshoumaru hoặc Sesshoumaru phải giết cô. Như vậy sẽ tạo ra sự đối lập giữa Tây quốc và các thổ địa, làm cho Tây quốc có thêm một kẻ thù, dù sao cùng thân thánh làm kẻ thù, với yêu quái luôn có bất lợi. Việc này Fuyuki chưa nói ra, bởi vì nó đã thất bại, thêm nữa Inu no Taishou cần phải đối phó với nhiều thứ âm mưu khác, không cần phân tâm việc nhỏ này.

Thôi, đây là việc lớn nhất mà cô có thể giúp, nếu tiếp tục tham gia sẽ bị cuốn vào, mà cô lại không thích mấy việc phiền phức này.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ngoài ý muốn không phải là sai!

InuYasha.600.1477952

“Không tốt, Fuyuki sama!” Michi hoảng mang chạy vào sân.

“Hửm? Trong thôn có chuyện gì xảy ra sao? Tìm Aogiri đi, hắn sẽ nhờ Gwatan tìm, ta đang có nhiều việc.” Fuyuki không ngẩng đầu nhìn đồng sách có chút ó vàng.

“Cô Izayoi và cậu Inu Yasha biến mất!”

“Cái gì mà không thấy Izayoi... Á? Người nói không thấy ai?” Fuyuki đóng sách đứng lên, túm cổ áo Michi.

“Là cô, cô Izayoi và cậu Inu Yasha!”

“Sao lại thế?” Cái này nguy rồi, Inu no Taishou có lẽ sắp trở về, mà cô lại làm mất tình nhân và con của hắn, “Tóm lại, đi tới phòng Izayoi xem trước!”

Hít sâu vài cái, kéo Michi chạy tới phòng của Izayoi.

Phòng của Izayoi –

Eigetsu và Aogiri đã đứng đó, Fuyuki bước vào phòng tìm kiếm.

“Cái đó, chị Fuyuki, chị đang tìm gì?” Eigetsu nhìn Fuyuki có hành động là, khóe miệng giật giật nói.

“Cô cho phu nhân Izayoi sẽ chơi trốn tìm à? Còn có, cho dù chơi bá ấy cũng không trốn dưới sàn nhà đâu!” Aogiri bắt đầu dĩ mớ miệng.

“Xong rồi, thật sự không tìm thấy!” Fuyuki ngồi lên mặt đất, suy sụp nói. Thật sự xong rồi, nếu biết chắc chắn tên Inu no Taishou kia sẽ chém cô thành vài đoạn.

“Không phải ta đã từng nói với cô đừng nhúng tay vào chuyện này à? Thế giới của đại yêu quái, con người không thể tham dự vào đâu!”

“Aogiri à, bây giờ không phải là thời điểm hối tiếc đâu, mà phải tìm cách để giải quyết.”

“...” Rõ ràng sơ sẩy là do cô tạo ra, thế mà dám dùng giọng điệu dạy dỗ kia mà nói, da mặt của cô dày từ khi nào thế? Trán của Aogiri nổi lên gân xanh, cuối cùng vẫn kiềm lại xúc động, “Ta nghĩ là do con người làm đi. Trong phòng có chút hỗn loạn, kết giới của người không cảm giác gì thì có chút không thích hợp, hắn là có người muốn đem Izayoi đi.”

“Ây, tôi hi vọng lúc Inu no Taishou chém tôi là lúc hấn dùng cây Thiên Sinh Nha.”

“...” Xem ra cô ấy đã buông tha rồi, Aogiri và Eigetsu chán nản nhìn Fuyuki đã chuẩn bị tâm lý bị chém.

Ban đêm, sau khi Inu no Taishou thu phục xong đám mèo rừng thì hướng tới đền của Fuyuki mà đến, Sesshoumaru cũng đi tới, nhưng Inu no Taishou cũng không quan tâm, chỉ mong muốn gặp mẹ con Izayoi, thậm chí vì việc này nên trong lúc đánh nhau có bị thương.

Đi vào đền thì phát hiện toàn bộ đền thờ yên tĩnh vô cùng, lúc này là lúc ăn cơm chiều, đáng lẽ là thời gian mà đền thờ náo nhiệt nhất, đã xảy ra chuyện gì sao? Inu no Taishou nhíu mày, đáy lòng hiện lên một tia không tốt.

“Thật xin lỗi, Inu no Taishou sama!” Đây là tiếng rống to lúc hấn đi vào phòng.

Fuyuki cùng đám Michi quỳ xuống lúc Inu no Taishou bước vào, tất cả dập đầu, hô to.

“Xảy ra việc gì sao?” Inu no Taishou lùi vài bước hỏi.

“Cô Izayoi đã bị người đoạt đi.” Thấy Fuyuki nhếch khóe môi, lại không nói gì, Michi ở cạnh cô mở miệng nói.

“Ngu ngốc, không phải đoạt, căn bản không có quá trình “đoạt” đi được không?” Fuyuki đánh lên đầu Michi, làm cho tiểu yêu quái muốn khóc mà không dám nói, “Khụ, thật ra cô Izayoi là bị... trộm đi lúc chúng tôi không biết.”

“Được rồi, Fuyuki, đừng đùa nữa!” Aogiri ở một bên quan sát nói, “Là có người vụng trộm lên vào đền, đem mẹ con Izayoi bắt đi, nói thế chắc Inu no Taishou sama biết ai làm rồi nhỉ?”

“Ừm, tôi có thể đoán được” Inu no Taishou xoay người bước ra ngoài.

“Thật sự phải đi sao cha?” Ngoài đền, Inu no Taishou đụng phải Sesshoumaru.

“Con muốn cản ta sao Sesshoumaru?”

“Không, con sẽ không cản. Nhưng trước khi đi hi vọng ngài đưa kiếm của mình – Thiết toái nha cùng Tùng Vân Nha cho con.” Trên mặt Sesshoumaru không có biểu tình gì nói.

“Không có khả năng. Nếu ta nói thế con sẽ giết cha mình sao?” Inu no Taishou đưa lưng về phía Sesshoumaru, trên mặt lộ ra tia cười khô, “Con hi vọng có được sức mạnh này sao?”

“.....”

Không nghe được câu trả lời của Sesshoumaru, Inu no Taishou nâng giọng, trong giọng mang theo tia nghiêm túc, “Tại sao con muốn sức mạnh này?”

“Con muốn mình đi trên con đường của bản thân, mà để đi được con đường đó con cần sức mạnh.”

“Con đường của bản thân ư?” Inu no Taishou dăm chiêu nói, “Sesshoumaru, con cũng có thứ để bảo vệ chứ?”

“Thứ để bảo vệ?” Trong đầu hiện lên một bóng người màu đỏ ngã vào mình lúc hoảng hôn tới, đôi mắt màu vàng thay đổi, sau đó không do dự nói, “Đối với Sesshoumaru con mà nói, không có!”

Nghe câu trả lời đó, Inu no Taishou thở dài bất đắc dĩ, cứ tưởng nó sẽ không giống trước kia, nhớ lúc Sesshoumaru ôm Fuyuki đầy máu trở về. Là hấn nhìn lầm sao? Ngày đó, trong đôi mắt lạnh như băng của Sesshoumaru hiện lên tia khác thường.

Nhưng không còn thời gian nữa, Inu no Taishou tăng thêm sức mạnh, biến thành con chó lớn, bay về phía thành lâu.

“Như thế được chứ? Không cản lại ông ấy...” Fuyuki nhìn Sesshoumaru đứng dưới cây hỏi.

“Việc này không liên quan tới cô.”

“Cũng đúng...” Fuyuki lắc đầu, xoay người đi vào đền. Inu no Taishou có lẽ không thể về lại nữa rồi, bị thương nặng như vậy còn muốn đi cướp người, Fuyuki chán nản nghĩ.

Đứng như Fuyuki dự đoán, Inu no Taishou không thể trở về nữa, nghe nhóm yêu quái nhỏ nói sau khi hấn cứu được mẹ con Izayoi, lại cùng một tướng quân đánh nhau rồi chết trong biển lửa. Vì một phụ nữ nhân loại mà chết ư? Ở thế giới nhân loại chỉ sợ đó là hành vi bị khinh bỉ.

“Fuyuki sama!”

“Hừm? Có chuyện gì vậy Michi?” Fuyuki hoàn hồn, nhìn Michi.

“Vị Myoga kia tới tìm ngài.”

“Ừm, cho hấn vào đi!”

“Không thể, theo phân phó lần trước của Fuyuki sama là để cho Myoga đại nhân ở ngoài kết giới.”

“À, tốt lắm!” Fuyuki đứng lên, tùy ý vỗ bụi trên quần áo, “Vây lần này nói với hấn ta đã đi du lịch, không rõ ngày về,”

“Fuyuki sama, như vậy không tốt!” Không đợi Michi nói xong, Fuyuki đã biến mất.

Myoga đến là nhờ Fuyuki đem đi vật của Inu no Taishou là Thiên Sinh Nha giao cho Sesshoumaru, nhưng mà Fuyuki cự tuyệt. Cái gì chứ? Gia thần của họ không dám làm nhiệm vụ đó thì loài người như cô mười mạng cũng không làm nổi.

Thiên Sinh Nha là cây đao dùng để chữa bệnh, cái đó ngược với con đường mà Sesshoumaru chọn, hấn mà cầm lấy cây đao đó chắc chắn rất tức giận, Fuyuki cô chưa ngu tới mức đi chết đâu!

Bộ tộc khuyến yêu này đúng là rất phiền toái, đầu tiên là việc của Inu no Taishou, về sau vẫn nên ít tiếp xúc với bộ tộc này. Ừ, quyết định vậy đi, về sau chuyên tâm tìm phương pháp trở về thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ghét bỏ ngọc tứ hồn không sai mà~

InuYasha.600.1649155

Vào thế giới này đã hơn hai trăm năm, những năm qua cô luôn tìm cách trở về nhưng mỗi lần tìm ra đều thất vọng.

“Vây không thể trở về được nữa rồi!” Fuyuki phiền não giật giật tóc.

Thời gian quên mất Fuyuki vẫn tồn tại, cô đến thế giới này thấy hai loại người, một là những người luôn sống với thời gian, hoặc một là cho đến khi tóc trắng xóa vẫn gọi cô “Chị Fuyuki”, người thứ hai kia là Eigitsu. Từ khi Eigitsu qua đời, Fuyuki không còn xuống núi đi vào thôn nữa, cô thường xuyên đi du lịch khắp nơi, lúc trở về cũng chỉ biết ngo ngắc nhìn trời, chờ thời gian trôi.

Bầu trời phía đông đột nhiên xuất hiện một màu tím chói mắt, Fuyuki đứng lên vách đá nhìn ra xa. Màu tím kia không những chói mắt mà còn mang theo sức mạnh cường đại, mang tới một loại cảm giác vừa chính vừa tà, cái này là cái gì? Không đợi Fuyuki nghĩ ra nguyên nhân, đám màu tím kia đột nhiên nổ tung, hóa thành hàng vạn tia sáng bắn về bốn phương tám hướng, cuối cùng biến mất không thấy.

Sao lại cảm giác giống như phóng yên hoa? Trong nháy mắt, Fuyuki nhảy xuống khỏi tảng đá, ánh sáng màu tím kia xoẹt qua cô, bay vào trong đền thờ.

Ánh sáng màu tím kia mang theo yêu lực không tầm thường, nó lại có thể đi vào trong kết giới của cô! Dưới lòng hiếu kỳ với thứ đồ kỳ lạ, Fuyuki vui vẻ tìm cái xẻng, theo dấu vết trên mặt đất, đào ra xem.

Nhìn đến hình thù của cái thứ đó, Fuyuki có chút thất vọng, là một hòn đá nhỏ giống như thạch anh, còn hình dáng thì thật sự không đẹp mấy, mà nó là cái gì thế?

“Fuyuki, đang tìm gì thế?” Aogiri xuất hiện hỏi.

“Aogiri, anh tới đây xem cái này là cái gì?” Fuyuki gọi Aogiri tới, dùng cái xẻng xúc mảnh nhỏ lên “Rõ ràng mang theo yêu lực không rõ lại có thể đi qua kết giới của ta”

“Đây là...” Aogiri nhìn mảnh nhỏ đó không khỏi ngần ra, tay nhận lấy mảnh nhỏ, nhìn màu tím từ mảnh nhỏ phát ra, “Quả nhiên là...”

“Humm?”

“Đây là một mảnh nhỏ của ngọc tứ hồn.” Lần này Aogiri cực kỳ khẳng định.

“Mảnh nhỏ của ngọc tứ hồn? Không phải năm mươi năm trước cùng với pháp sư Kikyo biến mất sao?” Cái viên ngọc tứ hồn này từng ở giới yêu quái ồn ào huyền ảo không ít, tất cả các yêu quái đều khát cầu nó, nghe bảo nó là viên ngọc có thể tăng lên yêu lực.

“Cũng không rõ lý do, có lẽ là do bị sức mạnh nào đó triệu hồi về chăng? Nghe nói ngọc tứ hồn là một loại ngọc có yêu lực không rõ chính tà. Nếu nó rơi vào tay người có dã tâm thì sẽ bị ô nhiễm, biến thành tà. Nhưng nếu rơi vào tay người thuần khiết thì có thể tinh lọc, là chính. Nó có thể đáp ứng mọi nguyện vọng.”

“Xem ra không ít phiền toái đây!” Fuyuki cầm mảnh nhỏ của ngọc tứ hồn lên đánh giá, cô không có sức mạnh tinh lọc, mảnh nhỏ này ở trong tay cô cũng

không có biến hóa gì, chỉ cảm thấy nó có một sức mạnh tà ác ẩn hiện. Viên ngọc có thể thực hiện nguyện vọng sao? “Này, nếu tôi ước nó có thể đưa tôi về nhà, nó có thể làm được không, Aogiri?” Fuyuki hỏi một chút.

“Fuyuki!”

“Hả?” Tà khí trên mảnh nhỏ ngay lập tức chuyển thành chính khí, yêu khí thần nhiên bò lên tay Fuyuki, Fuyuki có chút rung mình, linh lực nhanh chóng ngưng tụ lại, ẩn vào trong tay, đây chính là công phu trong nháy mắt, mảnh nhỏ của ngọc tứ hồn đã bị sáu, bảy cái phong ấn, biến thành một tảng đá bình thường, “Hừm! Lá gan không nhỏ, nhưng cũng chỉ là một mảnh nhỏ, vậy mà muốn nhúng chàm bốn tiểu thư? Người cho ta là loại người nào hả?”

Nhìn khuôn mặt khó chịu của Fuyuki nhìn mảnh vỡ của ngọc tứ hồn, nghiêng răng nghiêng lợi mắng nó, Aogiri bắt đầu đi lác đác. Xem ra hẳn lo lắng thừa rồi, cứ sợ Fuyuki vì ước muốn kia để bị mảnh vỡ ngọc tứ hồn dẫn sai đường, nhưng nhìn cái bộ dạng kia của Fuyuki, đại khái cô không để bị nó thu phục.

“Không phải muốn nó đưa về nhà sao? Sao lại phong ấn nó?” Aogiri trêu đùa.

“Ta không ngu, cái tảng đá này làm gì có năng lực đó!” Fuyuki ném mảnh vỡ ngọc tứ hồn vào túi nhỏ bên người.

“Vậy sao còn giữ nó?”

“Lần sau xuống núi đem bán đi!”

Aogiri lúc này cảm thấy đau lòng thay viên ngọc tứ hồn yêu yêu [1] muốn lấy này, ở trong tay của Fuyuki nó chỉ có giá trị để mua mực nướng. ...

[1] bình thường là người người, nhưng viên này dành cho yêu quái nên thành yêu yêu ==))

Đêm, mặt nước thì yên tĩnh nhưng một số thứ không giống thế. Giống như con ếch trên lá sen, im lặng quan sát một số ít côn trùng, lâu lâu làm động tác vồ, giống như... Sesshoumaru và Inu Yasha nhiều năm không gặp. Dĩ nhiên hai cái tên cùng cha khác mẹ này hoàn toàn không thể có cái gọi là tình thân ấm áp. Sau khi biết mẹ mình là do yêu quái giả dạng, Inu Yasha luôn công kích người lập mưu là Sesshoumaru, nhưng với một bán yêu như Inu Yasha, cho dù là tốc độ hay sức mạnh cũng không thể sánh với yêu quái mạnh như Sesshoumaru, trong nháy mắt, Sesshoumaru đã đạp Inu Yasha dưới chân.

“Bên phải là trần châu đen sao? Không nghĩ tới mộ phần của cha là loại địa phương này, vậy thì cùng anh trai này đi tảo mộ đi!” Sesshoumaru tụ tập yêu lực lên tay, lấy từ trong mắt Inu Yasha một viên hạt châu màu đen, lại thuận tay ném Inu Yasha xuống đất, “Vì thế nên mới không tìm ra, “Nhìn tới thì lại không thấy, mộ phần chân chính là nơi không thể nhìn tới”, thì ra là phong ấn trong viên trần châu trong mắt ngươi.”

“Ngươi... Vì việc này mà tìm người giả làm mẹ ta?” Inu Yasha tức giận quát Sesshoumaru, dùng móng chó đánh tới Sesshoumaru, lập tức bị Sesshoumaru đánh lại.

“Chết đi!” Ý muốn dùng sát chiêu giết chết Inu Yasha nhưng lại bị cản lại.

Sesshoumaru hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn Inu Yasha đang nằm trên mặt đất, gọi Jaken đến dùng đầu trượng mở mộ.

“Sesshoumaru, ngươi so với trước kia càng đẹp trai hơn rất nhiều.” Cách đó không xa, Fuyuki cắn bánh nói.

“Fuyuki sama, bây giờ không phải lúc nói cái này mà! Di – hẳn, hẳn đang nhìn sang đây!” Michi trốn sau lưng Fuyuki.

“Hừm, sợ cái gì, bây giờ chúng ta đang ở trong kết giới, hẳn làm sao...” Nói thì nói thế, nhưng Fuyuki vẫn nhanh chóng kéo Michi trốn ra sau tảng đá lớn. Lại nói thêm một câu, Sesshoumaru còn đáng sợ hơn trước kia.

Là lỗi của hẳn à? Cảm thấy có người nhìn trộm mình, Sesshoumaru lạnh lùng nhìn về tảng đá cách mình không xa, cuối cùng nghi ngờ nhảy vào mộ.

“Fuyuki sama muốn đi thật sao?” Nhìn thấy Inu Yasha và cô gái loài người tên là Kagome cũng nhảy vào phần mộ, Michi kéo góc áo Fuyuki, nom nóp lo sợ.

“Dĩ nhiên, đây chính là việc quan trọng liên quan đến chúng ta! Quần áo mà cô gái tên Kagome kia mặc hoàn toàn không phải của nơi này, như vậy, cô ta là người hiện đại xuyên tới đây? Cô ta biết cách trở về sao?”

“Chuyện quan trọng? Không lẽ, Fuyuki sama thật sự đối với Sesshoumaru sama... A-” Không đợi Michi nói xong, Fuyuki đã túm lấy hẳn nhảy vào cửa phần mộ khi nó sắp đóng.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tự vệ nên chém đứt tay Sesshoumaru, không sai nhỉ?

Khó cmn chịu kinh khủng, Kagome kiêu cmn ngạo, không có Thiết toái nha thì mày sống được chắc. Bà ghét mày, ghét luôn cả thằng Inu nữa, chém đứt tay Sess mà cứ như lẽ dĩ nhiên!

Ta hận!!!

Sesshoumaru.600.1586918

Sau khi xuyên qua cái đường hầm kỳ quái, trước mắt bỗng sáng lên, một thế giới xa lạ hiện ra trước mắt Fuyuki.

Trời màu xanh lam, mây màu trắng ngọc, cùng với thế giới bên ngoài rất giống nhau. Nhưng cảnh ở dưới thật sự khó gặp, hải cốt yêu quái cùng núi nhỏ như ẩn như hiện, có rất nhiều khung xương yêu quái khảm lên tường. Đây là phần mộ của yêu quái trong truyền thuyết sao?

Ở phía trước là mây mù, cái thứ giống như núi dần hiện rõ. Là một pho tượng làm bằng khung xương, trên người mặc áo giáp xưa, đây có lẽ là một đại yêu quái.

“Thật sự là một hải cốt đồ sộ!” Fuyuki kìm không được cảm thán.

“Fuyuki sama, bây giờ không phải lúc để cảm thán!”

“Humm?”

“Chúng ta đang lên đi theo đó!”

“A!”

Nếu không tiến vào thì hấn và Fuyuki sama có thể sẽ chết ở đây đây! Sớm biết thế thì đã để Aogiri sama đi cho rồi.

“Thức thần, quạ đen!” Bay lên trời rồi từ từ đáp xuống.

“Hô – nguy hiểm thật!” Fuyuki xoa trán, thiếu chút nữa là tan xương nát thịt, may mắn cách đâu không lâu có học triệu hồi thức thần của Aogiri.

“Aiz, trái tim suýt ngừng đập” Michi vỗ ngực “Mà, Fuyuki sama, vì sao quạ đều màu đen?”

“Humm? Vì sao à? Bởi vì quạ đen mới đẹp!”

“...” Đây là cái lý do gì? Fuyuki sama, không lẽ ngài không biết quạ đen là báo hiệu điềm xấu sao?

“Hơn nữa...” Fuyuki vui vẻ cười làm cho Michi run rẩy, hấn có chút thấy nguy hiểm, “Tốc độ của quạ đen rất nhanh!” Lời còn chưa dứt, quạ đen giống như cung tên rời khỏi cung, bay về phía hải cốt khổng lồ.

Xuyên qua hải cốt, xoay xuống, dừng trên chỗ tảo của hải cốt, thu lại thức thần, ngồi ở trên xương sườn.

Phía dưới là hai cái tên nhân vật chính đang tranh đoạt, không khí của hai anh em lúc này rất kỳ quái. Mà đứng ở bên sân khấu, Fuyuki nhìn cô gái loài người “mẫu chốt xuyên qua” là Kagome, trong tay đang cầm một cây đao lớn mờ mịt.

Cái đao kia không phải là Thiết toái nha của Inu no Taishou à? Loài người cầm được Thiết toái nha là cái kiểu gì vậy? Cô bỏ qua trò hay gì à?

“Người là ai? Vì sao rút được Thiết toái nha?” Sesshoumaru nhanh chóng xuất hiện trước mặt Kagome, lạnh lùng hỏi.

“Sesshoumaru, không được ra tay với cô ấy, việc này không liên quan tới cô gái này!” Inu Yasha lo lắng hô.

“Inu Yasha –” Kagome nhìn Inu Yasha, lại phòng bị Sesshoumaru.

Sesshoumaru liếc mắt khinh bỉ nhìn cô ta, hoàn toàn không đem Kagome trở thành uy hiếp, ngược lại nói với Inu Yasha, “Ta và người đều không thể lấy được Thiết toái nha, cái kết giới kia lại bị cô ta dễ dàng phá giải, còn muốn ta buông tha cho cô ta à?”

“Kết giới kia tại sao bị phá giải ta cũng không biết, nhưng cô ấy chỉ là một cô gái loài người.”

Sesshoumaru không quan tâm lời giải thích của Inu Yasha, xoay người dùng độc hoa thảo với Kagome. Toàn thân Fuyuki căng thẳng, tay đặt lên cây đao phong ấn, ngay lúc Michi nghĩ cô sẽ ra tay thì Fuyuki lại thả lỏng cơ thể, nhàn nhã ngồi xuống.

Bộ dạng đáng sợ lúc này của Fuyuki sama là sao chứ? Michi có chút rối rắm, nên hỏi hay không đây? Nhìn Fuyuki cầm cái bánh từ trong túi ra ăn, Michi thờ dãi, tốt nhất đừng hỏi, trong cái hoàn cảnh này còn có thể ăn bánh thì đừng trông cậy ngài ấy trả lời hấn. Hơn nữa, hấn đối với lý do mà chủ nhân của hấn chạy theo Sesshoumaru vào phần mộ này cũng không rõ ràng, nếu vậy thì tốt nhất không cần quan tâm.

Thật ra Fuyuki không phải đi theo đám Sesshoumaru, ngay từ đầu mục tiêu của cô là Kagome, lúc này cô định đi ra vì công kích của Sesshoumaru với Kagome, dù sao đợi một thời gian dài mới có thể gặp người cho cô hy vọng, cho dù cô không muốn ra tay với Sesshoumaru chút nào. Nhưng thấy kết giới của Thiết toái nha mở ra, yên lòng lại.

Quả nhiên, Kagome không chết trong độc hoa thảo của Sesshoumaru, lông tóc không tổn hại mà đi ra.

“Anh muốn giết tôi sao? Tôi muốn anh tỉnh lại một chút, chuẩn bị tâm lý đi!” Kagome dùng dao chỉ vào mặt Sesshoumaru, vẻ mặt phẫn nộ.

Cô gái này thật sự kiêu ngạo, dám hô to gọi nhỏ với Sesshoumaru, người mà Fuyuki sama tránh được là tránh, Michi vì Kagome mà toát mồ hôi, sau đó nhìn Fuyuki sama vui mừng gật đầu với cô gái lớn mặt kia, ngài ấy vui cái gì thế?

“Tốt, không làm mất mặt người xuyên qua!” Fuyuki giải đáp nghi ngờ trong lòng Michi, nhưng... hẳn không hiểu ý tứ!

“Đến, cái chuôi dao này thật sự mạnh, cô lên!” Kagome đưa Thiết toái nha cho Inu Yasha, cổ vũ.

“Vì sao lại có tinh thần như thế?” Rõ ràng bị Sesshoumaru đánh trúng, Inu Yasha khó hiểu.

“Thì ra là vậy, được kết giới của dao bảo vệ!” Sesshoumaru cười lạnh, hóa nguyên hình.

“Có thể ngăn được độc hoa thảo của Sesshoumaru, không hổ là Thiết toái nha!” Phía trước Myoga không biết trốn đâu xuất hiện trên vai Inu Yasha nói “Thiếu gia Inu Yasha, hay dùng chuôi dao này thử nghiệm với Sesshoumaru đi!”

Hóa thành yêu khuyến là Sesshoumaru, yêu khí mạnh mẽ lên vào hải cốt, Fuyuki không thể không ném bánh xuống.

“Cái này không ổn” Lấy trong người một phù thể thần, lúc Kagome không phát hiện tình huống cái phù này có thể thay cô ta chết một mạng, như vậy chắc không sao “Thức thần, quạ đen! Michi, tốt lắm, chúng ta rút thôi!”

Người của tộc khuyến yêu vẫn nguy hiểm như trước! Cô đành chờ cơ hội gặp riêng Kagome, cô không muốn gặp lại đám khuyến yêu.

“Bọn họ lên đây!” Michi chỉ hướng ngược lại, có thể nhìn thấy một thân hình màu hồng với con chó màu trắng đánh nhau, nhưng mà cái tên màu hồng yếu ớt kia không thể phát huy tác dụng của Thiết toái nha.

“Kỳ lạ, ta nhớ rõ lúc mà Inu no Taishou sử dụng, Thiết toái nha không ở tư thái này!” Fuyuki khó hiểu, bây giờ cô không dám tới gần, tuy rằng đã bày kết giới quanh người, những người đó không phát hiện tồn tại của cô, nhưng không có nghĩa chắc chắn tới gần thì tên Sesshoumaru không phát hiện. Kagome, đến khi ta tìm lại người thì người phải bảo vệ tính mạng đó!

Nhịp đập yêu lực khác thường, lúc Inu Yasha quyết định sẽ bảo vệ Kagome, Thiết toái nha đã trở thành tư thái lúc trước, dễ dàng chém đứt cánh tay của Sesshoumaru. Ngay sau hai vết thương nặng, bất đắc dĩ, Sesshoumaru phải hóa thành một chùm tia sáng rời khỏi phần mộ. Lúc Fuyuki thở nhẹ thì bị yêu khí của Sesshoumaru kéo đi.

“A – không được, Kagome của ta!” Đây là tiếng rên trước lúc Fuyuki bị kéo ra khỏi phần mộ.

“Này Kagome, hình như có người gọi cô” Inu Yasha thu dao, nói với Kagome.

“Ai? Ta không nghe thấy!”

“Là giọng nữ, hình như nói cái gì mà “Kagome của ta”. Hắc! Không phải lúc người vào đây bị nữ yêu quái nào coi trọng chứ?” Inu Yasha lộ ra vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Ách, cảm giác khó chịu, chúng ta vẫn đi ra ngoài thôi” Cô cũng không muốn cùng yêu quái nữ nào yêu nhau đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gặp lại không sai

Jaken.600.1186329

Quả nhiên, chỉ cần gặp đám người khuyến tộc thì cô toàn gặp xui xẻo. Fuyuki từ trên cây đi xuống, chiếc áo kimono cô thích nhất bị hồng hoàn toàn, rách tung tóe, giống như một người ăn xin.

Sửa lại quần áo, Fuyuki đỡ thân cây thở hổn hển.

“Michi, người ở đó sao?”

Trong lùm cây cách đó không xa, Michi bước ra.

“Fuyuki sama, ngài, ngài có sao không?” Nhìn quần áo hỗn độn, vẻ mặt tối tăm của Fuyuki, Michi do dự mở miệng.

“Aiz, một lời khó nói” Bây giờ cô cách cái chữ tốt hàng vạn lần, sắc mặt Fuyuki càng thêm tối tăm “Đi thôi, tranh thủ tìm một thôn để ăn cơm trưa” Đồ ăn vặt trên người không biết rơi khi nào, nhìn cái rừng này muốn tìm cơm trưa hơi mệt.

“Fuyuki sama, trước kia là gì thế ạ?”

Nghe lời Michi, Fuyuki đi về trước, đẩy bụi cỏ ra, nhìn theo hướng Michi chỉ.

Cách đó không xa có bóng người màu trắng dựa vào thân cây, mái tóc màu trắng ẩn hiện dưới ánh nắng, quần áo trắng nhiễm hết sương hoa, trên ngực còn có vết máu, tuy chặt vật, nhưng sự cao quý trong người không hề giảm đi. Trên khuôn mặt tinh xảo là yêu văn màu đỏ sậm, hai mắt hơi nhếch, con ngươi màu vàng vô cùng bình tĩnh, giống như đang tự hỏi cái gì.

Chàng trai làm người ta phải chảy nước miếng này là người mà Fuyuki luôn muốn trốn – Sesshoumaru.

Bây giờ trốn vẫn kịp chứ? Đáp án dĩ nhiên là nên chạy. Fuyuki dùng tay ra hiệu Michi đừng lên tiếng, theo bụi cỏ đi ra, tận lực không phát ra âm thanh.

“Đi ra!” Giọng nói lạnh nhạt quen thuộc vang lên, Fuyuki cứng người. Hắn... Không phải nói chuyện với cô chứ? Nghi ngại một lát, hành động của Fuyuki càng nhẹ nhàng.

“Đừng bắt ta nói thêm lần nữa, Fuyuki” Giọng nói lạnh lùng kia trầm hơn một chút, mang theo sự cảnh cáo.

“...” Nghe được tên mình phát ra từ miệng Sesshoumaru, Fuyuki sửng người, đây là lần đầu tiên cô nghe Sesshoumaru gọi tên mình, cô còn tưởng cái tên lạnh lùng đó không biết tên mình nữa đây! Sau, rốt cục nhớ tới Sesshoumaru đang nói với mình, người cứng lại. Xong rồi, bị phát hiện rồi!

Bị ép vào đường cùng, Fuyuki đành phải đi ra từ bụi cây. Sesshoumaru là yêu quái có đức tính, có lý trí, có văn hóa chắc không ăn thịt cô nhỉ?

“A, haha, là Sesshoumaru hả? Lâu quá không gặp...” Cô cứng nhắc đi tới gần Sesshoumaru, ánh mắt Fuyuki mơ hồ, không dám nhìn thẳng Sesshoumaru.

“Cái kẻ dám nhìn trộm ta lúc ở phần mộ là cô?”

Bị phát hiện khi nào vậy? Cô rõ ràng có mở kết giới mà! Không lẽ là cảm giác của yêu thú?

“Ừm”

“Cô muốn tìm cái gì? Hay là tìm được cái gì rồi?”

“Ta thì ta không đào mộ của cha ngươi, tuyệt đối không đem cái gì theo...” Cảm giác độ ẩm giảm xuống, Fuyuki cúi đầu nói “Được rồi, thật ra ta tìm người!”

“Hai trăm năm không gặp, bộ dạng của người không thay đổi chút gì nhỉ, loài người?” Ai? Nói chuyện khác? Thấy cô khó xử nên mới nói chuyện khác? Hơ, Sesshoumaru trở thành yêu quái hiểu chuyện từ khi nào vậy??

“Haha, đó là vì ta cung phụng thần linh thôi! Đi thôi Michi” Fuyuki vừa nói vừa nháy mắt với Michi, phải nghĩ cách chạy thôi, cô chống đỡ không nổi nữa.

“Fuyuki sama, Sesshoumaru sama, thần có việc quan trọng ở đền nên cáo lui trước” Michi vừa dứt lời thì biến thành con gió biến mất.

Phản, phản đề, hắn dám bỏ cô lại mà chạy?

“Ừm, Sesshoumaru, ta cũng phải trở về đền, như vậy, núi xanh vẫn còn, nước vẫn chảy, chúng ta sẽ gặp lại sau!” Xoay người, bước được hai bước thì Fuyuki đứng hình.

“Ta cho phép ngươi đi sao?” Âm thanh lạnh lùng truyền từ sau lưng tới, Fuyuki cảm thấy lạnh.

Trước kia Fuyuki không sợ Sesshoumaru như vậy, nhưng đó là trước đây. Bây giờ cô thật sự rất sợ, đúng thế, bởi vì cô và hắn có thù oán. Hai trăm năm trước, Fuyuki chịu không nổi Myoga nên vẫn đem cái Thiên sinh nha chữa bệnh kia đưa cho Sesshoumaru, sau đó cô bị hắn căm thù. Được rồi, nói căm thù thì có chút nghiêm trọng, phải nói là giận chó đánh mèo, làm hại cô hai trăm năm nay toàn trốn hắn.

“Aizz” Fuyuki thở dài, đem củi nhặt tới chỗ của Sesshoumaru, nhóm lửa, nướng cá, hầu hạ Sesshoumaru sama dùng cơm. Bây giờ cô đã trở thành người hầu của Sesshoumaru.

Ăn no, Fuyuki không thèm để ý lửa, cực kỳ chán nản ngáp một cái. Xem ra vận mệnh của cô hôm nay là chạy trốn, ăn và ngủ, trên người không mang cái gì giữ ấm, chỉ mong mai không bị căm. Ánh mắt nhìn về phía Sesshoumaru, nhìn cái túm lông mềm mại và ấm áp trên người hắn, hai trăm năm trước cô đã may mắn được nằm trên đó, bây giờ thì đừng mong Sesshoumaru cho nằm lên đó.

“Sesshoumaru, cánh tay của ngươi sao không mọc ra? Ngươi không phải là yêu quái mạnh sao?” Rất nhảm chán, Fuyuki tính nói chuyện phiếm với

Sesshoumaru để giết thời gian. Nhưng Sesshoumaru nhắm mắt, không trả lời, khi Fuyuki tự cười nhạo mình vì tìm cách nói chuyện phiếm với hắn thì vị thần màu trắng kia đã chịu mở miệng.

“Miệng vết thương bị Thiết toái nha che yêu khí lại”

“Vậy về sau sẽ không mọc ra nữa?” Fuyuki trừng mắt hỏi.

“Sao? Cao hứng?” Sesshoumaru lạnh lùng nhìn Fuyuki khiến cô rụt người lại, dịch ra xa một chút.

“Không, không phải...” Không xong rồi, cô không nên bởi vì Sesshoumaru trả lời mà không để ý đến ngữ điệu. Dĩ nhiên Sesshoumaru không thêm so đo với cô, nhưng mà hắn không thêm để ý cô nữa.

Khi mặt trời lên cao, Sesshoumaru mở to mắt, thấy Fuyuki không có hình tượng nằm trên mặt đất không tỉnh lại.

Sesshoumaru nhú mày, nhưng không mở miệng đánh thức. Cô gái này so với hai trăm năm trước chẳng thay đổi gì, vẫn lười như trước.

Sesshoumaru đi tới gần Fuyuki, con ngươi màu vàng nheo lại. Thì ra không phải do lỗi của hắn mà linh lực của cô gái này yếu ớt đi. Hai trăm năm trước, cái linh lực khủng lồ quanh cô khiến cho hắn cảm thấy kiêng kỵ, mà bây giờ cô chẳng qua mạnh hơn pháp sư bình thường một chút.

Trong gió truyền đến yêu khí của yêu quái nhỏ quen thuộc, Sesshoumaru nhìn phương hướng chút lại mở miệng gọi Fuyuki đang nằm ngủ “Dậy, cần đi rồi”

“Ừm...” Fuyuki rụt người, không muốn tỉnh.

“Fuyuki” Âm thanh có chút lạnh lạnh, hơn nữa lại đậm đặc sát khí.

“A?” Fuyuki bị sát khí làm giật mình, nhảy dựng lên “Sess, Sesshoumaru”

“Đi thôi”

“Ừm?” Trong đầu không nghĩ được gì, nhảy theo hắn.

“A, Sesshoumaru sama, ngài không sao là tốt rồi” Đi một đoạn không xa thì thấy một yêu quái nhỏ màu xanh nghiêng ngã chạy tới, quỳ gối khóc trước mặt Sesshoumaru.

“Chậm quá Jaken”

“A, xin lỗi ngài”

“Này, Sesshoumaru...” Fuyuki cản trở Jaken nói tiếp “Người hầu của ngài đã trở lại, ta cũng nên đi thôi”

“Loại người lớn mật, dám xưng tên của Sesshoumaru sama, người...” Jaken chưa nói xong đã bị Sesshoumaru đập một cái.

“Yêu quái cấp thấp không thể hóa giải cấm chế của Thiết toái nha”

“Ừ...” Sau đó thì sao? Fuyuki ngây ngô nhìn hắn.

“Nhiệm vụ của ngài là coi bỏ cái cấm chế kia”

“Chuyện này...” Fuyuki rối rắm giật tóc “Ngươi tìm Aogiri không phải tốt hơn sao? Hắn là chuyên gia về phương diện này”

“Hừ, đã có người ở đây thì sao phải đi tìm người khác?” Nói rồi xoay người bước đi “Đi thôi”

Thật ra người cũng sợ cái tên linh hồn bụng đen kia phải không? Fuyuki phì báng trong lòng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi theo.

A? Thì ra cô gái này có thể coi bỏ cấm chế của Thiết toái nha! Khó trách tại sao Sesshoumaru sama luôn ghét con người lại cùng cô ta ở một chỗ, hắn còn tưởng chức vụ người hầu của mình không còn đảm bảo! May mắn, chắc là sau khi lợi dụng xong cô ta, Sesshoumaru sẽ có cách để cô ta rời đi. Jaken đối với phân tích của mình có điểm vừa lòng gật đầu, lấy lại tinh thần thì không còn thấy bóng dáng của Sesshoumaru.

“A – Sesshoumaru sama, đợi thân với!”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cánh tay không sai

Sesshoumaru.600.1614996

“Vì sao bộ kimono này dài vậy?” Fuyuki bắt đầu đi túm vạt áo kimono, bây giờ trên người cô là một bộ đồ kimono, màu lót là màu đỏ, từ dưới, bai bên tay áo, vai trái đến cổ áo đều là màu vàng của hoa sơn trà, nhìn qua vô cùng hoa lệ. Nhưng – vạt áo đã buộc lên rồi mà vẫn còn dài tới mắt cá chân? Không biết như thế đi ở trong rừng rất khó sao?

“Không phải cô ồn ào bắt Sesshoumaru sama phải trả bộ quần áo hồng sao?” Jaken bắt đầu nói. Cô gái này còn muốn gì nữa? Sesshoumaru sama đã đền quần áo, cô ta còn bắt nữa?

“Vì nó không giống bộ kia thôi!” Fuyuki lườm bâu, bộ kimono kia chỉ dài tới đầu gối, vừa mát mẻ lại không sợ bị sảy chân.

“Hừ, yêu quái nhỏ mới mặc bộ kimono kiểu này!” Sesshoumaru dùng tay trái ném sang, châm chọc nói.

“Đúng vậy đúng vậy, người như thế đi cạnh Sesshoumaru sama sẽ dọa người!” Jaken kêu la.

“...” Thật ra tôi cũng không muốn đi chung tới Sesshoumaru sama của ông! Fuyuki hờ hết trong lòng. Hơn nữa ở trong cái rừng này gặp người hiểm lắm đấy, đụng với yêu quái lại chết dưới tay Sesshoumaru, có người nào đâu?

“Jaken”

“Vâng, Sesshoumaru sama!”

“Đi tìm cánh tay của yêu quái mạnh”

“Vâng, Sesshoumaru sama!” Nói rồi Jaken nhanh chóng chạy đi.

Này này, không phải chứ, sắp tới thời gian ăn cơm trưa rồi, Jaken đi thi nhiệm vụ nấu cơm rơi lên đầu cô à? Fuyuki tuyệt vọng nhìn theo bóng của Jaken.

“Này, Sesshoumaru, chúng ta đi tới tiệm ăn của loài người đi!” Fuyuki cẩn thận tới cạnh để nghị Sesshoumaru.

Sesshoumaru không lên tiếng, đôi mắt liếc nhìn cô, sau đó đi tới một bên nghỉ ngơi. Được rồi, Fuyuki hiểu được, ý hấn là Sesshoumaru hấn là yêu quái cao quý, tao nhã như vậy, khinh thường những gì liên quan tới loài người. Đáng ghét, rõ ràng Sesshoumaru chưa nói gì mà cô đã hiểu? Hơn nữa, những lời này thật sự khiến người khác tức giận.

Fuyuki tức giận, giật giật tóc, muốn đi vào trong rừng.

Hoàng hôn màu đỏ tiếp xúc đường chân trời, bình thường rất ít người đi qua.

“Đại ca, hôm nay là ngày thu hoạch!” Một sơn tặc vui vẻ nói.

“Ahahahaa, không nghĩ tới cái thôn nhỏ bé này lại có nhiều lương thực như thế” Tên đầu lĩnh cười to.

“Mau trở về thôi đại ca. Nghe nói lúc hoàng hôn tới sẽ có yêu quái xuất hiện”

“Hừm? Sao người nhát gan như vậy lại làm sơn tặc chứ?” Tên đầu lĩnh nhún mày khó chịu.

“Đại ca, đó là...”

Tên đầu lĩnh quay sang nhìn hướng đàn em mình chỉ, đập vào mắt là một chàng trai mái tóc bạc, trên người mặc bộ áo giáp hoa lệ hiếm có, ở dưới ánh hoàng hôn yêu diễm vô cùng.

“A, đó là của riêng đi, áo giáp kia thật thú vị! Mấy đứa giết hấn đem áo giáp tới đây”

Nương theo gió, lời nói của bọn sơn tặc truyền tới lỗ tai Fuyuki.

“Sesshoumaru, đám sơn tặc kia coi trọng người kia, chúng đòi thoát quần áo của người để cướp người kia!” Thì ra Chiến quốc Nhật Bản vẫn có kiểu này à? Coi trọng đàn ông thì quang minh chính đạo cường bạo! Fuyuki ngồi xổm xuống nhìn Sesshoumaru.

“Đáng chết, người đang nói gì thế? Rõ ràng đám sơn tặc kia muốn lấy quần áo của Sesshoumaru sama.” Jaken nhảy giận hét với Fuyuki.

“A? Ra là muốn cho Sesshoumaru trần truồng.” Fuyuki bùng tỉnh.

“Người...”

“Jaken, câm miệng!” Sesshoumaru trừng mắt nhìn Fuyuki, nói với Jaken. Cánh tay mới ráp giờ lên, ngưng tụ yêu lực, vung tay một cái, làm cho đám

cường đạo kia biến thành tro tàn.

Fuyuki hừ một tiếng, khó chịu xoay người. Sesshoumaru này rõ ràng đi tới cạnh thôn cũng không cho cô đi vào, hẳn muốn ăn ngủ nhưng cô không nghĩ như thế. Fuyuki cảm thấy mấy ngày qua cô đã đột phá điểm cực hạn rồi.

“Thật tuyệt, không hổ là Sesshoumaru sama.”

Hừ, đồ yêu quái nhỏ hay vuốt mông ngựa.

“Ngươi mù mắt à? Cánh tay này không dùng được nữa.”

Hừ, vỗ mông ngựa nữa đi?

Sesshoumaru xoay cái cánh tay quái quỷ kia, cánh tay lập tức biến thành tro cốt. Không phải của bản thân thì cũng nhanh chóng hư mà thôi. Sesshoumaru đắm chiều nhìn xương trắng.

“Lại đi tìm cánh tay mạnh hơn.”

“Vâng, Sesshoumaru sama!” Jaken ừ ừ đáp. A a, hẳn ghét mấy cái này ghê gớm, ngày nào cũng đi tìm cánh tay mạnh cho Sesshoumaru sama, “Đều là lỗi của Inu Yasha, nếu không phải hắn cướp Thiết toái nha, chém đứt tay của Sesshoumaru sama...” Hẳn cũng không phải vất vả như thế. Jaken bắt đầu nói.

“Inu Yasha là ai?”

“Ai?” Nghe được câu hỏi của Fuyuki, Jaken sợ tới mức ngay cả trượng cũng không cầm được “Hừ —” Cái tên Inu Yasha không thể nhắc tới trước mặt Sesshoumaru sama một cái tùy tiện.

“Inu Yasha là ai vậy?”

A – lần thứ hai, Jaken nghiêm mặt nhìn Sesshoumaru, lại thấy Sesshoumaru không tức giận.

“Ngươi không nhớ à?”

“Hửm?” Fuyuki nghi ngờ, cô nên nhớ cái gì.

“Hai trăm năm trước, bán yêu đó sinh ra dưới sự che chở của ngươi.” Sesshoumaru khó khăn kiên nhẫn nói.

“Hai trăm năm trước hả? Hình như có chuyện này...” Bán yêu kia là con của Izayoi ầm áp sao? Hình như lúc đó cũng có nói tên bán yêu kia tên là “Inu Yasha”. Sống sót, còn tưởng sau khi Inu no Taishou chết đi thì hẳn cũng không sống được, không nghĩ tới... Có ý quên mọi chuyện, thế nhưng lại gặp lại!

Nhìn Fuyuki ngồi xổm xuống, trên mặt lộ ra nụ cười hiếm thấy, ầm áp cùng với tình mạch, cũng là nụ cười phát ra từ tận nội tâm. Cô thích tên bán yêu kia sao? Rõ ràng cả tên cũng không nhớ. Đôi mắt màu vàng của Sesshoumaru âm trầm hẳn.

“Hai, hai trăm năm trước? Ngươi ngươi ngươi... Hai trăm năm trước ngươi có gặp Sesshoumaru sama?” Jaken bị kích thích.

“Đúng thế, thì sao?”

“Không thể nào, con người làm sao có thể sống lâu hơn hai trăm năm?”

“Cho nên ngay từ đầu ta đã nói với ngươi ta là thần tiên mà?”

“Gạt người, nhất định là gạt người...” Jaken càng thêm bị kích thích, loài người kia còn biết Sesshoumaru sama sớm hơn hẳn, thì ra hẳn không phải là tùy tùng đầu tiên của ngài ấy.

Nhìn Jaken đang lắc đầu, Fuyuki cảm thấy tâm tình tốt hơn, sự tức giận với Sesshoumaru được kiềm chế lại. Đứng dậy chuẩn bị tìm nơi để ăn cơm chiều, lại cảm thấy một cỗ tà khí mạnh xuất hiện. Loại tà khí này chưa từng gặp qua, âm u, ảm ướt, cho dù là thánh nhân có lẽ cũng bị lạc trong đó. Fuyuki cảnh giác nhìn đằng sau...

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chuẩn đi tuyệt đối không sai!

Sale nhé =)) 7 comt :))

Ragi.(Pluie).full.1235890

Tà khí mạnh mẽ như thế đến cả Fuyuki cũng nhận ra chứ không cần bàn tới cái tên mũi thánh như Sesshoumaru.

“Bước ra!” Sesshoumaru trầm giọng nói với bụi cỏ, ở đôi mắt màu vàng toát lên sát khí mạnh mẽ rồi nhanh chóng biến mất.

Sau một hồi phát ra tiếng, một người mặc áo màu trắng xuất hiện.

“Sesshoumaru sama hình như có chuyện rắc rối thì phải, chuyện cánh tay...”

Sesshoumaru im lặng, nhìn chàng trai đối diện lạnh lùng, Fuyuki cũng thấy nếu tên này không nói ra trọng điểm gì cũng bị Sesshoumaru bắt ra như bắt thịt bò. Đứng nhìn bộ dạng tao nhã như một vị thiếu gia mà quên mất tính cách của hắn lạnh lùng và đáng ghét đến mức nào.

“Nơi chỗ của ta có một cánh tay, không biết có hợp mắt của Sesshoumaru sama hay không?”

“Đây không phải cánh tay của loài người sao? Sesshoumaru sama sao có thể dùng cánh tay của loài người ti tiện?” Jaken vùng vằng, bất mãn nói.

“Không sai, đây là cánh tay của loài người, nhưng nó không phải cánh tay của người bình thường, ở bên trên có ngọc tứ hồn. Nếu không với yêu lực mạnh mẽ của Sesshoumaru, cho dù cánh tay mạnh đến bao nhiêu đều bị hỏng. Quan trọng hơn, Sesshoumaru dùng tay người có thể có cơ may đụng vào thiết toái nha”

Ngọc tứ hồn ư? Fuyuki đắm chiều nhìn cánh tay kia, không nghĩ tới mảnh ngọc kia lại có thể làm như vậy.

“Điều kiện của người?” Trên đời này làm gì có chuyện ăn mà không trả tiền, Sesshoumaru dĩ nhiên biết đạo lý này, người trước mắt hắn tuyệt đối không có lý do gì tặng một cánh tay có cả ngọc tứ hồn cho hắn mà không có việc cần hắn giúp. Tuy rằng Sesshoumaru hắn không có tí hứng thú gì với cái loại sức mạnh của ngọc tứ hồn chán chết này.

“Ta cùng với tên bán yêu Inu Yasha kia có thù hận, cho nên hi vọng Sesshoumaru sama có thể giúp ta giết hắn”

“Đáng chết, người muốn lợi dụng Sesshoumaru sama sao? Người...” Jaken tức giận, nhưng hắn chưa kịp nói hết đã bị Sesshoumaru đánh gãy.

“Thú vị” Khóe miệng Sesshoumaru nhếch lên cười lạnh một cái, lấy tay đoạt cánh tay trên tay chàng trai kia “Tên người?”

“Ta là Naraku. Hơn nữa, nếu có thể xin hãy mang theo cái này” Naraku lấy một viên ngọc giống như tổ ong đưa cho Sesshoumaru “Đây là độc trùng mạnh nhất của địa ngục, dùng để che lại cái lỗ hỏng nơi tay của tên pháp sư trẻ tuổi bên cạnh Inu Yasha. Vậy, ta đi trước” Dứt lời, chàng trai tên Naraku đi mất.

“Sesshoumaru sama, như vậy có được không?” Jaken lo lắng nhìn Sesshoumaru.

“Hừ, tên kia chỉ là một bán yêu mà thôi”

“A, Sesshoumaru sama, ngài định đi đâu? Đợi tiểu nhân với”

Fuyuki đứng tại chỗ nhìn nơi mà Naraku biến mất, hơi nhăn mày. Bán yêu? Chỉ là một bán yêu mà có thể mang tà khí đáng sợ như vậy, hơn nữa cái tà khí kia lại mang theo thứ mà cô chẳng muốn đụng vào chút nào – điềm xấu.

“Này, Fuyuki, người đứng đó làm gì? Không tới đây làm cơm chiều?” Âm thanh của Jaken vọng lại, trán Fuyuki nổi gân xanh.

“Được, được!” Từ khi nào cái tên Jaken này cũng có thể sai cô làm việc vậy? Tuy địa vị của cô không bằng Sesshoumaru nhưng tuyệt đối cao quý hơn tên Jaken này.

Đêm. Lúc mặt trăng còn lơ lửng trên không trung, Fuyuki ngủ không được, tỉnh dậy.

Lửa trước trại đã tắt, gió thổi qua làm cho người khác thấy lạnh. Fuyuki ngáp một cái, xoa xoa đôi mắt mập mờ của mình, không thấy bóng dáng của Sesshoumaru, chỉ có một mình Jaken nằm ngủ đối diện cô. Dùng linh thức dò xét khắp nơi cũng không phát hiện được yêu khí của Sesshoumaru, xem ra lúc này có thể trốn rồi! Khóe miệng cong lên đầy gioia hoạt, thật sự là thiên thời địa lợi nhân hòa lúc này tuyệt đối là cơ hội tốt để cô trốn đi, lúc này cô mà không trốn thì cô là đứa ngốc thật luôn rồi.

Chậm rãi mở kết giới, giấu hết hơi thở của mình.

“Thức thần, quạ đen” Con chim màu đen từ chân trời bay tới, Fuyuki cũng biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Ây, bây giờ thật sự đã trốn thoát khỏi Sesshoumaru rồi! Bây giờ thì nên đi đâu đây? Fuyuki ngồi trên quạ đen, miệng ngâm nga, thời gian lại trôi qua. Cả ngày nay cô tìm khắp nơi này cũng không thấy hình bóng của Kagome, Fuyuki thở dài, vẫn nên tới trấn để nghỉ ngơi một chút.

Cô đã sống ở đây hơn hai trăm năm rồi, kết quả bây giờ lại bắt đầu xao động, cô đúng là... rất vô dụng.

Có lẽ cô nên đi theo Sesshoumaru, bởi vì hắn sẽ nhanh chóng tìm tới em trai của mình – Inu Yasha, mà Kagome lại luôn ở cạnh tên bán yêu kia, như vậy cô nhất định sẽ gặp cô gái đó. A a a – lúc đó tại sao cô lên con mà chuồn đi vậy nhỉ? Fuyuki giật tóc. Với cái mũi thính của Sesshoumaru kia, việc tìm Inu Yasha tuyệt đối không khó, vậy tự dưng cô trốn đi để tìm việc khó vào người là sao???

“Hử? Đó là... A, Kagome, a –“ Fuyuki vừa mới tới trần đã thấy hình bóng mà cô ngày đêm nhớ mong, thu lại thức thần, trực tiếp nhảy xuống phía cô gái kia.

“Hửm? Kagome, cẩn thận!” Inu Yasha đem kéo Kagome lui sau, cái nơi mà Kagome vừa đứng xuất hiện một cô gái mặc bộ kimono màu đỏ. Cô gái kia lao đảo vài bước, nhưng bởi vì vạt áo kimono quá dài nên ngã xuống mặt đất.

“Đau, đau quá đi ~” Fuyuki xoa mắt cá chân, về mặt bối rối.

“Người là ai?” Inu Yasha cảnh giác nhìn Fuyuki, lúc cô gái này xuất hiện hắn không cảm nhận được, chỉ vì lơ đãng nhìn lên trời thấy một bóng màu đỏ đang rơi xuống nên kéo Kagome theo phản xạ, nếu không Kagome tuyệt đối bị cô gái này đánh lén. Nhưng mà cô gái này là sao? Cho dù ở gần như thế vẫn không thấy được hơi thở của cô ta.

“Ai? Làm sao thế Inu Yasha? Chỉ là một cô bé!” Kagome khó hiểu nhìn về mặt khăn trương của Inu Yasha.

“Người thường sao lại bay từ trên trời xuống chứ? Ngu dốt!”

“Người bảo ai ngu ngốc hả?” Kagome tức giận quát.

“Chính là cô đấy! Nếu không phải ta nhanh thì cô đã bị cô ta đánh lén rồi!”

“Inu Yasha, ngồi xuống!”

“A!” “Phanh” Mặt của Inu Yasha bất ngờ đập xuống đất, “Kagome, cô...”

Đang lúc Fuyuki ngã xuống thì một pháp sư trẻ tuổi đi tới bên cạnh, ngồi xổm xuống đỡ cô dậy, rồi cầm tay của cô...

“Tiểu thư xinh đẹp, liệu có thể sinh cho ta đứa con chứ?”

“... Người muốn sinh con gìum?” Sừng sốt vài giây, Fuyuki mới mở miệng nói tiếp, “Vợ của người không thể sinh con sao?”

“Ách...” Chàng trai pháp sư bất động, đây là lần đầu tiên hắn gặp câu trả lời như vậy.

“Ahahaha... Miroku bị đóng băng!” Hồ ly nhỏ đứng ở một bên cười lớn.

“Được rồi, được rồi, các người đều đứng một bên đi!” Fuyuki mặc kệ Miroku đang bất động, tới bên cạnh Kagome, cầm lấy hai tay, nhìn Kagome đầy yêu thương, không khác bộ dạng của Miroku lúc nãy chút nào, “Kagome, có biết ta tìm cô vất vả thế nào không? Ta tìm khắp chân trời góc biển, tìm từ bắc sang nam, cuối cùng mới thấy được cô giữa biển người mênh mông, lúc lơ đãng ngoái đầu nhìn thì đã thấy bóng dáng xinh đẹp của cô.”

“Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đi theo không sai đâu! Hí hí

“A, quả nhiên loại quần áo này vẫn thư thái nhất!” Fuyuki nhìn bộ đồng phục của Kagome, hưng phấn.

“Nếu cô thích tôi có thể cho cô.” Kagome cười nói.

“A? Thật sao?” Hai mắt của Fuyuki sáng rực nhìn Kagome, “Như thế, có qua có lại, bộ kimono này cho cô.”

“...” Kagome nhìn bộ kimono màu đỏ trong tay, khoe miệng nhin không được giật giật vài cái. Nhìn cái kimono này chắc là bộ quần áo quý báu đi, thế mà cô gái này có thể không chút do dự mà đổi một bộ đồng phục bình thường của người hiện đại. Ày, cô gái này không phải là nàng công chúa trốn nhà chứ?

“Này, sao cô còn không đi?” Inu Yasha ở ngoài cửa, khó chịu đuổi Fuyuki.

“Inu Yasha, không cần đi vào đây! Fuyuki-san còn đang thay quần áo!” Kagome bắt đầu nhìn Inu Yasha.

“Cô ta không phải tốt sao? Vậy bảo cô ta đi nhanh đi!”

“Aizz, thật là...”

“Tại sao ta phải đi khỏi đây? Ta muốn ở cùng Kagome!” Fuyuki nói.

“Hừm? Cô muốn đánh nhau à?”

“Inu Yasha, ngồi xuống!”

“Phanh —”

“Hô —” Cuối cùng cũng im lặng. Inu Yasha thật là, đây không biết là lần cãi nhau thứ bao nhiêu với Fuyuki, rõ ràng mới quen nhau được nửa ngày, Kagome xoa trán, hôm nay cô nói “ngồi xuống” rất nhiều lần, mệt quá đi!

“Tiểu thư Kagome, tiểu thư Fuyuki, cơm chiều đã làm xong, chủ nhà bảo cùng ra ăn cơm.” Miroku đi tới, nhưng không dám vào trong phòng, giống như với câu nói “Vợ của người không thể sinh con hay sao” có chút sợ hãi.

Ăn xong cơm chiều, Inu Yasha không thêm nói một câu, ôm đao ngồi trước cửa, tức giận.

“Ách, này, Inu Yasha, cậu còn tức giận à?” Kagome cười dịu dàng nói. Hôm nay cô quả thật bắt hắn ngồi xuống không ít, không tức giận mới lạ.

“Hừ!”

“Đừng tức giận, cũng không phải cái gì to tát...”

“Không phải việc lớn? Ta không biết nói gì cả, vì sao cô lại cho một cô gái không rõ lai lịch đi theo chúng ta? Hơn nữa cô cũng biết chúng ta phải thu thập ngọc tứ hồn, nói không chừng cô ta cũng vì điều đó mà đến đây, rồi tới lúc đó làm cái gì đây?” Hơn nữa, cô gái kia thật sự rất khả nghi, cô ta nhất định phải có mục đích gì đó mới tiếp cận bọn họ.

“Nhưng mà cô ấy chỉ là cô gái loài người mà thôi, hơn nữa, chúng ta ở cạnh một pháp sư như Miroku, không thể có gì xảy ra!”

“Cái này cũng không thể nói, cô gái kia... Hừm?” Inu Yasha nói một nửa thì dừng lại, thần sắc trở nên nghiêm trọng.

“Chuyện gì vậy?”

“Cái mùi này... Tên kia tới đây!” Nói rồi, Inu Yasha cầm đao chạy nhanh ra ngoài.

“Inu Yasha... Thật là, pháp sư Miroku, Shippo!” Kagome hô to.

“Có một cỗ yêu khí mạnh mẽ xuất hiện ở phía này!” Miroku cũng cầm pháp trượng chạy ra ngoài. Kagome mang theo Shippo đuổi theo phía sau.

“Fuyuki đâu rồi?” Đột nhiên nhớ đến chuyện gì, Kagome mở miệng hỏi.

“Cô ấy đang tắm rửa trong phòng tắm, nhưng mà một mình cô ấy ở đó không sao chứ?” Shippo đáp

Ba người Kagome đuổi theo Inu Yasha, còn chưa kịp chào hỏi thì đã thấy sự va chạm mãnh liệt từ ngọn núi. Trên vai con quỷ xuất hiện một bóng dáng màu trắng, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Đó là...” Kagome kinh ngạc mở to mắt.

“Hừ, Sesshoumaru, quả nhiên là người!” Inu Yasha rút thiết toái nha chỉ vào người Sesshoumaru, “Lần này người muốn chết dưới thiết toái nha hả?”

Sesshoumaru không thêm trả lời Inu Yasha, nhảy xuống dưới, đứng đối diện Inu Yasha.

“Hắn là ai vậy?” Miroku hỏi Kagome.

“Là anh trai của Inu Yasha, nhưng mà khác với Inu Yasha, hắn là yêu quái! Lần trước còn tranh đoạt thiết toái nha với Inu Yasha, kết quả bị Inu Yasha dùng thiết toái nha chặt cánh tay trái, xem ra lần này cũng muốn tới cướp thiết toái nha.”

Trong lúc Miroku và Kagome nói chuyện, Sesshoumaru đã cướp được thiết toái nha của Inu Yasha, hơn nữa còn có thể phát huy lực lượng thật sự của nó.

“Sao có thể? Rõ ràng yêu quái không thể cầm được thiết toái nha...” Kagome kinh ngạc nhìn Sesshoumaru không chỉ cầm thiết toái nha mà còn có thể dùng được “Phong Chi Thương”. Sao lại thế? Thiết toái nha là đao bảo vệ người, đối với người có tâm hại người như Sesshoumaru sao có thể sử dụng được sức mạnh của thiết toái nha?

“Chà chà, xem ra ta nên xuất hiện rồi!” Miroku đem Kagome kéo lui phía sau, tiến tới vài bước, cõi bỏ phong ấn trên tay phải.

“Phong huyết!”

“Tốt quá, là phong huyết của Miroku!” Shippo hưng phấn nói.

“A, đây là cái gì? Cũng bị hút vào sao?” Jaken bị hút vào thì kêu.

Cái tên pháp sư kia... Sesshoumaru cấm thiết toái nha trên mặt đất, một bên phòng bị sức hút của phong huyết, neho mắt lại. Cái tên “Naraku” bảo pháp sư khó giải quyết ở cạnh Inu Yasha là hân hử?

Sesshoumaru tung sào huyết, thả độc trùng ra, tên pháp sư kia bởi vì hút độc trùng mà ngã xuống, thuật tay đóng lại phong huyết.

“Hô – nguy hiểm thật!” Jaken thở phào, “So với phong huyết của tên pháp sư kia, Sesshoumaru sama vẫn là người đáng sợ nhất!” Hơn nữa mấy ngày nay Sesshoumaru sama lại vô cùng khó chịu, luôn phát ra khí lạnh. Tất cả đều do cô gái tên là “Fuyuki” kia hết, tự dưng không nói một tiếng mà biến mất, nếu mà gặp lại, Jaken hẳn sẽ cho cô ta đẹp mắt. Ấy, nhưng bây giờ vẫn nên trốn đi, nếu không sợ là chết trước khi dạy dỗ cô ta.

“Inu Yasha, tôi biết tại sao Sesshoumaru có thể dùng thiết toái nha, trên tay trái của hắn có một mảnh ngọc tứ hồn, cánh tay kia cũng là cánh tay của loài người.” Kagome đỡ Miroku đang trúng độc, nói với Inu Yasha.

“Cái gì?” Cái tên Sesshoumaru kia cũng dùng tới ngọc tứ hồn? Lại có thể sử dụng được Thiết Toái Nha đến mức đó? Inu Yasha khó chịu cắn răng.

Đột nhiên, một mũi tên xuất hiện trên bầu trời, thẳng hướng mà tới Sesshoumaru. Bị thiết toái nha ngăn trở, yêu lực của thiết toái nha biến mất, trở thành thanh đao bình thường của võ sĩ.

Tên thanh lọc ư? Cô ta có sức mạnh như vậy sao? Mắt vàng thay đổi một chút, lạnh lùng nhìn Kagome.

“Ngu ngốc, Kagome, đừng ra tay với Sesshoumaru!” Inu Yasha lo lắng quát Kagome.

“Mũi tên thứ hai, tôi sẽ bắn vào mảnh nhỏ của ngọc tứ hồn!” Kagome không nghe lời của Inu Yasha, tuy rằng tay có chút run rẩy, nhưng vẫn kiên định cầm cung tên, kéo cung, đem mũi tên nhắm lên tay của Sesshoumaru.

“A, xem ra cô ta cũng không thêm đề ý đến ý tốt của người, Inu Yasha!” Mái tóc màu trắng của Sesshoumaru bay trong gió, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười lạnh, đồ loài người không biết tự lượng sức mình.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tức giận không sai!!!!

Fuyuki tắm rửa xong, lúc trở lại phòng thì không thấy nhóm Kagome.

Không, không phải chứ, ném cô lại đây thật à? Fuyuki bị đá kích, đứng ngẩn trước cửa một hồi.

“À, cô bé, nếu cô tìm mấy người bạn kia... Bọn họ vừa chạy tới hướng kia!” Chủ nhà nhìn Fuyuki ngẩn người đứng trước cửa, tốt bụng chỉ đường.

“Thật chứ? Cảm ơn đã chỉ đường” Fuyuki vào nhà lấy cây đao, triệu hồi thức thần bay đi.

“A a, quả nhiên là người có pháp lực mạnh mẽ, có thể mời bọn họ tới đây thì tốt quá!” Chủ nhà bị dọa ngã xuống, trong miệng lắp bắp, nhìn Fuyuki bằng ánh mắt sùng kính.

Phía Đông là nơi có yêu khí mạnh, lại còn có cảm giác đánh nhau mạnh mẽ, có chuyện gì xảy ra sao? Fuyuki vỗ đầu quạ đen, ý bảo nó bay về hướng đó.

Lúc tới quả nhiên thấy nhóm người Kagome, Fuyuki thở nhẹ ra, cô còn nghĩ phải mất thời gian để tìm manh mối! Sau đó ngay lập tức tìm cô đập lên mạnh mẽ.

Kagome bắn tên về phía Sesshoumaru, nhưng lúc ở hai ngón tay của hắn đã trở thành tro tàn, sau đó nhanh chóng dùng thiết toái nha chém xuống một cái, đôi mắt vàng lạnh lùng nhìn Kagome.

Cái tốc độ đó tuyệt đối thoát không được, cô ấy... sẽ chết. Fuyuki cảm thấy giống như bị tứ thần bóp cổ vậy, không thể thở được. Vất vả lắm mới tìm được một hi vọng nhỏ, có thể sẽ trở về được, cô đã đợi hơn hai trăm năm, chờ mãi mới có thể thấy người mang hi vọng, làm sao có thể...

“Không —”

“Kagome –”

Fuyuki và Inu Yasha đều hô to cùng lúc, trước khi đao chạm vào Kagome, Inu Yasha đã ôm cô né tránh, còn bản thân hắn thì dùng toàn thân để bảo vệ. Lúc Inu Yasha cảm thấy sợ hãi thì một bóng đen xẹt tới, sau đó cái bóng kia đứng trước hai người che lại. Quay đầu thì thấy khuôn mặt trắng bệch của Fuyuki, giống như một người đã chết vậy. Inu Yasha rùng mình, cô ta sao thế nhỉ?

Nhìn thấy hình bóng quen thuộc, Sesshoumaru thu lại đao, công kích nhanh chóng biến mất.

“Cô ở đây làm gì?” Hắn nhíu mày, nhìn Fuyuki che chắn cho Inu Yasha, Sesshoumaru cảm thấy sự tức giận vô danh xộc lên não, lạnh lùng hỏi.

Fuyuki không trả lời, cô vẫn bị bóng ma che mờ mắt, không thể thấy được biểu tình của cô là gì, chỉ có thể thấy đôi môi trắng bệch của cô, làm người khác cảm thấy đau lòng. Cả người cô hiện lên một tia sáng màu tím, cái tia sáng đó không xa lạ gì với Sesshoumaru, đó là kết giới của Fuyuki, hai trăm năm trước hắn đã từng thấy không ít yêu quái chết vì công kích kết giới này.

“Loại người, cô còn không tới đây, cô đừng quên mình là nô lệ của Sesshoumaru, trốn đi vài ngày không tính, hôm nay lại đứng bảo vệ nhóm của tên bán yêu Inu Yasha kia, cô, cô...” Jaken hô lớn. Fuyuki chậm rãi quay đầu, đôi mắt đen lạnh nhạt nhìn Jaken, khiến cho Jaken cảm thấy mình bị hút vào đó, sau đó thì chết đi, dần dần chết mòn, sợ hãi nhảy vào bụi cây trốn đi.

“Fuyuki, cô không sao chứ?” Thấy Fuyuki không như bình thường, Kagome hơi lo lắng, hỏi. Nhưng Inu Yasha cũng không miễn cảm như Kagome, cô gái này từ lần đầu gặp đã không vừa mắt, nay lại xuất hiện bảo vệ hắn, khó chịu vô cùng.

“Con nhỏ kia, nếu không muốn bị Sesshoumaru giết thì cút sang một bên!”

Có lẽ Fuyuki không nghe thấy tiếng nói của Inu Yasha, đôi mắt màu đen tuyền nhìn đôi mắt màu vàng của Sesshoumaru.

Tức giận ư? Sesshoumaru neho mắt, hắn biết Fuyuki hơn hai trăm năm nhưng chưa bao giờ hắn thấy cảm xúc thật của cô. Cô khiến cho người khác cảm thấy bản thân chỉ là con rối không linh hồn, nhìn qua thì có thể thấy rất thân thiết, nhưng thật sự là một cảm giác xa lạ vô cùng, khiến cho hắn vô cùng khó chịu. Từ lúc gặp gỡ đến nay, chưa bao giờ hắn thấy cảm xúc thật của Fuyuki, cho dù là bị con bướm chết tiệt kia nhốt vào cái động đáng ghét đó cô ta cũng chưa từng lộ ra cảm xúc, vậy mà giờ này lại có thể...

“Hai trăm năm trước, cô bảo vệ tên này để hắn được sinh ra, hai trăm năm sau cô vẫn muốn bảo vệ hắn ư?”

“Bán yêu? Hắn chẳng liên quan tới ta.” Đôi mắt với Sesshoumaru, Fuyuki hờ hững, nhìn hắn với ánh mắt khinh bỉ, “Người ta muốn bảo vệ chỉ có Kagome mà thôi!”

“...” Ánh mắt của Sesshoumaru chuyển từ Inu Yasha sang Kagome, Inu Yasha đem Kagome che chắn lại.

“Sesshoumaru, cho dù là người, chỉ cần có ý muốn giết Kagome, ta cũng không bỏ qua đâu!” Cây đao lộ vó, “Ta biết rõ mình không phải là đối thủ của người, nhưng... Cho dù là vậy, ta cũng không thể bỏ qua!”

Sesshoumaru yên lặng nhìn Fuyuki, không đáp lại, hàn ý xung quanh hắn thu lại một ít.

“Sesshoumaru, người phát ngốc gì vậy?” Không biết lúc nào Inu Yasha đã đứng trước Sesshoumaru, định bụng lấy thiết toái nha từ tay hắn, “Của ta.”

“Ngạo mạn!” Sesshoumaru lạnh lùng nhìn Inu Yasha như đã nhìn thấu được âm mưu của hắn, tay trái lạnh lùng đâm qua bụng Inu Yasha.

“Khụ khụ... Nếu nghĩ lấy lại thiết toái nha, vậy thì... cùng cánh tay kia gãy luôn đi!”

Lúc Inu Yasha hạ cánh tay thì tay và thiết toái nha hợp lại. Cánh tay của Sesshoumaru mất đi lực đạo, thiết toái nha lại về tay của Inu Yasha.

Lấy lại thiết toái nha, bị Sesshoumaru đâm một đao, thân thể đã hết sức, quơ quơ, cuối cùng nửa quỳ nửa đứng, bởi vì có thiết toái nha đỡ lại nên vẫn chưa nằm trên mặt đất.

“Inu Yasha!” Kagome hét lớn, muốn bước tới thì bị Fuyuki cản lại.

“Jaken, đi thôi!” Sesshoumaru nhìn một cái rồi quyết định đi khỏi đó. Ở lại cũng không có ý nghĩa gì.

“A? Sesshoumaru sama, đi như vậy sao ạ? Cái tên bán yêu kia đã mất ý thức.”

“Mất mù rồi sao? Bước lên một bước, kiếm trí của thiết toái nha sẽ lấy mạng của người.”

Jaken định bước thì dừng lại.

Đi vài bước, Sesshoumaru dừng lại, quay người nhìn Fuyuki.

“Người muốn làm gì? Ta không cho người đụng vào Kagome đâu!” Nhìn thấy Sesshoumaru rời khỏi, Fuyuki thở nhẹ ra, cô hoàn toàn không muốn hắn dừng lại. Vừa mới thở phào thì tim lại đứng dậy, nom nớp lo sợ cầm đao che Kagome lại, có điều không còn khí thế ban đầu.

Sesshoumaru yên lặng nhìn Fuyuki, không biết đang nghĩ cái gì trong đầu. Đột nhiên, không hề báo trước đã dùng tay chụp lấy cô, Fuyuki lấy đao chặn lại, cánh tay đột nhiên đổi hướng, dùng trên thất lưng, sau đó dùng lực đao kéo lại gần hẳn.

“A a – người muốn gì? Buông!”

Sesshoumaru không quan tâm cô gái to mồm trong tay mình, đứng dậy rời khỏi mặt đất.

“Người bắt cóc, bắt cóc đây! Người có hiểu không hả –”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhà Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tuyệt vọng không sai!~

Fuyuki hét một hồi, Sesshoumaru cũng chẳng quan tâm tới cô một lần, vì vậy cô biết điều im lặng.

Ánh mắt của Jaken có tí quá phận nhìn qua Fuyuki và Sesshoumaru một cái, cho dù nhìn góc độ nào của Sesshoumaru sama cũng phải định tội cô gái tên Fuyuki này là người trốn khỏi nhóm, hơn nữa lúc tên bán yêu kia cướp thiết toái nha lại giúp đỡ, vậy mà vẫn dẫn cô ta đi theo. Tuy rằng hắn biết hai người đó quen nhau hơn hai trăm năm, nhưng mà với thái độ nhường nhịn một loài người hèn mọn của Sesshoumaru sama khiến hắn kinh ngạc vô cùng! Hơn nữa, thái độ của ngài ấy đối với Fuyuki có chút kì lạ...

“Này, Sesshoumaru, người có cảm thấy gì không?” Cái âm thanh “ong ong ong” lúc này vẫn không ngừng vang lên bên tai.

“A, đúng thế. Lúc này bị cô làm phân tâm cho nên không chú ý...” Jaken ôm lấy yêu trượng đứng lên.

“Này, sao lại bảo vì tôi?” Cô chẳng qua chỉ kháng nghị hành vi bắt cóc của Sesshoumaru thôi mà.

“Sesshoumaru sama, mấy con trùng của cái tên bán yêu có độc trùng tên ‘Naraku’ kia vẫn đi theo chúng ta!” Jaken quan sát một lát rồi báo cáo với Sesshoumaru.

“Bọn nó chỉ đợi ta ném cánh tay đi mà thôi” Sesshoumaru nói xong thì cởi một nửa quần áo, lộ ra cánh tay có ngọc tứ hồn bên trong, không chút do dự ném xuống cho đám yêu trùng kia.

“A, Sesshoumaru sama, cánh tay đó...” Nhìn cánh tay dung hợp với đồng yêu trùng, Jaken kích động nói.

Vết thương kia rõ ràng là do chương khí ăn mòn, thật sự không hổ danh cái thứ ngọc mà đám yêu quái tham muốn – ngọc tứ hồn, cho dù chỉ một cái mảnh nhỏ tẹo tẹo mà chúng lại có gan đi theo một yêu quái mạnh như Sesshoumaru để tìm cách hãm hại. Hơn nữa, nếu như Sesshoumaru không bỏ cánh tay kia, chỉ sợ hắn cũng bị cánh tay đó cắn nuốt mất.

Sesshoumaru đột nhiên biến thành một luồng sáng rồi biến mất, xem ra then quá hóa giận, có điều.....

“A a a – Sesshoumaru sama...” Jaken gào thét.

Đúng thế, Fuyuki cùng Jaken không kịp bám chặt, nên bị cái hành động đột nhiên của tên yêu quái kia làm rớt xuống, bây giờ bọn họ đang rơi tự do trên không trung.

“Thức thần, quạ đen!” Gọi quạ đen ra, bắt lấy Jaken và cây trượng kéo lên.

“A, được cứu rồi... Ấy, a a a –” Jaken thở nhẹ một cái, quạ đen của Fuyuki cũng nhanh chóng bay đi, mục tiêu là – hướng đi của Sesshoumaru.

“Naraku, người dám tính kế Sesshoumaru ta” Lúc Fuyuki đuổi tới thì nghe câu nói của Sesshoumaru, nhìn qua thì thấy móng vuốt của hắn đang lưu loát hướng tới tên kia.

Sesshoumaru tức giận rồi, nhưng vận khí của tên Naraku cũng tốt, ngay lập tức tránh được sát chiêu của Sesshoumaru.

“Sesshoumaru sama nói đùa, ta chỉ phòng bị mấy điểm nhỏ thôi mà” Naraku bình tĩnh đáp, hắn nói dối mà cứ như nói thật ấy “Về sau ta còn mong hợp tác cùng Sesshoumaru sama” Nói rồi nhanh chóng chuồn đi.

Fuyuki đứng một bên nhìn Sesshoumaru, sự tức giận của cô đối với hành động muốn làm bị thương Kagome của hắn ngay lập tức biến mất, nhanh chóng đứng một bên xem hắn gặp họa. Đó là báo ứng phải không? Hừ, ai bảo người ngăn cản ta về nhà làm chi!

Có điều, một tên yêu quái mạnh như Sesshoumaru, cô chẳng dám nói ra, mặc dù rất vui vẻ, muốn hét to, nhưng mà cô vẫn phải cách xa hắn ra, chỉ có thể

lộ ra vẻ mặt vui sướng khi hắn gặp hoa.

“Jaken”

“Vâng, Sesshoumaru sama”

“Đi tìm cánh tay của yêu quái mạnh cho ta”

“Ài? A, vâng” Jaken ôm trượng chạy đi.

Fuyuki dựa vào thân cây, nhìn Jaken nhảy dựng lên rồi biến mất, có chút cảm thấy buồn cười. Vì vậy không chú ý Sesshoumaru đã đi tới gần trước mặt cô.

“Ngươi vui về?” Âm thanh lạnh lùng trầm thấp vang lên ở khoảng cách gần, mang theo sự gọi cảm và mỉa mai hoặc không rõ làm cho tim của Fuyuki đập một cái.

“Haha, làm sao có thể?” Chột dạ quay đầu đi hướng khác, không dám nhìn vẻ mặt của Sesshoumaru. Ày, xem ra cô cũng không nên cười trộm.

“Lá gan của ngươi lúc này rất lớn mà? Sao thế? Sợ à?” Sesshoumaru kéo tay Fuyuki một cái, làm cho cô đứng đối diện mình.

“Ừm, cái kia...” Đôi mắt nhìn tới bộ lông trắng của Sesshoumaru, Fuyuki nhìn chằm chằm ở đó, không dám nhìn loạn. Xong rồi, Sesshoumaru đang hỏi tội cô. Lúc ấy nhìn thấy hắn có ý đánh Kagome nên cô không thêm nghĩ đã nhảy ra làm hộ hoa sứ giả, còn không biết tốt xấu rút dao ra đánh nhau với hắn, lại còn gọi tên và thách thức hắn nữa. Sao cô lại quên mất, mặc dù mình quen hắn hơn hai trăm năm nhưng mà hắn là một yêu quái mạnh, không thể tùy ý để cho loài người gọi tên mình. Mặc dù cô là thần bảo vệ, nhưng mà cô vẫn là một loài người.

“Về sau đừng tiếp xúc với loài người, ngươi không phải là con người.”

Nghe vậy, Fuyuki hất tay Sesshoumaru, con ngươi tức giận nhìn vào đôi mắt màu vàng của hắn.

“Tại sao ta không phải là con người?”

“Có loài người nào sống hơn hai trăm năm mà không già đi sao?” Sesshoumaru cười lạnh, nhìn Fuyuki giống như con mèo bị đập trúng đuôi kia cảm thấy có chút thú vị. Tuy rằng cái loài giống chó của Sesshoumaru không có khả năng thích mèo, nhưng mà nếu là Fuyuki thì hắn cũng không thấy ghét. Phất tay áo rời khỏi đó, đi vào trong rừng rậm, không thêm để ý Fuyuki hét lớn ở đằng sau.

“Ngươi mới không phải là người, cả nhà ngươi không phải là người!”

Vừa dứt lời, thấy tên Sesshoumaru kia không thêm để ý mà đi tới trước, Fuyuki mới nhận ra, Sesshoumaru hẳn đâu phải là con người đâu, hẳn là khuyến yêu. Mà cả nhà hắn, kể cả cái tên bán yêu Inu Yasha kia cũng không phải là loài người. Vì vậy, Fuyuki tuyệt vọng hoàn toàn.

Thật ra Sesshoumaru nói không sai, Fuyuki cũng không thể tính là con người, những con người quen thuộc bên cạnh cô dần dần rời khỏi thế gian, mà cô vẫn bộ dáng như lúc đầu, chưa từng già đi chút nào. Lúc Eigetsu qua đời, cô đã nhận ra điều đó một cách sâu sắc, vì vậy cô bắt đầu tạo ra khoảng cách với loài người, không cùng loài người có tình cảm sâu động, kể cả người trong thôn. Cô sợ vì việc bắt lão bắt tử của cô khiến mọi người sợ hãi, cô sợ nhìn những người mình yêu thương nhanh chóng già đi rồi bị chôn dưới lớp đất kia, rồi lại trở về với sự cô đơn ban đầu, tất cả mọi thứ khiến cô sợ hãi... Nhưng, trước kia cô cũng là con người, cô không thể quên mình là loài người, cô vẫn muốn tiếp xúc với con người, nhưng mà cô cũng rất sợ hãi, sợ hãi mọi thứ rời xa cô. Vì vậy, nó trở thành sự mâu thuẫn của cô...

Nhưng lần này lại khác trước kia, cô gái tên là Kagome kia, cô ấy có thể sẽ giúp cô thoát khỏi cảnh này, trở lại thế giới ban đầu, trở lại thế giới của con người bình thường kia...

Lúc trời hừng đông, Jaken tìm được cánh tay của một yêu quái hổ, không đợi hắn kể công, Sesshoumaru đã khiến cánh tay kia biến mất.

“Cánh tay này...” Jaken vui vẻ nói với Sesshoumaru.

“Không được!” Vừa nói vừa đem Fuyuki đang gật gà gật gù kéo dậy, sau đó lưu lại cái bóng một người một yêu bình thân đi khỏi đó.

Jaken nhìn bóng của Sesshoumaru mà chán nản, hẳn mạo hiểm đi tìm một yêu quái mạnh, không phải vì cánh tay của chủ nhân sao? Nhưng mà thái độ kia của Sesshoumaru sama là thái độ vui đùa hắn. Vì vậy, yêu quái nhỏ Jaken đau lòng lắm vào tình cảnh tuyệt vọng giống như Fuyuki.

“Sesshoumaru sama sao vậy?” Jaken nhìn cái người đi trước hỏi.

“Có lẽ ăn nhiều quá hóa ngu rồi!” Ngay cả cái đầu cũng ngu rồi, nếu không vì sao chấp nhận để cô đi bên người? Lúc đầu cô nghĩ Sesshoumaru ‘giận cá chém thớt’ bắt cô đi theo để đền bù tâm lý năm đó, cái lúc mà hắn nhận thiên sinh nhạ, nhưng bây giờ không giống lắm. Vì sao thiết toái nhạ lại có cảm ché? Hừm, cũng không giống lắm, Sesshoumaru tuy rằng rất muốn có thiết toái nhạ, nhưng mà không đến nỗi chấp nhất không buông kia, huống chi, việc hắn chấp nhất là nguyên do Inu no Taishou đưa thanh kiếm kia cho Inu Yasha, việc ấy, cô cũng chả hiểu sao mình lại nghĩ vậy.

“Này, loài người, có chuyện cần nói với ngươi.” Jaken vung trượng đập lên người Fuyuki, tức giận nói.

“Hả? Muốn nói gì hả yêu quái nhỏ?”

“Ta không phải yêu quái nhỏ.” Jaken nâng giọng, đôi mắt màu xanh nhìn cô, “Một người tao nhã cao quý như Sesshoumaru sama sao lại có thể ăn nhiều quá hóa ngu được?”

“À, thì ra người còn có đề tài này!” Fuyuki bừng tỉnh, cô suy nghĩ nhìn Jaken một cái. Fuyuki cúi đầu, nhìn hấn thương hại.

“Người có ý tứ gì?” Jaken tức giận, “Người... A! Đau...” Cái người phía trước ném hấn bay đi.

“Jaken, cảm miệng!”

“Thật sự xin lỗi, Sesshoumaru sama.”

Nhìn Jaken đang quỳ gối phía sau, Fuyuki nhìn hấn vui vẻ, thân nhiên tiếp tục đi theo Sesshoumaru.

Về phần nguyên do Sesshoumaru mang theo cô cũng không nghĩ nữa, cái thứ gọi là trinh thám này thật sự làm rất tốn thời gian, lại tốn tế bào não, đáp án rồi cũng có lúc xuất hiện, cô cũng không lo lắng. Ở cái thế giới này, dù có âm mưu, Sesshoumaru cũng không tính lên đầu cô đâu.

Như vậy, đã tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Mơ đâu sai đâu!

Sesshoumaru.600.1451913

Trước mắt là một màu trắng xóa, màn sương trắng giống như giam cô lại, đem cô kéo ra khỏi thế giới này.

Fuyuki không tức giận, bước về phía trước, kỳ lạ là, màn sương giống như nước chảy khắp bốn phía, trước mặt xuất hiện một khu rừng trúc màu xanh, từ xa nhìn tới, có thể nhìn thấy một con đường nhỏ.

Đây thật sự là một giấc mơ chân thật, Fuyuki đứng ở trước con đường nhỏ, tự hỏi có nên đi vào hay không. Cúi đầu, lơ đãng nhìn một cái mới phát hiện mình đang mặc bộ áo tắm màu tím, mặc dù đơn giản, nhưng cũng xa hoa. Fuyuki không thích loại trang phục xa hoa này, nhưng bộ quần áo này cô không thấy chán ghét, giống như cô rất muốn mặc nó từ lâu, giống như việc mặc nó là điều dĩ nhiên.

Thật sự là một giấc mơ kì lạ, đem tất cả đam mê ngày thường đảo lộn lại, nhưng nhìn không ra cái gì không thích hợp.

Thôi, chỉ là một giấc mơ, chắc hẳn đi qua con đường này là trở về thôi.

Chậm rãi bước vào rừng trúc, sương mù xung quanh tan biến, rừng trúc xanh mướt, làm tâm trạng cô tốt lên không ít.

Tầm nhìn dần trở nên trống rỗng, đến cuối con đường, Fuyuki vẫn không tỉnh, chỉ thấy một ngôi nhà nhỏ làm bằng trúc, ở gần đó có cây hoa dâu bụi tao nhã, đây lòng cô đột nhiên có cảm giác vui sướng, không tự chủ chạy về phía đó.

“Haha, thế mà người cũng không sợ, dám bước vào đây ư?” Fuyuki đứng cách cửa ba bước, một giọng nam trầm thấp như tiếng đàn violin vang lên.

“A? Ta không nên bước vào ư?” Fuyuki cúi đầu hỏi rồi nói tiếp, “Xin lỗi vì đã làm phiền, ta đi khỏi đây ngay!”

“Nếu đã đến, thì vào đi!”

“Ừ” Fuyuki không khách khí, đi vào.

Đi vào trong sân, Fuyuki mới thấy được chủ nhân nơi này, mái tóc màu đen ngược với mái tóc màu trắng của Sesshoumaru, đôi mắt màu đỏ làm cho người ta đui mù. Hấn tùy tiện khoác một chiếc áo, nhưng lại giống như chỉ khoác một nửa. Trên người cũng mặc bộ áo tắm màu tím như cô, cổ áo thấp lộ ra xương quai xanh vô cùng gợi cảm. Người nọ nằm nghiêng ở trên giường, đôi mắt màu xanh như cười như không nhìn Fuyuki, đánh giá cô từ trên xuống dưới sau lại từ dưới lên trên, nhưng mà, không nói một từ.

Cái nhìn đầu tiên làm Fuyuki nhận định hấn là một người vô cùng đẹp trai, lần thứ hai là tên này là hàng thật. Vì vậy, cuối cùng cô kết luận “Là một món hàng đẹp trai”.

“Haha, lá gan không nhỏ! Dám nói với ta như vậy!” Người nọ cúi đầu cười, nhưng không hề tức giận, hơn nữa còn vô cùng đắc ý.

“Ta chỉ nói sự thật thôi!” Tìm một cái ghế rồi ngồi xuống, Fuyuki liếc mắt nhìn người kia, rõ ràng chỉ là một giấc mơ nhưng mà cô thấy hẵn rất rõ.

“Tiểu Trần đáng yêu, ta không phải là một người trong giấc mơ.” Người nọ bày ra bộ dạng đau lòng.

“...” Có ai tự nhận mình là một con người trong mơ sao? Fuyuki khinh thường nhìn hẵn.

“Tiểu Trần, lần này đã bước vào rừng trúc này, chắc hẳn đã biết ta là ai.” Người đó hơi động người, mong chờ nhìn Fuyuki.

“Không biết người!” Cho nên không cần phải giả vờ đôi ta quen nhau đâu.

“Ta là Lạc Phi Li!” Người nọ ai oán vô cùng.

“...” Fuyuki nhủ mảy, cùng họ “Lạc” với cô ư? Điều này làm Fuyuki nghĩ tới một số cảnh cầu huyết, ví dụ như, ba của cô ở bên ngoài sinh cho cô một người anh cùng cha khác mẹ, hoặc là, cha của cô có một đứa em trai mất tích nhiều năm, mà cái người chủ này của cô, nhìn qua không giống chút nào. Nhưng mà tại sao lại chạy tới giấc mơ của cô? Báo mộng à? Nghĩ thế, Fuyuki rùng người một cái.

“Tiểu Trần, đến khi nào mới có sự nhiệt tình trên mặt của cô? Không cần phải làm kiểu mặt đó, chúng ta đều là người than.” Lạc Phi Li mỉm cười, sau đó lại nằm trên giường, biểu tình trở nên lạnh nhạt, “Lần gặp mặt tiếp theo, hi vọng...”

“Ai?” Câu nói kia rất mơ hồ, Fuyuki còn chưa kịp nghe rõ đã bị làn sương vây quanh, làm cho người ta cảm thấy không thở được.

“A! Hô – hô – hô” Fuyuki mở mắt ra, xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh. Thật sự là một giấc mơ đáng ghét, cô còn nghĩ giấc mơ của mình sẽ tốt đẹp lắm.

“Ác mộng à?”

Quay đầu thì thấy Jaken đang nướng cá gần bờ sông, không nhìn thấy bóng dáng của Sesshoumaru, cô ngồi xuống, lên tiếng, “Ừ”

“Đúng là loài người vô dụng, bị một ác mộng dọa sợ”

“Ừ”

“Này, rốt cuộc là ác mộng gì thế?” Jaken tò mò, trong khoảng thời gian họ quen cô gái này, thấy những chuyện đáng sợ không ít, nhưng cô chưa bao giờ như vậy, bây giờ cuối cùng là kiểu giấc mơ gì mà có thể dọa cô ta đổ mồ hôi lạnh.

“À... không nhớ!” Cẩn thận nghĩ lại, trong đầu chỉ một màu trắng, chỉ có thể nhớ rừng trúc xanh, một nhà nhỏ, một chàng trai đẹp, nhưng cái gì cũng không nhớ rõ. Nhưng mà... cảm giác không giống ác mộng... Mà kệ nó đi, chỉ là một giấc mơ thôi.

“Hừ! Thật là vô dụng!”

“Đừng đừng! Ta chỉ là một con người vô dụng mà thôi, Jaken sama!” Fuyuki đi tới bên bờ sông rửa mặt, cảm giác tốt hơn không ít. Thấy Jaken cũng đã nướng chín cá, cầm lấy một xiên cắn.

“A! Ta nướng cá...”

“Chỉ một con cá thôi! Không nên để ý, không nên để ý!”

“Hừ!” Biết có đi không có về, Jaken cũng im lặng không nói gì, cái chuyện này đã trở thành thói quen, đã thành thói quen rồi.

“À đúng rồi, Sesshoumaru đâu rồi, chúng ta bị hẵn đá đít rồi à?”

“Sesshoumaru sama làm sao có thể bỏ rơi Jaken ta được? Ta là tùy tùng quan trọng nhất của ngài ấy.”

“Vậy thì sao? Hắn đi đâu?”

“Đi tìm tay rỗng, đoạt lại thiết toái nha.” Cái tên bán yêu Inu Yasha kia cũng thật là, ngoan ngoãn giao kiếm cho Sesshoumaru sama thì tốt lắm rồi, cần gì hại Jaken hẵn phải bồn ba khắp nơi thế này?

Còn muốn cướp thiết toái nha? Hồi trước không phải đã tìm ra cây kiếm tốt hơn thiết toái nha sao? Không lẽ... Bị từ chối? Người dám từ chối Sesshoumaru, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, cô hoàn toàn có thể nghĩ được.

“Cái tay rỗng là gì thế? Có loại cánh tay kì lạ thế à?” Là một cái móng rỗng sao?

“A, tay rỗng là cánh tay cứng rắn nhất của yêu quái, có thể ngăn cản được kết giới của thiết toái nha, nếu Sesshoumaru có thể dùng nó thì cây thiết toái nha đó sẽ nát bét.”

“Thật chứ?” Làm cho thiết toái nha nát bét ư? Cái tên Sesshoumaru kia quả thật phải là thiết toái nha mới được! Tay rỗng, lại muốn gắn cái kiểu tay quái dị lên người mình ư? Làm như thế thật sự rất mất hình tượng đó Sesshoumaru. Fuyuki thờ dãi, ném xương cá xuống, đứng dậy, cô cũng nên đi làm việc quan trọng thôi.

“O? Ngươi định đi đâu?” Jaken lên tiếng hỏi.

“Jaken, Sesshoumaru đi tìm tay rỗng phải không?”

“Đúng vậy!”

“Nói cách khác hán không ở gần đây phải không?”

“Ừ!”

“Hắc hắc!” Fuyuki nhìn Jaken cười âm hiểm, thành công làm cho da đầu của Jaken run lên.

“Ngươi, ngươi cười ‘hắc hắc’ là có ý gì?” Hán có loại cảm giác không an toàn.

“Thức thần, quạ đen!” Một bóng đen xuất hiện, tạo ra một con lốc rồi thổi Jaken lên trời “Sau này còn gặp lại, Jaken sama!”

“Này này, ngươi là tùy tùng thứ hai của Sesshoumaru, sao lại tự tiện như vậy hả?” Đứng lên, Jaken tức giận giơ chân, nhưng trên trời, bóng dáng của Fuyuki biến mất, “A a, cô ta lại chạy đi, Sesshoumaru sama về hỏi thì trả lời sao đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tám chuyện sai cái quái gì?

Sesshoumaru.600.1632309

Lần trước gặp được Kagome, cô chỉ toàn hưng phấn quên nói về việc xuyên không của cô ấy, thật là ngốc!

Nhưng mà – may mắn cô đã chuẩn bị sẵn.

Hôm đó trước khi Fuyuki bị Sesshoumaru mang đi, đã dùng ấn ký để trên người Kagome, như vậy, cho dù cô ấy ở nơi nào, cô cũng có thể biết được. May là hôm nay Sesshoumaru rời khỏi, nếu không qua hai ngày nữa linh lực hết hiệu nghiệm, thì khó khăn rồi.

“Ây, ở bên cạnh chỗ này sao?” Bầu trời có vẻ u ám, phải đi nhanh thôi.

“Tiếng trâu rống –”

Phía sau vang lên tiếng trâu kêu, Fuyuki ngẩn người. Phía sau? Bây giờ cô đang ở trên không trung, tại sao có tiếng trâu?

Chậm chạp quay đầu nhìn về phía sau, ừ... Đó là một cái đầu trâu, là một con trâu có ba con mắt, trâu ba mắt bay? Đây là cái kiểu yêu quái gì vậy?

O? Cái đó... người ở sau lưng trâu nhìn quen quen à ~

“Fuyuki san?”

Cái người mặc đồ thủy thủ phát tay về phía cô không phải là Kagome sao?

“Kagome, mấy ngày không gặp, nhóm của cô mạnh hơn thì phải?” Thêm một ông lão cầm cây chùy bằng sắt, một cô gái xinh đẹp với một con yêu sủng đáng yêu và có thêm một con... trâu?

Fuyuki đánh giá những người trong nhóm của Kagome.

“Đây là pháp sư trừ yêu – Sango, là thành viên mới của nhóm tôi. Còn ông lão này là Thuật Kiếm sư – Toutousai, ông ấy không phải thành viên của nhóm chúng tôi, là người đến tị nạn.” Kagome tức giận trừng mắt nhìn ông lão.

“Thuật Kiếm sư Toutousai ư?” Hình như có nghe qua thì phải?

“Này, nhỏ kia, không phải Kagome bảo ngươi đã bị Sesshoumaru mang đi rồi sao? Sao ngươi lại ở đây rồi?” Inu Yasha khó chịu nhìn Kagome rồi Fuyuki. Hôm đó nghe nói cô ta bị Sesshoumaru mang đi, có chút lo lắng nhưng mà Miroku bảo cô ta và Sesshoumaru quen nhau, hán không thể tưởng tượng được việc tên kia tha cho cô ta một mạng, cho nên vẫn luôn áy náy.

“Ngươi cho ta là ai chứ?” Sesshoumaru không có mặt, không trốn là đồ ngu đấy!

“Ôi, Sesshoumaru lại khinh địch để ngươi đi ư?” Kagome kinh ngạc mở hai mắt “Ngày đó hẳn rất giận đấy!”

“À, hình như có chọc tức hắn. Nhưng mà sau đó có một tên xuất hiện chọc hắn điên, nên ném chuyện của ta đi” Fuyuki cười khanh khách nói. Đúng là nếu Naraku không xuất hiện, không biết Sesshoumaru có chém cô không.

“Oa~ Thì ra là Fuyuki sama! Đã lâu không gặp ngài!” Không biết một con vật nhỏ nào đó xuất hiện, nhảy tới trước mặt Fuyuki, quỳ xuống hành lễ với cô.

“Bọ chó?” Fuyuki đi tới trước nhìn, sao cái con bọ chó này nhìn quen vậy nhỉ?

“Ta là Myoga thừa Fuyuki sama.”

“Myoga?”

“Ngài không nhớ ta ư?” Myoga ngừng đầu, nhìn bộ dạng suy nghĩ của Fuyuki mà cõi lòng chờ mong – không nhớ là tốt nhất.

“Haha... Myoga à, ta chỉ nói đùa thôi!” Fuyuki nở nụ cười thân thiết, tay cầm Myoga lên nói “Ta làm sao có thể quên ngươi được đây?”

“Phốc cơ” Một tiếng, Myoga bị biến thành trang giấy trắng, bay xuống mặt đất.

“A? Myoga, ngươi nói đây là Fuyuki sama, không phải là...” Toutousai nghĩ cái gì đó, mở miệng hỏi Myoga.

“À, đúng thế!” Trang giấy trắng trở về hình dạng ban đầu, Myoga thở hổn hển nói tiếp, “Đó chính là vị thần thủ hộ của Núi Nguyệt Hạp, cũng là người hạ gục được Sesshoumaru sama lần đầu gặp, hơn nữa, chính là vị Fuyuki sama đã bảo vệ cho Inu Yasha sama lúc ngài ấy sinh ra”

“Hạ gục?” Inu Yasha giật giật môi.

“Cẩn?” Không lẽ cô ta cũng là khuyến yêu? Miroku nhìn Fuyuki đánh giá, sau đó đi tới cạnh Sango

“À, thì ra là vậy, vậy sinh mệnh của ta phải nhờ Fuyuki sama bảo vệ rồi” Toutousai kích động kéo tay Fuyuki.

“Bảo vệ? Người đuổi giết ngươi không lẽ là...” Fuyuki không dấu vết lùi người lui sau.

“Đúng vậy, là Sesshoumaru.”

Nghe vậy, Fuyuki cũng nghĩ ra ông ta là ai, không phải là cái tên thuật kiếm sư đã từ chối Sesshoumaru mà Jaken kể đây sao?”

“Ngươi cho rằng ta thắng được hắn ư?” Fuyuki đen mặt giật môi, hẳn là yêu quái mà không đánh được Sesshoumaru, bị đuổi giết đến mức lưu lạc thế này, một loài người như cô làm cái quái gì được?

“Nghe Myoga nói, năm đó thiên sinh nha cũng là ngài giao cho hắn, nhưng vẫn bình an mà sống, chắc chắn có cách đối phó Sesshoumaru”

Toutousai không đề cập tới chuyện này thì thôi, nhắc tới thì tức giận chịu không nổi, đó là chuyện đáng ghét nhất mà cô làm. Ánh mắt giết người nhìn Myoga đang tròn trên vai Kagome.

“Cái đó thì ngài quá, ta không muốn tham gia vào chuyện của khuyến tộc, các ngươi nhờ người khác đi” Đây Toutousai đang bám dính lấy mình, kéo Kagome đi vào trong rừng “Ta tới tìm Kagome, chuyện của các ngươi, ta không quan tâm”

“Đó là người giúp Inu Yasha sinh ra ư?” Sango nhìn hình bóng rời đi của Kagome và Fuyuki, nghi ngờ hỏi.

“Dĩ nhiên, Myoga ta có thể làm chứng”

“Cô ấy không phải là loài người ư? Bây giờ hắn cũng hơn trăm năm”

“Cô ấy là loài người, nhưng mà sống bao lâu, ta cũng không rõ” Mặt Myoga trầm tư

“Nhìn qua không giống người xấu, thế mà cái tên pháp sư hám gái và cả Myoga cũng không dám tới gần cô ấy” Sango bưng tỉnh, hai người bị cô nhắc cứng người.

“Haha, Miroku không dám tới gần cô ấy thì ta biết nguyên nhân! Để ta nói cho người nghe!” Shippo kéo tay Sango rồi kể chuyện lúc Miroku gặp Fuyuki.

“Fuyuki sana, cô tìm tôi có chuyện sao?” Vào trong rừng, nhìn vẻ mặt khẩn trương của Fuyuki, cô cũng khẩn trương theo.

“Kagome, cô, cô là từ thế giới khác tới đây phải không?”

“A, ừm”

“Vậy cô biết cách trở về đó không?”

“Chỉ cần thông cái giếng của bà Kaede là có thể về đó”

“Ồ! Cô làm sao biết rõ như vậy?” Fuyuki muốn biết tại sao Kagome lại xuyên qua thời không này, chậm chạp tìm phương thức trở về, không nghĩ tới cô ấy là biết phương pháp trở về.

“Đó là dĩ nhiên, tôi từ đó mà xuyên qua xuyên về hai thế giới đó”

“... Thì ra là như vậy” Cô tìm hơn hai trăm năm, vậy mà lại không thể, Fuyuki bị đá kích.

“Không lẽ... Fuyuki san cũng xuyên qua?”

“À, đúng thế!” Xuyên qua rồi bị nhốt ở cái chốn này, mặc kệ cô tìm cách gì cũng không thể,

“Fuyuki san hẳn đã lâu không trở về rồi nhỉ? Cô cùng tôi trở về đi, tôi đưa cô đi!”

“Được, tốt!” Fuyuki cười.

Cô ấy ở nơi này rất cô đơn. Nhìn thấy Fuyuki cười, Kagome không biết sao lại nghĩ như vậy. Khóe miệng nâng lên, nhợt nhạt, cái kia thật sự đã phai màu theo năm tháng, lại sáng đẹp như ánh mặt trời, như đóa hoa bách hợp nở vậy, nụ cười ấy khiến người khác phải đui mù.

Sáng hôm sau, bọn họ tiễn cái tên bácmáđinh Toutousai đi, con bộ chó Myoga cũng chả biết trốn đi từ thuở nào, mà cũng chẳng quan tâm, chỉ cần đi theo Kagome thì có thể trở về thôn đó. Tất cả đều thực hiện tốt, đường về nhà cũng gần rồi.

Rất nhanh có thể về, cha, mẹ... Tâm trạng Fuyuki bây giờ rất tốt.

“Ông già kia đi rồi, thật tốt quá!” Inu Yasha nhìn bóng dáng rời đi của Toutousai mà nói.

“Như vậy có sao không? Bí quyết của thiết toái nha chưa hỏi!” Kagome lo lắng hỏi.

“Hắn đi mới tốt! Không lẽ các ngươi muốn đánh nhau với Sesshoumaru à?” Cái tên Toutousai kia là người bị Sesshoumaru đuổi giết, nếu gặp lại hắn, kế hoạch về nhà của cô đổ bể mất.

“A, hắn trở lại!” Sango chỉ cái bóng đen xa xa nói.

Cái bóng đen kia đúng là Toutousai cười trâu, bọn họ chạy như điên tới đây, chạy như bị chó rượt ấy.

“Lại là người à, Sesshoumaru?” Inu Yasha thấy cái người đuổi theo Toutousai, nhúm mày.

Sesshoumaru không thèm để ý Inu Yasha, ánh mắt nhìn Toutousai đang trốn sau Kagome, rồi nhìn Fuyuki.

“Chơi vui không?” Sesshoumaru nở nụ cười làm điên đảo chúng sinh, tâm trạng Fuyuki trở nên lạnh dần. Nụ cười của Sesshoumaru rất đẹp, nhưng mỗi lần hắn cười thì cô lâm vào tình trạng chẳng tốt đẹp gì, lần này... hẳn là thảm đây.

“Ông già, người thật sự không muốn cho Sesshoumaru chú cây kiếm này sao?” Inu Yasha rút đao hỏi Toutousai ở sau.

“Không muốn!” Toutousai trả lời.

“Vậy thì không có cách, ta cũng bởi vì cây đao này mà bị Sesshoumaru đuổi giết, lần này làm ván kết đi!”

Inu Yasha vẫy đao, cùng Sesshoumaru đánh nhau. Đây là cơ hội chạy tốt, Fuyuki vừa nhấc chân thì thấy ánh mắt lạnh lùng của Sesshoumaru đang nhìn mình, đập nát ý tưởng của cô.

Tên Sesshoumaru kia hẳn đem hơn nửa lực chú ý để lên người mình, cô vừa động, khẳng định hắn không nói hai lời, thu thập cô trước rồi tính, Fuyuki muốn khóc.

Đám Kagome đều chạy trốn, chỉ có Fuyuki đứng đó không dám làm gì.

Sango nhìn sang chỗ Inu Yasha và Sesshoumaru đánh nhau, lại liếc nhìn Fuyuki đứng yên đó, lộ ra vẻ mặt dăm chiêu.

“Chuyện gì thế Sango?” Miroku mở miệng nói.

Sango chần chờ một lát, mở miệng nói, “Cái cô gái tên là Fuyuki kia có quan hệ gì với Sesshoumaru?”

“A?”

“Chắc chỉ là ảo giác thôi! Nhưng mà ta cảm thấy cái tư thế của Sesshoumaru giống như tới bắt người vợ trốn nhà bỏ đi chơi vậy!”

“Ừ — Rất giống” Miroku gật đầu đồng ý “Tuy Sesshoumaru và Inu Yasha đánh nhau, nhưng ánh mắt lại nhìn lên người Fuyuki, giống như sợ cô ấy chạy trốn vậy. Kagome, cô thấy thế nào?”

“Hình như vậy...” Kagome kinh ngạc, tuy rằng cô biết Fuyuki và Sesshoumaru biết nhau hơn hai trăm năm, nhưng mà ánh mắt của Sesshoumaru nhìn Fuyuki không giống của hai người bạn lâu năm chút nào.

“Này này, hai người họ quen nhau sao ta không nghe tên Myoga kia nói qua?” Toutousai trốn sau Kagome cũng tham gia tám.

So với khí thế tám ngất trời của nhóm Kagome, tình cảnh của Fuyuki chẳng tốt chút nào. Một bên là ánh mắt lạnh lùng của Sesshoumaru, một bên là ánh mắt đầy lửa của nhóm Kagome, phải nói là, lửa băng hỗn hợp, thật sự cô muốn chết!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thiên sinh nha thức dậy không sai!

Khí thế chỗ hai anh em Sesshoumaru và Inu Yasha ngất trời, đoàn người Kagome càng dòi nơi tị nạn, cuối cùng tất cả trốn ở cạnh Fuyuki.

“Hô – bọn họ muốn đánh tới khi nào?” Toutousai lau mồ hôi, không kiên nhẫn nói.

“Sesshoumaru là cái tên cứng đầu vô cùng, sao có thể chấm dứt dễ vậy được?” Fuyuki liếc mắt nhìn Toutousai đang nhàn nhả, hần hình như quên mất chính bản thân mình là kẻ gây ra trận đánh nhau này thì phải? Vậy mà còn bày cái bộ dạng kia.

“Hình như Sesshoumaru muốn dùng tay để đỡ thiết toái nha, tình huống không tốt chút nào!” Miroku thấy rõ Inu Yasha là kẻ đang thua.

“Chuẩn bị trốn thôi, Inu Yasha muốn thắng là điều không thể, dù sao Sesshoumaru cũng có thể đạt tới Phong Chi Thương mà hần thì không!” Toutousai nhảy lên lưng trâu, bộ dáng tùy thời mà chạy.

“Ông Toutousai nói cho Inu Yasah bí quyết đi ạ!” Kagome túm tay áo, kéo Toutousai xuống, bắt mẫn nói.

“Không thể thực hiện được, cho dù Inu Yasha có dùng bí quyết cũng không thể thắng được Sesshoumaru”

Lúc này Inu Yasha vì bảo vệ thiết toái nha mà dùng trán tiếp trảo của Sesshoumaru, hai mắt của Sesshoumaru bị khói làm mất đi thị giác. Fuyuki thờ một cái, đó là cái tên ngu ngốc, cái đó không khác gì Inu no Taishou cả, nhìn cũng biết cha con giống nhau, đều ngu! Chó ngu!

“Đừng có bức ta, không bằng dành thời gian mà nghĩ cách nhờ cô ta cứu đi.” Đối với vẻ mặt tức giận của Kagome, Toutousai ném củ khoai lang nóng qua cho Fuyuki.

Fuyuki thấy Kagome nhìn mình chăm chăm, dáng vẻ đáng yêu thì lấp bắp nói, “Này, Kagome, cô, cô muốn gì?”

“Fuyuki, cô giúp chúng tôi đi”

“Trận chiến của bọn họ làm sao mà tham gia vào hả?” Fuyuki chán nản nói.

Kagome lộ ra vẻ mặt đau thương, buồn bã nói, “Như vậy sao?”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Kagome, Fuyuki do dự rồi nói, “Không cần lo đâu, mục đích của Sesshoumaru không phải mạng của Inu Yasha.”

“Hả? Thật sao?”

“Ừ” Tuy rằng mỗi chiêu của Sesshoumaru đều vô cùng tàn nhẫn, nhưng mà hần chỉ nhắm vào thân của cây kiếm, đối thủ mà hần muốn đánh là thiết toái nha.

Là vì muốn đuổi theo ông già của hần sao? Fuyuki thờ dài, theo đuổi sức mạnh mạnh nhất, không tiếc cái gì, chỉ muốn mình giỏi nhất, đó chính là điều người muốn sao, Sesshoumaru? Đối với người mà nói, trừ sức mạnh này ra không còn gì để người muốn theo đuổi sao? Inu no Taishou trước khi chết đã nhờ cô kéo Sesshoumaru ra khỏi suy nghĩ đó, cho nên dù sức mạnh yếu đi vẫn cô ở cạnh hần, nhưng – thời gian cô ở cạnh hần không còn nhiều, mà Sesshoumaru vẫn theo đuổi cái ham muốn này. Inu no Taishou, không phải Fuyuki ta không tuân theo hứa hẹn, đến lúc đó, khi tìm cách trở về ta sẽ không vì hần mà ở lại, loài người như ta, rất ích kỉ.

“Cái đó là...” Toutousai kinh ngạc nói.

Nghe giọng đầy sợ hãi của Toutousai, Fuyuki phục hồi tinh thần, lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc bay tới, nhanh chóng ôm lấy thất lưng của cô.

“A?” Chưa kịp phản ứng lại, thân thể đã cách mặt đất, bay về phía Sesshoumaru.

Trong nháy mắt bị Sesshoumaru ôm vào lòng, Fuyuki nghe được tiếng hét của Inu Yasha “Phong chi thương!”

Đầu óc của Fuyuki trống rỗng, phong chi thương? Có phải cô sắp chết?

Cảm giác người trong lòng vẫn cứng nhắc, Sesshoumaru nhếch môi, ở trong không trung vòng một cái, đưa lưng chịu một đao.

Sesshoumaru không biết mình có cảm giác này từ khi nào, hắn luôn ghét Fuyuki mỗi lúc cô đòi trở về nơi nào đó, ghét cô luôn trốn hắn, ghét cô cùng loài người thân cận. Fuyuki là vật sở hữu của Sesshoumaru hắn, hai trăm năm trước đã vậy, lúc đó hắn có thể để cô tự do, nhưng bây giờ, ngày nào cô cũng muốn rời đi không chút lưu luyến, hắn không thể dung túng cô như vậy nữa. Cho dù phải đánh gãy tay chân cô để cô ở lại, Sesshoumaru hắn cũng không ngại.

“Phanh – phanh –” Phía sau là đao khí bay vào, âm thanh vang lên rất mạnh, tim cũng vì mỗi tiếng mà đập lên, giống như sinh mệnh đang vây quanh vậy. Đây là sức mạnh của Thiên sinh nha sao?

“Thắng...” Miroku thở nhẹ nói.

“Sesshoumaru chết rồi sao?” Sango không thấy thân ảnh màu trắng của Sesshoumaru, chỉ còn dấu vết của phong chi thương, chần chờ nói.

“Đại khái là vậy, kiếm khí chân chính của thiết toái nha, dù là Sesshoumaru cũng...”

“Hừ! Cái gì mà “Kiếm khí chân chính của thiết toái nha?”” Toutousai khinh thường nhìn Miroku, sau đó đoạt cây đao từ tay Inu Yasha cẩn thận nhìn rồi nói, “Inu Yasha, người hắn có cảm giác không chém trúng Sesshoumaru phải không?”

Động tác của Inu Yasha dừng lại nói, “Đúng, lúc kiếm khí của thiết toái nha động thì hơi thở của Sesshoumaru biến mất”

“Hơn nữa, sau này Sesshoumaru sẽ càng khó giải quyết hơn. Vừa nãy lúc thiết toái nha công kích thì thiên sinh nha đã tự động cứu hắn. Nói cách khác, thiên sinh nha đã nhận Sesshoumaru làm chủ nhân” Nhưng mà lý do gì vậy? Tại sao thiên sinh nha luôn ngủ lại thức tỉnh?

“Không phải chứ? Nhưng mà, thiên sinh nha chỉ là một cây đao chữa thương thôi mà!” Kagome khó hiểu nhìn Toutousai.

“A, nhưng mà nó là thanh đao có thể nổi danh cùng với thiết toái nha, cũng là thanh đao của Inu no Taishou sama.”

“Như vậy...” Kagome nghe cũng không hiểu cái gì, “Đúng rồi, Fuyuki đâu? Sao lại không thấy?”

Lúc này mọi người mới phát hiện Fuyuki đã biến mất.

“A! Ta nghĩ ra rồi!” Toutousai cười, “Hắn là nha đầu đó bị Sesshoumaru bắt đi, lúc mà Inu Yasha dùng phong chi thương ấy.”

“Chà ~”

“Chà ~”

“Chà ~”

Kagome, Sango và Miroku đồng thanh.

“Em cũng thấy vậy!” Shippo gật đầu nói.

“Cái đó, Fuyuki không phải...” Bị phong chi thương chém tới sao? Mặt Kagome tái nhợt.

“Đừng lo lắng về chuyện đó, trước khi thiết toái nha đánh tới, Sesshoumaru đã dùng lưng bảo vệ cô bé...” Đem cô bé bảo vệ? Ừm, cái này nghe không giống tác phong của Sesshoumaru chút nào! Cho dù cô bé và Sesshoumaru biết nhau hơn hai trăm năm, nhưng mà dù sao cũng chỉ là loài người yếu ớt, một kẻ ghét loài người như Sesshoumaru sao lại... Chà chà, không lẽ vì muốn cứu cô bé mà làm cho thiên sinh nha thức tỉnh?

“Ôi chao —”

“Ôi chao —”

“Ôi chao —”

Kagome, Sango và Miroku lại đồng thanh.

“Này, hình như em cũng thấy!” Shippo cũng gật đầu.

“Ta cũng không thể tin nổi. Không lẽ...” Toutousai đưa thiết toái nha cho Inu Yasha, vuốt cằm nói, “Không lẽ tên Sesshoumaru kia đã nở hoa đào rồi sao?”

“Ngu xuẩn, cái gì mà nở hoa đào? Không bằng nói cô ta là đồ chơi mà Sesshoumaru thấy thích thú thì hơn.” Inu Yasha thấy mấy kẻ này càng nói thì càng quá, nhin không được nói.

“Thôi, tóm lại chỉ cần con bé không bị gì là được. Như vậy ta cũng đi đây. Hãy trân trọng thiết toái nha đấy!” Toutousai lại cười trâu ròi đi.

Fuyuki bị Sesshoumaru kéo vào lòng, đầu óc trống rỗng, lúc cô định thần lại thì cô và Sesshoumaru đã ở nơi núi cao, tuy rằng rừng cây ở đây đậm rạp, nhưng vẫn nhìn được mặt trời đang xuống.

Vuốt áo giáp của Sesshoumaru, Fuyuki ngồi dậy. Lúc tỉnh dậy thì thấy Sesshoumaru đang nhắm mắt, may mà cô không bị thương, nhưng mà nhìn cái tư thế nữ trên nam dưới này thật sự khiến cô đỏ mặt mà!

Nói tới cái tư thế nữ trên nam dưới này, Fuyuki nhớ tới hình như mình và Sesshoumaru có ba lần thế này thì phải, mà cô vẫn chỉ là một cô gái ngây thơ, dĩ nhiên mặt đỏ như máu rồi.

Fuyuki ngốc nghếch một hồi, cho tới khi ánh mắt Sesshoumaru nhìn thẳng vào cái người nhìn mình chăm chú kia, cô mới thấy tư thế này của mình không ổn chút nào, sau đó đứng dậy.

“A, cái này... Đói bụng không?” Fuyuki xoa mặt, xấu hổ hỏi.

“...” Sesshoumaru im lặng nhìn Fuyuki đang luống cuống, trầm mặt xoay đầu sang một bên, chỉ để cái sườn mặt cho Fuyuki nhìn.

Bị lơ ròi...

Tuy rằng trên mặt Sesshoumaru không chút biểu tình gì, nhưng mà động tác quay đầu này khiến cho Fuyuki hiểu được Sesshoumaru đang nói lên ý nghĩ của mình. Trùng mắt nhìn cái thân ảnh màu trắng kia, cô chán nản nói, “Được rồi, ta biết rồi, người không cần ăn.”

Nhìn thân áo trắng của Sesshoumaru bị nhiễm đỏ, Fuyuki biết hẳn bị thương không nhẹ.

“Ta đi tìm thảo dược.”

“Ta không cần dùng thuốc của loài người.” Sesshoumaru lạnh lùng cự tuyệt.

“Biết rồi, người là đại yêu quái! Thuốc của loài người không có tác dụng lớn với người, nhưng mà người cứ coi như là ta đang lấy lòng người đi!” Fuyuki xoay người đi vào rừng, không để ý ánh mắt khó chịu của Sesshoumaru.

Cho đến khi không còn thấy bóng của Fuyuki, Sesshoumaru mới quay đầu nhắm đôi mắt màu vàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Cô bé ấy không sai...

Rin.(InuYasha).600.1291404

Đến khi Sesshoumaru uống thuốc thì trời đã sẩm tối, Fuyuki nhìn Sesshoumaru ngồi trước đồng lửa thì ngẩn người.

“Tìm được?”

“Ừm” Fuyuki quay đầu, nhìn sườn mặt tinh xảo của Sesshoumaru.

“.....”

“A, Sesshoumaru, người chủ động nói chuyện với tôi thật sự rất hiếm đấy! Aha...” Fuyuki cười gượng, chột dạ mở mắt, không dám nhìn sườn mặt tinh xảo của Sesshoumaru.

“Tìm được phương pháp trở về!” Không phải là câu nghi vấn mà là một câu khẳng định.

Thân thể Fuyuki cứng đờ, hai má co rút, cúi đầu, xoa ống tay, “Ừm, tìm được rồi!”

Thật ra Sesshoumaru không biết cô xuyên qua, hẳn chỉ biết cô tìm đường trở về, không biết vì nguyên nhân gì nhưng Fuyuki cảm thấy không thể nói sự

thật cho Sesshoumaru, hơn nữa cũng sợ hắn nói về chuyện của gia đình cô, cô cảm thấy hắn sẽ ngăn cản mình.

“.....”

“Làm sao ngươi biết điều đó?”

“Lần trước thấy quần áo của ngươi mặc sau khi gặp bọn Inu Yasha, còn có...”

Sesshoumaru không nói hết, nhưng Fuyuki biết nguyên nhân rồi. Khi đó Kagome thay bộ đồng phục cho cô, cuối cùng bị Sesshoumaru ném xuống nước nên cô đành phải thay kimono. Ngoài áo quần, thì việc đánh nhau với Kagome lúc đó hẳn là hắn tức giận, mà bây giờ hẳn là đã nghỉ ngơi không ít.

“Sesshoumaru thật lợi hại, chỉ vài chuyện nhỏ đã bị ngươi đoán trúng.” Fuyuki cười khỏ, cô cứ tưởng hắn không biết gì, “Tuy rằng ta biết phương pháp trở về nhưng sẽ không gặp được người nhà! Lúc trước ta chỉ nghĩ mình có thể về, nhưng lần này... haha”

“Nếu...”

“Đừng cản ta, được chứ?” Fuyuki ngăn Sesshoumaru nói “Ngăn cản cũng vô dụng, ta muốn trở về, giống như ngươi muốn theo đuổi lý tưởng của mình vậy”

“Ồ? Ngươi bảo ta không ngăn được?” Khóe miệng của Sesshoumaru nở nụ cười lạnh, ánh mắt kiên định nhìn Fuyuki, “Vậy cứ thử xem, ta có ngăn được hay không?”

“Haha, nếu Sesshoumaru có thể ngăn ta được, vậy ta sẽ làm người hầu ở cạnh ngươi, thế nào?” Fuyuki nói đùa.

“Được!” Hắn muốn xem tự tin của cô gái này từ đâu mà có, hai lần trước cô ta chuồn êm, đó là do Jaken sơ xuất, về sau tự mình Sesshoumaru hẳn chú ý cô ta, xem cô ta chạy thể nào.

Ặc, Fuyuki tròn tròn mắt, nhưng mà cô chỉ nói giỡn thôi mà! Sesshoumaru xem là thật sao?

Nhưng mà Fuyuki cũng không quan tâm cho lắm, không bao lâu thì mơ màng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, trời sáng chưa lâu, Sesshoumaru đã ngủ thấy mùi con người tới gần nơi này. Đôi mắt mở to đầy cảnh giác, phát hiện cách đó không xa là một thân hình bé nhỏ đang sợ hãi nhìn hắn.

Là cô bé loài người? Sesshoumaru nhủ mảy, nhìn thoáng qua Fuyuki gối lên đùi mình mà ngủ, cái nơi này đúng là không phải là chỗ thích hợp để nghỉ ngơi, hẳn trừng mắt nhìn cô gái kia đe dọa.

Cô gái nhỏ kia nhanh chóng chạy đi, nhưng không lâu sau lại chạy về, tay đưa ống trúc chứa nước và ít rau dại cho Sesshoumaru, cười với hắn, rồi chạy lui sau một cái cây nhìn trộm hắn.

“Ta không ăn đồ của loài người.” Thấy cô bé kia không có ý rời đi, Sesshoumaru lạnh nhạt nói, cũng không có ý gọi Fuyuki dậy.

“Ừm? Sesshoumaru, ngươi nói cái gì?” Fuyuki mở mắt ngồi dậy, ngu ngơ nhìn Sesshoumaru.

Sesshoumaru không trả lời Fuyuki còn đang mơ màng, ánh mắt chuyển sang bên kia.

Lại để cô xem sườn mặt à? Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ, đầu óc buổi sớm không phải là thứ tốt, cho nên Fuyuki quyết định hỏi lại.

“Sesshoumaru, ngươi vừa nói gì?”

“...” Sesshoumaru không trả lời, nhưng sau bụi cỏ phát ra âm thanh.

Fuyuki quay đầu nhìn lại thì thấy một cô bé đứng sau cái cây, thấy cô bé nhìn bên này, Fuyuki lại nhìn tới nơi cạnh chỗ hai người nghỉ ngơi, nơi đó có một ống trúc chứa nước và một ít rau dại. Sừng người một lát, Fuyuki cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

“Đây là... cho chúng ta sao?” Fuyuki hỏi cô bé.

Cô bé đứng sau cái cây kia trước tiên là bất an lùi bước, thấy Fuyuki không có ác ý mới gặt đầu.

“Cảm ơn!”

Nghe Fuyuki nói lời cảm ơn, cô bé sững người, sau đó mỉm cười gật đầu với Fuyuki rồi rời khỏi đó.

“Đúng là một cô bé lương thiện, đúng không Sesshoumaru?”

“Hừ!”

Ba ngày sau, vết thương của Sesshoumaru cũng tốt lên không ít, Fuyuki cảm thấy yêu quái thật sự quá mạnh, tốc độ phục hồi quá nhanh~

Lúc theo Sesshoumaru xuống núi, mặt trời đã chìm xuống, nơi này xuất hiện màu đỏ rực của sự không yên bình, yêu dã cùng mị hoặc, giống như máu đỏ bình thường, có chút điềm xấu.

Đây là lần thứ ba Fuyuki ngừng bước, “Này, Sesshoumaru, thế này được không? Không đợi cô bé kia tới...” Ngày nào cô bé cũng đưa đồ ăn tới cho bọn họ, không thấy bọn họ chắc sẽ đau lòng nhỉ? Ngày hôm qua cô bé còn bị thương không nhẹ, hỏi nguyên nhân cũng không nói, chỉ mỉm cười.

Nghi chân một lát, thấy Sesshoumaru giống như không nghe được lời mình, Fuyuki do dự một lát rồi cũng đi theo. Vất vả lắm mới đuổi kịp Sesshoumaru, nhưng mà hắn không có dấu hiệu dừng lại, Fuyuki không chú ý, đập vào lưng của hắn.

Lảo đảo bước lui vài bước, Fuyuki ôm cái mũi nói, “Sao tự dừng lại dừng lại?”

Trong không khí truyền tới mùi của sói, còn kèm theo mùi máu tươi của loài người, vô cùng đậm đặc, cơ bản có thể khẳng định đó là thôn bị sói công kích, mà cái thôn kia là hướng mà cô bé đó trở về. Sesshoumaru dừng lại là muốn nói cho cô biết à? Thấy sự nghi ngờ trong mắt Fuyuki, Sesshoumaru chuyển tầm mắt, trên mặt không chút cảm xúc làm người ta đoán không ra.

“Sesshoumaru sama –” Jaken chạy tới, huy đầu trượng, kích động chạy tới “Sesshoumaru sama, cuối cùng cũng tìm được ngài!”

“Thì ra là đợi Jaken! Ta còn không biết nguyên nhân, thì ra là vì vậy!” Fuyuki bĩu môi, đối với việc Sesshoumaru khiến mũi cô đau có chút tức giận.

“Ồ! Sao nguoi lại ở đây?” Bây giờ Jaken mới phát hiện sự tồn tại của Fuyuki.

“Ta ở đây đã lâu rồi!”

“Không phải nguoi trốn đi rồi sao? Sao còn có mặt mũi mà trở về? Nguoi có biết Sesshoumaru sama... A!” Chưa kịp nói hết thì Jaken đáng thương đã bị Sesshoumaru lạnh lùng nhìn.

“Jaken, đi thôi!”

“Vâng, Sesshoumaru sama!”

Thật ra Fuyuki cảm thấy gặp Jaken là chuyện tốt, nhưng bây giờ không phải là thời gian tốt, thấy Jaken im lặng, đuổi theo bước chân của Sesshoumaru.

Đi tiếp không lâu, đến lúc trời sắp tối thì Sesshoumaru dừng chân lại. Nơi hắn dừng không phải chỗ nào khác mà là thi thể của cô bé kia. Thấy cô bé nằm trên đất, trên bộ kimono màu vàng là máu tươi, hai mắt mở to nhưng đã mất đi ánh sáng, biểu hiện này hẳn là không cam lòng với cái chết, cũng có sợ hãi.

Máu chảy như thế, hẳn là do bị sói cắn chết.

“A, không được, cô bé này sắp chết rồi!” Jaken nhìn thi thể đó, lắc đầu nói.

Fuyuki nhìn chăm chăm thân thể bé nhỏ kia, lại thấy Jaken nói thì ngồi xuống, đem thi thể lạnh băng kia ôm vào lòng. Rõ ràng hôm qua còn vui vẻ, thế mà bây giờ đã là một thi thể lạnh lẽo? Ngày hôm qua vì để bọn họ có thêm đồ ăn ngon, đã đi trộm cá, bị người ta phát hiện đánh cho bị thương, cả người giống như búp bê bị hư nhưng vẫn còn cười đẹp như vậy. Chỉ mới qua một đêm mà sinh mệnh đã biến mất.

“Này, Fuyuki, nguoi làm gì vậy? Phải đi nhanh thôi, Sesshoumaru sama còn chờ!” Jaken thúc giục.

Fuyuki có chút run rẩy, miệng mở ra, nói bằng giọng lạnh nhạt bình tĩnh, “Này, ta phải đào mộ cho con bé.”

“Tùy nguoi!” Sesshoumaru thân nhiên nhìn Fuyuki, con nguoi màu vàng xuất hiện chút cảm xúc phức tạp.

Làm một cái mộ cho con bé, nói là thế, nhưng cô không biết cô bé này tên gì, vì con bé không nói, cho tới giờ chưa từng nói.

A, thật phiền phức. Fuyuki nở nụ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cứu người thì sai ở đâu?

Rin.(InuYasha).600.1182359

Có lẽ là do từ đáy lòng có chút đau thương, trên mặt lộ ra vẻ mặt hơi rối rắm, muốn đem mọi thứ vùi lấp đi. Sesshoumaru thấy biểu tình ngu ngốc của

Fuyuki bây giờ, hai trăm năm nay vẫn chưa học việc bảo trì khoảng cách với loài người.

Về mặt này thật sự chướng mắt!

Xoay người đi ra hai bước, Thiên Sinh Nha ở thất lưng rung lên, giống như thúc giục Sesshoumaru rút đao.

Muốn ta cứu cô bé đó hử?

Sesshoumaru hơi nhíu mày, nhìn Fuyuki đang ôm thi thể cô bé đó, mày của Sesshoumaru càng nhíu chặt. Xoay người một cái, đi tới cạnh Fuyuki, thô bạo kéo cô đứng lên, sau đó rút Thiên Sinh Nha ra.

“Sesshoumaru, người định làm gì?” Fuyuki hỏi.

Nhưng Sesshoumaru chẳng thèm để ý Fuyuki, cầm Thiên Sinh Nha nhìn kỹ, đồng quý sử quán quanh cô bé đang hiện trước mắt hắn. Vấy Thiên Sinh Nha, mấy tên quý nhỏ kia bị giết.

Sesshoumaru sama đang làm cái gì thế? Jaken nghi ngờ nhưng không dám hỏi. Cho đến khi thi thể kia mở mắt đứng dậy thì Jaken giật mình thốt lên, “Sống, sống lại!”

“Jaken, đi thôi!” Sesshoumaru thu đao vào vỏ, nhìn Jaken đang kinh ngạc nói.

“Vâng, Sesshoumaru sama!” Jaken giật mình, nhảy dựng chạy theo Sesshoumaru.

Đi một đoạn đường, Jaken im lặng một hồi, sau đó lại bị sự kiện kia dọa.

“Này – người định làm gì mà đem theo cả con bé này đi theo vậy hả?” Nhìn bộ dạng hài hòa của Fuyuki và cô bé loài người kia, Jaken tức hộc máu. Nhóm của Sesshoumaru vốn toàn yêu quái, trước có một Fuyuki là loài người, bây giờ lại có thêm một con nhóc loài người nữa, đối với người ghét loài người như Sesshoumaru sama sao có thể tha thứ được? Tuy rằng con bé kia là do ngài ấy cứu. . .

“Tới đây, Rin, chào Jaken một cái đi!” Fuyuki mỉm cười tủm tỉm khiến Jaken sợ hãi lui về sau hai bước.

“Jaken sama ngày tốt, con là Rin.” Rin ngoan ngoãn chào Jaken, sau đó nở nụ cười với Jaken, cái bộ dạng gọi là “đánh người chạy đi không đánh người chạy lại” kia khiến cho Jaken đờ người, còn Fuyuki thì gật đầu vừa lòng.

“Ngày mai tìm một thôn ném con bé ở đó đi!” Jaken không biết lấy khoai lang ở chốn nào ra nướng, nói với Fuyuki đang ăn khoai.

“Rin không cần, Rin muốn ở cạnh Sesshoumaru sama và Fuyuki oneechan.” Fuyuki chưa kịp mở miệng thì bị Rin giành mất.

“Ngu ngốc, loài người như người đi theo yêu quái chúng ta làm gì?” Jaken dùng đầu trượng gõ đầu Rin, vẻ mặt tức giận.

“Fuyuki oneechan không phải là loài người sao?”

Jaken thay đổi biểu tình nói, “Hừ! Lúc bị yêu quái truy đuổi, người có thể chạy trốn nhanh như cô ta sao?”

Fuyuki nhìn hắn khinh thường, lời nói này của Jaken thật sự làm mất hình tượng của cô mà! Xin lỗi đi, cô chỉ có chút chuyên nghiệp trong việc chạy trốn thôi mà.

Rin chán nản cúi đầu, nhìn khoai lang trong tay, cắn môi nói, “Nhưng. . .nhưng, cha của Rin, mẹ và anh đều bị kẻ xấu giết hết, với Rin mà nói, loài người so với yêu quái còn đáng sợ hơn. . . Rin không cần ở thôn nào hết, Rin chỉ muốn đi theo Sesshoumaru sama và Fuyuki oneechan thôi ~”

“Rin. . .” Jaken im lặng nhìn Rin khóc như mưa, nhất thời không biết nói gì cho đúng.

Cả nhà đều bị người xấu giết ư? Cho nên trước kia vẫn không nói, chắc là do sợ tiếp xúc với người khác. Fuyuki xoa đầu Rin thờ dài, thời Chiến quốc này việc giết nhau là bình thường. Ngay cả khi cô bé có ở thế giới yêu quái cũng không thoát được, chỉ là. . . Cô rất nhanh sẽ trở về thế giới của mình, lúc đó ai có thể bảo vệ cô bé này đây?

Ánh mắt chuyển tới chàng trai lạnh lùng đang ngồi trên tảng đá cách đó không xa, nếu là hắn. . .

Sesshoumaru cảm nhận được ánh mắt của Fuyuki đang nhìn mình, cũng hiểu được ý nghĩ của Fuyuki lúc này. Đứng lên, tới trước mặt Fuyuki đang kinh ngạc.

Im lặng nhìn Rin đang khóc, lạnh lùng nói, “Nếu cô cho tôi lý do thì nó có thể ở lại”

“A?” Fuyuki và Rin có chút mê mang.

“...” Sesshoumaru nhìn Fuyuki đầy thâm ý, xong rồi xoay người đi vào trong rừng.

Nếu cô đã quyến luyến loài người như vậy, cô cảm thấy thế giới của yêu quái đầy cô đơn, vậy ta sẽ để cho cô một loài người bên cạnh bầu bạn, có gì

đâu? Nhưng điều kiện, cô phải ở đây, Fuyuki...

“Sesshoumaru... Ý của hắn là gì?” Fuyuki nhìn Jaken hỏi, Jaken cũng ngây người không biết.

“Thôi kệ, tóm lại coi như Sesshoumaru đã đồng ý để Rin ở lại”

Nhìn Rin và Fuyuki, Jaken thờ dài, thật sự không hiểu tại sao cô ta lại lạc quan như vậy. Nhưng mà sự vui mừng của Jaken hẳn còn lâu mới tới! Thôi, dù sao cũng không có quan hệ gì với hắn, chỉ cần có thể ở cạnh chăm sóc Sesshoumaru sama là được rồi, còn bọn họ muốn làm gì thì kệ vậy.

Lúc Sesshoumaru trở về là lúc trời hừng đông, ở sau còn dẫn thêm một con yêu thú đầu rồng để Rin và Fuyuki ngồi lên, nguyên nhân là vì hai cô đi chậm quá mức. Fuyuki lén khinh bỉ, rõ ràng Sesshoumaru giống như đi tản bộ trong sân, vậy mà dám bảo cô đi chậm. Nhưng mà lần này người được lợi là cô và Rin, cô cũng không đem lời này nói ra để Sesshoumaru khó chịu.

Lần này Sesshoumaru chủ yếu đi tìm đồ đệ của Toutousai, thuận đường đuổi giết tên bán yêu dám chọc hắn – Naraku. Nhớ tới lần đuổi giết Toutousai của Sesshoumaru, Fuyuki nhớ bây giờ nhóm Inu Yasha không còn ở cùng ông ta nên cô đề nghị Sesshoumaru đi tìm một mình, còn các cô ở lại đó dựng trại, ai ngờ Sesshoumaru lạnh lùng nhìn cô rồi bác bỏ ý kiến đó.

Fuyuki thất vọng thờ dài, kỳ vọng có thể tìm được Kagome đã biến mất. Sesshoumaru thật sự muốn quan sát cô, ngăn cô trở về hiện đại sao? Không lẽ lời lần trước nói là thật sao? Có lẽ... Không thể nào... Fuyuki nhìn cái đầu tóc màu bạc của Sesshoumaru, ánh sáng tạo nhả chiếu lên, trong nháy mắt cô dò người. Chắc không phải đâu! Loại yêu quái cao ngạo như Sesshoumaru làm sao có thể so đo với cô như vậy.

Lúc Fuyuki đang rối rắm, Sesshoumaru dừng chân lại, đi về phía thôn trang ở phía tây. Jaken đi theo phía sau Sesshoumaru.

Fuyuki và Rin nghe tiếng bò rống, Rin nhất thời nhảy dựng lên, cô bé nhỏ tuổi quả nhiên tràn đầy tinh lực, chạy nhanh hơn cô nhiều. Tiếng bò rống như bảo đuổi kịp nó vậy, Fuyuki quyết định quên đi lời kêu gọi đó.

“A! Có một yêu quái nhỏ bị giết.” Phía trước là Rin hô.

“Đừng ngạc nhiên vậy, làm sao có khả năng... Oa! Thật sự chết rồi!” Jaken cũng kinh ngạc.

Tiếng bò vang bên cạnh Rin, Fuyuki cuối cùng cũng thấy được quang cảnh đó. Một con yêu quái khổng lồ chia thành nhiều miếng, nhìn qua tuyệt đối không phải thịt ngon bị ném. Là bị người khác phanh thây sao? Cái kiểu chết bất nhả này, ai có có khẩu vị nặng như thế? Fuyuki vuốt mặt trầm tư.

“Là Inu Yasha giết.” Sesshoumaru mở miệng nói.

“Không có khả năng đó! Cái tên bán yêu đó...” Jaken không tin nổi.

Sesshoumaru không để ý lời của Jaken, cẩn thận ngửi mùi trong không khí. Quả thật là mùi của đoàn người Inu Yasha, nhưng mùi máu của Inu Yasha đã thay đổi, mùi máu của yêu quái thuần chủng... Đi tới gần đầu yêu quái kia, phát hiện được hương vị của thiết toái nha, không lẽ rằng con yêu quái này có thể cắn đứt thiết toái nha? Tuy rằng là suy đoán, nhưng Sesshoumaru không chút do dự đem đầu của yêu quái đó kiểm tra.

“Này Sesshoumaru, ngươi định làm gì? Đầu yêu quái đó nhìn qua không đẹp tí nào!” Nhìn động tác của Sesshoumaru, Fuyuki suýt nữa cùng rống lên như bò. Sesshoumaru đang làm cái gì? Không lẽ định lấy nó làm cơm chiều? Đây là khẩu vị của yêu quái sao? Fuyuki vặn vẹo khuôn mặt, không tin nổi nhìn Sesshoumaru.

“A! Đau!” Một hòn đá nhỏ ném trúng đầu Fuyuki.

“Đây là tài liệu của chú kiếm” Sesshoumaru dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô, đồng thời cảnh cáo cô không nên làm vậy.

Fuyuki vuốt phần trán bị đá đập vào, bĩu môi “Là tài liệu của kiếm à...”

“Thật đúng là loài người ngu ngốc, ngay cả cái này cũng không biết.” Jaken đẩy Rin đang quần lấy mình cười nhạo nói, “Thiết toái nha và Thiên sinh nha đều từ răng của cha Sesshoumaru sama tạo ra, dĩ nhiên răng của con yêu quái này cũng tạo ra kiếm.”

“Thì ra là vậy” Thế giới của yêu quái quả thật có nhiều điều khó giải thích! Fuyuki gật đầu.

“Sesshoumaru sama, tiểu nhân nói đúng không?” Jaken xoay người nhìn nọt Sesshoumaru, nhưng chỉ thấy bóng dáng rời đi của Sesshoumaru “A? Sesshoumaru sama, ngài muốn đi đâu?”

“Tìm đệ tử của Toutousai, các người không cần đi theo” Sesshoumaru tuy trả lời Jaken, nhưng mắt lại nhìn Fuyuki “Tốt nhất nên an phận”

“Vâng, vâng!” Fuyuki chột dạ trả lời.

Sesshoumaru có chút bất mãn với thái độ của Fuyuki nhưng không nói gì. Nơi của người kia có oán khí nặng, không phải thứ loài người có thể chịu được, với Fuyuki trước kia không phải vấn đề gì lớn, nhưng linh lực bây giờ của cô ấy yếu đi rất nhiều, không thể nào chịu được loại oán khí này.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhả Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Trêu chọc sứ giả của gió tí xíu mà cũng sai chắc?

Hai con mắt như bóng đèn của Jaken nhìn Fuyuki chăm chăm.

“Này, Jaken, ông có mệt không vậy? Lại đây ăn chút thịt nướng đi” Fuyuki bị Jaken nhìn chăm chăm đến mức nổi da gà, cuối cùng chịu không nổi co giật khỏe mới nói.

“A, hừ! Ngươi muốn dùng thịt nướng để dụ Jaken sama ta sao?” Jaken lăm lăm nói “Ngươi đừng mơ nữa, Jaken sama ta tuyệt đối không trúng kế của ngươi đâu. Lần này ta sẽ thay Sesshoumaru sama coi chừng ngươi, không để ngươi chạy đi nữa!”

“Được, được! Ta biết rồi” Fuyuki thờ dãi, cái tên tiểu yêu này tự tin quá mức đi! Nếu cô muốn đi thì hẳn nghĩ mình có thể ngăn được cô chắc? “Rin, Jaken không thích ăn thịt nướng, em ăn nhiều một chút, kệ ông ta đi”

“Vâng, Fuyuki neesan”

“Ngươi... Ta nói không ăn khi nào?” Jaken tức giận.

“Không phải ngươi vừa nói ngươi sẽ không để thịt nướng dụ sao?” Fuyuki cầm lấy cái tay đang cầm thịt nướng của Jaken, nở nụ cười nói “Rin, em cũng nghe phải không?”

“Vâng, lúc này Jaken sama có nói, Rin cũng nghe thấy, không thể nhầm được!” Rin gật đầu.

“... Vừa rồi là vừa rồi, lúc này là lúc này! Ngươi đừng quên thịt nướng là do ai nướng!” Jaken thoát khỏi sự kiềm chế của Fuyuki, cùng Rin ăn thịt nướng.

Sesshoumaru không ở đây, lúc này lại là đêm tối, thật sự là một cơ hội rất tốt. Nhưng – cũng là điều nguy hiểm nhất, đặc biệt là trong thời đại yêu quái hoành hành này. Ánh mắt Fuyuki dừng lại trên Jaken, con bò và Rin đang ngủ say, nếu bây giờ cô đi thì Rin sẽ gặp nguy hiểm, bởi vậy Sesshoumaru mới rời đi và tốt bụng nhắc nhở cô như vậy. Bây giờ nghĩ lại, những lời kia hẳn là lời khiêu khích a!

Ày, chẳng lẽ đây chính là lý do mà Sesshoumaru đồng ý cho Rin ở lại? Hẳn thật sự đem cô làm người hầu thật à? Thật sự không hiểu cái tên Sesshoumaru kia nghĩ gì. Fuyuki phiền muộn day đầu, khiến cho đầu tóc của cô biến thành tổ quạ.

Bây giờ không phải là lúc để nghiên cứu tâm lý của thiếu gia cao ngạo Sesshoumaru kia, cách đây không xa là một khu rừng, cái người theo bọn họ từ lúc ăn thịt nướng đến giờ vẫn chưa rời đi. Tuy rằng đôi phương cố ý đem hơi thở của mình che giấu, nhưng vẫn tản ra tà khí trong không khí, muốn cô không phát hiện thật sự khó đó!

Cứ nghĩ đó là yêu quái bình thường, không ở lâu sẽ rời đi, nhưng bây giờ thật sự không phải! Fuyuki đứng lên, vỗ vỗ những cọng cỏ dính trên quần áo của mình, ánh mắt nhìn về phía phát ra tà khí. Tuy rằng đôi phương không có ý hiện thân, nhưng mà bị người khác nhìn chăm chăm thật sự không phải là cảm giác tốt đẹp mà Fuyuki muốn nhận. Hơn nữa, linh lực bây giờ của cô yếu đi không ít, so với việc đối phó kẻ thù trong tối thì ở ngoài sáng vẫn tốt hơn không ít.

“Ngươi ở trong kia cũng đã lâu rồi, hẳn nên xuất hiện đi thôi” Fuyuki cười như không cười nói, thanh âm vang lên trong không gian yên tĩnh.

Bên kia cũng không chút động tĩnh, giống như không có ai vậy.

Khóe miệng Fuyuki hơi nhếch lên, nếu không phải tà khí vẫn còn đó thì cô đã nghi ngờ phán đoán của mình rồi!

“Ừm... Có chuyện gì xảy ra sao?” Bị giọng nói của Fuyuki đánh thức, Jaken xoa mắt ngồi dậy, nhìn thấy Fuyuki đứng đối diện cánh rừng, dưới vầng trăng sáng cười quý dị, tay trái vỗ nhẹ thanh đoản đao, gió thổi mái tóc đen của cô, cùng bóng đêm hòa lại, thêm tiếng vang do vật kimono tạo ra. Tuy rằng bộ dạng của Fuyuki thần nhiên nhưng mà Jaken cảm nhận được cô gái này sẽ có thể ra công kích chí mạng bất cứ lúc nào.

“Ngươi muốn ở trong cùng đám muỗi cũng không muốn cùng ta ngắm đêm trăng sao?” Fuyuki không trả lời Jaken, mở miệng nói, giọng nói mang theo ít sự lạnh lẽo.

“Cuối cùng ngươi nói chuyện với ai đấy?” Jaken chạy tới bên cạnh Fuyuki, tầm mắt nhìn về phía khu rừng.

Lâu sau, trong rừng xuất hiện một bóng đen. Lúc đến gần mới biết là một cô gái, một thân áo màu đỏ, thân hình thon thả, đúng tiêu chuẩn một cô gái đẹp.

“A – Ngươi là ai?” Jaken cầm trượng đầu người che trước Fuyuki “Mùi vị này... Là mùi của cái tên bán yêu Naraku dám chọc Sesshoumaru sama”

Cô gái kia nở nụ cười, mở quạt, nhìn về phía Fuyuki nói “Ta là thuộc hạ của Naraku sama, sứ giả của gió, Kagura”

“Phải không?” Fuyuki bước lên vài bước, đem Jaken đá sang một bên “Ngươi tránh ra cho ta”

A, thật sự là một cô gái đáng ghét, Jaken sama hẳn có ý định bảo vệ cô ta thế mà cô ta dám đá hắn ư? Jaken lăn một cái, sau đó đứng dậy tính oán trách nhưng lại thấy không khí khẩn trương ở Fuyuki. Sao thế này? Fuyuki kia lại có khí thế kinh người như vậy....

Rốt cuộc cũng xuất hiện? Hừ, cô vốn không nghĩ đi ra, lúc đầu chỉ nghĩ cô gái kia phô trương thanh thế, không nghĩ tới cô ta thật sự phát hiện, bề ngoài chỉ là một loài người bình thường, nhưng linh lực rất mạnh.

“Ở nơi bí mật quan sát bọn ta lâu như vậy, không phải nên nói kết quả quan sát của mình sao? Cô gái xinh đẹp?”

“Nếu giết chết các ngươi... Tên Sesshoumaru kia sẽ có phản ứng gì nhỉ?” Kagura đánh giá Fuyuki, cô thật sự ngạc nhiên, cái tên yêu quái lạnh lẽo ghét con người kia thế mà lại cho con người đi theo sao?

“A, cái này ta cũng không biết đấy!” Fuyuki trầm tư rồi trả lời “Bởi vì... Ta vẫn sống sờ sờ nè!”

Hừ, đúng là kẻ không biết tốt xấu. Dám khiêu khích cô ư? Kagura cười lạnh, vẫy chiếc quạt trong tay “Phong nhận!” Một cơn gió hình lưỡi dao đánh về phía Fuyuki.

Nhìn cơn gió đó, Fuyuki nở nụ cười giao hoát, chẳng những không tránh, mà còn thu lại kết giới.

Lúc cơn gió kia đến gần Fuyuki thì bị một thứ gì đó đánh nát.

Nhìn kĩ thì thấy Sesshoumaru lạnh lùng đi tới, Jaken không khỏi vui mừng kêu lên “A, Sesshoumaru sama”

“Ngươi đang làm gì đấy?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng cùng với sự tức giận, mà tên đầu sỏ Fuyuki lại vui mừng cười.

“Sesshoumaru, đừng làm bộ mặt khó coi như vậy chứ!” Fuyuki không sợ chết vỗ vỗ Sesshoumaru “Đề ta giới thiệu một chút, cô gái xinh đẹp này là thuộc hạ của cái tên Nuraku gì gì đấy, gọi là Kagura”

Chắc, thì ra cô gái này đã thấy Sesshoumaru ở gần đây nên mới lớn mặt khiêu khích cô. Kagura tức giận trừng mắt nhìn Fuyuki, cảnh giác nhìn Sesshoumaru.

“Người của Naraku tới làm gì?” Ánh mắt Sesshoumaru chuyển lên người Kagura, mắt vàng mang theo tia sát khí nhưng khuôn mặt không có chút cảm xúc, đó hẳn là sự tức giận khi có người dám xâm phạm lãnh địa của mình.

Chà, chọc nhầm người rồi. Xem ra cô gái đang trốn sau Sesshoumaru kia hẳn là đoán được diễn biến thế này. Thật sự là người có tính cách ác liệt...

Fuyuki tạo ra bẫy để Kagura nhảy vào, nhưng mà cô ta cũng đầu ngu tới mức nhảy vào? Trước Sesshoumaru dĩ nhiên cô ta biết mình không có phần thắng, cho nên mới nói “Đừng hiểu lầm, ta chỉ phụng lệnh của Naraku sama đi qua đây mà thôi”

“Biết rồi, ngươi muốn gì?”

“Ta chỉ phụ trách điều tra mà thôi, những tên kia ta không có ý đụng tới” Kagura rút lông chim trên đầu, rồi ngồi lên nó đi mất.

“Sesshoumaru, ngươi rất mạnh, có lẽ... Ngươi có thể đánh bại Naraku” Dứt lời, giống như cơn gió biến mất trên không trung.

“Không bắt lại làm quen sao? Khó khăn lắm mới có cô gái tới tìm ngươi đấy!” Fuyuki cười nói.

“Hừ, Sesshoumaru sama, cô ta là thuộc hạ của tên Naraku kia, không thể buông tha dễ dàng như vậy...”

“Jaken, câm miệng!” Sesshoumaru xoay mặt nhìn Fuyuki đang cười.

Thấy khuôn mặt lạnh lùng của Sesshoumaru, Jaken biết điều ôm miệng.

Lâu sau, Sesshoumaru mới mở miệng nói hai chữ “Ngu ngốc”

“Sesshoumaru!” Fuyuki tức giận, cô làm sao chứ? Chỉ ý vào Sesshoumaru đùa giỡn cô gái kia chút thôi mà! Có cần phải nói thế không?

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Dấu hiệu xấu xuất hiện không sai!

Buổi tối, những ngôi sao ở phía Bắc hỗn độn, đó là một điềm xấu. Dự báo mọi việc không tốt, đại hung.

“Này, Qua đen, không lẽ màu đen của qua đen thật sự mang tới bất hạnh hử? Giống như đám Mochi...” Fuyuki vỗ vỗ đầu qua đen nói.

“Sá –“ Qua đen đang bay bất mãn kêu một tiếng, ở trên không trung xoay ba trăm sáu mươi độ.

“A a a — dừng tay, qua đen, ta chỉ nói giỡn thôi, ta sao lại tin tưởng cái kiểu nói không căn cứ kia? Nói giỡn thôi mà...”

“Sá sá –“ Qua đen đập mạnh hai cánh, nhưng đã chịu dừng kiểu bay lộn vòng, bắt đầu bay về hướng đông.

Fuyuki thở nhẹ, thì ra thức thần cũng có thể tức giận, hôm nay thật sự học được điều này rồi.

Hai ngày trước, Jaken bị Sesshoumaru phái đi tìm em trai của Toutousai luyện đao từ răng quỷ, nhưng sáng nay vẫn chưa về, vì vậy ném Rin và Fuyuki ở lại. Cho tới khi chàng vạng Sesshoumaru cũng không trở về, Fuyuki biết mọi chuyện hoàn toàn không đơn giản, việc Sesshoumaru đi một khoảng thời gian dài như vậy tuyệt đối là cơ hội tốt của cô.

Trở về, cô phải đi về, tuyệt đối!

Áp lực là dục vọng liền như vậy nháy mắt bùng nổ, rốt cuộc ức chế không được. Dem linh ở lại phụ cận là thần xã trung, liền khu hắc nha chạy đi ra.

Phía Đông nước Musashi có một thôn nhỏ, cái giếng, sau một lúc phát động mọi người tìm thì Fuyuki cũng đã tìm ra cái giếng mà Kagome nói tới – cái giếng liên kết giữa hai thế giới.

“...Chính là đây sao?” Một loại cảm giác sức mạnh cổ xưa dâng lên, nhìn qua cái giếng chỉ là một cái giếng thường, nhưng bên trong tán ra một chút yêu khí cùng với một loại sức mạnh mà cô vô cùng quen thuộc, cùng một loại với kết giới, có điều mạnh hơn rất nhiều. Đây là... Trước kia, cô có đọc qua trong một quyển sách cổ, là “Giản” có thể liên thông hai thế giới, nó đây sao?

Đưa tay đặt lên miệng giếng, thật sự có cảm ứng...

Đúng thế, đây là “Giả”! Cô nghiên cứu kết giới nhiều năm rồi, tuyệt đối không sai, chính là loại cảm giác này, cái cảm xúc quen thuộc này...

Máu trong cơ thể Fuyuki sôi trào lên, giống như muốn phá cơ thể của cô mà trào ra ngoài khiến cho cô phải run nhẹ. Xung quanh yên tĩnh, tim đập nhanh và mạnh, nghe rất rõ, một tiếng, một tiếng, giống như đập nát cái gì vậy, lộ ra cảm xúc chân thật nhất...

Cuối cùng, cũng tìm thấy...

Cố gắng khống chế lại cảm xúc của mình, lấy viên ngọc tứ hồn từ trong túi nhỏ ra, ép buộc một hồi lâu mới có thể phá bỏ được phong ấn bên trên.

“Hô – mình vô dụng thật, thế mà lại kích động đến mức này” Fuyuki cười tự giễu, lau cái trán đầy mồ hôi, đem đao cụ xuyên qua – ngọc tứ hồn nắm ở trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Aogiri, tôi... Có thể trở về, xin lỗi, không thể cùng anh nói lời tạm biệt. Còn có... Sesshoumaru, chắc là sẽ tức giận, nhưng mà lúc đó hẳn cũng không có cách nào để đem cô trở về. Nghĩ tới bộ dạng tức giận mà không có chỗ bộc phát của Sesshoumaru, Fuyuki nở nụ cười sung sướng.

Vậy thì, tạm biệt...

Có thể thì gặp lại....

Thả người nhảy vào trong giếng, trong nháy mắt chạm vào đáy giếng, bốn phía biến thành một không gian khác, giống như chìm trong dòng nước xanh thẳm.

Nhanh chóng, ở trong dòng nước xanh kia xuất hiện ánh sáng màu trắng. Là đó ư? Thông đạo có thể đi qua sao? Khi Fuyuki chạm vào ánh sáng trắng, thấy những ngôi nhà cao tầng quen thuộc, trên đường lớn là những chiếc ô tô, trên bầu trời là tiếng cũng những chiếc máy bay đang bay...

Cuối cùng cũng đã về...

Khi Fuyuki chỉ mới nở nụ cười nhàn nhạt thì ánh sáng màu trắng lại xuất hiện, sau đó đánh lên mặt tường, rồi Fuyuki lâm vào bóng tối.

Sesshoumaru dùng Thiên Sinh Nha cứu Jaken mới biết, Kaijinbo kia bị cây kiếm tạo ra từ nanh – Nanh Quỷ khống chế thì cười lạnh “Đừng là ngu xuẩn, bị chính cây kiếm mình tạo ra khống chế”

“Sesshoumaru sama...” Jaken bất an nhìn Sesshoumaru, bộ dạng của Sesshoumaru hôm nay ông chưa từng nhìn thấy, tuy rằng vẫn lạnh lùng như trước, nhưng mà Jaken biết, bây giờ mà chọc Sesshoumaru thì tên tùy tùng như hắn chắc chắn sẽ bị một kiếm chém chết.

Sesshoumaru không thèm quan tâm Jaken đang sợ hãi ở sau, biến thành một tia sáng bay về phía có mùi của Kaijinbo.

Dám chạy trốn sau lời cảnh cáo của hắn? Cô ta không muốn sống nữa sao? Đôi mắt màu vàng của Sesshoumaru lạnh lẽo, đối với việc Fuyuki chạy trốn một mình vô cùng tức giận. Nhưng nghĩ được mùi Fuyuki đang đứng yên ở một chỗ nên Sesshoumaru quyết định đi tìm Nanh Quỷ về rồi tính sổ với

Fuyuki sau.

“Sesshoumaru?!” Trong lúc Inu Yasha cố gắng nghĩ biện pháp phá hủy Nanh Quỷ thì thấy bóng dáng màu trắng vừa quen thuộc vừa đáng ghét xuất hiện ở cạnh Nanh Quỷ, khó chịu hỏi “Ngươi tới đây làm gì?”

“Ta tới để thu lại cây kiếm này”

Sesshoumaru bình tĩnh trả lời câu hỏi của Inu Yasha, có điều sự lạnh lẽo trong mắt của Sesshoumaru khiến cho Inu Yasha không khỏi rung mình một cái.

Sao vậy? Tâm trạng của Sesshoumaru có vẻ không tốt.

“Sesshoumaru, mau dừng tay!” Toutousai đứng sau lưng Kagome thấy Sesshoumaru đi tới cạnh Nanh Quỷ thì vội mở miệng ngăn “Thanh kiếm này có tà khí không bình thường, cho dù là Sesshoumaru ngươi...”

“Ngươi cho rằng Sesshoumaru ta và ngươi cùng một loại à?” Nanh Quỷ phát ra tà khí mạnh mẽ, nhưng trong chớp lát bị sát khí của Sesshoumaru thu phục, ngay lập tức bay về phía Sesshoumaru.

“...” Sesshoumaru... Quả nhiên cái tên này vô cùng đáng ghét, ngay cả tà khí đậm đặc như vậy cũng không phải là đối thủ của hắn. Toutousai khó chịu bĩu môi.

“Inu Yasha, ngươi đã ở đây thì cũng nhanh chóng xác định cho ta một việc đi”

“...” Sesshoumaru cùng hắn làm một việc sao? Inu Yasha ngăn người, sau đó không do dự rút Thiết Toái Nha phóng về phía Sesshoumaru “Tuy rằng không biết ngươi muốn xác định chuyện gì, nhưng nếu muốn đánh nhau với ta thì ta luôn sẵn sàng”

“A a... Đúng là kẻ đơn thuần” Toutousai lắc đầu nhìn hai anh em đáng đánh nhau.

“Cái này cũng không có cách –” Shippo ra về người lớn nói “Ai bảo hắn là Inu Yasha”

“Ừ” Đoàn người gật đồng đồng ý.

“Ồ? Hôm nay Thiết Toái Nha có vẻ mạnh hơn bình thường một chút?”

“Mới một chút thôi! Đáng ghét!” Nhìn thấy bộ dạng không mặn không nhạt của Sesshoumaru, tức giận vô cùng.

“Nếu như giữ đao không được vậy không cần giữ nó” Sesshoumaru cầm Nanh Quỷ, đánh Thiết Toái Nha văng ra khỏi tay của Inu Yasha.

“A, thiếu gia Inu Yasha, nhanh chóng lấy Thiết Toái Nha về!” Myoga đột nhiên nhảy lên vai Inu Yasha, thúc giục.

Inu Yasha nhìn cây Thiết Toái Nha ở cách đó không xa, một phát bay về phía Sesshoumaru “Đao nặng như vậy ngươi bảo ta dùng thế nào? Còn không bằng dùng tay để phân thắng bại”

Myoga kêu oai oái. Hắn sao lại quên cái tính của Inu Yasha vậy? Nếu bảo hắn đi đông, hắn chắc chắn sẽ đi tây.

Inu Yasha còn chưa kịp đụng vào người Sesshoumaru đã bị Nanh Quỷ đánh văng ra ngoài, máu chảy đầy trên mặt đất.

“Không tốt!” Cảm giác được yêu khí của Inu Yasha ngày càng bộc phát, Toutousai kéo Kagome “Chuẩn bị đem Inu Yasha rồi đi”

“Ừ, được”

Cuối cùng cũng chỉ là bán yêu sao? Nhưng hương vị máu của yêu quái là gì?

Nhìn Nanh Quỷ đang đánh về phía Inu Yasha ngừng lại, máu của Inu Yasha có chút thay đổi, biến thành mùi của yêu quái hoàn toàn... Mà khi cặp mắt màu đỏ đầy sát khí của Inu Yasha nhìn về phía hắn khiến hắn có chút sợ hãi.

Lửa của Toutousai đột nhiên xuất hiện làm cho Sesshoumaru phải rời xa Inu Yasha.

“Tiểu thư Kagome, nhanh lên!” Miroku hô.

“Inu Yasha, ngồi xuống!”

“Oành!”

Lúc ngọn lửa kia biến mất thì tất cả đã trở về như trước.

“Sesshoumaru sama, không đuổi theo sao?” Jaken vất vả lắm mới đuổi theo được Sesshoumaru, thở hổn hển hỏi Sesshoumaru đang đứng yên.

Mùi máu của yêu quái, bây giờ đuổi theo hắn sẽ có đáp án. Mới đi vài bước, Sesshoumaru dừng lại, đồng tử màu vàng nhanh chóng co rút.

Trong gió truyền tới một mùi máu tươi... Cái mùi máu đó... Hai trăm năm trước từng ngửi qua một lần, nhưng trong hai trăm năm nay chưa từng thấy xuất hiện, làm cho hần suốt nửa quên mất mùi vị đó. Bây giờ ngửi được... Từng chút một... Mùi máu cùng với bộ váy màu đỏ kia xuất hiện trong đầu, cũng giống như lúc đó, cái loại cảm giác vừa tức giận vừa đau lòng đến mức thở không nổi không thể kiềm chế...

Fuyuki...

Nhìn bóng dáng màu bạc biến mất ở phía đông, Jaken nhìn phương hướng biến mất, lầm bầm nói: “Sesshoumaru sama, cái hướng đó ngược với đường mà nhóm Inu Yasha chạy trốn...”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tuyệt vọng không sai!

Mùi máu tươi thân nhiên bay trong không khí khiến cho Sesshoumaru nhớ lại cảnh bị nhốt chung với cô hai trăm năm trước, trong mắt cô đầy sự ủy khuất và bi thương. Lúc đó, vì sao lại có tâm trạng đó? Sesshoumaru không rõ, chỉ cảm thấy phiền toái, cho dù bây giờ nôn nóng đến mức làm ra hành động kỳ lạ khiến hần nghi ngờ.

Nhưng mà khi ngửi thấy mùi máu quen thuộc đó thì hần lại không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Tuy rằng nghi ngờ, nhưng Sesshoumaru không có ý định dừng lại mà đi tới hướng truyền tới mùi máu.

“Đi ra!” Đột nhiên cảm thấy mùi máu bay khắp bốn phương, Sesshoumaru không thể không ngừng lại.

Có người ngăn cản hần.

“Haha... Ngươi là Sesshoumaru sao?” Âm thanh vang lên từ bốn phương tám hướng, căn bản không thể đoán được người đó từ đâu ra.

Ảo thuật hả? Trong mắt Sesshoumaru xuất hiện sát ý, giọng nói vốn lạnh lùng biến thành băng giá “Nếu biết ta là ai thì ngươi nghĩ thử ảo thuật này có thể ngăn được ta sao?”

“Mục đích của ta không phải ngăn cản ngươi, chỉ là muốn cùng ngươi tâm sự thôi” Một người mặc áo màu tím xuất hiện trước mặt Sesshoumaru.

Đôi mắt màu vàng của Sesshoumaru hơi nheo lại, rút Bạo Toái Nha ra, hướng người kia đánh tới.

Lúc Bạo Toái Nha sắp đụng vào chàng trai thì chàng trai đó đột nhiên biến mất, lúc Sesshoumaru hồi phục tinh thần thì chàng trai đã đứng ở trên cây sau lưng Sesshoumaru.

“Đúng là tên táo bạo!” Chàng trai kia vuốt mái tóc dài hỗn độn, nhìn đôi mắt vàng đầy sát khí của Sesshoumaru thì nhếch môi “Xin chào! Để ta đoán xem ngươi đang nghĩ gì? À – ngươi muốn đi gặp một người, hơn nữa lại là một cô gái, là cô gái loài người. Thật kỳ lạ, một yêu quái mạnh như ngươi sao lại chấp nhất vì một cô gái loài người vậy?”

“...” Sesshoumaru lạnh lùng không đáp, cũng không huy kiếm công kích, hần biết người trước mặt rất mạnh, không dễ dàng đã thương được.

“Haha, ngươi không biết ư? Nhưng ta biết nguyên nhân! Nguyên nhân ngươi chấp nhất vì cô gái kia!” Chàng trai tiếp tục nói, giống như vấn đề lúc này không cần Sesshoumaru trả lời “Ngươi bị cô bé hấp dẫn lấy, cảm thấy cô bé đặc biệt nên muốn cô bé ở cạnh mình, cái loại cảm giác nhàm chán này mạnh đến mức phá hủy ngươi”

Phá hủy? Hần có dự vọng muốn chiếm hữu cũng như phá hủy Fuyuki ư? Sesshoumaru nhếch môi, hần không chút biểu tình với lời nói này, nhưng vẫn không nghĩ ra nguyên do.

“Fuyuki cuối cùng cũng trở về nơi của cô bé, tuy rằng cô bé không theo đuổi nó nhưng cô bé sẽ trở về, đó là số mệnh” Đây là lần đầu tiên chàng trai nhắc tới “Fuyuki” cũng chính là lúc châm ngòi nổ của Sesshoumaru.

Bạo Toái Nha xẹt qua má của chàng trai, tuy chưa chảy máu, nhưng mà mái tóc trắng của chàng trai đã bị tước xuống.

“Oa oa oa, nguy hiểm thật”

“Ta sẽ để cô ấy ở cạnh ta, đây là ước định”

Đúng vậy, đó là ước định, Sesshoumaru hần đã cùng với Fuyuki ra ước định.

[Phát sinh ngoài lề 1:

--“Vậy người thử xem đi, xem thử ta có thể ngăn cản người hay không?”

--“Haha, nếu Sesshoumaru người có thể ngăn cản được ta, ta liền ở cạnh người làm người hầu, thế nào?”

--“..... Có thể”]

“... Ước định sao? Ta xem thử ước định các người có thể tránh được số mệnh hay không?” chàng trai nở nụ cười như không nở với Sesshoumaru, sau đó thân hình nhạt dần rồi biến mất. Áo thuật xung quanh chàng trai biến mất.

Mà thân hình đơn bạc kia quỳ dưới đáy giếng, yếu ớt, bất lực, tuyệt vọng.... Cái người kia không phải là Fuyuki thích làm vậy hay sao?

Sesshoumaru nhìn thân hình quen thuộc dưới đáy giếng nhưng bây giờ rất xa lạ kia, nắm chặt tay.

Tay cô gặt gao cào nhà của thổ địa, ngón tay gần như muốn bong ra, xuất hiện tơ máu nhè nhẹ, lã lã chảy vào trong đất, không thể phân biệt cái gì, nhưng Sesshoumaru có thể ngửi được mùi máu tươi.

Sesshoumaru nhảy xuống đáy giếng, đem Fuyuki bế lên, vốn định nhìn bàn tay bị thương của cô, nhưng lại bị Fuyuki ôm lấy lưng áo, bàn tay bị thương ôm lấy hắn.

“Người...” Lúc ngực va chạm khiến Sesshoumaru giật mình, định nắm cô kéo ra thì thấy vật áo có cảm giác ướt ướt, khiến cho hắn ngừng lại, để tay trên đầu cô.

Khóc... ư?

“Sesshoumaru...” Giọng nói buồn bã của Fuyuki truyền ra từ trong ngực Sesshoumaru.

“Ừ”

“Áo giáp của người làm ta đau quá...”

“...” Sesshoumaru yên lặng nhìn người trong lòng, sau đó kéo Fuyuki ra, nhưng Fuyuki lại ôm rất chặt, giống như cây không thể thiếu nước vậy, dùng toàn lực...

“Này, Sesshoumaru, áo giáp của người làm từ cái gì vậy? Làm ta đau quá... đau quá... Đau đến mức nước mắt chảy ra... Ồ...” Áp lực khiến cô khóc nghẹn ngào “Làm sao bây giờ? Ta nên làm gì bây giờ?? Ánh mắt của ta giống như đã bị hư rồi... Nước mắt cứ chảy ra như vậy, ta không thể dừng được... Sesshoumaru, ta nên... làm gì... mới tốt đây?”

Hóng ư? Sesshoumaru hơi nhú mày, thật sự... muốn về như vậy sao?

“Đừng khóc...” Cho tới giờ Sesshoumaru chưa từng an ủi ai, giống bây giờ, tuy ôm để an ủi nhưng giọng nói lại như ra lệnh. Sesshoumaru nhắm mắt, cố gắng dùng giọng nói dịu dàng, lại mở miệng, “Đừng khóc...”

Người trong lòng thút thít một chút, sau đó khóc như đại hồng thủy phá đê, là ủy khuất, là không cam lòng, tất cả các loại cảm xúc đều được bộc lộ ra hết, giống như đứa nhỏ....

“Này, Jaken sama, vì sao ông tới đón Rin? Fuyuki oneesan đâu?” Rin đi sau lưng Jaken, khó hiểu hỏi. Rõ ràng Fuyuki oneesan đem cô để ở thần xã, nói qua thời gian nữa sẽ đón cô, nhưng sáng nay Jaken lại chạy tới đón cô. Còn công khai chạy vào thần xã, làm tiểu hòa thượng đuổi chạy vài vòng, may mà cô tới đúng lúc, nếu không Jaken đã bị đám tiểu hòa thượng kia bắt lấy rồi!

“A? Người còn mong cô ta tới đón mình? Cô ta lại chạy mất rồi. Thật là, tại sao Sesshoumaru lại giữ cái người bốc đồng như vậy bên người chứ?” Hơn nữa mỗi lần nghe thấy việc cô ta chạy trốn lại trình diễn màn “Băng lạnh lẽo”, cứ kiểu này tuổi thọ của Jaken hẳn sẽ giảm xuống mất! Ai, nói thì nói vậy chứ Sesshoumaru sama cũng tùy hứng lắm... A, không không không, Sesshoumaru sama cao quý, tao nhả như vậy sao có thể dùng từ “tùy hứng” để hình dung được? Sai rồi!

“Fuyuki oneesan sao lại phải chạy trốn? Rõ ràng lúc ở cùng chúng ta rất vui mà!”

“Việc này ai mà biết được!” Đúng là tên đáng ghét, con nhóc Fuyuki kia còn chưa tỉnh, không hiểu sao Sesshoumaru lại để con nhóc này lại.

“Jaken sama, có tìm được Sesshoumaru sama không?”

“Im lặng, Rin! Không phải ta đang tìm sao? Căn cứ này hẳn là ngay...cạnh...” Jaken bỗng trừng mắt, giống như bị cảnh tượng ở dưới cây không xa làm kích thích.

“Jaken sama sao vậy?” Rin tò mò muốn đi ra phía trước, nhưng lại bị Jaken kéo vào trong lùm cây bên cạnh.

“Jaken sama?”

“Hừ—“ Jaken làm động tác không lên tiếng với Rin, ý bảo cô im lặng.

“Hừ? Đó không phải là Sess... A!”

Jaken che miệng Rin lại, cuối cùng cũng có thể khiến con bé này im默默, sau đó lấy ống tay áo lau mồ hôi.

Sesshoumaru tựa lưng vào tảng cây nghỉ ngơi như trước, có điều việc khiến Jaken kích thích là cái đầu người trên đùi Sesshoumaru, chủ nhân cái đầu kia thật sự khiến Jaken muốn ngất, đó chính là Fuyuki, cô đang gồi đầu lên đùi Sesshoumaru ngủ.

Có điều khiến người ta kinh ngạc chính tay tay Sesshoumaru đang nghịch mái tóc màu đen hỗn độn của Fuyuki, đôi mắt tràn đầy sự dịu dàng hiếm có. Không lẽ mùa hè năm nay nóng đến mức khiến cho khí lạnh xung quanh người Sesshoumaru sama biến mất? Jaken nhìn hình ảnh hài hòa của hai người, không khỏi đau đớn, Sesshoumaru sama đầy khí lạnh của hắn đâu rồi?

[Truyện cười ngoài lề:

“Sesshoumaru...” Âm thanh buồn bã của Fuyuki truyền ra từ ngực của Sesshoumaru.

“Ừ...”

“Áo giáp của ngươi làm ta đau quá...”

“...” Sesshoumaru yên lặng nhìn cô gái trong lòng, túm Fuyuki kéo ra.

Tiểu Sinh [tham gia]: “Ồ, Sesshoumaru, khó có cơ hội, sao cậu không an ủi và ăn đậu hủ hả?”

Fuyuki: “Ngươi không biết à? Đây là do Sesshoumaru ngại đó ~~~”

Tiểu Sinh: “Ồ ~~~ Thì ra Sesshoumaru cũng có thể ngại à! Tiểu Sinh thụ giáo!”

Fuyuki “Làm gì có làm gì có”

Sesshoumaru “Câm默默!”

Fuyuki và Tiểu Sinh: “Ngại thật hả?”

Sesshoumaru “Mình Nguyệt tàn phá!!!”

Tiểu Sinh: “Này này, không nên như thế, bây giờ cậu không thể dùng chiêu này đâu!!!”]

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Xảo trá không sai!

Lúc Fuyuki tỉnh dậy trong giấc mơ hỗn độn là lúc mặt trời đã lên cao, Fuyuki mở mắt ngồi xuống, thấy Jaken và Rin đang ngồi chễm chệ song song với nhau cách đây không xa, hai người nhìn cô muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Sao lại dùng vẻ mặt đó nhìn cô vậy? Làm cho khuôn mặt mấy trăm năm không hồng bắt đầu đỏ lên.

Quay đầu chớp mắt nhìn Sesshoumaru ở bên cạnh, lại đem mắt nhìn mình từ trên xuống dưới, cái đồng lông màu trắng như tuyết này nhìn vô cùng quen mắt, sau đó lại nhìn về phía Sesshoumaru, sừng sốt một lát, cuối cùng cũng đoán được thứ màu trắng trên người là gì — ừ, cô ngủ trong cái đuôi của Sesshoumaru.

Đứng lên vô cùng tự nhiên, phát hiện ba người đều nhìn cô chăm chăm. Fuyuki trầm tư một lát, lại trở lại bên cạnh Sesshoumaru, xoay người, đưa tay vỗ lên lông của Sesshoumaru nói “Cảm ơn vì đã đem cái đuôi của ngươi cho ta mượn làm chỗ, bây giờ ta đã thổi sạch đồng bụi trên nó, ngươi không cần từ bỏ mất nhìn ta như vậy”

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi...” Jaken giương mắt nhìn ở một bên nói không nên lời, chỉ vào Fuyuki nói.

Sesshoumaru không có vẻ gì đặc biệt, giống như với phản ứng này của Fuyuki đều nằm trong suy đoán trước, lấy từ trong lòng một hòn đá nhỏ đưa cho Fuyuki.

Mảnh nhỏ của ngọc tứ hồn sao? Fuyuki nhìn thứ trong tay mới biết nó là cái quái gì. Mảnh ngọc này đã trở về trạng thái phong ấn, nhìn qua không khác gì mấy hòn đá ngoài đường cho nên cô trong chốc lát nhận không ra cũng đúng.

Mảnh nhỏ là do bị phong ấn... Xem ra lúc đó không phải là ảo giác. Khi cô từ ánh sáng màu trắng tiếp xúc thế giới kia quả thật là sự thật, có điều thế giới đó cực tuyệt cô, sau đó mảnh ngọc tứ hồn mới ném cô ra khỏi thế giới đó, sức mạnh của nó lại phong ấn lần nữa.

Đem mảnh nhỏ bỏ vào trong túi nhỏ bên người, lại nhìn Sesshoumaru nói “Cảm ơn. Ta đi tới bờ sông rửa mặt một cái, mà người bạn đi có việc của người ném ta lại đây cũng không sao”

Nước sông đọng lên hai bàn tay bị băng khiến nó đau đớn, động tác hơi gượng một chút, nâng nước tát lên mặt hai cái, đầu óc không thanh tỉnh cũng tốt hơn.

Bị chính thế giới của mình từ chối, không thể trở về, điều đó chưa phải chưa từng nghĩ tới, cũng không phải không đoán trước, chỉ là khi nó biến thành hiện thực, ngay sờ sờ trước mặt khiến đã kích trong chốc lát bay vụt lên số max, làm cho người khác không thể tiếp nhận.

Ở bờ sông hứng gió một lát, xoay người chuẩn bị chạy về lại phát hiện Sesshoumaru cũng xuất hiện ở bờ sông, đôi mắt vàng nhìn cô trầm ngâm.

Fuyuki không lảng tránh ánh mắt của Sesshoumaru như trước, bình tĩnh nhìn lại, nhưng không có ý định mở miệng.

Cô nói cái gì với Sesshoumaru đây? Lấy chỉ số thông minh của Sesshoumaru hẳn cũng đoán được đại khái, nếu cô tiếp tục giải thích từ đầu đến cuối thì không phải càng giống con ngọc sao?

“..... Sau này, tính làm gì?” Sesshoumaru cũng biết Fuyuki hẳn không mở miệng cho nên đành mở miệng phá vỡ trầm mặc.

“Chịu vậy! Tuy rằng không thể trở về, nhưng cũng không thể chịu thua được!” Fuyuki nhún vai nói.

“.....”

“Phốc – Sesshoumaru, biểu tình đó của người là sao? Người nghĩ rằng từ nay về sau ta sẽ sa sút đến mức cần người chạy tới an ủi sao? Để lộ cái biểu tình ‘Ta không biết an ủi người khác như thế nào, ta rối rắm lắm’ này của người ra làm quái gì?”

Cái trán của Sesshoumaru xuất hiện gân xanh, đôi mắt toát ra ý lạnh. Tốt lắm, còn tâm trạng cùng hắn đùa nghịch, xem ra hẳn xem thường ý chí của cô ta rồi “Fuyuki, người còn nhớ định ước của chúng ta chứ?” Sesshoumaru cười lạnh.

Đối với nụ cười này của Sesshoumaru, Fuyuki vô cùng áp lực, nhất là khi Sesshoumaru gọi tên của tôi, ánh mắt nhìn không được nhìn nơi khác “Ước, ước định? Ước định nào?”

Sesshoumaru đi tới gần Fuyuki, chọn một tư thế ám muội là dùng tay nâng tóc của Fuyuki để sang bên tai nói “Ước định của chúng ta là nếu người không thể trở về thì phải ở lại làm người hầu của ta, người nhớ chưa?”

Sesshoumaru cười khiến cho Fuyuki mới tỉnh lại lâm vào tình trạng hỗn độn, mơ màng gật đầu “Ừm, hình như có chuyện như vậy thì phải” Nhưng mà cảm giác không đúng cho lắm.

“Nếu nhớ rõ, ta không nghĩ người sẽ bội ước” Sesshoumaru vẫn cười.

“Ừ, dĩ nhiên, ta là người luôn thực hiện lời hứa mà”

“Vậy thì đi thôi” Trong chốc lát, Sesshoumaru thu lại nụ cười, khôi phục khuôn mặt lạnh lùng, xoay người trở về đường cũ.

Ồi chào? Lúc Sesshoumaru sắp đi vào rừng Fuyuki mới nhận ra mình đồng ý việc gì với Sesshoumaru.

Làm người hầu của Sesshoumaru? Đùa cái gì thế? Tiếp theo cô tính về đền ăn lộc của người dân thờ cúng, đi theo Sesshoumaru không phải là đem trời làm chân, đất làm giường à?

“Sesshoumaru, người đứng lại, đây là người gian trá!” Fuyuki đuổi cho cái bóng màu trắng phía trước nói.

“Người dùng mỹ nhân kế để dụ dỗ ta sao hả?”

“Mỹ nhân kế?” Sesshoumaru dùng chân, lạnh lùng nhìn Fuyuki.

Fuyuki nuốt nước miếng, bước lui vài bước “Mặc kệ là cái gì kế, ước định mà người vừa nãy là lúc ta và người nói đùa, người không nên tưởng là thật!”

“Sesshoumaru ta chưa từng nói đùa bao giờ!” Sesshoumaru tiếp tục đi.

“Được rồi, không phải là đùa giỡn, vậy lúc nãy người cũng đùa khái niệm đi rồi”

“.....”

“Ta nhớ lúc ấy ta nói ‘Nếu người có thể ngăn được ta, ta sẽ ở lại làm người hầu của người’, nhưng với tình huống bây giờ, không phải là người ngăn ta mà là ta không thể trở về!”

“Ta chỉ nhớ lúc này người đã đồng ý!”

“Lúc này cũng có thể xem là ta đồng ý sao? Đây, Sesshoumaru, người đứng lại...”

Sesshoumaru là đại yêu quái cao quý lãnh ngạo, làm cái gì cũng cố chấp, mặc kệ Fuyuki kháng nghị như thế nào vẫn không thể trốn khỏi vận mệnh làm bạn đồng hành với Jaken.

“A a, vận mệnh thật là tàn khốc!” Fuyuki ngồi ở trước cửa động phiên muộn nhìn trời mưa không ngừng rên rỉ.

“Đây, người ngồi đó làm chi? Còn không qua đây nướng cá giúp?” Jaken ra lệnh.

Sáng hôm nay, khi nhìn thấy Sesshoumaru để cho Fuyuki ngồi trên đùi, cái hình ảnh đó thật sự dịu dàng, có điều mỗi lúc Jaken nghĩ Fuyuki sẽ trở thành chủ mẫu mà hắn phải cung phụng trong tương lai, hắn cũng không nghĩ đến sau khi Sesshoumaru sama và Fuyuki biến mất một lúc, khi trở về, Fuyuki liền trở thành người cùng thân phận với hắn – người hầu của Sesshoumaru sama. Điều này khiến cho Jaken quên cái hình ảnh dịu dàng kia ngay lập tức, đặc ý đảm đương nhiệm vụ làm người hầu quen thuộc ở cạnh Sesshoumaru.

“Jaken, người mau đổi cá đi, ta muốn ăn cá rồi” Fuyuki vô tình nói.

“Ta không phải là người hầu của người, ta bảo người tới đây nướng cá”

“Ai!” Fuyuki thờ dãi, tiểu yêu quái này thật đáng ghét, nếu Sesshoumaru không ở đây cô thật sự muốn bóp chết hắn.

“Đây!”

“Jaken sama, Fuyuki oneechan không muốn nướng cá thì để Rin giúp sama đi!”

“Ai cần tiểu quỷ như người giúp đỡ?” Jaken đoạt lại cá trên tay Rin, bắt mắt trừng mắt nhìn Fuyuki, vì vậy trong đầu xuất hiện việc cáo trạng nướng cá với Sesshoumaru lúc trở về.

Đáy lòng của Jaken vô cùng vui vẻ khi nghĩ đến việc đó thì thấy Fuyuki đứng lên. Ấy! Không lẽ cô ta biết hắn nói bậy trong lòng? Jaken hoảng sợ. Fuyuki im lặng đứng một lát, vươn tay, một con bọ câu trắng bay lại gần, đứng ở trên tay cô, cầm lấy bức thư mờ ra.

“Đó là cái gì?” Jaken tò mò hỏi.

Fuyuki không trả lời hắn, khuôn mặt trở nên nghiêm trọng sau khi đọc bức thư.

Trên thư chỉ viết vài câu “Kết giới có vấn đề, trở về gấp”

Không có kí tên, nhưng chỉ liếc qua Fuyuki cũng biết đó là bút tích của Aogiri. Đối với hiểu biết của Aogiri, nếu không phải là vấn đề quan trọng thì hắn tuyệt đối không viết thư cho cô, xem ra tình huống không đơn giản rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mochi không sai!

Lúc bước vào đền thờ, Fuyuki cảm thấy kết giới hơi lạ, cũng giống như bố cục mà cô làm, nhưng linh lực lại hỗn loạn, thỉnh thoảng có một số linh lực khác nhau va chạm vào nhau, kết giới lúc ẩn lúc hiện. Kết giới không ổn định mà Aogiri nhắc tới hẳn là nó.

“Jaken, ông và Rin cùng nhau trở về chỗ Sesshoumaru đi” Fuyuki dừng lại, nói với Jaken ở đằng sau.

“Sesshoumaru sama nói chúng tôi phải ở với cô” Về mặt Jaken không vui, người này đưa bọn họ tới nhà mình mà không mời vào ngồi lại còn đuổi nữa chứ.

Fuyuki cảm thấy đau đầu, không biết Sesshoumaru đang lo lắng cái gì, tại sao lại bảo Jaken và Rin đi theo cô? Nếu cô muốn trốn thì hai tên này không thể làm gì được đâu! Hơn nữa cô đã đồng ý sẽ không chạy rồi, thật là... “Trong vòng ba ngày, tôi sẽ trở về, nói với Sesshoumaru như vậy”

“Nhưng mà...”

“Jaken sama, chúng ta về trước đi” Rin thấy sắc mặt của Fuyuki không ổn, kéo tay áo của Jaken, nhỏ giọng nói. Trước kia Fuyuki luôn khiến cho Rin

cảm thấy thân thiết, nhưng bây giờ Rin cảm thấy Fuyuki cười hi hi lại giống như Sesshoumaru lạnh lùng, khó tiếp cận. Fuyuki bây giờ khiến cho Rin nổi lên sự sợ hãi.

“Như vậy, đi đường cẩn thận” Cô phát tay, đưa lưng về phía Rin và Jaken, sau đó nhanh chóng đi vào trong rừng, về mặt mặt mọi kia không ai thấy.

“Này, đó là kiểu người gì vậy? Tức chết ta!!!” Jaken tức giận dậm chân.

“Anou, Jaken sama, có phải Fuyuki neesan ghét Rin hay không?” Rin nhìn phương hướng mà Fuyuki biến mất, buồn bã hỏi.

“Sao vậy được? Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng lúc nhóc bị sói cắn chết, đại khái, ừ, Sesshoumaru sama vì cô ta mà cứu nhóc!” Nhưng mà gần đây Fuyuki có chút lạ.

Lúc tới thần điện đã là buổi tối. Fuyuki gặp một người ngoài dự đoán.

“Gwatan” Fuyuki và Gwatan là hai người bảo vệ vùng này, cơ bản ngoài việc gặp nhau vào buổi lễ hàng năm thì hai người hầu như không qua lại. Nguyên nhân chủ yếu là Gwatan cho rằng Fuyuki chính là thể phẩm thay thế của bạn mình, Fuyuki lại không thích Gwatan cho nên hai người cũng không qua lại luôn.

Chàng trai mặc bộ đồ màu đen, một nửa mặt bị che bởi mặt nạ, nghe được giọng của Fuyuki, hơi nghiêng người đi tới, dùng ánh mắt bình thản đánh giá Fuyuki.

“Nói, người tới địa bàn của ta làm gì? Nói thật cho ta!”

“Người không thấy nhầm chán sao? Không phải trở về xem tình huống của kết giới à?” Tuy rằng Gwatan đội mặt nạ nhưng Fuyuki biết dưới mặt nạ nhất định là cái mặt than không chút thay đổi. Không phải mặt than lạnh lùng như Sesshoumaru mà loại mặt than như người chết ở trong quan tài ấy.

“Ta biết, cái này...” Cho nên cô mới ghét Gwatan, không tính việc người kia không có chút tế bào hài hước nào, mà còn hay bóp chết thú vui của người khác.

“...” Gwatan nhìn bóng dáng ủ rũ của Fuyuki, đôi mắt hạ xuống, giống như nghĩ cái gì đó. Cuối cùng cái gì cũng không nói, chậm chạp đi sau lưng Fuyuki.

Đi vài vòng thì tới thần điện, đi qua cửa, đi xuống cầu thang, đi vào một nơi có không gian thoáng nhưng nhỏ. Ở trong phòng, bên trên là một quả cầu thủy tinh giống như quả bóng cao su lớn, Aogiri đứng im lặng ở đó, giống như đang nghiên cứu cái gì.

Fuyuki đánh giá Aogiri một thời gian không gặp, không hiểu là do ảo giác của cô hay do ánh sáng mà thân hình của Aogiri trong suốt hơn lúc cô đi rất nhiều. Ánh mắt nhìn về phía quả cầu thủy tinh, cái này cô rất quen thuộc, đó là kết giới mà cô dùng linh lực rót vào trong đó. Bây giờ quả cầu thủy tinh không còn trong suốt, bên trong còn suốt hiện sương mù màu trắng ngà, còn có một đạo màu xanh biếc lúc ẩn lúc hiện.

Cái đạo màu xanh đó hẳn là linh lực của Aogiri rót vào, nhưng cái thứ sương trắng kia là gì? Fuyuki nhíu mày.

“Fuyuki” Aogiri khôi phục tinh thần, lên tiếng.

“Aogiri, anh có rót linh lực vào cầu thủy tinh?” Fuyuki mở miệng nói, tuy là câu hỏi nhưng lại không hề có chút ngữ khí nghi vấn.

“Ừ, một tháng trước, lúc màn sương trắng bắt đầu xuất hiện, lúc đó cũng là lúc kết giới bắt đầu rung chuyển, không hề thiếu yêu quái thừa dịp xông vào, cô không ở thân xã nên tôi chỉ có thể rót linh lực vào, tạm thời ngăn chặn màn sương trắng kia. Không nghĩ tới linh lực của tôi không hề có tác dụng, ngược lại càng khiến linh lực trong cầu thủy tinh hỗn loạn”

“Ừm... Thì ra còn không biết nguyên nhân chân chính” Fuyuki phức tạp cào tóc, gọi cô trở về để tìm người làm ra trò này hả?

“Ta biết nguyên nhân” Một giọng nói bình thản vang lên, Fuyuki cuối cùng cũng nhớ có người cùng vào với mình, Gwatan cũng là một người bảo vệ vùng này, việc này hẳn biết nguyên nhân cũng không sai “Hôm nay ta tới đây cũng vì nguyên nhân này”

“Tuy rằng ta cho rằng như vậy, nhưng trước mắt chưa chắc là đúng hoàn toàn”

“Thôi, trước tiên cứ nói đi, Gwatan” Fuyuki rót linh lực vào cầu thủy tinh, nhìn Gwatan nói.

“Mochi còn sống” Gwatan dùng ngữ khí bình tĩnh không mang chút cảm xúc nói “Linh lực màu trắng kia hẳn là linh lực của Mochi”

“Phốc – Ta còn nghĩ tới có cái thứ đạo cụ gì làm linh lực thay đổi không nghĩ lại là vậy. Chủ cũ xuất hiện thì mày phản bội chủ nhân mới này hử? Nói cách khác, ta có thể lập tức từ chức phía không?”

“Fuyuki...” Aogiri bắt đầu dè dặt, người này lại bắt đầu nổi tính trẻ con.

“Đừng để ý, tôi chỉ nói thôi” Fuyuki buông tay, vô tội nói “Hiện tại chỉ có thể rót thêm linh lực vào để áp chế vị Mochi sama nào đó, với việc duy trì lâu dài không tốt, cho nên làm phiền Gwatan sama và Aogiri san xử lý phần còn lại, ta về phòng nghỉ”

“Thấy được sao? Aogiri” Đợi sau khi Fuyuki đi khỏi, Gwatan mới mở miệng nói.

“Ừm...” Lúc Fuyuki dùng linh lực, mái tóc đen lộ ra bóng dáng của màu trắng “Hình như... Ừm, giống như đã bị phụ thân...”

“Không chỉ phụ thân, tuy rằng có cảm giác xa cách nhưng hành vi giống như không có ý chí của cô ta”

“Hơn nữa ta còn thấy không chỉ có thế...” Nhìn qua thì không khác gì nhưng lại cảm thấy mệt mỏi, chẳng lẽ lúc rời khỏi thần xã đã xảy ra chuyện gì? Buổi tối phải tìm cô ta nói chuyện.

Sau khi dùng cơm chiều, Fuyuki tắm rửa, ngồi ở hành lang hít không khí.

“Uống rượu chứ? Đây là rượu gạo mới ủ không lâu trước đó”

Fuyuki ngạc nhiên nhìn Aogiri, trước đây kẻ này luôn ngăn không cho cô uống rượu, bây giờ lại tự mình dâng lên. Aogiri là một tên đen tối, Fuyuki linh giác không ít lần cho nên nhìn thấy Aogiri bây giờ, cô cảm thấy vô cùng căng thẳng “Anh có âm mưu gì?”

“Haha, tại hạ làm sao có âm mưu gì?”

Nhìn đi, nhìn đi, ngay cả kiểu xưng hô “tại hạ” lâu này không dùng cũng lòi ra, còn dám nói không có âm mưu? Fuyuki im lặng dịch đi, nói ra khoảng cách với Aogiri “Không có công, không dám nhận đồ!”

“Hô –“ Aogiri thở dài “... Tuy rằng biểu hiện của cô giống như không có chuyện gì, nhưng mà chúng ta sống với nhau hơn hai trăm năm, những gì trong lòng cô không thể giấu được tôi”

“...”

“Lúc cô khiến người khác lo lắng thì luôn dùng lời nói và hành động để che mắt người khác, biết rõ thói hư tật xấu này của cô, cho nên... Tôi tính đem cô chuốc say rồi bắt cô nói thật”

“Hahaha, muốn nghe cô gái kể ra phiền não của thời kì trưởng thành sao? Việc làm đó không đáng giá a”

“Không, đáng giá, tuyệt đối đáng giá!”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhà Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Lễ tế không sai!

“A...”

“Cô đã quên lúc Eigetsu còn sống đã từng nói gì sao? Cậu ta từng nói, chúng ta là người nhà, mặc dù không cùng huyết thống nhưng có ràng buộc rất mạnh mẽ”

Lời của Aogiri khiến cho Fuyuki giật mình, cuối cùng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ “Thật là, người quan tâm chính là ‘Cha’”

Nói thì nói vậy, nhưng Fuyuki vẫn không vội kể, Aogiri cũng không thúc giục, chỉ im lặng nhìn cô đem rượu gạo đổ ra ly, ngửi mùi rồi đưa vào trong miệng. Mùi thơm ngào ngạt của rượu tràn ngập trong khoang miệng, hơi lạnh của chất lỏng lướt qua cổ họng, chảy qua thực quản, rơi vào trong bụng, Fuyuki thở ra một tia thỏa mãn.

Fuyuki không phải là người mê rượu, cũng không phải là người quá hiểu cách thưởng thức rượu, hơn nữa mặc dù là gì cô cũng cảm thấy rượu có độc cho nên không quá thích nó. Sau khi uống xong, cái cảm giác phiêu phiêu trong đầu khiến cô thích vô cùng, giống như tất cả phiền não đã bị ném đi thật xa, tất cả mọi thứ đều rất tốt đẹp và thoải mái. Cho nên, cứ vào lúc Fuyuki uống rượu là thời điểm cô buông cảnh giác xuống, cơ bản là ai hỏi gì cô cũng trả lời, điển hình loại người “Sau khi uống rượu đều nói lời thật lòng”.

Lại đem chén rượu tiếp uống tiếp, cuối cùng Fuyuki cũng mở miệng “Hơn hai trăm năm qua trôi qua, bốn tiểu thư không ngừng cố gắng, cuối cùng cũng tìm được cách trở về”

“...” Aogiri kinh ngạc nhưng không lên tiếng, chỉ nhìn nụ cười của Fuyuki mà nhú mày.

“Lúc đó là thời khắc mà tôi cảm thấy hạnh phúc nhất, nhưng hạnh phúc là thứ ngắn ngủi nhất trên đời, giống như hoa trong gương, trăng trong nước vậy, sau một khắc, ngay cả dấu vết cũng không tìm thấy...”

“Thế giới của tôi từ chối tôi, đại khái, sau này không thể về được nữa. Đại khái...”

“Aogiri, anh không cần lộ về mặt này! Tôi không có bị tổn thương, thật sự, không thương tâm chút nào! Nhiều năm trước, tôi luôn có dự cảm không thể trở về, chỉ là bây giờ chứng thật, cũng có chút thảm hại, cho nên không có chút đau buồn hay tổn thương...” Chỉ là tôi không cam lòng mà thôi, không cam lòng chặt đứt mọi liên hệ với thế giới đó, cái thế giới đó...

“...Người nhà bên đó không biết họ thế nào, tôi mất tích lâu như vậy... Thôi, cũng đã hơn hai trăm năm trôi qua, bọn họ... hẳn đã sớm ra đi” Bình rượu gần như hết, tửu lượng của Fuyuki vốn không tốt cho nên từ ngữ dùng để diễn đạt cũng có chút trở ngại.

“... Quên đi, nếu đã thành sự thật, tôi cũng chỉ có thể chấp nhận...” Cho dù không muốn buông tay cũng không có cách nào, cho nên bây giờ nên bắt đầu, bắt đầu lại một lần nữa.

Đêm, trong lúc Fuyuki một mình lâm nhâm cử thế mà trôi qua. Mà ánh sáng của ngày mới cũng bắt đầu buông xuống.

“Fuyuki, cảm giác khi say rượu thế nào?” Aogiri thấy Fuyuki cầm sách ngồi dựa vào một cây cột trong hành lang, tuy làm bộ dạng vô tình nhưng giọng nói mang theo không ít phần trên tức.

“Anh cảm thấy bộ dạng của tôi bây giờ tốt lắm hử?” Fuyuki quay đầu, khuôn mặt tái nhợt hiện rõ màu đen của đôi mắt, hai mắt vô thần thần trừng lên.

“A, xem ra cũng không tệ như tôi tưởng” Cái cảm giác mệt mỏi kia biến mất rồi.

“Con mắt nào của anh thấy tôi không tệ hả?” Quả thật là nói dối không chớp mắt “Ai, đèn này càng ngày càng yên tĩnh, tôi ra nông nổi này cũng không ai quan tâm”

“Đám Michi chạy sang bên chỗ biên giới để duy trì kết giới rồi” Aogiri nhìn quyển sách trên tay Fuyuki “Thuật âm dương? Tôi còn nghĩ cô đọc về kết giới, ai đề lại đọc về thuật âm dương. Sao? Muốn làm âm dương sư à?”

Fuyuki liếc mắt nhìn Aogiri nói “Tôi không có hứng thú với cái âm dương sư gì đó, có điều không có cách nào hết, anh cũng biết linh lực của tôi đang yếu đi, mà kết giới bảo vệ lại yêu cầu linh lực cao, bây giờ nếu dùng hết sức cũng chỉ có thể nhận được vài công kích, không thể chiến đấu như trước”

“Ồ? Khó khi thấy cô muốn chiến đấu”

“Tôi muốn chiến đấu là việc kì lạ sao? Tại cái nơi mà yêu ma hoành hành này không chiến đấu sao sống được?”

“Theo quan điểm trước kia của cô, không phải chỉ cần học phòng ngự thì cũng là chạy trốn thôi sao?”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ” Fuyuki quay người không thèm quan tâm Aogiri.

Aogiri nhìn Fuyuki đang dựa vào cây cột, không có ý nói tiếp, lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Lai lịch của Fuyuki, cha gặp chuyện không rõ, hẳn không biết có nên nói cho cô hay không, nhưng mà trong lòng luôn có câu nói “Fuyuki rất an toàn, không có chuyện gì, việc này không nên nói”

“Đúng rồi, Fuyuki, sắp tới là ngày tế lễ, cô phải nghỉ ngơi tốt một chút”

“Ừ, tôi biết, tôi ở đây cũng vì nguyên nhân này”

Ngày tế mùa thu, cho dù là trong rừng hay trên trần đều phải cử hành, ngày đó yêu quái có thể giả làm con người, con người cũng có thể giả làm yêu quái, người và yêu quái cùng tham gia buổi tiệc của người dân vùng này, đây là sự kiện không thể thay đổi. Nhưng mà, ở nơi này không có các yêu quái lớn nên chỉ số thông minh và tình thương không cao, cũng không có yêu quái lớn nào tồn tại cho nên việc sống chung rất hài hòa, ít khi xuất hiện bán yêu.

Tuy rằng kết giới đạo này có một ít vấn đề nhưng lễ tế vẫn phải cử hành, nó cũng có thể xem như thuận lợi. Vào lúc trời tối, Fuyuki ngồi ở trên kiệu mà nhóm Michi nâng đi vào trong thôn, vũ đại lần này được xây ở trung tâm thôn.

Thời tiết tuy đã vào thu nhưng vẫn mang theo chút khô nóng, trên người Fuyuki là bộ đồ tế lễ màu trắng, trên mặt là mặt nạ sùng hươu làm cô đồ mờ mờ.

“Trên ngọn núi hình như có không ít tên xuất hiện!” Bên tai truyền tới tiếng nói nhỏ của đám yêu quái.

“Tôi dự buổi tế sao?”

“Tôi nhìn thấy, yêu quái kia nhất định là quý tộc, nhưng nhìn thế nào cũng không giống như chúng ta tới cái núi hẻo lánh này tham gia tế lễ!”

Này này, cái gì mà núi hẻo lánh hả? Ngọn núi này ít nhất cũng là vùng đẹp đấy, làm gì vào trong miệng đám yêu quái các người lại thành núi hẻo lánh hử? Fuyuki xem thường nhìn bọn họ.

“Có điều, hai trăm năm trước có một yêu quái nổi tiếng đã ở nơi nhỏ này, lâu rồi không thấy được nhân vật lớn như vậy” Một người già dùng giọng nói hoài niệm vang lên.

“Đúng thế, đúng thế, cái đêm hai trăm năm trước thật sự rất náo nhiệt đó! Đó là lần đầu tiên ta thấy có nhiều yêu quái xuất hiện như vậy...”

Fuyuki nghe xong thật sự muốn đập đầu vào kiệu, buổi tối đó cô suýt dùng mạng đổi lấy, đám yêu quái này dùng giọng điệu hoài niệm đó để nói về buổi

tôi kinh dị đó là sao hả????????

“Hi vọng lần này vị đại nhân đó có thể mang tới trò hay”

“Đúng thế, đúng thế!” Thật sự muốn nhìn cảnh Fuyuki sama và yêu quái đó đánh nhau!”

Này, các người dùng giọng điệu mong chờ đó làm gì hả? Các người thấy ngày trôi qua yên bình quá nên muốn tìm chuyện kích thích đó hả?

“Fuyuki sama, ngài có sao không?” Michi lo lắng hỏi.

“Không...sao...” Fuyuki nghiêng răng nói, dùng sức kiềm chế ý nghĩ muốn đánh yêu quái. Đám yêu quái đó dám xem cô là người để làm trò hay sao?

“...” Kiểu lắc nhiều như vậy mà cũng làm ra vẻ không có chuyện gì, đám Michi nhìn nhau một lát rồi cũng im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hẻm nhỏ không sai!

Trời xanh cho tôi cơ hội biết về nó, tôi lại dùng nó để cười nhạo người không biết.

Lúc Fuyuki đứng trên vũ đài, nhìn bên dưới đông nghịt, cô cảm thấy mình sắp chết. Cô sao lại quên hôm nay là ngày ước hẹn trở về với Sesshoumaru, bởi vì nghe nhóm yêu quái nhỏ này cô mới nhớ tới Sesshoumaru, cái đám này rảnh quá lại tìm việc cho cô.

Fuyuki suy sụp, tuy rằng cô không làm đúng hứa hẹn, nhưng không nghĩ tới Sesshoumaru lại tự tìm tới đây.

Hai trăm năm trước là do Sesshoumaru không có nhiều kinh nghiệm, lạnh nhạt nhưng cô vẫn biết cách ứng phó. Sesshoumaru bây giờ tuy có tính người hơn trước nhưng Fuyuki càng lúc càng không biết hẳn nghĩ cái gì, đối mặt với hắn luôn không biết làm thế nào.

“Người nhìn đông nhìn tây cái gì? Điệu múa tề lễ bắt đầu rồi!” Gwatan đeo mặt nạ, cứng nhắc nói.

Điệu múa mở màn, hai bóng người, một đen một trắng nhanh nhẹn đi ra, dưới ánh sáng hai người đan vào cùng một chỗ, dưới ánh mắt bi thương bỗng xuất hiện niềm vui, ánh lên sự hy vọng lúc tuyệt vọng, an tường trong lúc phần nộ, sự âm áp trong lúc chua xót. Đó là lần đầu tiên Sesshoumaru thấy điệu múa chúc phúc, nó khác với điệu múa mà hai trăm năm trước hắn từng nhìn, không thánh khiết như trước, điệu múa bây giờ xuất hiện hai hình ảnh chính và tà, đây mới là điệu múa chúc phúc đầy đủ.

Bên dưới là những ngọn lửa vây quanh, tụ thành một chỗ tạo thành linh lực mạnh mẽ, làm cho đám yêu quái và loài người bên dưới có biểu tình an tĩnh. Nhưng sắc mặt của Sesshoumaru không tốt lắm, nhìn Fuyuki cùng tên mặc đồ đen kia đan vào nhau làm hắn khó chịu. Năm nào vùng này cũng phải tiến hành lễ tế, năm nào cũng phải múa điệu này, nói cách khác, năm nào Fuyuki và tên kia cũng múa như vậy, mà nó lại kéo dài hơn hai trăm năm...

Lúc điệu múa chấm dứt, Fuyuki cảm thấy mồ hôi chảy rất nhiều, không phải bởi vì điệu múa mà bởi vì ánh mắt lạnh lẽo nhìn từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, khiến cho cô đổ mồ hôi lạnh.

Sau khi kết thúc, cô không dám đi về phía Sesshoumaru mà chạy trốn chết.

Sesshoumaru nhìn bóng người chạy giống như chạy nạn, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, muốn ra tay ngăn cản thì bên người xuất hiện một cảm giác mát mẽ, một bóng người trong suốt xuất hiện giữ hắn lại.

“Đừng nóng vội, một lát nữa cô ấy sẽ quay lại” Giọng nói trầm tĩnh thản nhiên mang theo ý cười.

“Là người?”

“Làm khó Sesshoumaru điện hạ nhớ tới tại hạ, đúng là vinh hạnh”

Điệu múa đã múa xong, vì tránh ánh mắt tò mò của mọi người, Sesshoumaru và Aogiri cùng nhau đi vào một ngõ nhỏ yên tĩnh.

“Tìm ta làm gì?”

“Nếu tại hạ nói tại hạ muốn tìm điện hạ để tâm sự...” Aogiri thấy ánh mắt lạnh lùng của Sesshoumaru thì hơi sững sờ, cúi đầu cười khẽ một tiếng “Tính cách của ngài rất khác với người cha thích đùa giỡn của mình quá!”

“.....”

“Tại hạ muốn hỏi điện hạ một câu hỏi” Thấy khuôn mặt Sesshoumaru không thay đổi nhưng trong ánh mắt lại có một tia không kiên nhẫn, Aogiri thu lại nụ cười, thay đổi khuôn mặt nghiêm túc và sắc bén nói “Ngài đến để đón Fuyuki đi phải không?”

“Thì sao?”

“Vậy lý do gì? Ngài dựa vào lý do gì mà mang cô ấy đi?”

“Hừ! Ngươi dùng thân phận gì mà chất vấn Sesshoumaru ta?” Sesshoumaru cười lạnh, ánh mắt nhìn Aogiri lạnh lùng mang theo sát ý.

“Cha, lấy thân phận người cha ở thế giới này của Fuyuki”

“...” Sát ý chậm rãi biến mất, đôi mắt vàng không hiện cảm xúc, Sesshoumaru im lặng.

“Như vậy, Sesshoumaru điện hạ có thể trả lời câu hỏi của tại hạ chứ? Ngài lấy lý do gì để mang Fuyuki đi?”

“...”

Sesshoumaru vẫn im lặng như trước, sau đó có một giọng nói thay hắn trả lời “Bởi vì cô ta là tùy tùng của Sesshoumaru sama”

Sau khi điệu múa kết thúc, Jaken và Rin đi chơi, kết quả thấy không ít chuyện, Rin vui vẻ đi khắp nơi, vui đến mức ném Jaken ra một chỗ. Bởi vì nơi này còn có con người nên hương vị rất khó chịu, căn bản không tìm ra Rin, cho nên chỉ có thể dựa vào vận khí.

Trong lúc vô tình đi tới một ngõ nhỏ, nghĩ Rin hẳn không ở đây, lúc định đi lại nghe một giọng nói trầm thấp vang lên “Như vậy, Sesshoumaru điện hạ có thể trả lời câu hỏi của tại hạ chứ? Ngài lấy lý do gì để mang Fuyuki đi?”

Sesshoumaru điện hạ? Đó không phải là Sesshoumaru sama vĩ đại của ông sao? Jaken xoay người chạy vào trong ngõ, liếc mắt một cái đã thấy Sesshoumaru và một tên trong suốt đứng cùng nhau. Ngay lập tức biết được người đặt câu hỏi là tên đàn ông trong suốt kia, nhưng thấy Sesshoumaru không trả lời nên đành chạy ra thay Sesshoumaru trả lời.

Nhưng mà, họa từ miệng mà ra, Sesshoumaru sama của ông không thèm khen mà còn tức giận đánh ông bay ra thật xa.

Sesshoumaru sama tức giận!!! Jaken quỳ rạp trên mặt đất, tuy vết thương không nặng nhưng mà đau đến mức muốn chết, ông không dám đứng thẳng lên. Tuy rằng bình thường ông hay bị Sesshoumaru đánh bay, hoặc dùng tảng đá ném tới, nhưng mà đây là lần đầu chảy ra máu.

“Xem ra Sesshoumaru điện hạ vẫn chưa có câu trả lời!” Aogiri nhìn yêu quái nhỏ đang quỳ rạp trên mặt đất, nụ cười nhạt xuất hiện trên môi. Thời gian nói chuyện đã xong, tiếng bước chân quen thuộc đang đi tới.

“A! Các người ở đây làm gì?” Fuyuki mặc bộ đồ mới đứng ở đầu ngõ, nhìn hai yêu quái đứng ở đó. Nụ cười trong suốt của Aogiri mang theo chút lưu manh, khí lạnh và lửa giận của Sesshoumaru vô cùng rõ ràng, còn có Jaken bị đánh đến mức hộc máu nằm trên mặt đất.

Đây là tình huống gì vậy?

Tình huống chàng trai nhiệt huyết: Ba người này vừa mới trải qua một trận chiến đẫm máu, Jaken yếu nhất bị knockout ngay từ vòng đầu, còn lại một quỷ một yêu không thể phân thắng bại, kết quả cô đột nhiên xuất hiện phá hủy trận đấu, Sesshoumaru không cam lòng vì chưa phân được thắng bại, mà Aogiri lại vui sướng khi thấy Sesshoumaru không cam lòng?

Tình huống ác bá: Ác bá Aogiri coi trọng chàng trai xinh đẹp Sesshoumaru, mong muốn có thể cùng chàng trai xinh đẹp có một đêm tuyệt vời, thế lại bị Jaken phá hủy, Jaken vì bảo vệ trinh tiết của chủ nhân nên liều chết mà đánh nhau, kết quả đánh không được mà chết. Cho nên Sesshoumaru đau lòng vì trung bộc, ác bá Aogiri ở một bên vui vẻ khi thấy người gặp họa?

Ồ! Sao cô lại thấy tình huống thứ hai có khả năng hơn vậy? Ở thế giới kia cô không phải hủ nữ, sao sang thế giới này lại biến thành hủ nữ vậy trời? Không lẽ vì thế giới không đủ trình độ khiến cô thành hủ nữ? Khụ, không nên nghĩ ngợi, máu mũi chảy ra mắt.

“Fuyuki, nếu không dừng lại suy nghĩ nhàm chán trong đầu của cô, tôi không ngại ra tay rửa đầu óc của cô sạch sẽ đâu!” Aogiri nở nụ cười tà ác với Fuyuki.

“Tôi có nghĩ gì đâu?”

“Vậy mau đem biểu tình ngu xuẩn trên mặt thu lại đi”

Fuyuki dời mắt, không dám nhìn Aogiri nữa. Ánh mắt dừng trên người Jaken nằm ngay đó, khoa trương hét lên “A, Jaken sao thế này? Vết thương thật nghiêm trọng, còn đổ máu, tôi lập tức đem ông đi chữa thương!”

“Tại hạ sẽ đem vị Jaken này đi chữa thương, cô nên làm tốt bổn phận chủ nhân nơi này mang Sesshoumaru điện hạ đi tham quan đi!” Aogiri nở nụ cười như gió thu khiến cho Fuyuki cứng người.

Tại hạ? Tại hạ? Hắn vừa xưng hô như vậy, phải không?

“Ôi chào? Sao Rin không ở đây? Đã tách với Jaken à? Tôi đi tìm!” Fuyuki muốn chạy trốn nhưng mà quỹ khí ở đằng sau thất ự rất âm trầm khiến hành động của cô bị đông băng.

“Việc này cũng giao cho tại hạ luôn đi, hãy tin là tại hạ làm tốt hơn so với ngài!” Dứt lời, Aogiri dẫn Jaken đi khỏi ngõ nhỏ.

Sao lại vậy hả trời? Chỉ bởi vì cô suy nghĩ bậy bạ về hắn và Sesshoumaru mà trả thù như vậy sao? Mà căn bản hắn đâu biết cô nghĩ gì đâu?

Cô không muốn một mình đối mặt với Sesshoumaru đâu, áp lực quá lớn đó!

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhà Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lễ hội không sai!

Hakuouki.Shinsengumi.Kitan.600.1641360

Trong ngõ chỉ còn lại hai người Fuyuki và Sesshoumaru, Fuyuki đứng tại chỗ, đưa lưng về phía Sesshoumaru, không dám xoay người lại cũng không dám bỏ chạy.

Nếu là trước kia, cô có thể xoay người lại đánh nhau với Sesshoumaru, đánh không nổi thì có thể bỏ chạy, hơn nữa Sesshoumaru cũng không phí sức mà đuổi theo cô. Nhưng bây giờ, cô có dự cảm, nếu cô dám làm vậy thì sẽ bị tên Sesshoumaru này đuổi tới chân trời góc bể.

Sesshoumaru tới gần cô, sau đó bước từng bước... hai bước... ba bước.... chậm rãi đi qua cô.

Trong lúc đó, khoảng cách của họ từ ba bước thành hai bước... từng bước một...

Nhìn bóng người vừa cô tịch lại lạnh lùng kia, cái mũi của Fuyuki chột xốt, có một loại xúc động muốn khóc. Muốn kêu hắn nhưng giọng nói lại ứ nghẹn trong cổ.

Cảm giác thật kì lạ....

Sesshoumaru đứng cách đó không xa, hơi nghiêng đầu, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên “Đuổi kịp!”

“A? Tốt!” Fuyuki lộ ra nụ cười sáng lạn mà bản thân cô còn không biết, ngoan ngoãn đuổi theo cái bóng màu trắng kia.

Người trên đường càng lúc càng nhiều, không lâu sau, Fuyuki và Sesshoumaru đã đi vào cửa, liếc mắt một cái, đám người đông nghịt như thủy triều bắt đầu náo nhiệt.

Fuyuki mù mịt trừng mắt nhìn, Sesshoumaru sao có thể đem cô tới đây? Hắn ghét nhất là mấy nơi có nhiều người mà? Nghiêng đầu nhìn về phía Sesshoumaru, sắc mặt của hắn thật sự khó coi, ngay cả độ ẩm xung quanh bị giảm đi không ít. Hắn... Chắc không phải không biết đường nên mới đi tới đây chứ?

“Anou, Sesshoumaru...” Fuyuki cẩn thận kéo ống tay áo của Sesshoumaru, “Đây là hội chùa của vùng này, đa phần yêu quái và con người đều tụ hội ở đây, đi vào trong chủ yếu là yến hội của yêu quái, bên đó có vẻ im lặng...”

Sesshoumaru nhìn cái hội chùa mà người và yêu lẫn lộn, cau mày, cái loại hương vị hỗn loạn này đan xen vào nhau kích thích khứu giác của hắn rất nhiều. Liếc mắt nhìn người bên cạnh đang cầm tay áo của hắn, Fuyuki đang muốn kéo hắn đi khỏi đây, tay của Sesshoumaru kéo tay Fuyuki đi vào trong hội chùa.

Lúc Sesshoumaru cầm lấy tay Fuyuki, cô cảm thấy cả đầu trống rỗng, ánh mắt không thể chuyển động, chỉ có thể tùy ý cho kẻ nào đó dẫn cô đi theo ý hắn.

Lúc Fuyuki phản ứng lại thì đã ở bên trong cái chỗ náo nhiệt với Sesshoumaru. Cúi đầu nhìn hai tay đang đan vào nhau, bất giác nở nụ cười, thì ra dù Sesshoumaru có lạnh lùng giống đóa hoa ở ngoài sương sớm nhưng độ ẩm trong lòng bàn tay cũng mang đến sự an toàn cho người ta. Điều chỉnh lại bước chân hỗn loạn, cô cùng Sesshoumaru sánh vai cùng đi.

Tuy rằng Sesshoumaru là một chàng trai đẹp mắt, ở đây cũng là nơi nhiều người, nhưng bọn họ đều ngại khí thế của Sesshoumaru, cho nên người và yêu ở hai bên chỉ có thể lên nhìn, không dám bước tới tiếp cận. Bọn họ đi tới đâu thì đám người đều thối lui, sợ chạm phải đại yêu quái như Sesshoumaru. Tuy rằng đám yêu quái nhỏ ở vùng này đều là dạng thích trêu đùa nhưng mà nếu đụng vào mạng của chúng thì chỉ im lặng cụp đuôi thôi.

“Sesshoumaru...” Sau khi đi một đoạn đường, thấy Sesshoumaru không có ý dừng lại, giống như muốn đi hết cái phố. Nhìn mấy quán ăn vặt ven đường nhưng không thể đem nó đưa vào miệng, Fuyuki vô cùng đau lòng, không khí của hai người khó lắm mới tốt đẹp như vậy lại bị một câu của Fuyuki phá hủy, “Thật ra người không cần cùng ta đi hội chùa đâu!”

“...” Sesshoumaru đen mặt dừng chân, quay đầu nhìn Fuyuki thì chỉ thấy một cái ót màu đen, khuôn mặt của cô bây giờ đã dán vào sạp nhỏ bán kẹo bên đường.

“Ta biết ngươi không thích loại tụ tập này, ngươi đi tới thần xã nghỉ ngơi trước đi. Đây là địa bàn của ta, không ai có thể đem ta... A—” Sesshoumaru nắm chặt tay lại khiến cho Fuyuki hít một ngụm khí lạnh, cuối cùng tức giận nhìn về phía Sesshoumaru.

“.....”

Đối diện với đôi ngươi màu vàng của Sesshoumaru, nhìn khí thế tức giận, ánh mắt màu vàng âm trầm, Fuyuki muốn tước vũ khí đầu hàng, Sesshoumaru buông lỏng tay cô, xoay người rời đi.

Hôm nay tên này gặp phải kích thích gì à? Đầu tiên là cầm tay cô, sau đó kéo cô vào hội chùa, bây giờ lại phát áo bỏ đi. Hắn đang nghĩ cái gì thế? Fuyuki xoa xoa bàn tay đau của mình, trừng mắt nhìn về phía Sesshoumaru biến mất. Cô tính giải thích việc không tuân thủ ước hẹn với hắn, bây giờ có đánh chết cô cũng không giải thích. Đêm này cũng giống như các năm trước, một người ăn sạch đồng đồ ăn vặt ven đường, ngày mai rồi báo cáo từ chức với cái tên đại thiếu gia ngày càng khó hiểu Sesshoumaru kia, cái chức tùy tùng của hắn, cô không thêm.

Đang ở gian thứ bảy mua cá, mới cắn một ngụm thì thấy một cái đầu màu đỏ từ trong xông ra.

“Phốc— một yêu quái như ngươi sao lại chạy tới ăn quán của loài người?” Một bên ăn cá một bên hỏi.

Yêu quái đầu đỏ kia không thêm quan tâm lau đồng cá bị Fuyuki phun lên nói, “Đây là năm đầu tiên xin phép Gwantan sama tới đây chơi. Fuyuki sama, người lúc này là bạn lữ của ngài sao?”

“Đùa cái gì thế? Đại yêu quái như hắn mà chịu làm bạn lữ của ta à?” Fuyuki không quan tâm nói, đi cùng nhau là có quan hệ bạn lữ sao? “Ta là loài người, chỉ cần là người trong vùng ai cũng biết, các ngươi còn không rõ hả?”

“Vâng – Fuyuki sama là loài người không thể chết.”

“Này –“ Tuy rằng là sự thật, nhưng vì sao cô cảm thấy thật sự kỳ quái.

“Nếu không phải là bạn lữ của ngài, vậy chuyện đã xảy ra ở phố trước không có quan hệ với ngài.” Yêu quái màu đỏ ném khăn tay, bắt đầu ăn cá.

“Có chuyện gì xảy ra à?” Fuyuki tò mò hỏi.

Yêu quái màu đỏ ngẩng đầu, trừng đôi mắt cá, dùng biểu tình chờ đợi nhìn Fuyuki chăm chăm, chậm chậm nói, “Con ta vừa mới nói cho ta biết, cái tên yêu quái kia cùng với một tên bán yêu mặc đồ đỏ đánh nhau...”

“Phốc –“ Fuyuki cố gắng không phun cá lên tên yêu quái trước mặt nói, “Ngươi nói cái gì?”

“Đại yêu quái, cùng với bán yêu mặc đồ đỏ, đánh nhau, ở phố trước.” Yêu quái màu đỏ dùng từng câu để nói.

Lời vừa dứt, Fuyuki đem cá ném lại, chạy về phía phố trước.

“Sesshoumaru, ngươi dám lấy cá nướng của ta sao?”

“Con mới chạy tới tay mà để cho hắn chạy mất thì chỉ có thể nói kẻ như ngươi là một bán yêu vô dụng.”

Nghe cuộc đối thoại đầy thuốc súng của hai anh em, Fuyuki trượt chân, hung hăng gục người. Vì sao... Vì sao lại có cá nướng ở đây hả? Không phải nên nói về quyền sở hữu thiết toái nhà như mọi lần sao?

Khó khăn đẩy đám người ra, đi tới trước đó, nhìn cảnh tượng trước mắt, Fuyuki thật sự muốn ngất. Sesshoumaru và Inu Yasha đứng trong vòng vây của mọi người, hai người không rút đao nhưng mà đã làm con phố thành phế tích.

“Fuyuki? Đây không phải Fuyuki sao?” Fuyuki mới đứng lên thì một giọng nữ kinh ngạc vang lên.

“A? Cô là?” Tuy rằng rất quen mắt nhưng Fuyuki không nhớ rõ đó là ai.

“Tôi là Sango, là bạn của Inu Yasha. Đây là Kiara.” Con mèo lớn trong lòng Sango đưa móng vuốt về phía Fuyuki, coi như chào hỏi.

“Cô ở đây, nói cách khác...” Kagome cũng ở.

“Sango—” Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới là đây, vừa mới nghĩ tới thì Kagome đã kéo thêm cả Miroku và Shipo tới đây.

“Hi, Kagome, đã lâu không gặp!” Fuyuki thấy bộ đồ tùy thủ quen thuộc của Kagome, bắt tay chào hỏi.

Nghe được giọng của Fuyuki, hai anh em đang đánh trên không mới dừng lại. Sesshoumaru nghiêng đầu nhìn Kagome, đôi mắt lạnh lùng vô cùng. Inu Yasha không nói hai lời, bảo vệ trước mặt Kagome, nhưng mà hắn cũng phòng bị cái tên Fuyuki đang cười.

“A, đã lâu không gặp Fuyuki!” Tuy rằng bị Inu Yasha che ở đằng sau, Kagome cũng không để ý nói với Fuyuki, “Lần trước cô bảo mình phải về nhà, nhưng đã lâu không thấy cô, tôi còn tưởng cô có chuyện gì xảy ra!”

“Không... Ai...” Nói chưa xong thì thân thể đã bị túm sang một bên.

Quay đầu thì thấy Sesshoumaru lạnh lùng, Fuyuki khó hiểu trừng mắt nhìn hắn, cô và Kagome nói chuyện thì có gì nguy hiểm mà hắn làm thế?

“Inu Yasha, cậu làm gì thế? Tôi còn chưa nói chuyện với Fuyuki xong mà!” Kagome đang bị Inu Yasha lôi đi phản kháng.

“Không cần tiếp xúc với loại người kì quái như cô ta, cô không thấy cái tên hám gái như Miroku thấy cô ta là chạy xa đây à? Mức độ nguy hiểm của cô ta, cô nên hiểu rõ.”

“Pháp sư Miroku không phải vì nguyên nhân đó mà trốn Fuyuki đâu, phải không?”

“...” Ánh mắt Miroku trôi đi, trong lòng mặc niệm câu ‘Ta không nghe, ta không nghe’ sau đó kéo Sango ra ngoài.

“Nhìn đi, biểu tình sợ hãi của Miroku đã giải thích cô ta là kẻ nguy hiểm” Nhìn phản ứng của Miroku, Inu Yasha càng thêm khẳng định.

Fuyuki nhìn hai người trước mắt, khóe mắt giật giật. Cô rất nguy hiểm nên phải kéo Kagome rời xa cô? Quan điểm này cô không thể hiểu được, nhưng cái hành vi của người bên cạnh kéo cô ra xa Kagome lại càng khó hiểu hơn.

“Này, Sesshoumaru, vì sao người kéo ta rời xa Kagome vậy?”

“...” Im lặng như đã biết.

Được rồi, tên này mà trả lời cô thì là kỳ tích rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bẫy không sai!

À, có bạn nào nhớ con yêu mèo đánh thua Sesshoumaru tên là gì không? Mình cần tên để edit Chương 37 nha~

Eiri.600.295878

“Này, Sesshoumaru, vì sao người lại kéo ta rời xa Kagome vậy?”

Lúc Fuyuki hỏi Sesshoumaru như vậy thì hắn vẫn im lặng, hắn không biết phải trả lời thế nào. Không lẽ nói là do hắn sợ cô gái tên Kagome kia đem cô về thế giới thật của mình? Một đại yêu quái như hắn lại sợ một cô gái loài người không có linh lực là chuyện rất buồn cười, nhưng cô gái đó là một tai họa ngầm, không biết ngày nào đó cô ta đem Fuyuki đi thì phải làm sao?

Sesshoumaru nhìn Kagome với ánh mắt không rõ khiến cho Inu Yasha đang cãi nhau cũng có thể nhìn ra. Tuy rằng hắn ghét Fuyuki, không muốn Kagome tiếp xúc với cô ta, nhưng bây giờ điều đáng sợ hơn là Sesshoumaru có ý muốn giết Kagome.

Tuy rằng không biết tại sao Sesshoumaru lại có địch ý với Kagome, nhưng bây giờ kẻ địch chính là Sesshoumaru, cái cô Fuyuki chỉ là một loài người, có thể để cho đám Miroku đối phó “Ta không rõ người nghĩ cái gì, nhưng nếu ra tay với Kagome thì ta sẽ không để người yên đâu Sesshoumaru” Inu Yasha rút thiết toái nha, nói với Sesshoumaru ở đối diện.

“Hừ! Người cảm thấy mình có đủ năng lực đối phó ta sao, bán yêu ti tiện?”

“Bán yêu, bán yêu, người chết đi!” Inu Yasha cầm thiết toái nha xông lên.

“Tranh –” Thiết toái nha và Nanh quỷ va chạm nhau, Sesshoumaru chỉ dùng một tay có thể làm cho Inu Yasha rơi ra. Hai thanh đao đánh vào nhau làm yêu khí tỏa ra bốn phía, đem phế tích biến thành tro tàn.

Không ổn rồi, nếu như vậy thì cả phố sẽ bị hủy mất! Fuyuki buồn bã cào tóc.

“Này, Fuyuki sama, ngài không đi ngăn sao?” Không biết là ai vươn tay chọt bả vai Fuyuki “Nếu như vậy thì hội chùa của chúng ta xong mất!”

“Người cho rằng ta có thể cản được sao?” Fuyuki chụp lấy móng vuốt của yêu quái đó, khó chịu nhìn hắn xem thường. Trận đấu này căn bản cô không thể xông vào, hắn nghĩ cô không muốn bảo vệ hội chùa à? Hội chùa năm nay cô chỉ mới ăn có bảy gian thôi, nhìn đồ ăn ngon cách đó không xa, hắn

không biết cô cũng đau lòng à?

“Thôi, tùy ngài vậy, dù sao người bị Gwatan sama mắng không phải là ta. Huống chi... Lâu rồi chúng ta không thấy yêu quái mạnh đánh nhau, xem cũng tốt!”

“Đúng thế, đúng thế, nhìn học tập, sau có thể sử dụng được!” Một vài yêu quái nhỏ nhao nhao.

Nhìn cái tên yêu quái trước mắt đang hét “Sesshoumaru và Inu Yasha” đánh nhau, mặt Fuyuki đen.

Các người muốn làm cái gì? Đáng chết! Cái kiểu này thì học tập cái gì? Các người cho rằng sau này mình thành đại yêu quái sao? Tóm lại, các người thấy hành vi bạo lực này có gì ý nghĩa hả?

“Phong chi thương”

“Thương long phá”

Hai chiêu lớn chạm vào nhau làm nửa con phố biến mất, tiếp theo, các yêu quái nhỏ và con người đang xem ở xung quanh cũng bị đánh đi xa, sau đó... bóng người màu hồng của Inu Yasha. Lúc Sesshoumaru và Inu Yasha dùng chiêu thức để cản quét thì Fuyuki cũng biết điều dùng kết giới ngăn cản không để mấy tên yêu quái nhỏ xung quanh bay đi, nhóm Kagome cũng vậy.

Được, tốt lắm, hội chùa một năm một lần xong rồi, Fuyuki còn nghĩ cho cho dù tên gốc Inu Yasha kia dùng hết sức thì không sao, Sesshoumaru sẽ hiểu chuyện mà không chế lực lượng, dù sao nơi này hẳn cũng rõ ràng.

Nhưng mà, cái tình cảnh bây giờ thì sao? Fuyuki giật giật khóe miệng, cuối cùng cũng không thể sống chết mặc bây được.

“Fuyuki, có chuyện gì đây?” Một giọng nói cứng nhắc vang lên.

Quả nhiên xuất hiện, động tĩnh lớn như vậy mà không xuất hiện mới lạ.

Lúc Gwatan xuất hiện thì trò hay này gần như chấm dứt, tất cả những người bị thương đều được đưa về thương, đám yêu quái bị thương thì ném về núi. Bởi vì có Fuyuki che chở cho nên chỉ có thương tích không có người chết, Fuyuki cũng bị Gwatan dùng giọng điệu cứng nhắc mà châm chọc một phen, sau đó còn cho người đem Fuyuki và đám người gây ra về thần xã.

“Fuyuki, cô cũng có vận khí thật!” Aogiri đứng sau Fuyuki, nhìn Gwatan cười nói.

“Không có cách gì a, cứ thấy người của khuyến tộc thì tôi biết không có gì hay rồi, anh không phải không rõ.” Fuyuki cho rằng mình nhỏ giọng nói thì không ai nghe, nhưng mà vẫn có khí lạnh của người nào đó bay tới.

“Đám người từ bên ngoài tới, nếu không có chuyện gì quan trọng, mời đi khỏi đây!” Gwatan hạ lệnh đuổi khách với đám người Inu Yasha, đồng thời ánh mắt nhìn về phía tên màu trắng, “Còn có, Sesshoumaru điện hạ, hy vọng lần sau mỗi lúc tới tế lễ, ngài không cần xuất hiện.”

“Hừ!” Sesshoumaru hừ lạnh một tiếng, nhìn Fuyuki rồi cũng im lặng.

“Ta không đi, trước khi tìm được núi thủ hộ gì đó ta sẽ không đi.” Inu Yasha ôm cánh tay ngồi cách Fuyuki không xa, bộ dạng vô cùng vô lại.

Guyuki và Gwatan liếc mắt nhìn nhau, Gwatan mở miệng, “Bọn ta chính là người mà các người tìm”

“Cái gì?” Inu Yasha kinh ngạc, nhảy dựng lên, “Vậy lúc...” Tay phải nắm chuôi đao thiết toái nha, muốn rút ra nhưng được một nửa thì bị kết giới đóng lại.

“Sao?”

“Inu Yasha.....”

“Đề làm gì? Thối nữ...” Inu Yasha ngẩng đầu, chống lại đôi mắt đen không thấy đáy của Fuyuki, bị khí thế đó làm giật mình, “Cô, cô có ý gì?”

“Mấy lần gặp mặt trước ta không có giới thiệu, bây giờ thì tự giới thiệu một chút. Ta là Fuyuki, cũng giống Gwatan, là một trong hai vị thần bảo vệ nơi này.”

“Cái gì...Sao? Cô đùa à?” Không chỉ có Inu Yasha kinh ngạc mà còn đám Kagome đằng sau.

“Biểu tình của ta giống như đang đùa giỡn sao?”

Fuyuki bây giờ không phải là cái người luôn làm chuyện kì quái mà Inu Yasha biết, cũng không phải là Fuyuki luôn không tìm không phối làm hẳn không thích, cô dùng bộ dạng kia nói mình là thần bảo vệ ở đây, tuy rằng ngoài miệng hẳn có nghi ngờ nhưng lại tin tưởng từ trong lòng.

“Không cần dùng ánh mắt này chỉ trích ta, ta đã từng cứu người một mạng.”

“Hả?” Inu Yasha mê mang.

“Inu Yasha, dám đưa gurom đao với thần thì phải chịu sự trừng phạt với trời, cho dù là yêu quái hay là loài người.” Miroku nhìn Inu Yasha không hiểu nói, “Người dĩ nhiên là bọn ta.” Sau đó mở miệng giải thích, “Đây là vị thần chân chính, khác với các yêu quái nhỏ được cung phụng mà thành tiên, cho nên bất kính với thần thì sẽ dễ chết.”

“Ồ...”

“Này, bây giờ có thể giải thích câu của người chứ? Inu Yasha, vì sao người lại muốn tìm chúng ta?” Nhìn Inu Yasha hiểu nhưng không hiểu, Fuyuki mặc kệ, trực tiếp nói vào vấn đề chính.

“Hừ! Việc các người làm mà không biết sao? Các người bảo vệ tên Naraku kia!” Inu Yasha không rút đao, tức giận nhìn Fuyuki, “Này, Sesshoumaru, người cũng nghĩ được phải không? Nơi này có mùi thối của Naraku.”

Thì ra là vậy, cho nên dù ghét Inu Yasha nhưng Sesshoumaru cũng không đi khỏi, chỉ đứng ở ngoài phòng. Aogiri nở nụ cười như không cười.

“Mùi của Naraku? Biết vị trí cụ thể chứ?” Fuyuki nói tiếp.

“Nếu biết thì ta đã bắt được hán không cần tới hỏi người.” Inu Yasha thẹn quá hóa giận quát “Không cần biết các người muốn làm cái quái gì, nhưng mùi của Naraku ở thần xã, có điều không có vị trí cố định”

Không có vị trí cố định? Không lẽ là...

Cau mày nhìn về phía Gwatan, Gwatan hơi vuốt cằm, gật đầu khẳng định suy nghĩ của Fuyuki.

“Đi theo ta!” Fuyuki đứng dậy, không thèm quan tâm tên Inu Yasha muốn rút đao, lập tức đi về nơi đặt quả cầu thủy tinh.

“Sesshoumaru điện hạ, tùy tùng của ngài và cô gái loài người kia đang ở trong chỗ của thầy thuốc yêu quái, nếu phải rời đi...” Aogiri không đi cùng Fuyuki xuống hầm mà nói với Sesshoumaru.

Sesshoumaru không quan tâm Aogiri, ánh mắt lạnh lùng nhìn Gwatan.

“Ai—” Aogiri bắt đầu dĩ thời dài, “Nếu không muốn rời đi, vậy bây giờ người cũng không thể trừng mắt nhìn Gwatan sama chỉ vì ngài ấy là ‘người múa chung’ với Fuyuki, người cũng biết em trai của mình trúng bẫy mà! Lại đem cái thứ kinh tởm đó vào đây...”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Xuất hiện không sai!

♥

Gin.Tama.600.288843

Inu Yasha đi theo Fuyuki vào tầng hầm, lúc đi vào bên trong cửa thì thấy mùi của Naraku rõ ràng.

“Inu Yasha?” Kagome thấy Inu Yasha nhìn chăm chăm quả cầu thủy tinh, nghi ngờ mở miệng.

“Từ quả cầu thủy tinh kia truyền tới mùi của Naraku...”

“Quả cầu thủy tinh?” Miroku lộ ra biểu tình khó hiểu “Quả cầu thủy tinh kia không có chút tà khí, ngược lại là nơi có thể thanh lọc tà khí”

“Này, cuối cùng là sao?” Inu Yasha quay đầu hỏi Fuyuki.

“Người không thấy gì sao? Nơi người nghĩ thấy mùi Naraku là quả cầu thủy tinh này. Chỉ vì ngay từ đầu người không nghĩ thấy nên ta nghĩ là do kết giới của cầu thủy tinh đã che dấu” Về phần mùi của Naraku tại sao xuất hiện ở trong quả cầu, nói không chừng thoát không được quan hệ với Mochi, hẳn là bị lợi dụng...

“Ngu ngốc, ai muốn biết cái này? Ta muốn hỏi người tại sao trong đó có mùi của Naraku nhưng không có tà khí của hắn?”

“Inu Yasha, ai mới là người ngu ngốc, đó là việc không nên nói sớm. Quả cầu thủy tinh này là pháp khí chứa thần khí, làm sao có thể bị nhiễm tà khí? Hơn nữa, người tò mò một vật chết, không bằng tò mò cái thứ người dẫn theo là gì?” Giọng điệu của Fuyuki tuy miễn cưỡng nhưng vô cùng nghiêm khắc.

“Cái gì?” Inu Yasha chưa kịp nói hết lời thì trong phòng xuất hiện một con lốc quỷ dị, trong náy mắt mọi người không kịp phản ứng, ánh hào quang sau Inu Yasha đã tới chỗ quả cầu thủy tinh.

Fuyuki vội vàng mở kết giới ra, có điều chỉ có thể làm động tác của ánh sáng kia dừng một lát, sau đó nó lại phá tan nóc nhà chạy ra ngoài cùng với quả cầu thủy tinh.

“Naraku—” Inu Yasha rút thiết toái nha, sau đó cũng đi ra ngoài.

“Pháp sư Miroku, đó là Naraku sao?” Kagome bị Miroku kéo lui sau hỏi.

“Đã biết, Kiara” Con mèo nhỏ nhanh chóng hóa lớn, ba người đi lên, hiển nhiên muốn đi ra.

“Fuyuki san... Cùng nhau đi chứ?” Miroku chần chờ một lúc mới hỏi Fuyuki đang nửa quỳ trên mặt đất.

Nhìn bàn tay đang vươn ra của Miroku, Fuyuki chậm rãi nói, “...Ta đi thang lầu.” Từ trong động chui ra thì rất kì quái, rõ ràng có thang lầu...

“A, phải không? Miroku ngại ngừng thu tay, “Chúng tôi đi trước”

Nhìn đám người Kagome rời khỏi đó, Fuyuki mới đứng lên, phui sạch bụi trên quần áo, sau đó đi lên thang lầu.

Cô cũng không có ý chiến đấu, bởi vì đây là thời đại Chiến quốc có yêu quái, năng lực chiến đấu của cô không thể nghi ngờ bản thân sẽ trở thành cái khiên.

Bảo cô phải quên mình bảo vệ hòa bình cô làm không được, bởi vì với cô chiến đấu không có ý nghĩa, nó chỉ lãng phí tinh lực và thể lực, ngoài việc tăng thêm sức nguy hiểm thì cái gì cũng không có lợi.

Cô chỉ là một loài người bình thường, cô không làm được việc cứu người kia, chiến đấu để bảo vệ đất nước cô làm không nổi, an ủi những linh hồn bị mất đi tất cả vì chiến tranh thì ngay cả một vì thần cô cũng không làm được, bởi vì cô không có loại tin tưởng cố định.

Cho dù có nhiều chuyện cô không làm được, nhưng –

Đối với những kẻ có ý định xâm nhập nơi cô cho là “Nhà” thì dù không làm được, làm không tốt, cô cũng không bỏ qua!

Ngoài Naraku đã xâm nhập thần xã, cũng có một người cô từng gặp – Kagura. Naraku và cô ta tránh trong kết giới, Inu Yasha và Sesshoumaru dù là cùng đánh Naraku cũng không có chút tác dụng gì với kết giới của hắn.

Gwatan đứng cách đó không xa, mặt nạ trên mặt bị hấn tháo xuống cầm trên tay, hắn nhìn chăm chăm quả cầu thủy tinh trong tay Naraku, nhăn mày lại. Quả cầu thủy tinh không bài xích Naraku, nói cách khác, Mochi đứng ở phía Naraku, cho dù là lý do gì hắn cũng tức giận.

“Vị chủ nhân còn lại của núi Moon, cô cũng chịu xuất hiện.”

“Người nói thật buồn cười, Naraku san. Ta chỉ là một vị thần bảo vệ nho nhỏ, tuy quản lý nhưng mà cái danh chủ nhân của ngọn núi này, ngay cả Gwatan cũng không chịu nổi, một người như ta sao có thể đảm đương?”

“Vậy người là chủ nhân của thần xã này nhì? Mời đem kết giới mở ra, tiêu hao linh lực như vậy không ý nghĩa gì hết, không phải sao?” Naraku nở nụ cười không tốt.

“Ta từ chối... A!” Lời của Fuyuki chưa nói hết đã bị một xúc tua của Naraku cuốn lấy.

“Thả cô ấy ra!” Âm thanh trầm thấp vang lên, trên người Sesshoumaru tản ra sát khí, ánh mắt màu vàng trầm lại.

“Sesshoumaru...” Đây là lần đầu Inu Yasha cảm thấy Sesshoumaru rất khủng bố, sát ý lạnh lẽo như vậy khiến người ra một nhận định ‘sẽ bị giết chết’. Inu Yasha cảm thiết toái nha dịch về phía đám Miroku, tránh xa Sesshoumaru.

“Không hổ là Tây quốc điện hạ, sát khí này khiến cho xương cốt của Naraku ta phải mềm lại. Đừng lo lắng, ta sẽ không làm tổn thương cô gái của ngài, chỉ cần cô ta ngoan ngoãn nghe lời...”

Nghe giọng nói của Naraku thì Kagura mới có thể gỡ ra khỏi sát khí của Sesshoumaru.

Hừ! Chỉ là một kẻ tự cho mình là người thông minh, loài người cổ ra vẻ, vậy mà tên Sesshoumaru kia lại để ý. Kagura âm thầm phi bang, rốt cuộc cũng không có dũng khí nhìn Sesshoumaru.

“A, nghe Naraku san nói vậy, ta càng không muốn nghe lời, khụ khụ...” Bị xúc tu của Naraku quấn lấy ở thắt lưng, Fuyuki cười vô cùng tươi.

“Cô không sợ chết?” Naraku lạnh mặt, xúc tu nắm chặt Fuyuki.

“A...” Fuyuki rên vô cùng đau đớn, khoe miệng nâng lên, “Haha, ta ấy à, không phải là người thích uy hiếp...”

Naraku, người chọn sai đối tượng uy hiếp rồi! Tuy rằng bình thường Fuyuki có vẻ thành thật nhưng cô không phải là người thích nghe lời, tính cách lại vô cùng ác liệt. Ví dụ, nhìn bộ dạng kinh ngạc của Naraku, dù đau phần eo nhưng Fuyuki vô cùng vui vẻ.

Sesshoumaru ngưng tụ yêu khí dày đặc, đánh vào kết giới của Naraku, kết giới vang lên tiếng, dĩ nhiên chiêu đó rất mạnh, khuôn mặt của Naraku càng thêm âm trầm, Fuyuki quyết định nở nụ cười với hắn.

“Này, Sesshoumaru, người không để ý sống chết của cô ta sao?” Kagura thấy tình thế không ổn, vội mở miệng nói. Tuy rằng cô muốn phản bội Naraku, nhưng bây giờ hắn chết cô cũng không thể xong, lần này phải mang trái tim của cô lấy lại đã.

Sesshoumaru chân chờ một lát, rút kiếm lại.

“Nếu cô không chịu hỗ trợ thì phải mời Gwatan sama ra tay giúp đỡ vậy?” Naraku ban đầu không tính ra tay với Gwatan, dù sao đối phương cũng là một vị thần chân chính, nhưng Fuyuki rất ngoan cố, chỉ có thể đi lối khác.

Mặt của Gwatan không thay đổi nhìn Naraku, sau đó mới mở miệng, “...Ta không đồng ý vì ta không yếu như Fuyuki.”

“A, ta chưa bao giờ là kẻ yếu cả.” Trong nháy mắt lời nói vang lên, Naraku nhìn tia chớp màu tím xuất hiện trên tay Fuyuki làm xúc tu của hắn nhanh chóng biến thành tro tàn. Lúc nở nụ cười không vui vẻ thì kết giới của Naraku cũng chính thức sụp đổ.

A, hình như dùng quá nhiều linh lực rồi... Lúc ý nghĩ này vừa dứt thì bóng đêm xuất hiện, Fuyuki mất đi ý thức, thân thể từ không trung rơi xuống. Bóng dáng màu trắng ở dưới động một cái, nháy mắt đã ở cạnh Fuyuki, đồng thời xuất hiện một ánh sáng tím, lúc Sesshoumaru chưa kịp phản ứng thì sức mạnh đó đánh Sesshoumaru văng ra. Sau đó một bóng dáng màu bạc xuất hiện rõ ràng, cuối cùng một chàng trai mái tóc tím dài xuất hiện ôm lấy Fuyuki đặt xuống mặt đất.

“Đã lâu không gặp, Sesshoumaru!” Chàng trai mái tóc tím không để ý cười với Sesshoumaru, lúc hắn đánh tới một roi thì chàng trai tóc tím nghiêng người, né cái đánh.

Lại, lại thêm một tên kỳ diệu nữa, Inu Yasha ngây ngốc nhìn chàng trai tóc tím, nhìn bộ dạng có chút kiêu kỳ của Sesshoumaru, tên đó là ai? Ách, không đúng không đúng, bây giờ không phải là lúc nghĩ cái này, Naraku vẫn còn.

“Đêm nay đã quá rầy, như vậy, sau này còn gặp lại!” Naraku bị vây khốn không biết thoát ra cách nào nói.

“Naraku—” Inu Yasha tức giận hô.

“Còn muốn chạy sao? Ừm... Naraku san?” Chàng trai tóc tím mở miệng.

“Người nghĩ...” Có thể ngăn được ta sao? Lời chưa kịp nói xong thì chàng trai tóc tím kia đang ôm Fuyuki bị hôn mê đứng gần Naraku.

“Quả cầu thủy tinh này là đồ mà Fuyuki bé nhỏ nhà ta thích nhất, có thể trả lại cho ta chứ?” Tuy là câu nghi vấn nhưng động tác trên tay không như vậy, lúc Naraku chưa kịp phản ứng đã lấy lại quả cầu thủy tinh.

Naraku hiểu, người trước mặt là kẻ không thể đối địch, thấy hắn không ngăn cản mình rời đi, cũng không để ý quả cầu thủy tinh đã bị cướp lại, nhanh chóng chạy khỏi đó.

Đưa quả cầu trên tay ném cho Aogiri, nhìn đám người nghi ngờ cười nói, “Ta là Lạc Phi Li”

Cái gì mà “Ta là Lạc Phi Li”, với tình trạng này chỉ dùng câu đó có thể giải thích sao? Đáng ghét! Đây là tiếng lòng của đám người Inu Yasha.

“Vì sao người thả Naraku đi?” Inu Yasha khó chịu hỏi.

“Không lẽ muốn ta giữ hắn lại làm đồ ăn sáng?” Về mặt của Lạc Phi Li vô cùng ngây thơ.

“Người.....”

Inu Yasha tức giận đến mức giọng chân, Lạc Phi Li không để ý tới hắn, gật đầu với Gwatan, ôm Fuyuki đi ra ngoài thần xã. Nhìn qua rất chậm nhưng thật ra lại nhanh chóng rời khỏi đó, chỉ lưu lại một câu.

“Muốn biết bí mật của Fuyuki thì đi theo ta đi, Sesshoumaru!”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thiên hồ không sai!

Pokémon.full 1703025

Bóng người màu trắng đi vào trong khu rừng, tiếng lá kêu xào xạc, đi tới trước một ngôi mộ thì dừng lại.

Lạc Phi Li ngồi ở trên cây, trong lòng vẫn ôm Fuyuki đang hôn mê, khớp xương ngón tay rõ ràng vuốt ve mái tóc đen của Fuyuki dịu dàng như trân bảo khiến cho Sesshoumaru muốn chặt bàn tay đó ngay lập tức.

Nhưng Sesshoumaru đứng yên một chỗ không hề động, một là do Lạc Phi Li không có ác ý với Fuyuki, quan trọng nhất, hắn biết, lời tiếp theo của Lạc Phi Li có quan hệ rất lớn với Fuyuki.

“Người cũng biết linh lực của Fuyuki đang ngày càng yếu.” Đợi cho đến khi Lạc Phi Li cảm thấy sờ tóc Fuyuki đủ thì mở miệng nói.

Sesshoumaru nhú mồm trả lời, “...Biết!”

“Biết vì sao không?” Lạc Phi Li ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Sesshoumaru, “Bởi vì cô bé cũng giống như ta, đều là người của bộ tộc thiên hồ!”

Bộ tộc thiên hồ!!

Đồng tử màu vàng của Sesshoumaru co rút nhanh, bộ tộc thiên hồ là bộ tộc yêu quái mạnh nhất trong truyền thuyết đã bị tuyệt tích. Lấy sức mạnh của Lạc Phi Li, nếu hắn bảo mình thuộc bộ tộc đó, Sesshoumaru không chút nghi ngờ, nhưng...

“Fuyuki là loài người.”

Đúng thế, Fuyuki là loài người, trên người cô không có chút mùi vị của yêu quái.

“Ai nói người của bộ tộc thiên hồ phải là yêu quái?” Lạc Phi Li nhú mồm nói.

“.....”

“Bộ tộc thiên hồ chia thành hai chi, một chi là yêu quái thuần khiết, một chi là nhân loại thuần khiết. Nhưng điều khiến người khác phải giật mình, mỗi người trong bộ tộc thiên hồ, cho dù cha mẹ đều là yêu quái cũng có thể sinh ra con là loài người. Ta nghĩ, đại khái ông trời trừng phạt đám yêu hồ chúng ta nhận hết tất cả sức ưu thế trong đám yêu quái.” Lạc Phi Li cười, nụ cười có chút phiến muộn.

“Nếu con bé là loài người thuần huyết thì ở cùng với đám yêu quái như các người không có vấn đề gì!”

“Fuyuki là người thuộc chi loài người thuần khiết, nhưng lại không giống loài người. Những đứa trẻ loài người ở trong tộc của chúng ta đều bị đưa khỏi thế giới yêu quái, lấy thân phận là loài người có linh lực mạnh mẽ sống ở thế giới loài người, cho nên thường xuyên bị đám yêu quái tập kích. Bởi vậy, người trong tộc vì bảo vệ những loài người của tộc đã sinh ra “Con của thần” Trong mắt của Lạc Phi Li là sự dịu dàng, nhìn Fuyuki giống như thấy trân bảo “Đúng thế, Fuyuki chính là “Con của thần”, lúc sinh ra đã có linh lực mạnh mẽ như đại yêu quái, linh lực đó luôn ở cạnh bảo vệ con bé, cho tới khi cơ hội xuất hiện...”

“Đối với con bé mà nói, cơ hội đó chính là xuyên qua thế giới này. Qua cơ hội này, linh lực sẽ chậm chạp yếu dần, không phải vì linh lực mất đi mà bắt đầu dung nhập vào linh hồn của con bé, thừa nhận nó là ‘Con của thần’ duy nhất.”

“Vậy thì thế nào?”

“Hửm?” Lạc Phi Li khó hiểu nhìn Sesshoumaru.

“Cô ấy là con của thần thì thế nào?”

Cho dù cô ấy có thân phận, đều là người người nhận định ư?

“Thật ngao mạn!” Tuy nói vậy nhưng nụ cười của Lạc Phi Li càng thêm chân thật, “Nhưng mà, cho dù người nói vậy, ta cũng không tặng con bé cho người. Ta đã nói rồi, con bé có số mệnh của nó, đúng thế, số mệnh của những đứa trẻ làm con của thần chính là gả cho tộc trưởng làm vợ. Con bé chính là vợ của ta, ngay từ khi mới sinh.”

Lúc vừa nói thì tiếng gió cũng vang lên. Đầu lưỡi đao Nanh quý đánh qua hai má Lạc Phi Li, trong lúc đứng dậy thì trong lòng đột nhiên trống rỗng, bóng dáng màu trắng hiện lên, Fuyuki đã chuyển vào trong lòng của Sesshoumaru.

“A? Thân thù không tội, có thể cướp được Fuyuki từ tay của ta.” Chống lại đôi mắt vàng đầy khí lạnh, Lạc Phi Li đột nhiên nở nụ cười, sau đó lại ngồi ở trên cây, “Thật sự khiến người khác hoảng sợ! Đại yêu quái như người lại bỏ qua vũ khí của mình.” Lạc Phi Li nghiêng người liếc mắt cây Nanh Quý đằng sau, trong mắt là màu xanh dày đặc khiến người khác không hiểu hắn nghĩ gì.

“Cho dù không có vũ khí, người cho rằng Sesshoumaru ta sẽ thua người ư?”

“...Người đang khiêu khích tộc trưởng của bộ tộc thiên hồ sao? Thật sự có ý tứ!” Đôi mắt màu xanh dần thâm thúy, lại nghe tiếng bước chân, sau đó khắp nơi là sương trắng nồng đậm, “Thôi, Fuyuki cứ giữ ở chỗ người trước, tới lúc ta sẽ đón cô bé trở về!”

Đi tới cạnh Nanh Quỷ, rút ra thanh kiếm ném về phía cạnh Sesshoumaru, Lạc Phi Li mở miệng nói, “Khiêu khích của người ta chấp nhận, ta sẽ nhớ kỹ nó, Sesshoumaru!”

Nói xong, người có mái tóc màu tím bước đi chậm rãi vào bên trong.

“Đại nhân, vì sao ngài không mang con của thần về?” Một cô gái màu hồng đứng sau lưng Lạc Phi Li, phối hợp bước chân của hắn, chậm rãi đuổi theo.

“Không phải người vẫn luôn thúc giục ta à? Còn phát ra âm thanh riêng...” Lạc Phi Li vô tội trả lời.

“Ta chỉ thúc giục ngài mang con của thần trở về tộc.” Trán đầy gân xanh.

“À, ta giải thích sai à? Haha, ngại quá!”

“Đại nhân!” Người này nhất định cố ý, nhất định vậy! “Rõ ràng ngài có cơ hội mang con của thần đi, cần gì phải nói nhiều lời với tên khuyển yêu đó? Cho dù ngài muốn giải thích cho hắn hiểu, nhưng ngài cũng không giải thích hết, lúc linh lực nhập vào linh hồn thì con của thần nhất định sẽ thức tỉnh, cũng là lúc chọn làm người hoặc làm yêu quái, lựa chọn này rất quan trọng, vậy mà ngài lại cố ý nói dối, cái gì mà con của thần sẽ trở thành vợ của tộc trưởng...?”

“Là một hồ thì nói dối có gì sao? Hay là người ghen tị?” Lạc Phi Li trêu tức nói.

“Sao có khả năng này? Ghen vì ngài là điều kinh tởm nhất!”

“Nhưng cái tên khuyển yêu đó khơi dậy hứng thú của ta, nhất thời nhịn không được nên... Haha...”

“Thật là, sớm biết vậy ta tự ra tay, con của thần có thể trở về tộc sớm thì phong ấn của người trong tộc cũng có thể...” Lúc cô gái nói đến đây, khí thế của Lạc Phi Li rất đáng sợ.

“Anh!”

“Vâng...” Cô gái quỳ gối, cúi đầu không nhìn vào mắt Lạc Phi Li, cái trán đầy mồ hôi.

“Người cho con của thần là cái gì?” Lời nói của Lạc Phi Li rất nhẹ nhàng, ngữ khí khiến người khác phải rơi vào sự dịu dàng, Anh không ngẩng đầu cũng biết, bây giờ Lạc Phi Li nở nụ cười rất dịu dàng nhưng đó là biểu tình cô sợ nhất. Biểu tình đó tỏ vẻ Lạc Phi Li tức giận.

“.....”

“Không có mệnh lệnh của ta, không được tiếp xúc với Fuyuki, càng không cho phép người làm tổn thương cô bé.”

“Vâng!”

“Lúc nào tới lúc thì Fuyuki sẽ tự tháo bỏ phong ấn cho người trong tộc, dù sao bọn họ cũng đã đợi không ít thời gian, thêm một chút nữa cũng không sao” Khí thế khiến người ta sợ hãi dần dần biến mất, nhìn Anh đang quỳ thờ dài nói, “Đứa nhỏ Fuyuki ấy... Cũng có chút giống ta! Không cho người chọc con bé là vì tốt cho người.”

“Vâng, ta đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ngọc trụ [1] không sai!

[1] ngọc trụ: mình hơn hiểu nó là gì luôn =)))

Hình như tới thời kì ngược tâm nhau rồi thì phải =))) Tính cách của sama luôn thế, không muốn người khác xen vào chuyện của mình, ghét phiền phức :> Thật là ~

Ánh mặt trời từ đường chân trời nhô đầu lên, màu vàng chậm rãi tỏa ra khắp mặt đất, trải qua trận chiến đấu hôm qua, thần xã từ ánh mặt trời chiếu rõ sự hỗn độn của ngày hôm qua.

“Inu Yasha, cố lên!” Kagome đang phát tay cổ vũ cho Inu Yasha đang tu sửa lại đền thờ.

“Inu Yasha, nhanh lên, chúng ta còn phải đi tìm mảnh nhỏ của ngọc tứ hồn, không có nhiều thời gian tu sửa nơi này đâu.” Shippo ôm cánh tay làm bộ già dặn.

“Đúng vậy, đúng vậy. Inu Yasha, nếu ngươi không nhanh chóng sửa lại thì Naraku sẽ lại chạy trốn mất.” Miroku ăn bạch tuộc nướng nói.

“Các ngươi, đám người các ngươi!!!” Inu Yasha tức giận nhảy dựng, “Sao không qua giúp đỡ? Đáng giận! Một đám đứng giục như vậy, thần xã lại lớn, ta làm sao xử hết được hả?”

“Đây là do ngươi phá hỏng mà! Không có vấn đề liên quan bọn ta!” Sango thần nhiên nói.

“Ai làm người đó chịu, Inu Yasha, ngươi lớn rồi, chẳng lẽ không biết đạo lý này?” Shippo cắn môi nói.

“Hô – Hương vị của trà này không tồi, Aogiri tiên sinh” Miroku uống trà, nhàn nhã nói.

Aogiri cầm chén trà, ánh mắt lộ ra ý cười, “Bởi vì Fuyuki rất thích ăn vặt nên tay nghề của đám yêu quái ở đây được luyện không tồi.”

“Inu Yasha, ừ, cổ lên, thêm chút lực! Ủ!”

“A a a – Kagome, ngươi, vừa ăn cá nướng vừa kêu ‘cổ lên’ là sao? Các ngươi là lũ không có tính người, ta nhìn nhầm các ngươi rồi!!!”

“Inu Yasha, có thể nói chuyện phiếm, nhưng mà làm ơn đừng có xuống tay với nơi này!” Aogiri nở nụ cười uy hiếp.

“Đáng giận – cũng không phải mình ta phá hư nơi này, rõ ràng Sesshoumaru cũng có phần, hơn nữa còn nhiều hơn ta!” Mặc dù oán giận nhưng Inu Yasha vẫn ngoan ngoãn chỉnh lại.

“Sesshoumaru điện hạ chắc không trở lại!” Vừa mới nhận được lời báo của yêu quái nhỏ, Sesshoumaru đã mang tùy tùng và cô gái nhỏ kia đi, còn tiện tay mang cả Fuyuki đi. Thật là, rõ ràng đã nói không đưa Fuyuki cho hắn vậy mà đám không nghe lời của Aogiri này, “Tuy rằng người khác không trở lại nhưng mà ta đã phái người đem giấy đòi bồi thường tới Tây quốc rồi, về số tiền nho nhỏ đó, Tây quốc hẳn không ngại a!”

Tên này ngay cả Sesshoumaru cũng dám động, ác quỷ, tên này nhất định là ác quỷ, không, có lẽ đã vượt qua phạm trù của ác quỷ, hẳn là một tên lệ quỷ đòi mạng. Cái cô gái đáng ghét Fuyuki kia không cùng cấp bậc với hắn. Inu Yasha nghĩ phải làm nhanh lên, phải rời khỏi đây trước khi bị tên kia tra tấn, hơn nữa cả đời sẽ không tới đây lần nào nữa.

“Ồ? Cũng tốt đấy!” Aogiri lộ ra vẻ vui mừng, “Hôm nay đem sân sửa lại là được rồi, ta đưa cho người một lễ vật.”

Fuyuki lại rời khỏi đây nữa, không biết bao giờ trở về? Aogiri ngửa đầu nhìn bầu trời màu xanh thẳm, thời tiết không tồi, chỉ là... có chút tịch mịch, cô ấy lại bị mang đi như vậy.

Mặc dù có Sesshoumaru ở đó nhưng vẫn rất lo lắng, có lẽ là từ tối qua. Cái tên bán yêu Naraku bám Inu Yasha để vào đây, cả người mang theo tà khí lẫn điềm xấu. Hắn còn lợi dụng mùi vị của Mochi sama để dùng linh lực nhập với cầu thủy tinh, dẫn đường cho đám Inu Yasha đi vào trong này, có lẽ là để cướp quả cầu. Cầu thủy tinh không phải là thứ mà yêu ma muốn thì không chế được, không ngờ lại có cả Mochi sama giúp đỡ. Nếu vậy, Mochi sama đã thành người của hắn.

Thật đúng là điềm xấu...

Nhưng bây giờ linh lực của Mochi sama trên quả cầu đã biến mất, kết giới cũng trở về nguyên dạng, chỉ cần linh lực của Fuyuki ổn định thì sẽ không xảy ra hiện tượng này. Cho nên tiếp theo, tên Naraku đó sẽ ra tay với Fuyuki mất....

Ăn cơm chiều xong, Inu Yasha đi qua đi lại ở thành lang, sau đó cũng đi vào phòng.

Mệt mỏi quá, cảm giác như cả người không còn là của mình, công việc nhiều như vậy, ngay cả bán yêu mạnh như hắn cũng tiêu không nổi. Thật ra tính chạy trốn nhưng bây giờ khó mà chạy được.

“Ai –” Inu Yasha thở dài.

“Trốn không được nên thở dài sao?”

“Oa – quý!”

“Haha, tại hạ đã làm quý nhiều năm rồi, nên tự tại hạ hiểu, không cần ngài phải hét lớn như vậy đâu Inu Yasha.”

“Cái gì chứ? Là Aogiri à? Ngươi muốn ta làm gì? Ta đã sửa xong sân cho ngươi rồi mà?” Inu Yasha bĩu môi khó chịu nói.

“Ừ, ta biết. Cho nên dựa theo ước định, ta đem đồ tới thưởng cho ngươi.”

“Cái gì? Thưởng cái gì?” Inu Yasha phòng bị nhìn Aogiri, lén lút nhảy lui hai bước.

Aogiri lấy một miếng ngọc màu trắng hình cá chép dúi vào trong tay Inu Yasha, “Cái này cho ngươi!”

“Đây là...” Miếng ngọc rất ấm áp, ở dưới ánh trắng thì sáng bóng, vừa nhìn là biết không phải đồ thường.

“Xem ở sau lưng cá chép.”

Inu Yasha lật miếng ngọc, sau lưng miếng ngọc viết ba chữ, dưới ánh trắng có thể thấy rõ ràng – Izayoi.

“Có thể xem như là di vật của mẹ ngươi. Năm đó Fuyuki bảo vệ mẹ ngươi sinh ngươi, đây là lễ vật mà bà ấy mạnh mẽ ép buộc Fuyuki phải nhận. Nhưng Fuyuki nói, mấy thứ có giá trị với cô ấy là một xe bạch tuộc nướng, không bằng đồ thứ này đưa cho người thấy nó có ý nghĩa. Tuy rằng Fuyuki không nói là ai nhưng ta nghĩ đó là ngươi.” Hi vọng tên này có thể sống sót, nếu không miếng ngọc này có bảo quản tốt thế nào cũng không có giá trị tồn tại. Lúc đó, ánh mắt của Fuyuki dịu dàng hẳn là ý này “Cố gắng bảo vệ nó”.

“...Cái kia, ta muốn hỏi một chút...”

“Hừ?” Aogiri nhìn bộ dạng do dự của Inu Yasha, im lặng đợi hắn hỏi.

“Ta... Thật sự ta được Fuyuki đó bảo vệ sao? Tuy rằng đã nghe Myoga nói nhưng...”

“Myoga nói thật.”

“Thì ra vậy...” Thì ra cô gái đáng ghét kia cũng có thể làm chuyện như vậy, xem ra cô ta không đáng ghét như vậy...

“Hắt xì –”

“Fuyuki neesan bị cảm sao?” Rin đứng giữa dòng suối nhỏ, dừng lại động tác bắt cá lo lắng hỏi.

“Không có gì, hẳn có người nhắc tới ta.” Fuyuki không yên lòng trả lời

“Rin, mặc kệ cô ta, bây giờ quan trọng nhất vật là bắt cá, bắt cá!” Jaken nói với Rin.

Cứ cảm thấy lúc mình hôn mê đã bỏ qua cái gì đó rất quan trọng, hơn nữa hình như Sesshoumaru có chuyện gì đó gạt cô, Fuyuki buồn bã thở dài.

Đứng dậy, đi lên hướng đầu nguồn. Tuy rằng rất muốn biết Sesshoumaru gạt cô cái gì, nhưng chưa kịp xem mọi người có bị gì không đã bị Sesshoumaru mạnh mẽ mang đi khỏi đó. Lúc ấy tâm tình của hắn khó chịu, cô cũng không dám phản kháng, bây giờ thật sự muốn về đó một chuyến.

Bước từng bước qua mấy tầng đá thì thấy được Sesshoumaru... Đứng cạnh hắn là một nữ yêu quái tóc màu xanh lam.

Fuyuki sững sốt một chút, trước khi kịp suy nghĩ thì thân thể đã làm một phản ứng – thu chân lại, sau đó trốn ra sau một tảng đá lớn, ngồi xổm xuống, nhìn trộm.

Ấy da, cô đang làm gì đây? Lúc Fuyuki hồi phục tinh thần thì cô thật sự quẫn với cái hành động điên cuồng này. Vì sao lại trốn đi? Cái dạng này rất giống đi bất gian, hơn nữa lại muốn trốn, đi ra bây giờ cũng không được.

Hơn nữa, cô gái kia là ai? Cô chưa từng biết Sesshoumaru biết cô gái như vậy.

“Đã lâu không gặp, Sesshoumaru!” Yêu quái tóc xanh lam mở miệng.

Ừm, đã lâu không thấy, lời kịch tràn ngập gian tình.

“Đồng Lam?”

Hiếm thấy thật đấy, Sesshoumaru lại nhớ tên cô gái đó, còn có thể gọi một cách tự nhiên như vậy. Fuyuki có một cảm giác khó chịu, hai người quen nhau hơn hai trăm năm nhưng số lần hắn gọi tên cô chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, vậy mà với người con gái đó, hắn lại có thể gọi một cách tự nhiên như vậy.

“Đại nhân chúng tôi sắp mở tiệc cho nên chúng tôi tới chúc phúc, giống như năm mươi năm trước.”

“Hừ! Ngươi nghĩ ta sẽ làm theo lời các ngươi?”

“Haha, vậy tôi trở về báo cho ngài ấy biết Sesshoumaru điện hạ tới đây.” Yêu nữ tên là Đồng Lam kia biến mất trong không trung, nước song bị biến thành băng trở lại nguyên dạng.

“Ngươi làm gì?” Sesshoumaru nhìn Fuyuki đang ngồi xổm, giọng nói lạnh lùng trong trẻo không mang một chút cảm xúc nào.

“Ồi chào?Ồi chào?Ồi chào? A, cái gì thế? Thời tiết hôm nay không tồi! Ha, haha~”

Sesshoumaru nhìn Fuyuki không biết nên làm gì, nhưng mà hắn không có ý mở miệng, chỉ im lặng nhìn cô một cái rồi đi qua người Fuyuki.

Fuyuki cắn môi dưới, nhìn cái lưng của Sesshoumaru, do dự mở miệng, “Cái đó, Sesshoumaru, người lúc này... ừ... là ai?”

“Không liên quan tới người!” Sesshoumaru ném lại những lời này, không thèm quan tâm Fuyuki có bộ dạng gì, bước đi.

Không liên quan tới người... hử?

Cũng đúng... Quả thật không liên quan tới cô. Cô luôn tự cho mình đúng, luôn nghĩ bản thân ở gần hắn nhất, tự cho rằng mình biết mọi chuyện của hắn, tự cho rằng bản thân có thể hỏi bất cứ chuyện gì của hắn.

Nó bắt đầu từ khi nào vậy? Cái suy nghĩ tự cho là đúng này áy... Hắn là từ lúc biết bản thân không thể trở về, bởi vì tuyệt vọng mà bắt đầu ý lại Sesshoumaru, cái tên mạnh mẽ giữ cô lại bên người, bắt đầu phá vỡ đi khoảng cách của hai người ở hai thế giới mà cô tạo dựng lâu nay.

Tuy rằng không thể trở về được, từ nay về sau phải ở nơi này nhưng mà cô và hắn vẫn là người ở hai thế giới. Mặc kệ vẻ ngoài của hắn giống con người bao nhiêu đi chăng nữa, hắn vẫn là yêu quái. Còn cô, tuy rằng không già đi giống như đám yêu quái, nhưng mà cô là con người.

Vì sao lại quên điều đó? Lúc đó hay bây giờ, khoảng cách của hai người đâu có gần như vậy, nhỉ?

Nhưng, cái cảm giác chua xót này, từ nơi nào mà tới?

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Mèo rừng không sai

InuYasha.600.1447681

Ban đêm, trời tối như mực, hai người một lớn một nhỏ ngồi sau tảng đá trông rất quý dị. Khụ khụ, không nên hiểu nhầm, người ở sau tảng đá đó không phải yêu đương vụng trộm đâu, mà là cuộc gặp gỡ bí mật của kẻ quản lý núi và thủ hạ của mình.

“Thật không? Kết giới đã giải quyết tốt.” Có nghĩa không cản trở về gặp, Fuyuki khó lắm mới tìm lý do mà rời khỏi “Tiểu đội Sesshoumaru” không nghĩ lại nhanh biến mất như vậy.

“Fuyuki sama, Gwatan sama hi vọng ngài có thể điều tra hành tung của Mochi sama.” Michi làm hết bổn phận, kéo áo ngồi xổm xuống cạnh Fuyuki, nhún nhu nhiệm vụ cần làm.

Michi ư? Cái người bảo vệ mà cô chưa từng thấy? Nhưng mà người kia hình như có quan hệ với Naraku, nói cách khác đi theo Naraku thì có thể tìm được ít manh mối, mà muốn tìm Naraku thì đi với nhóm của Sesshoumaru là lợi nhất, ây da, xem ra bây giờ không thể đi được.

“Được rồi, ta biết.”

“Đúng rồi, Fuyuki sama, ngài phải cẩn thận chút, ở nơi này gần đây không bình yên gì đâu, trên đường tới đây thuộc hạ gặp không ít yêu mèo, hình như từ nơi khác tới.”

“Yêu mèo?”

“Không phải yêu mèo bình thường, nói chung là cẩn thận tí.”

“Không có việc gì, không có việc gì” Fuyuki phát tay, vẻ mặt không sao cả, “Haha, người đã quên bên cạnh ta có khuyến yêu sao? Mèo với chuột là địch thì chó với mèo cũng là địch đó. Khuyến yêu với yêu mèo... A! Đau!”

Fuyuki ôm đầu, ngồi xổm xuống.

Ài, Fuyuki sama ngày càng không có tiền đồ, trước kia mà xuất hiện tình huống này gì cũng đánh nhau với Sesshoumaru một trận, bây giờ thì ngày càng có khoảng cách. Michi im lặng lắc đầu, đứng dậy.

“Sesshoumaru điện hạ, lời cần chuyển đã chuyển rồi, tiểu nhân đi trước.” Michi thấy Sesshoumaru thì vuốt cằm, sau đó đi được vài bước lại ngừng nói, “Đúng rồi, Fuyuki sama, ngài không nên làm chuyện điên rồ gây thêm phiền toái cho Sesshoumaru điện hạ.”

“Này, người nói cái gì?” Cô làm chuyện điên rồ khi nào? Aogiri để cho mấy tên Michi này tới truyền lời thật hả? Sao lại có bộ dạng ngạo mạn thế kia? Cô không nhớ rõ đây chính là đám Michi hiền lành trước kia.

“Vậy, thuộc hạ đi đây.”

Sesshoumaru là một đại yêu quái, có thánh lực siêu hơn người thường. Fuyuki vì vậy mới tránh hấn mà đứng sau tảng đá nói chuyện, hành vi này có phải thừa lắm không? Xem ra Aogiri tiên sinh lo lắng là đúng. Fuyuki sama ở bên ngoài ngó ngán như vậy, thật nguy hiểm.

“Hừ!” Fuyuki nhìn bóng màu trắng nho nhỏ của Michi mà làm mặt quỷ, khó chịu hừ một tiếng.

“...Người đang giận cái gì?” Sesshoumaru cau mày.

“Hả? Ai giận cái gì? Người mới giận đấy, chỉ mới nói một câu ‘khuyến yêu’ người đã... A! Đau!” Fuyuki lại ôm đầu, bĩu môi.

Jaken ở cạnh thờ dài, đây là lần thứ mấy rồi?

Cái tính kì quái này của Fuyuki hình như bắt đầu lúc chiều nay thì phải, không dùng từ ngữ để khiêu khích Sesshoumaru thì làm không ít chuyện ngớ ngẩn. Tuy rằng không biết cô gái kia lên cơn gì nhưng mà từ sau khi bị đánh một trận ở chỗ của cô ta, Jaken hẳn không thêm quan tâm chuyện liên quan tới cô ta nữa.

Tuy rằng Sesshoumaru luôn nói Fuyuki là tùy tùng của hấn nhưng mà lúc hấn nói tới thì lại đánh hấn một trận, đó là lần đầu Jaken nghĩ Fuyuki này có thể là chủ mẫu tương lai, dù sao thần thù họ và điện hạ cũng xứng, tuy rằng là người nhưng nhìn bộ dạng của Sesshoumaru bây giờ thì không phải không có chuyện đó xảy ra...

Đủ rồi, hấn mệt mỏi, tâm tư của Sesshoumaru sama không phải là chuyện mà tên tùy tùng nhỏ bé như hấn có thể đoán, vì vậy Fuyuki muốn làm gì hấn cũng không quản, tùy cô ta thôi, dù sao cũng có Sesshoumaru sama ở đây, cô ta cũng không dám làm gì quá. Nhìn đi, bây giờ không phải bị Sesshoumaru sama xem là đứa trẻ cần dạy dỗ sao? Tạm thời...

“Khuyến yêu làm sao thế? Người nói cho rõ! Không lẽ người tính phỉ địch chủng tộc của mình sao? Người... A! Đau!”

Lại nữa rồi... Jaken im lặng thờ dài, vì sao hấn cảm giác có hai đứa nhỏ đang cãi nhau vậy? Tuy rằng một người dùng miệng, một người dùng tay...

Sáng hôm sau, hai mắt Jaken một màu đen thui đứng ở trước mặt Rin và Fuyuki.

“Hai người đứng đây chờ, ta và Sesshoumaru sama có chuyện quan trọng cần đi.”

“Vâng, Jaken sama!” Rin ngoan ngoãn trả lời.

Fuyuki liếc mắt nhìn Sesshoumaru ở cách đó không xa, mở miệng nói, “Tùy các người, ta không quan tâm.”

“Ày, dù sao các người không cần chạy loạn.” Jaken thấy Sesshoumaru đi thì chạy theo.

Rin nhìn theo bóng của Jaken, xoay đầu nhìn Fuyuki, “A, Fuyuki neesan, chị và Sesshoumaru sama đang cãi nhau?”

“Không có! Ta sao có thể cãi nhau với người không liên quan tới mình? Rin, nhớ kĩ, cãi nhau là chuyện phát sinh khi tình cảm tốt hặc là hai người có ràng buộc gì đó rất đậm! Cho nên ta và Sesshoumaru sẽ không có chuyện đó xảy ra.” Fuyuki mỉm cười giải thích.

Rin chớp mắt nhìn cô, lộ ra vẻ mặt khó hiểu. Vì sao cô cảm giác Sesshoumaru sama và Fuyuki neesan có tình cảm không tồi?

“Vậy Fuyuki neesan tức cái gì?”

“...Ta không có giận gì! Thật đấy!” Ai thêm vì câu nói “Không liên quan tới người” mà giận? Không liên quan, không liên quan, có cái gì phải tức? Cô là một con người, đâu có quan hệ gì với tên chó kia.

“À...”

Jaken đi phía sau Sesshoumaru, cảm thấy không khí có chút trầm trọng. Tuy rằng Sesshoumaru sama luôn im lặng ít lời nhưng im lặng thế này thật sự khiến người khác sợ hãi.

Do dự một lát, cuối cùng Jaken cũng lên tiếng phá vỡ không khí im lặng này, “Sesshoumaru sama, nếu bây giờ muốn đi tiêu diệt đám yêu mèo kia sao không đem Fuyuki đi theo? Tuy rằng cô ta là loài người nhưng cũng là thần thù họ, có cô ta hấn sẽ dễ giải quyết hơn”

“Không cần.” Nếu là năm mươi năm trước không đem cô vào thì bây giờ cũng không.

“A, phải không?” Ô ô... vốn định phá hủy bầu không khí trầm mặc này nhưng sao lại càng trầm trọng. Jaken yên lặng khóc.

“Sesshoumaru điện hạ, xin hãy cho chúng tôi cùng chiến đấu.” Ven đường nhảy ra một yêu quái giống như con sói, cái đầu hung hăng xin Sesshoumaru.

“Úc úc úc... Là sói à! Đúng là rất đáng tin, có người tham gia, tộc mèo rừng nhất định...” Jaken hưng phấn huy huy đầu trượng, đối với việc tên này xin tham gia rất vui vẻ.

Nhưng Sesshoumaru không dừng lại cũng không thêm liếc nhìn con sói kia, đi qua người hấn.

“A, Sesshoumaru sama...” Jaken đuổi theo “Cái đó, tên đó...”

“Không cần.”

“Nhưng Sesshoumaru sama...” Đối thủ là tên đã từng đấu với cha ngài đó.

“... Jaken, chỉ cần mình nguoi là đủ rồi”

—Jaken, chỉ cần mình nguoi là đủ rồi.

Sesshoumaru sama coi trọng hân nh vậy, cho dù bây giờ Jaken hân chết cũng không tiếc nuôi.

“Tốt – Jaken nhất định sẽ ở cạnh Sesshoumaru sama”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Gặp phải Kouga không sai!

Kouga.(InuYasha).full.1034395

Bên trong Tuyệt Bích La Cốc, dưới ánh hoàng hôn đỏ rực, hai bóng người đang tranh chấp nhau.

“Chó ngu, Kagome sẽ do ta cứu, nguoi mau rút về đi!”

“Nguoi nói cái gì? Chó gầy, nguoi mới nên rút về. Chuyện của Kagome không phiền nguoi quan tâm, ta tự nhiên sẽ đem cô ta cứu ra.”

“Hừ! Cho tới bây giờ nguoi còn mạnh mẽ? Chó ngu! Kagome không phải ở cạnh nguoi mà bị bắt đó sao? Nếu là ta, ta sẽ không để chuyện này xảy ra!”

“Hừ...” Inu Yasha nhất thời không nói thành lời “Không đường???”

Đây là con đường cuối của cốc, không còn đường để đi, Kouga và Inu Yasha cùng nhau dừng chân.

“Rõ ràng thấy bọn họ đi tới đây mà, sao lại...”

“Mùi hương biến mất ở đây, không đúng, không phải biến mất mà đột nhiên không còn, giống như gặp phải kết giới của Naraku...” Kết giới của Naraku? Trong đầu Kouga như nghĩ ra cái gì đó “Không lẽ đây là...”

“Kết giới!”

“Kết giới!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng xác định trước mắt họ không phải cái cốc gì hết mà là kết giới của đám yêu mèo.

“A! Nếu là kết giới thì tốt rồi!” Inu Yasha nở nụ cười đắc ý, tay rút cây Thiết Toái Nha ra.

“Nguoi muốn làm gì?”

“Chó gầy, nguoi đứng ở một bên nhìn đi!” Inu Yasha tăng yêu lực lên, cây kiếm màu trắng chậm rãi biến thành màu đỏ như máu, dùng hết sức vung lên, con đường không có tự dưng xuất hiện một đoạn đường mới.

Inu Yasha thu lại Thiết Toái Nha, hân và Kouga cùng nhau đi vào bên trong.

“Ô, thiết toái nha mà đỏ có thể đánh vỡ kết giới sao?” Lúc kết giới biến mất, một kết giới nhỏ chậm rãi biến mất, bên trong xuất hiện ba người. Một là cô gái mười sáu, mười bảy tuổi, một cô gái khoảng bảy tám tuổi và một con yêu thú.

“Fuyuki neesan, chúng ta tự đi theo có được không? Sesshoumaru sama bảo chúng ta phải đứng chờ ở bờ sông.” Cô gái nhỏ ngồi trên yêu thú, bắt an hỏi.

“Không sao, không sao, chị sẽ bảo vệ Rin, đừng lo!” Fuyuki mỉm cười, đi theo hướng Inu Yasha biến mất.

Thật ra không tính đi theo, bản chất nó đâu có liên quan tới cô, nhưng mà cùng Rin đi chơi một buổi sáng, ăn vặt đến mức ăn không nổi, trong đầu nhớ lại cảnh Sesshoumaru và cô gái mái tóc màu lam nhạt gặp nhau. Đứng là kì diệu, vì sao lại để ý chuyện đó? Vì vậy cô theo mùi của Sesshoumaru mà đi tới, ai dè nghe được tiếng của tên Inu Yasha ngu xuẩn kia, cảm thấy chuyện không đơn giản.

Chuyện không đơn giản tức là có hướng phức tạp... Ấy, các cô đi theo không ngần rồi, tại sao vẫn còn trong rừng vậy? Hơn nữa cảnh vật ở đây nhìn thật sự rất quen! A! Cánh rừng này đâu có lớn như thế đâu? Đường ở chỗ này phức tạp vậy à? Đã lâu như vậy, cho dù là mê cung cũng phải ra rồi chứ?

“Fuyuki neesan, hình như chúng ta đã đi qua chỗ này rồi.”

Ừ, đã đi qua rồi! Dấu chân phía trước không phải của Ah- Un sao? Fuyuki liếc mắt, tầm mắt nhìn về Ah- Un, “Này bò, ngươi có ý mang chúng ta đi loạn ở khu rừng này phải không?”

“Ừm bò...” Ah- Un sợ hãi phe phẩy cái đầu, nhìn khoe miệng nhếch lên của Fuyuki, tự giác lùi về sau hai bước.

“Hử? Ngươi sợ cái gì vậy?”

“Ừm bò...”

“Không phải? Không phải ngươi làm thì lùi về sao làm chi? Không phải ngươi làm thì đồ mồ hôi lạnh làm gì? Đừng tưởng rằng khuôn mặt của ngươi không biến đổi thì ta không biết ngươi đang chột dạ đấy nhé! Nói, có phải Sesshoumaru ra lệnh cho ngươi làm vậy hay không?” Fuyuki túm lỗ tai của Ah- Un, vẻ mặt rất chi là nghiêm túc kiểu bức cung.

“Ừm bò...”

“A, Fuyuki neesan, chị không được ăn hiếp Ah- Un chứ”

“Ai bảo nó dẫn chúng ta đi sai làm gì?” Fuyuki không buông tay, nụ cười trở nên dữ tợn.

“Hahaha... Hai người các ngươi lại bị Ah- Un kia đem đi sai đường, chúng ta cũng bị bí ở đây lâu rồi” Một thanh âm sang sang vang lên.

Là một yêu quái, tên này cùng vào với Inu Yasha thì phải?

“Tôi là Kouga, thiếu chủ của lang tộc” Kouga nhảy từ trên cây xuống, đánh giá Fuyuki “Này, các ngươi là con người phía không? Sao lại xuất hiện ở đây? Con đem yêu quái làm đồ cưới nữa? Không lẽ các ngươi tới đây trừ yêu?”

“...Ừ, cứ xem vậy đi, người trừ yêu...” Fuyuki hàm hồ đáp, “Kouga san có biết đường đi ra khỏi đây không?”

“Nếu biết cách đi ra ngoài thì ai mà ngu ở lại chỗ này?”

“... Phải không? Ừ?” Fuyuki hơi nghiêng đầu, nhìn Rin đang ngồi trên Ah- Un cầm tay áo của cô, trên mặt Rin lộ rõ vẻ mặt sợ hãi. Vì sợ hãi nên Rin cắn chặt môi dưới, bên dưới đã xuất hiện vết máu, “Rin, em sao thế?”

“...” Rin không trả lời, chỉ cố gắng né ở sau Fuyuki, cố gắng tránh tầm mắt của Kouga.

“Này này, đem theo cô bé này sao mà trừ yêu được? Hơn nữa hình như cô bé rất sợ yêu quái.” Kouga nhìn xong lại lại.

Rin không sợ mấy thứ gọi là yêu quái, nếu không làm sao dám đi theo Sesshoumaru? Cô bé sợ Kouga, việc đó Fuyuki biết rõ. Kouga vừa mới nói hần là thiếu chủ của lang tộc, hần là nguyên nhân đó đi. Cô nhớ thôn của Rin vì gặp sói công kích, mà Rin cũng bị sói cắn chết, cái sợ hãi này hần đã khắc sâu vào trong tiềm thức của con bé, cho dù bản thân không sợ yêu quái nhưng vẫn sợ sói.

“Kouga san hiểu nhầm, Rin sao có thể sợ yêu quái được? Ngươi không thấy cô bé đang ngồi trên lưng yêu quái sao?”

“Vậy sao lại...”

“Do thân thể không thoải mái.” Fuyuki sờ đầu trấn an Rin, nói với Kouga.

“Ngươi vẫn không nên tới chỗ đó.”

“À?”

“Mang theo một đứa trẻ có bệnh, lại không có vũ khí, mặc dù có úy thác gì đi chăng nữa thì mạng đứa trẻ vẫn quan trọng nhất.”

Fuyuki có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới một yêu quái như Kouga lại quan tâm đến mạng của hai con người như các cô.

“Này – Kouga –”

“A, Hakkaku, Ginta, các ngươi đã trở về? Sao rồi? Tìm được đường chứ?”

Hakkaku và Ginta thờ phò trước mặt Kouga, một lát sau, con yêu sói tên là Hakkaku mới mở miệng nói, “Không có, cho dù đi thế nào cũng trở lại nơi này, không thể tìm được đường ra”

“Phiền phức thật!” Hấn còn muốn đi cứu Kagome đó! Giao toàn bộ cho con chó thối kia thật sự không yên tâm.

“Cái đó...”

“Ừ?” Mọi người đều nhìn về chỗ bụi cỏ, bên trong có một con lang yêu chui ra.

Nhìn bộ dạng tròn vo nhưng mắt ngập nước, tuy rằng là yêu quái nhưng lại khiến người ta cảm thấy đáng yêu vô cùng. Nhưng mà nó thật sự là sói à? Tuy rằng nhìn rất giống sói nhưng mà sói có vẻ ngu thế sao? Fuyuki rồi rầm đánh giá con yêu quái mới xuất hiện.

“Là sói hoang làm à? Người ở nơi này làm gì?” Kouga nói với con sói ngu ngốc kia.

Suy nghĩ nửa ngày thế mà nó lại thuộc chủng sói, Fuyuki thất vọng thở dài. Nếu là sói thì phải có bộ dạng khôn khéo chút chứ? Cái loại ngu ngốc này là sao thế?

“Các người tới giúp Sesshoumaru điện hạ đấu với đám mèo rừng sao?” Con sói ngu ngốc kia hỏi.

“Hả? Sesshoumaru? Đó là ai?” Kouga ngoáy tai, thuận miệng hỏi

“Sess...A!” Rin vừa định nói quen Sesshoumaru thì bị Fuyuki bịt miệng.

Con sói có chút mất mát, “Thì ra không phải thuộc Sesshoumaru sama, a, các người...”

“Chúng ta trùng hợp đi ngang qua đây, lại không biết đường đi ra, người biết không?” Fuyuki buông tay ôm Rin ra, ý bảo cô bé không nên nói lung tung, mở miệng nói.

“Nơi này chỉ sợ bị mèo rừng làm ảo thuật, không phải muốn ra ngoài là ra ngoài được, trước kia chúng ta và Sesshoumaru điện hạ đã cùng nhau đánh với họ, cái đám đó không dễ đối phó như vậy!”

Ảo thuật à? Fuyuki nghĩ nghĩ một lát mở miệng hỏi “Ảo thuật mà người nói chính là phải bắt được kẻ làm ra ảo thuật chứ không được phá phải không?”

“Nói thì đơn giản, nhưng mà trong tình huống này khó mà tìm được người tạo ra ảo thuật”

“Kẻ đó có thể triển khai ảo thuật vậy khôn kẻ địch, người có thể tạo ra ảo thuật đó nhất định phải nắm chắc hướng đi của kẻ địch, nói cách khác, hấn ở nơi có thể thấy được hành động của chúng ta, như vậy, có thể nói, chỗ của kẻ đó chính là...”

“Trên không!”

“Đúng thế, bây giờ chỉ cần bắt lấy kẻ đó.”

“A! Không ngờ người lại là một người trừ yêu lợi hại!” Kouga khen ngợi Fuyuki, “Chuyện đó giao cho ta đi!”

Kouga vừa nói thì cả người dùng tốc độ nhanh nhất, nhảy lên trời. Người ở trên không chưa kịp phản ứng thì đã bị ném xuống bên dưới, ảo thuật trong rừng cũng vì vậy mà biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Oyakata không sai!

“Haha, cuối cùng cũng thoát khỏi tình trạng mê cung!” Kouga ở trên không quay nhảy xuống “Chúng ta đi nào!”

“A! Kouga sama ~” Ginta và Hakkaku chạy theo.

“A, gấp như thế sao? Muốn đi cứu hỏa à?” Fuyuki nhìn bóng dáng của Kouga, xoa xoa tóc, quay người nhìn Ah Un nói, “Vậy chúng ta cũng đi thôi Rin!”

“A, Kouga, chúng ta cùng đi!” Ah Un chạy theo con sói nào đó.

Đi qua cánh rừng thì xuất hiện một cái thôn nhỏ, ở trong thôn không thấy bất cứ ai, bên trong chỉ toàn là thi thể của đám yêu mèo. Vết máu cùng vũ khí ở hỗn độn khắp thôn.

“Xem ra vừa rồi mới đánh nhau xong!” Con sói đi phía sau Ah Un nhìn xung quanh nói, “Nhưng mà không giống như Sesshoumaru điện hạ ra tay, hình như có con người tham gia trận đấu này.”

“.....”

“Ài, khắp nơi này đều là mùi máu tươi, không biết Sesshoumaru điện hạ ở đâu nữa?”

“.....”

“Năm đó, chúng tôi cùng đám mèo rừng này đánh nhau, nhưng bởi vì lực lượng của chúng tôi không đủ nên làm hại Sesshoumaru điện hạ thua bọn chúng. Đáng ra tôi tham gia trận đấu này để báo thù với Sesshoumaru điện hạ, vậy mà điện hạ là từ chối...”

“Sói ngu à...” Đối với con sói nhiều chuyện Fuyuki nhìn không nổi nữa, “Vì sao ngươi đi theo chúng ta? Ta nghĩ chúng ta không quen nhau mà!”

“Hả? Các ngươi không phải là người của Sesshoumaru điện hạ sao?”

Trán Fuyuki nổi lên gân xanh, gật gật môi nhìn con sói nói “... Cái gì gọi là ‘người của Sesshoumaru điện hạ’ hả?”

“A, không lẽ là người phụ nữ của Sesshoumaru điện hạ?”

Bởi vì câu này của con sói mà không khí xung quanh ngưng lại, thế giới im lặng.

“...Ngươi vừa nói gì? Xin lỗi, ta nghe không rõ. Ngươi có thể nói lại lần nữa không?” Fuyuki cảm thấy mình gần như mất đi không khí, vì sao con sói ngu xuẩn này lại đem cái danh hiệu ‘người phụ nữ của Sesshoumaru’ ném lên đầu cô? Từ đầu cô đã không nhận mình quen Sesshoumaru rồi mà?

“Đừng hòng lừa bọn tôi, các ngươi chắc chắn liên quan tới điện hạ, trên người các ngươi có mùi của điện hạ đấy! Tuy rằng rất ít nhưng mà ở khoảng cách gần như thế này, chúng ta ngửi không nhầm đâu!”

“Được, ta có quen Sesshoumaru nhưng không phải người phụ nữ của hắn.” Fuyuki đen mặt “Nhưng mà chúng ta có quan hệ gì nào?”

“Chúng ta đi giúp Sesshoumaru điện hạ nào!”

“Không đi!” Cô chỉ đi xem thử chuyện hắn muốn làm là cái gì, vì sao lại đánh nhau. Lại nói, cô và hắn không quen nhau, vì sao phải làm cái chuyện ngu xuẩn này?

“Ồi chào? Vì sao? Không phải cô quen Sesshoumaru điện hạ sao?”

“Có định luật quen nhau thì phải giúp nhau à?” Fuyuki chán nản nói “Lại nói, tên Sesshoumaru kia không phải không cho ngươi giúp đỡ sao?”

“Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu. Nếu hắn nói không cần có nghĩa là có thể tin tưởng hắn. Hơn nữa, không phải ngươi nói trước kia hắn từng thua đám mèo rừng này sao? Như vậy lần báo thù này hắn sẽ không để mình thua đâu” Đúng thế, Sesshoumaru sẽ không thua, cho dù có khó khăn thế nào đi chăng nữa, hắn cũng sẽ ngã xuống sau khi đánh đối thủ chết sạch. Đúng rồi, nhớ tới lúc trước, lâu về trước, cái tên này cũng như vậy, cố chấp vô cùng, lòng tự trọng cao ngất ngưỡng, những chuyện đã định ra thì sẽ không thay đổi, nếu ngăn hắn? Ok, cứ xuống địa ngục đi!

Tiếng nổ mạnh ở phía trước vang lên, ầm ầm xuất hiện ánh lửa trời trời, không khí truyền tới các loại va chạm của yêu quái, hắn là chiến trường ở đó đi.

Fuyuki đem Rin kéo vào trong ngực, vỗ vỗ đầu Ah Un, ý bảo nó đi nhanh một chút.

Mùi đất bị cháy đen, mùi máu tươi, còn có thi thể của yêu mèo, tiếng kêu thảm thiết vang khắp nơi. Có một mảnh ngọc tứ hồn màu tím ở gần đó, dưới ánh trăng làm người ta cảm thấy có chút tà khí.

Sesshoumaru huy động đầu quý thần không ngừng mà hướng kia to lớn cây khô khô xướng công kích, lại lần lượt bị kết giới cường đại kia văng ra, căn bản không thể thương đến kia miêu yêu cây khô một phần nhất hào.

“A a a – Oyakata thật sự còn sống!” Con sói ôm đầu lo lắng nhìn xung quanh.

“Oyakata sao?” Fuyuki nhỏ giọng nói, có phải là thủ lĩnh bộ tộc mèo rừng đã từng đánh nhau với Inu no Taishou – Oyakata không? Kết giới của tên đó mà cả Sesshoumaru cũng không thể phá hủy trong một chiêu, quả thật không hổ danh đối thủ làm Inu no Taishou đau đầu.

Nhưng –

Cái bộ dạng đó thật sự là còn sống sao?

Máu tươi, linh hồn, ngọc tứ hồn... Tất cả đều để làm hắn sống lại sao?

Phía trước bãi đá là một sân thi thể cùng trận đấu ồn ào, một đám nhìn giống như thôn dân là con người đều bị đám yêu mèo đem lên đàn tế. Nhóm thôn dân bị cột một chỗ, hoảng sợ nhìn đám thi thể mèo trước mắt nhưng lại không có cách chạy trốn, người chạy trốn sẽ bị đám yêu mèo canh giữ ném lên lại.

Đây là sao? Dem con người thành gia súc ư? Ánh mắt của Fuyuki trầm xuống, ra lệnh cho Rin cầm chặt dây cương của Ah Un, bản thân tạo kết giới bốn phía, Fuyuki nhảy xuống một mình.

“Này, ngươi muốn làm gì? Không phải tính cứu bọn người đó chứ?” Con sói đầu đầu nhìn Fuyuki, “Sẽ chết đấy, ngươi không thấy Tứ Đại Thiên Vương của đám mèo rừng ở đó sao?”

“Ừ, thấy, có cả cô gái xinh đẹp mà Sesshoumaru quen thuộc ở đó nữa mà.” Fuyuki hoạt động giảm gân cốt, không thêm để ý nói.

“À, đó là Đông Lam, là thủ lĩnh của Tứ Đại Thiên Vương.” Con sói giới thiệu cho Fuyuki “A—không đúng, chúng ta đang nói chuyện cô mà tới đó sẽ chết mà!”

“Hừ? Phải không?” Lời vừa dứt thì Fuyuki giống như tên rời cung vọt qua đó.

Oa, thật nhanh! Đây là tốc độ của con người sao? Con sói bị tốc độ của Fuyuki dọa kinh ngạc tại chỗ, hấn trừng đôi mắt to ngập nước nhìn thân hình đang đi tới đó.

Nâng tay, né tránh, động tác vừa nhanh lại vừa gọn. Quyền thẳng, đá cao, mỗi chiêu đều trúng mục tiêu, các yêu quái mèo nhỏ ở xung quanh đều bị đánh ngã.

Thần thủ còn nhanh hơn cả yêu mèo, đó là người thật sao? Miệng của con sói há to không ngậm được.

“Oa~ Fuyuki neesan giỏi thật!” Rin ở trên lưng Ah Un vui vẻ vỗ tay.

Sau khi tới gần đàn tế, Fuyuki phát hiện ở trên đó có người quen. Bên trên có Kagome, Sango và Miroku, cả ba đều bị vây bên trong đó.

“Cho ta máu, cho ta linh hồn...” Lúc Fuyuki phân thần thì móng vuốt to từ trên đánh xuống.

Không xong! Không kịp rồi!

“Oành—” Móng vuốt của Oyakata đánh vào đàn tế nhưng mà thôn dân trên đàn tế lại không bị chụp chết, một bóng người màu hồng đem móng vuốt tiếp lại.

“Hắc! Ngươi đang làm gì đấy hả con mèo ngu?” Inu Yasha dùng sức lực đẩy ngã Oyakata.

Ồ, huyết thống của Inu no Taishou không tồi, dù là bán yêu cũng có thể đẩy ngã tên yêu quái cao tầng này, Fuyuki giật giật miệng nhìn Oyakata.

“Oyakata sama!” Đông Lam cả kinh kêu, “Inu Yasha, đáng chết!”

Đông Lam bay lên trời, tấn công về phía Inu Yasha.

Inu Yasha rút đao đỡ công kích của Đông Lam, đám Kagome đem nhóm thôn dân thoát khỏi đàn tế. Nhưng những thôn dân đó không thể thoát nhanh được, rất nhanh bị đám yêu mèo giữ lại.

Fuyuki nhú mảy, đang tính tiến lên hỗ trợ thì có một quả cầu lửa bay về phía cô. Quả cầu lửa rất lớn, tốc độ lại rất nhanh, với tốc độ của cô thoát không được, lấy yêu lực kia sợ cả kết giới cũng không ngăn được.

Không có cách gì sao? Ngay lúc Fuyuki nghĩ tới mình thoát không nổi công kích này thì một bóng người màu trắng xuất hiện che trước mặt cô. Người kia nhẹ phát kiếm một cái, quả cầu lửa ngay lập tức bị dập tắt.

“Ngươi làm cái gì? Có ý chạy tới đây chơi sao?” Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, quả cầu lửa ngay lập tức không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Bàng quang không sai!

Đông Lam là Toran, vậy Xuân Lam, Hạ Lam và Thu Lam là gì đây = _ =

Kikyo.(InuYasha).600.1676800

“...” Cô không phải cố ý mà, là do trong trường hợp hỗn loạn nên không kịp phản ứng thôi.

“Ngươi tới đây làm gì?”

“Hừ, tóm lại không phải tới giúp ngươi, ta chỉ làm việc ta muốn làm thôi.” Tình huống bên Kagome hình như không ổn, phải qua giúp đỡ.

Fuyuki nhìn đám Kagome đang ra sức che chở cho người dân, tình hình của trên đàn tế cũng rất nguy hiểm, đang muốn qua giúp đỡ thì bị Sesshoumaru cầm tay kéo lại vào lòng của hắn. Fuyuki chưa kịp kháng nghị đã bị đem tới chỗ của Rin.

“A, Sesshoumaru sama!” Rin cao hứng gọi Sesshoumaru.

“Sesshoumaru điện hạ, chúng tôi tới giúp đỡ ngài!” Con sói nhìn thấy Sesshoumaru thì nửa quỳ trên mặt đất, cung kính nói.

Sesshoumaru liếc mắt nhìn hắn, khuôn mặt không có biểu tình gì, một lát mới nói, “Tùy ý”

“Vâng, Sesshoumaru điện hạ!” Con sói vui vẻ lớn tiếng đáp, sau đó giống như ăn phải thuốc kích thích chạy vào tham gia chiến đấu.

“Này, Sesshoumaru, buông tay!” Fuyuki dùng sức kéo ra nhưng tay của Sesshoumaru giống như tay sắt, ôm chặt cô vào trong ngực, cho dù cô giãy dụa thế nào cũng không thoát được.

“An phận ở đây cho ta, bên đó không cần ngươi quan tâm!” Giọng nói của Sesshoumaru trong trẻo nhưng lạnh lùng, bên trong còn ẩn chứa sự tức giận, Fuyuki sửng sốt, ngừng lại động tác giãy dụa.

“Nhưng mà...” Fuyuki lo lắng nhìn về phía nhóm Kagome, lại phát hiện bên đó chuyển tình huống, chiến trường hỗn loạn lúc này lại thêm náo nhiệt, Kouga mang theo thuộc hạ của hắn tham gia chiến đấu, tuy rằng vẫn còn cãi nhau với Inu Yasha nhưng nguy hiểm của Kagome và nhóm thôn dân đã an toàn.

Fuyuki nhẹ thở một cái, cũng không có ý tham gia cuộc chiến kia. Tuy rằng cô là người có dây thần kinh vận động siêu việt nhưng mà thể lực vẫn yếu hơn yêu quái.

“Ta biết rồi, ta sẽ không ra tay can thiệp chuyện của ngươi, dù sao ngươi cũng nói chúng ta không quan hệ, mà dù ta muốn cũng không có sức mà ra tay, với lại đó là chuyện riêng của ngươi và người phụ nữ của ngươi...” Fuyuki thừa lúc tay của Sesshoumaru buông lỏng thì tạo ra khoảng cách, đứng cạnh Ah Un nói.

Sesshoumaru im lặng nhìn Fuyuki một lát mới dùng giọng điệu không vui không giận hỏi “...Ai là người phụ nữ của ta?”

“Này này, Sesshoumaru, cho dù ngươi là một tên máu lạnh đi chăng nữa cũng không thể nói câu này đó! Người ta tìm tới cửa rồi mà còn phủ nhận à? Ngươi như thế thì cái cô gái xinh đẹp tên Toran gì đó phải làm sao?”

Lần này khuôn mặt không thay đổi của Sesshoumaru lạnh lẽo, sau khi nghe hết lời của Fuyuki thì khuôn mặt đen luôn.

“A! Sesshoumaru sama, tiểu nhân cuối cùng cũng tìm được...” Chử ngài... sau chưa kịp nói thì Jaken nuốt vào trong họng. Sao thế này? Hắn chỉ mới rời Sesshoumaru sama một lát thì mặt của ngài ấy đã biến thành mặt đen rồi là sao? Thật đáng sợ...

Sesshoumaru liếc mắt nhìn Jaken, dọa hắn sợ hãi, ngón tay thon dài cầm lấy chuỗi đao Nanh Quỷ...

A a a a – Sesshoumaru sama, ngài muốn làm gì? Jaken sợ hãi nhắm hai mắt.

Xong rồi, Sesshoumaru sama tức giận, tuy rằng không biết nguyên nhân nhưng xem tư thế này thì Jaken hẳn sắp thành linh hồn dưới Nanh Quỷ rồi. Oa, hện gặp lại Sesshoumaru sama mà hắn yêu nhất. Hện gặp lại Ah Un, hện gặp lại Rin. Còn có, cái Fuyuki khiến người ta ghét kia nữa. Tuy rằng hắn sẽ chết, nhưng có thể chết dưới tay của Sesshoumaru sama thì hắn sống cũng không uổng.

“Jaken, ngươi còn muốn ngồi dưới đất đến khi nào?” Fuyuki nhìn Jaken ngồi dưới đất với bộ dạng hi sinh anh dũng thì mở miệng nói.

“Không phải, Fuyuki neesan, Jaken sama đang ở trong ảo tưởng, một lát sẽ tỉnh lại.” Rin thật thà giải thích.

“Thật không?”

“Hả?” Jaken mở hai mắt, phát hiện Sesshoumaru đã không còn trước mắt. Cúi đầu nhìn bản thân một cái, vẫn như trước. Hắn, còn sống... Quả nhiên Sesshoumaru sama rút đao không phải là để giết hắn.

Jaken hít một hơi thật sâu, trấn định đứng dậy, phui bụi trên quần áo, sau đó đem ánh mắt nhìn về chiến trường.

“A – Sesshoumaru sama, bây giờ không phải là lúc đánh nhau với Inu Yasha mà! Cùng nhau đấu với đám mèo rừng mới đúng!”

Fuyuki nhìn bộ dạng lo lắng của Jaken, người kia hẳn đã thoát khỏi ảo tưởng rồi.

“Jaken, ồn muốn chết, im lặng đi”

Jaken dừng lại động tác chạy tới chạy lui, nhìn về chỗ phát ra âm thanh mới phát hiện Fuyuki đứng đó, kinh ngạc “Fu, Fuyuki, sao ngươi ở đây? Không phải ta bảo ngươi và Rin phải ở bờ sông sao?”

“Vì sao ta phải nghe lời ngươi?”

“Ây, bây giờ không phải lúc nói cái này, mau nghĩ biện pháp ngăn cản Sesshoumaru sama và Inu Yasha đi!”

“Không liên quan tới ta!” Fuyuki ôm tay ngồi dựa vào Ah Un, “Nói cái cô gái Toran của Sesshoumaru đi!”

“Ài?”

“Lúc này Inu Yasha cùng với Toran đánh nhau, Sesshoumaru đi lên đỡ giúp cô ta nên Inu Yasha mới đánh hắn, cái này là do hắn bảo vệ người phụ nữ của hắn cho nên hết cách!” Fuyuki đáp lại nghi ngờ của Jaken.

Ồ? Đầu Jaken như bị nổ rồi, người phụ nữ của Sesshoumaru sama người phụ nữ của Sesshoumaru sama... Vô số âm thanh vang vọng trong đầu hắn, Jaken cảm thấy trước mắt xuất hiện không ít lửa.

Không đúng, Sesshoumaru sama có người phụ nữ của mình sao tùy tùng như hắn không biết? Hơn nữa Fuyuki vừa nói gì? Người phụ nữ của Sesshoumaru sama là Toran, chủ nhân của Tứ Đại Thiên Vương!!! Đùa cái gì thế, đó là người phụ nữ bị Sesshoumaru sama đánh gần chết đấy!

“Loại phụ nữ đó Sesshoumaru sama rất chuộng mắt.” Jaken biện hộ cho Sesshoumaru, “Mấy năm trước, bộ tộc mèo rừng đột kích, rất nhiều yêu quái chịu ơn của cha Sesshoumaru sama tham gia chiến đấu. Lúc đó Thiết Toái Nha trong tay Inu Yasha, vì chống đỡ bộ tộc mèo rừng, Sesshoumaru sama cũng kề thân phận bán yêu của Inu Yasha, bảo ta tới gọi hắn tham gia. Nhưng tên Inu Yasha kia vì yêu một người phạm, lại bị cô ta phong ấn. Cuối cùng, trận chiến đó thua...”

“...” Cho nên mới từ không thích thành ghét Inu Yasha, mới ghét loài người, bởi vì đó là hai nhân tố làm hắn mang sỉ nhục trên lưng hả? Khó trách cái tên Sesshoumaru không bao giờ để lộ cảm xúc lại giận đến mức vung đao, khó trách tại sao hắn không cho Inu Yasha tham gia trận chiến này. Là muốn nói, sỉ nhục của hắn chỉ có hắn rửa, bất kì ai cũng không được phép nhúng tay...

“Aiz, tuy rằng ta có thể hiểu tâm trạng của Sesshoumaru sama, nhưng mà nếu vậy thì không thể thắng được tộc mèo rừng...” Jaken bất đắc dĩ nói.

“Hai anh em này làm gì thế? Tự dưng đánh nhau!” Xuân Lam nhìn hai anh em đánh nhau, không hiểu nổi.

“Bọn họ là anh em thật à?” Thu Lam đứng đối diện há mồm hỏi.

“Hừ, như vậy vừa tốt, bốn người chúng ta đem hai anh em này vây lại!” Toran cười lạnh nói.

“Vâng, đại tỳ!”

Yêu lực của bốn người dâng lên, băng, lửa, sấm, hoa [1], bốn sức mạnh dung hợp tại một chỗ, hình thành một sức mạnh kinh khủng. Đúng lúc này, Oyakata đứng lên, lắc lắc tới cạnh đám Toran.

“Cho ta máu, cho ta linh hồn...”

“Xin đợi lát, Oka...” Toran còn chưa nói xong thì Xuân Lam, Hạ Lam và Thu Lam bị tay của Okayata chụp chết, yêu lực và linh hồn của ba người bị Okayata hút vào trong người.

Máu tươi và linh hồn là yêu cầu cần phải đạt, ngọc tứ hồn bên trong xuất hiện tác dụng, thể xác bình thường của Oyakata bắt đầu có máu, nghi thức sống lại đã hoàn thành.

Toran ôm thi thể của em trai và em gái, không thể tin nhìn thủ lĩnh của họ, trong lúc trắng tròn thì tiếng rên rỉ vang lên.

Động tác của Sesshoumaru và Inu Yasha dừng lại, cả hai nhìn về phía Oyakata.

Sesshoumaru nhíu mày, rút kiếm đánh về phía Oyakata. Nhưng mà kết quả vẫn như trước, kết giới mạnh mẽ đánh hắn bay ngược lại.

“Cha của các ngươi còn không thể xử lí được ta, ngươi chỉ là con chó nhỏ, móng vuốt đó làm sao có thể hủy đi kết giới của ta?” Oyakata đắc ý cười to, không thêm quan tâm đánh về phía Sesshoumaru và Inu Yasha, Thân thể đó tuy lớn nhưng tốc độ lại không chậm, Sesshoumaru và Inu Yasha chỉ có thể né tránh, ở thế yếu.

“Chết tiệt, không phải là kết giới thôi sao!” Inu Yasha bị đánh trúng đứng dậy, lau đi máu ở khóe miệng, lưỡi đao Thiết Toái Nha đánh về phía Oyakata “Xem bốn đại gia phá kết giới của ngươi thế nào!”

Lưỡi đao chậm rãi biến thành màu đỏ, giống như Fuyuki thấy lúc trước, kết quả cũng giống như vậy, lưỡi đao màu đỏ dễ dàng phá vỡ kết giới, chém trúng ngực của Oyakata.

“Xem ra một thời gian không gặp, Inu Yasha lại có thể khai triển chiêu mới của Thiết Toái Nha” Jaken cảm than, “Ai, vốn nó phải thuộc về Sesshoumaru sama!”

“Jaken, im lặng, Sesshoumaru đang nhìn người!” Fuyuki nhắc nhở Jaken.

“A, Sess, Sesshoumaru sama...” Lại dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn hắn.

Sesshoumaru nhìn Inu Yasha cầm Thiết Toái Nha đánh Oyakata, tuy rằng Oyakata bị thương nhưng không thể giết hắn, cầm Nanh Quỷ để lại ở thất lưng, tính dùng tay không đánh với Oyakata thì Thiên Sinh Nha lại có nhịp động.

Thiên Sinh Nha dùng để chữa thương, lưỡi đao màu lam xẹt qua thân thể của Oyakata, linh hồn trong cơ thể hắn bị trói buộc ngay lập tức đi ra, Oyakata lại biến thành thi thể, hét lên một tiếng không cam lòng, nhưng cũng chỉ là tiếng hét của linh hồn. Mà Xuân Lam, thu Lam và Hạ Lam vừa chết sống lại.

“Sao thế này? Thiên Sinh Nha không phải để cứu người sao?” Inu Yasha khó hiểu hỏi.

“Hừ, chỉ là một linh hồn mà thôi!” Sesshoumaru hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Inu Yasha “Phần còn lại giao cho người.”

“Sesshoumaru!” Toran gọi Sesshoumaru đang đi về phía Fuyuki.

“Muốn phân thắng bại sao?”

Toán nhẹ nhàng lắc đầu, “Cảm ơn người cứu em trai và em gái ta, chúng ta phải đi về. Chỗ này... Không bao giờ tới nữa.”

Mọi thứ xong, tuy rằng không phải do một mình mà thắng nhưng mà Sesshoumaru cũng thỏa mãn. Fuyuki nhìn Sesshoumaru đi về phía mình, mỗi nâng lên.

“Đi thôi!” Một câu ngắn gọn, Sesshoumaru giống như trước, đi trước cô, Jaken và Rin vội vàng đi theo, lần này Fuyuki có vẻ ngoan ngoãn.

Fuyuki cúi đầu cười khê, muốn đuổi theo thì phía sau xuất hiện một ánh mắt xa lạ, không thể đoán được ý đồ của người kia, tầm mắt kia rõ ràng là nhắm về phía cô. Xoay người lại thì không thấy ai.

Người nhìn từ nơi bí mật kia, là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bị lạc không phải sai!

Original.600.1714891

Vách đá tịch mịch, cỏ xanh mềm mại. Fuyuki ngồi xếp bằng ở vách đá, để gió khuya thổi mái tóc đen bay trong gió.

Từ trên nhìn xuống vách đá là một thôn xóm bên cánh rừng, đèn đuốc nơi thôn xóm gần như đã tắt hết, nhìn qua có vẻ âm u nhưng lại làm cho Fuyuki cảm giác an tâm. Nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại, Fuyuki nở nụ cười thả lỏng.

Con gió đột nhiên nhỏ đi, giống như bị cái gì che lại. Mờ mắt ra, nghiêng đầu thì thấy bóng màu trắng quen thuộc.

“Sesshoumaru?”

“...” Sesshoumaru trầm mặc không đáp lại Fuyuki, nhưng bộ dạng này của hắn khiến cô cảm thấy kì lạ, không hiểu sao cô cảm giác như Sesshoumaru tới để hóng gió đêm.

Fuyuki im lặng nhìn sườn mặt hoàn mỹ của Sesshoumaru, kiên nhẫn đợi hắn lên tiếng. Trong lúc hai người im lặng thì một con gió thổi qua, tiếng lá ma sát nhau sần sật, im lặng lâu như vậy mà vẫn không thấy Sesshoumaru mở miệng thậm chí là cơ miệng cũng không buồn nhếch lên. Fuyuki cảm thấy mình đoán sai, hắn là Sesshoumaru tới đây để hóng gió.

Cô thở nhẹ một cái, thuận tiện lên lút tự an ủi bản thân sau đó lại nhìn phía thôn xóm tối mù.

“Toran... không phải là người phụ nữ của ta.” Thanh âm trầm thấp nhưng ở bên tai Fuyuki lại như tiếng sấm nổ tung.

“...” Sesshoumaru... đang nói cái gì... Toran... không phải người phụ nữ của hắn? Ai? Vì sao lại nói với cô cái này?

“Cô ta là đối thủ năm mươi năm trước của ta, mạnh hơn so với đám yêu quái khác.”

“...” Vì sao đột nhiên trở giọng rồi? Fuyuki không hiểu mở to mắt.

“Ta và cô ta không có quan hệ gì!” Sesshoumaru nhìn về mặt mê mang của Fuyuki thì nhủ mảy lại, con người màu vàng trông mắt nhìn cô bất ổn.

“Phốc – Hahaha...” Fuyuki đột nhiên cười to, không quan tâm tới hình tượng mà ôm bụng lăn lộn cò. Sesshoumaru tự nhiên dùng bộ dạng đó để giải thích hẳn với Toran không có quan hệ với cô, bộ dạng đó thật sự rất buồn cười, “A, haha... Không, ngại quá, ta thật, thật sự nhin không nổi... Hahaha... Thật sự buồn cười... Bộ dạng của người...”

Sesshoumaru nhìn cô gái đang nằm lăn lộn trên bãi cỏ, khuôn mặt đã nhăn nheo càng nhăn hơn.

“Haha... Toran là người phụ nữ của người, ta chỉ nói đùa mà thôi, người, người cho là thật sao? Hahaha.. Người, người thật sự...” Không được, cười đau bụng lắm rồi, có điều lời nói của Sesshoumaru vẫn còn quanh quẩn trong đầu khiến cô không thể ngừng cười được, chỉ có thể ôm bụng mà cười.

Thật sự không nghĩ rằng Sesshoumaru lại có bộ mặt đáng yêu như thế.

Sesshoumaru trông mắt nhìn Fuyuki rất lâu nhưng không thấy cô ngừng cười, mặt đen dần, đôi mắt vàng xuất hiện màu đen khó hiểu.

Một bóng sáng xuất hiện trong đêm khuya, xoẹt qua hai má của Fuyuki đâm vào đất làm cho cô nín cười.

“Sess, Sesshoumaru, người người người không cần kích động, chúng ta nói chuyện bình thường!” Fuyuki nhìn khuôn mặt gằn mặt mình của Sesshoumaru, lại nhìn lưỡi dao Thiên Sinh Nha ở cạnh, run run nói.

Tuy rằng Thiên Sinh Nha là cây đao cứu người nhưng mà lưỡi đao ở gần cô như vậy vẫn cảm thấy rất sợ.

Cô... Hình như quá mức rồi, Sesshoumaru bị chọc giận...

“A, ta sai rồi!”

Cho tới khi Fuyuki nghĩ có nên lau nước mắt, tới gần Sesshoumaru dùng về mặt sám hối hay không thì nghe tiếng hừ lạnh, hẳn dùng tốc độ chậm chạp thu lại Thiên Sinh Nha, để cây đao đó vào thắt lưng của mình.

Fuyuki xoa cái trán đầy mồ hôi đứng lên. Nhìn Sesshoumaru thì thấy hẳn đi tới vách đá, nhìn thôn xóm lúc này cô nhìn, trên mặt không chút cảm xúc khiến người khác không biết hẳn đang nghĩ gì. Nhưng mà Sesshoumaru bây giờ đã bình tĩnh lại, có vẻ sẽ không dùng đao mà giết cô, Fuyuki chậm rãi đi tới chỗ ngồi ban đầu, tiếp tục ngăn người nhìn thôn xóm.

Đêm, lại yên tĩnh như trước.

“Này Sesshoumaru, người nói xem, con người rốt cuộc là gì?” Đến khi Fuyuki cảm thấy chân bắt đầu run thì mở miệng, nhẹ giọng đánh vỡ sự yên tĩnh.

“Người muốn nói gì?”

Tay áo bay trong gió, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười không thành công, Fuyuki chán nản nói “Ta nhớ rõ Sesshoumaru từng nói, khuôn mặt không thay đổi hai trăm năm này của ta chính là điều chứng minh ta không phải là con người. Vậy người nói đi, bây giờ ta là gì? Yêu quái? Bán yêu? Nhưng nhìn thế nào cũng không giống!”

“.....”

“Người có biết tại sao ta luôn kiên trì cái thân phận người một nhà không?” Hơi cười cười, nhìn thật sự an bình nhưng lại có chút bi thương khó nhìn ra, “Ta không thể trở về thế giới của mình, cho nên ta hoàn toàn cắt đứt với mối quan hệ huyết thống thân thiết kia. Ta không muốn mất đi, đó là điều ràng buộc duy nhất của ta trên đời này. Có điều, ở thế giới này, ta không muốn ngay cả chủng tộc cũng không giống với bọn họ, vì vậy ta luôn tự cho mình là con người”

“.....”

“Nhưng mà từ khi ở chung với Sesshoumaru người thì ta bắt đầu mê mang, ta không biết mình là gì...”

“Cuối cùng người muốn nói gì?” Sesshoumaru phiền chán hỏi, hẳn ghét cái thái độ nghiêm trang này của Fuyuki, ghét vẻ mặt khiến người khác cảm thấy cô ở một nơi xa xôi nào đó, hẳn thà nghe cô nói bậy, cho dù là cười to như lúc này hẳn cũng không muốn thấy biểu tình này.

“Sesshoumaru, Inu no Taishou từng hỏi người, người có muốn bảo vệ cái gì không. Ta nhớ lúc đó người trả lời, đối với người mà nói, thứ người theo đuổi chính là bá đạo [editor chả hiểu nó là gì]. Vậy, đáp án bây giờ của người là gì?”

“...” Sesshoumaru nắm chặt tay, hẳn không có biện pháp nói ra đáp án.

“Người cũng mê mang sao? Đối với con đường bá đạo ấy...” Fuyuki lộ ra vẻ mặt như đã biết trước “Sesshoumaru, ta không hiểu tại sao người nhất định phải giữ ta ở cạnh người, nhưng đoạn đường ở chung với người rất vui vẻ. Có điều, bây giờ chúng ta đều không tìm ra con đường của mình, cho nên...”

“...” Quay đầu lại, trong đôi mắt đen kia là một sự kiên định.

“Cho nên... Trước khi ngươi tìm ra đáp án, làm ơn cho ta rời đi một khoảng thời gian”

Bản thân mê mang, cho dù lạc trên con đường nhân sinh nhưng không có vấn đề gì, cô có thể chậm rãi tìm đường đi thuộc về mình. Nhưng mà Sesshoumaru thì khác, hắn mang theo dòng máu của đại yêu quái, không thể tìm ra được thì sẽ bị trói buộc trong việc giết chóc. Nếu đúng như người kia nói, vì cô ở cạnh hắn nên hắn mới đi lạc, vậy bây giờ, tạm thời tách nhau ra một thời gian.

Sesshoumaru không nói gì, lưng vẫn đứng thẳng như vậy, nhưng không ngăn cản Fuyuki leo lên quạ đen bay lên bầu trời.

“Làm như vậy được rồi chứ, Anh?” Fuyuki nói với không trung.

Bầu trời vốn không có gì bỗng xuất hiện bóng người màu hồng nhạt, người này là người bên cạnh của tộc trưởng tộc thiên hồ Lạc Phi Li – Anh.

“Theo cách nói của đại nhân, hẳn sẽ có chút tác dụng.” Anh trả lời, “Nhưng vì sao ngài lại dễ tin lời của ta?”

“Bởi vì lúc tộc mèo rừng đột kích, ngươi vẫn luôn đi theo ta, làm cho ta cảm thấy vô cùng phức tạp! Vì vậy ta nghĩ nên làm theo điều ngươi nói, như vậy hẳn ngươi sẽ không đi theo ta nữa. Ngươi sắp đi rồi, phải không?” Về mặt của Fuyuki vô cùng mong chờ.

“...” Vì lý do đó nên mới tin lời của người xa lạ sao?

“Haha, lừa ngươi thôi, việc đó ta từng xem qua một quyển sách cổ nên biết chút ít.”

“Ồ, phải không?” Người này... Chính điểm này rất giống đại nhân, Anh bắt đầu cảm thấy câu nói ‘Cô bé có chút giống ta’ của Lạc Phi Li thật sự rất đúng.

“Hơn nữa ta biết bản thân mình có ảnh hưởng tới hắn, một vài câu nói có thể khiến hắn tức giận, còn đánh Jaken bay đi, tuy rằng gần đây không như vậy...”

“...” Ấc, cái tên khuyến yêu kia cũng không phải vì ảnh hưởng cái chuyện nhỏ nhặt này đâu, người này sao ngốc như vậy? Thế mà lại là Con của thần đây!

“Thôi, bây giờ là lễ trình của mình ta, theo như ước định, ngươi đừng tiếp tục đi theo ta nữa.” Nói xong, quạ đen giống như tên rời cung, bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Làm cướp không sai!

Haikyuu!!.full.1727200

“Đại ca sẽ ra tay với thôn này thật à?”

“Vô nghĩ, không thì tôi đây làm gì? Phải biết rằng từ mùa thu năm nay chúng ta chưa cướp được cái gì, ngày nào cũng ăn rau dại. Ông đây đã tảo bón mấy ngày nay rồi, hôm nay chúng ta phải cướp mà ăn thứ khác.” Một tên đại hán lớn tiếng nói.

“Được được, đại ca, anh mau ngồi xổm xuống, bộ dạng bây giờ gần như lộ ra ngoài rồi. Hơn nữa giọng của anh cũng lớn quá, coi chừng bị người trong thôn phát hiện.”

“Hừ, đừng nhiều chuyện, ông đây có tố chất làm cướp thế này sao có thể bị phát hiện?” Tên đại hán ngồi lại chỗ cũ, nhỏ giọng lầu bầu.

“Vì sao chọn ra tay với thôn nhỏ này vậy? Xem ra cũng chả có gì tốt để trộm!” Một giọng nữ lười biếng nói.

“Thôn lớn có quá nhiều thứ nhưng cũng có quân canh giữ! Chúng ta chỉ có sáu người không thể làm đối thủ với bọn họ, chỉ có thể chọn thôn nhỏ mà ra tay.” Tên đại hán nhìn chằm chằm thôn nhỏ, giải thích.

“Ồ — ra là vậy! Chỉ có sáu người, đúng là đám cướp tội nghiệp!” Giọng nữ lười biếng kia tiếp tục nói.

“Aizz, làm cướp cũng không dễ!” Cứ như tên cướp như hắn đã gần ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa có vợ, chỉ có thể cùng đám đàn ông ngồi cùng nhau, khi nào mới có người đẹp ở cạnh đây? A, lúc này hắn nghe được giọng của nữ, trong đoàn của hắn làm gì có nữ? Không lẽ hắn bị ảo giác à?

“Ừ, mọi người đúng là sống không dễ chút nào!”

Giọng nữ đó lại xuất hiện.

“Nhị Đản, đoàn chúng ta làm gì có nữ nhĩ?”

“Không, không có, đám cướp chúng ta làm gì có nữ trong đó?”

“Vậy lúc nãy có nghe được giọng nữ từ phía sau không?”

“Hửn, hửn là ảo, ảo giác!” Nhị Đản run giọng trả lời.

“Không phải ảo giác đâu!” Giọng nữ đó lại xuất hiện.

Bốn phía lâm vào im lặng, đám cướp thuộc tộc mèo rừng giống như biến thành đá, cả đám cương cứng.

“Sao vậy? Ngồi lâu quá nên cả người cứng rồi à?” Giọng nữ kia tò mò hỏi.

Sáu tên cướp cùng nhau quay đầu lại.

“Oa – quý!~” Sáu người cùng hét lên chói tai, làm tất cả chim trong rừng bay đi.

“Ai là quý hả?” Fuyuki xoa cái trán, khó chịu trừng mắt nhìn sáu tên đàn ông trước mặt. Cô giống quý lắm sao? So với sáu tên xấu xí bọn họ, cô thật giống như tiên nữ đấy nhé!

“Ngươi ngươi ngươi nhất định là quý, nếu không sao biến thành nữ nhân tới gần chúng ta, cho nên, ngươi nhất định là...”

Fuyuki nheo mắt lại, nhìn Nhị Đản đang lui dần về phía sau, tay nắm chặt.

“Oành – đông – phách phách”

Sau một hồi gà bay chó sủa, đám cướp đã bị Fuyuki đánh cho mặt mũi bầm dập mà quỵ xuống.

“Ta gọi là Fuyuki, tên của các ngươi?”

“Ông... Tiểu nhân là thủ lĩnh của đoàn cướp, gọi là Mèo Rừng.”

“Tiểu nhân là Nhất Đản.”

“Ta...ta là Nhị Đản.”

“Tam Đản.”

“Tứ Đản.”

“Ngũ, Ngũ Đản.”

Fuyuki nghe sáu tên của bọn họ mà cảm giác muốn ngất. Còn có... Cha mẹ bọn họ thích cái từ ‘Đản’ đó đến mức nào vậy trời?

“Hửm? Phải không? Là đoàn cướp Mèo Rừng và Năm Đản à?”

“Đúng thế, chị hai!” Sáu người cùng đáp.

Vì sao cô trở thành chị hai của bọn họ rồi? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Sao gọi tôi là chị hai?”

“Bởi vì chị hai đã đánh bại tụi em vì thế chị sẽ là thủ lĩnh của tụi em.” Mèo Rừng chỉ khí mùi phần đám, mà ‘Năm Đản’ bên cạnh cũng sáng mắt nhìn Fuyuki.

“...” Rõ ràng là cướp, tại sao bọn họ lại có quy cũ người yếu phải quy thuận kẻ mạnh vậy?

Thật ra Fuyuki nghe bảo thôn này có yêu quái tới quấy phá, thôn dân nhờ cô đến đuổi yêu quái. Ai dè sau khi vào cánh rừng, yêu quái không tìm được một tên mà lại lòi ra sáu tên ngốc.

Nghiêng đầu nhìn sáu tên đàn ông, Fuyuki xoa xoa trán.

“Thì ra chị hai là người trừ yêu! Khó trách lợi hại như vậy, chỉ dùng vài chiêu đã đem sáu người tụi em đánh bầm dập!” Mèo Rừng xoa ót nói.

“...” Sáu tên bất lương thiếu dinh dưỡng này tuy là đàn ông nhưng căn bản không có chút sức chiến đấu! Với thân thể của cô mà không đánh ngã được

chúng thì thật sự nên chết đi cho xong.

“Có chị hai ở đây, việc cướp sạch thôn đó hẳn là chuyện dễ như ăn kẹo!” Mèo Rừng nói với giọng tin tưởng, cứ như hẳn mới là người đánh với kẻ mạnh.

“Ngu ngốc, ta có nói sẽ đi cướp sao?” Fuyuki bước đi nhanh hơn, tạo ra khoảng cách với sáu tên ngốc kia.

“A? Vậy chị hai tính làm gì?” Nhị Đản hỏi.

“Không phải đã nói sao? Đi tìm yêu quái mà giết chứ sao. Rất nguy hiểm cho nên các ngươi đừng đi theo ta!” Hơn nữa mùi hôi của các ngươi làm ta chịu không nổi.

“Trừ yêu? Chuyện nguy hiểm như vậy dĩ nhiên tụi em phải đi theo bảo vệ chị rồi.”

“Không, ta cảm thấy có các ngươi càng nguy hiểm hơn.” Các vị mà ở cạnh tôi tiếp chắc tôi chưa kịp gặp yêu quái đã bị mùi hôi của các vị trực tiếp giết chết.

“Chị đang nói gì vậy? Chị hai, lúc này chị nói nhỏ quá em nghe không được!” Mèo Rừng chạy tới gần nói với Fuyuki.

“Nôn –”

“Chị hai không sao chứ?”

“Dừng! Dừng tới gần ta” Fuyuki nghiêm giọng quát đám Mèo Rừng, “Tóm lại, các ngươi đi tắm sạch đi rồi tính.”

“Vâng, tuân lệnh!” Sáu tên chạy về phía sông.

Sau khi thấy sáu người biến mất, mùi hôi kia biến mất, Fuyuki thở ra, ngồi xuống dưới tang cây. Lúc này tại sao không phát hiện thói như vậy, thế mà ngồi đó nói chuyện với đánh nhau với họ đấy!

Rời khỏi tiểu đội của Sesshoumaru vài ngày, túi tiền cũng đã dùng hết vào ba ngày trước, vốn muốn đem cầm cái mảnh ngọc tứ hồn kia nhưng bởi vì chuyện phong ấn cho nên bên ngoài giống như đá thạch anh bình thường, bán cũng không có giá trị. Không phải không nghĩ tới việc phá phong ấn, nhưng bây giờ không có Sesshoumaru mạnh mẽ kia ở cạnh bảo vệ, nếu tháo thì hẳn có không ít phiền toái tới mắt.

Ban đêm, đoàn cướp Mèo Rừng đóng quân ở bờ sông, Fuyuki cách bọn họ mấy tầng cây. Rõ ràng đã tắm nhưng mùi vẫn không mất, thế mà sáu kẻ đó lại không ngửi ra mùi đó.

Fuyuki đắm chiều nhìn sáu người đang nướng cá ở bờ sông, ngọn lửa chiếu vào sáu bóng người tạo thành bóng dưới đất, cái bóng đó theo ngọn lửa mà vện vẹo.

Cứ cảm thấy vô cùng kỳ quái, bóng dáng đó... Fuyuki nhìn nhìn, cẩn thận nhìn bóng người đó.

Sáu bóng người kia đen như mực, nhưng mà ở ngoài lại xuất hiện bóng dáng màu xám. Cái hình dáng đó nhìn qua không giống loài người, còn có đôi lỗ tai dài, nhìn qua giống như thối dứu [editor không hiểu nó là gì luôn]

Thối dứu? Không lẽ... Sáu người đó là...

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Phương Đông không sai!

Pixiv.Id.2186509.600.1544380

Fuyuki cau mày nhìn Mèo Rừng và Năm Đản, tay để ở trên cây đao nơi thắt lưng. Ngồi xổm xuống cạnh cây, nhẹ nhàng nhảy, từ trên cây nhảy xuống.

“A, chị hai cũng muốn cùng chơi sao?” Mèo Rừng vui vẻ vẫy tay với Fuyuki.

Nhìn Mèo Rừng hoàn toàn quên sạch, Fuyuki không nói gì, chậm rãi đứng thẳng, nhìn sáu người cạnh bờ sông, nâng chân lên, đi tới gần chỗ của họ.

Trong nháy mắt, lúc Fuyuki gần tới trước mặt đám Mèo Rừng thì phía sau có một cơn gió quét tới. Sau khi cơn gió quét xuống thì sáu người đang hưng phấn kia lại ngã xuống, mà cái người làm ra gió kia cung kính quỳ xuống.

Đây chuyện quái gì vậy? Fuyuki giật giật khóe môi, hôm nay có chuyện gì mà lại có nhiều người quỳ đại lễ với cô vậy?

“Vị đại nhân trừ yêu này, làm ơn đừng đuổi chúng tôi đi, chúng tôi bắt đắ dĩ mới bám vào sáu người này, thật sự không có đường đi!” Tên đứu yêu bên trái nói.

“Không có nơi đi là ý gì?” Bị người lợi hại nào đuổi giết hả? Tuy rằng bọn họ rất hôi nhưng mà không thể gây ra chuyện ngu vậy được.

“Chúng tôi vốn sống vui vẻ ở một thôn phía Đông, nhưng hôm qua xuất hiện một lực lượng, không hiểu tại sao khi chúng tôi tỉnh dậy thì đã bám vào trong sáu người này.”

“Chúng tôi chưa từng làm chuyện xấu gì, chỉ tránh trong bóng của sáu người, ngẫu nhiên trộm vài thứ thôi.” Một tên thối đứu khác nói.

Đây chính là yêu quái quấy rối thôn làng đi, nghe thôn trưởng nói yêu quái chỉ trộm đồ ăn chứ không có làm việc gì khiến người trong thôn bị thương.

“Vi sao không ở trong rừng mà chọn trốn trong bóng của loài người?” Đối với yêu quái mà nói, rời xa loài người không phải là tốt nhất sao?

“Trong rừng rậm... Rất đáng sợ! Nhất là vào buổi tối...” Mấy con thối đứu ở giữa ôm thân thể, giống như nhớ tới chuyện gì đó.

“Đứa nhỏ này là do mấy yêu quái cây làm hại, cha mẹ bọn họ bị đám tiểu quỷ tới từ minh giới bắt đi.”

Bị tiểu quỷ từ minh giới bắt đi? Không phải có ý là chết sao? Nhưng mà mấy tên tiểu quỷ ở minh giới sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở nhân giới? Còn bày ra bản thân nữa?

“Cuối cùng là có chuyện gì đã xảy ra?”

Fuyuki ngồi trên lưng thần thú, đi vào sâu trong rừng rậm, cảnh vật hai bên đường không ngừng bị lướt qua.

Nghe đám thối đứu nói, chuyện phát sinh vào buổi chiều, lúc đó có cảm giác một hơi thở không tốt xuất hiện, sau đó không ít ác quỷ bị gọi ra, xung quanh toàn là đám yêu quái mạnh. Sau đó nhóm tiểu quỷ tự xưng là “Sứ giả của minh giới” xuất hiện, chuyên bắt yêu quái vào buổi tối ở trong rừng.

Cái hơi thở điềm xấu đó hẳn là ở nơi tòa thành bị bỏ rơi từ hai trăm trước, lực lượng được tụ tập ở đó là do cái chết xuất hiện, vùng đó không hề có người sống, tất cả chỉ có thể chạy trốn, chỉ còn đám yêu quái từ minh giới ở đó quậy phá.

Bây giờ phương Đông đã trở thành nơi rất nguy hiểm cho nên chuyện bây giờ phải làm chính là... chạy trốn! Chọn đường đi ngược lại nơi nguy hiểm để chạy trốn, rời khỏi nguy cơ, bảo đảm mạng sống.

“Chị hai, chúng ta chạy trốn sao?” Nhị Đan thở hồng hộc hỏi.

“Bởi vì đám thối đứu bảo thôn phía Đông có điềm xấu, để bảo đảm an toàn, ta thấy nên chọn nơi cách đó thật xa.” Fuyuki nhàn nhạt đáp.

“Nếu phương Đông xuất hiện yêu quái, chị hai không phải nên tới đó ngay bây giờ giúp người đó xua đuổi cái xấu sao?” Mèo Rừng chạy bên cạnh, nhìn Fuyuki hỏi.

Thật là, rõ ràng là cướp thế mà cái tính anh hùng này là sao? Fuyuki muốn điên rồi, “Không phải đã nói là rất nguy hiểm sao? Ta ngu hay sao mà chạy vào đó để chịu chết hả?”

“Chị hai không phải là người trừ yêu sao?”

“Đó không phải là yêu quái, là ác quỷ, ác quỷ đến từ địa ngục!” Nếu không thích có thể đừng chạy theo cô mà! Cô sắp bị đám này làm cho tức chết rồi đó! Từ lúc sáng đã chạy theo cô, rõ ràng thể lực đã gần cạn kiệt, vậy mà vẫn cố chạy gần cô, rốt cuộc đám này có ý gì? “Các người muốn làm anh hùng thì tự đi đi, không cần làm trở ngại việc trốn của ta”

“Không phải mà chị hai!” Tam Đan dùng vẻ mặt nghiêm túc nói, “Chúng em chỉ muốn làm bạn của anh hùng thôi mà, đó chính là mục tiêu của đám cướp Mèo Rừng tụi em.”

Bạn là anh hùng? Fuyuki suýt nữa rớt khỏi thú cưỡi, đây là cái gì? Vì sao các người không trả giá cho ước mơ mà lại bắt người khác liều mạng hả?

Không được, cô sẽ bị sáu tên tàn tàn này làm điên mất, quả thật còn đáng sợ hơn so với tên Aogiri đáng ghét đó.

Fuyuki từ trên lưng thú cưỡi đi xuống, thu lại thức thần, thừa dịp sáu tên Mèo Rừng quỳ rạp thờ hồn hèn, triệu hồi quạ đen bay về phía chân trời, biến mất trên bầu trời xanh thẫm.

“Đại ca, chị hai bay đi rồi, chị ấy muốn đi đâu?” Tứ Đan hít nước mũi, ngửa đầu nhìn trời hỏi.

“Ngu ngốc, dĩ nhiên là đi phương Đông tiêu diệt ác quỷ đó! Ô ô ô... Cảm động thật, tuy rằng bộ dạng của chị hai rất lười biếng nhưng tới lúc mấu chốt vẫn đi giúp mọi người diệt ác quỷ!” Mèo Rừng dùng tay áo lau nước mắt nói.

“Nhưng bộ dạng lúc nãy của chị hai không giống như đi tới phương Đông...”

“Tam Đản về sau cậu thay tên là Ngu Dốt đi. Chị hai sẽ tới đó, dĩ nhiên là do sự tin tưởng của chúng ta làm cho cảm động. Chị hai ấy mà, vì dung nhập đoàn cướp Mèo Rừng chúng ta, vì để chúng ta trở thành bạn của anh hùng mà đi đó, chúng ta ở đây cầu nguyện cho chị hai đi”

“Ồ, ra vậy...” Tam Đản có chút không hiểu được năm tên đang cầu nguyện kia, vì sao hắn cảm thấy chị hai vì trốn bọn họ mà chạy đi vậy?

Nói về Fuyuki đang ở trên trời, vừa bay không lâu, còn chưa kịp lau mồ hôi trên trán thì một yêu hồ màu bạc bay về phía cô, đem cô đánh bay ra ngoài.

Trong lúc bay ra, Fuyuki nhớ lại trước đó ăn đồ cống phẩm của Bồ Tát, có lẽ vì thế nên mấy ngày nay toàn gặp chuyện không hay ho. Bồ Tát gì đó có nhỏ mọn vậy à? Cô miễn cưỡng cũng xem như là đồng nghiệp của hắn, vậy mà còn trả thù cô.

Lúc thân thể có ý thức thì cảm giác trên người không chút đau đớn, xem ra là do con yêu hồ đó dọa hôn mê, thân thể không có vết thương gì, hắn là có người cứu lúc trên trời nhỉ? Fuyuki mở to mắt, nhìn bầu trời đen mang theo ít màu đỏ, hình dạng giống như lốc xoáy, bao trùm khắp nơi, tràn đầy hơi thở chết chóc.

Xoa cái ót đứng dậy, đi ra khỏi sơn động, nhìn con đường trốn trái phía trước. Đó là một tòa thành, nơi đó tỏa ra mùi máu tươi buồn nôn, vách tường cũng có không ít máu chảy xuống, giống như là có mạng sống đang ở trên mặt đất vậy. Những thi hài xương cốt màu trắng đều mang áo giáp cổ xưa, tất cả ở một chỗ xếp gần nhau như đám cá sardin bình thường. Các hài cốt bị đám yêu quái xé rách, các thân thể như bị chúng đập lên.

Máu tươi màu hồng, hài cốt màu trắng, ác quỷ màu xanh, tường thành màu bụi, tất cả đan vào nhau tạo thành hình ảnh lộn ngược bức người đáng sợ.

Nâng đầu nhìn ra hướng xa xa, ở nơi xa ấy có thể thấy bầu trời màu xanh, chỉ là chút màu xanh ấy đang dần bị màu đỏ sậm nhuộm đi, lấy vị trí thành trì này làm trung tâm. Có một loại cảm giác xấu nào đó, thế giới này giống như bị thành trì như địa ngục này cắn nuốt.

“Rốt cuộc nơi này... là chỗ nào?”

“Đây là nơi mà cửa địa ngục sắp mở ra.” Cứ như từng quen biết, giọng nói trầm thấp mà khiêu gọi vang lên từ đằng sau.

Fuyuki xoay người lại thì thấy một chàng trai rất đẹp. Đầu tóc màu tím, trên người mang một bộ quần áo màu tím, con ngươi màu xanh lam quyền rũ, khuôn mặt tinh xảo, tất cả đều đẹp khiến người khác mù lòa.

“Hồ ly tinh?”

“Thật là thất lễ, ta là thiên hồ, đám hồ ly tinh bình thường làm sao có thể sánh với ta được?” Chàng trai kia xoa mái tóc đen của Fuyuki, nở nụ cười động lòng người.

“Ngươi chính là tên hồ ly ném ta xuống đây?” Fuyuki hất tay của tên đó, lộ ra vẻ mặt khó chịu.

“Haha, không hồ là Fuyuki bé nhỏ, chẳng có chút phản ứng gì với mị thuật của ta cả!”

“Quậy đủ rồi chứ Lạc Phi Li? Ngươi đúng là tên yêu nghiệt phóng đảng!”

“Ồ? Ta không nghĩ Fuyuki bé nhỏ lại nhớ rõ lần gặp nhau trong mộng đó đấy! Hơn nữa còn nhớ tên của ta, thật sự khiến ta rất vui vẻ!”

“Lần này hắn không phải mơ nhỉ? Đây là chỗ nào?” Loại cảm giác chết chóc từ nơi này khiến Fuyuki cảm thấy khó chịu, cô vẫn nên biết đây là chỗ nào, sau đó rời khỏi đây thật nhanh.

“Đây chính là nơi mà đám yêu quái muốn trốn thật xa, cũng là nơi mà đám thối dứu đã nói với ngươi, thành trì phía Đông, nơi chiếm cứ hơi thở chết chóc.”

Đây đúng là nơi nguy hiểm, cho dù là thế nào cũng phải rời đây thật nhanh. Quyết định xong, Fuyuki muốn gọi thức thần lại bị Lạc Phi Li nói ra một tin tức ngoài ý muốn.

“Tên khuyến yêu gọi là ‘Sesshoumaru’ ở trong đó đấy!”

Lời nói này của Lạc Phi Li thành công làm cho Fuyuki dừng chân lại, “Cái gì... Hà? Hắn...” Tại sao lại ở nơi này?

“Hình như là trò chơi của hắn và em trai hắn thì phải, người thắng có thể đạt được Tùng Vân Nha đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Tùng Vân Nha xuất hiện không sai!

Sesshoumaru đang ở trong cái thành chết chóc đó, Fuyuki nhìn về cái thành kia một lần nữa, biểu tình trở nên mơ hồ không rõ.

Lạc Phi Li lộ ra nụ cười, kiên nhẫn chờ đợi hành động tiếp theo của Fuyuki.

Inu no Taishou từng nói qua, sau mỗi lần vùng kiếm, trong khi Thiên Sinh nha có khả năng hồi sinh cho 100 người, Thiết Toái nha có khả năng tiêu diệt 100 kẻ thù, thì Tùng Vân nha có thể biến 100 kẻ thù thành 100 xác chết biết đi, phục vụ cho người sử dụng Tùng Vân nha.

Sau khi Inu no Taishou mất, cây Tùng Vân đao này cũng bị phong ấn, nghe nói phong ấn này kéo dài hơn ngàn năm, nhưng bây giờ chỉ mới qua hai trăm năm nó đã tỉnh giấc rồi, thế giới này giống như lời tiên đoán trước kia, sẽ bị diệt vong.

“Thức thần! Qua đen... Oa!” Qua đen vừa xuất hiện lập tức bị xóa mất “Ngươi làm cái gì đấy hả Lạc Phi Li?”

“Ta nghĩ ta nên hỏi là, Fuyuki đáng yêu của ta muốn làm gì?”

“Vô nghĩa, dĩ nhiên là trốn rồi, rời xa cái cây tùng vân đao đó có thể an toàn mà sống đó!” Fuyuki nói với vẻ mặt hợp tình hợp lý.

“Ồ? Ngươi mặc kệ Sesshoumaru sao? Quan hệ của hai người rất tốt mà, không phải sao?” Lạc Phi Li cười tủm tỉm, không để ý Fuyuki đang giãy dụa mà cứ xóa thức thần của cô.

“Ai quan hệ tốt với hắn? Chúng ta chỉ là bạn bè bình thường trong hai trăm năm nay thôi”

“Thật chứ?”

“Hơn nữa... Đi cũng như không đi...” Còn tăng thêm gánh nặng cho Sesshoumaru, bây giờ linh lực của cô ngày càng yếu, thời gian khống chế thức thần cũng không lâu. Nếu như cô lại vào đó, không có linh lực làm chỗ dựa, trong cuộc đánh nhau cô sẽ tăng thêm không ít gánh nặng cho hắn.

Nhìn Fuyuki nắm chặt tay không cam lòng, Lạc Phi Li buông tay, “Nhưng, Fuyuki không đi vào thì sẽ thật phức tạp đó...”

“Hả?” Fuyuki chưa kịp phản ứng thì phía sau xuất hiện một sức mạnh cường đại, thân thể bị ném xuống đám quân đội hải cốt kia.

“Fuyuki bé nhỏ mà không đi thì ta sẽ không có trò hay để xem mà ~!” Lạc Phi Li mỉm cười phát tay với Fuyuki, “Đi đường cẩn thận!”

Thân ảnh của Anh xuất hiện ở phía sau Lạc Phi Li, cô lo lắng nhìn bóng người đang rơi xuống, với độ cao này, loài người mà ngã xuống sẽ chết mất.

“Đại nhân, không có vấn đề thật sao?” Sẽ ngã chết mất!

“Không có việc gì, không có việc gì, sẽ không chết.” Lạc Phi Li vô tình khoát tay áo, “Ngươi có biết tại sao người bảo vệ thiên hồ lại được gọi là ‘Con của thần’ không?”

“Là vì sức mạnh của họ rất mạnh... nhỉ?”

“Đó là một nguyên nhân, nguyên nhân thứ hai là vận may của họ rất tốt, đó chính là lí do tại sao gọi là con của thần, bởi vì bọn họ được thần quan tâm giúp đỡ ấy mà!”

“...” Là ảo giác của cô à? Sao cô cảm thấy đại nhân mang theo sự đổ kị vậy?

Bị ném một cách bất ngờ, Fuyuki luống cuống gọi thức thần, lúc nhảy vào trong thành thì cô dùng linh lực yếu ớt của mình bảo vệ bản thân khỏi cái oán khí đáng sợ kia. Con đường duy nhất bị che lại, Fuyuki chỉ có thể nhìn đám hải cốt đang tới gần cô tuyệt vọng.

Lạc Phi Li, cô nhất định sẽ hóa thành lệ quỷ trở về cạnh hắn để ám chết hắn, hừ, lo mà rửa cô chờ đợi đi!

Lúc cách cô khoảng mười thước thì Fuyuki thấy đám hải cốt nhìn cô chằm chằm. Đáng ghét, nghĩ đem cô trở thành tổ ong à? Không thể để hải cốt của cô toàn vẹn hả? Các anh trai hải cốt à, không cần nhỏ mọn như vậy mà!!!

Lúc Fuyuki tuyệt vọng thì đám hải cốt đó đột nhiên bị đánh ngã, Fuyuki không cảm nhận được sự đau đớn khi trở thành tổ ong mà cô lại ngã xuống dưới một cái đệm lưng mềm mại.

“A? Thế mà còn sống à?” Fuyuki giật tóc, cảm nhận được sự đau đớn, vô cùng ngạc nhiên nói.

“Cô, cô gái này, ta muốn giết cô...”

“Hả?” Fuyuki tò mò cúi đầu nhìn người dưới thân, cái đệm lưng màu đỏ nhìn có chút quen mắt đấy!

“Mau đứng lên cho ta!”

“A, xin lỗi, xin lỗi!” Fuyuki đứng lên, “Inu Yasha, sao ngươi...” Lúc ta rơi xuống thành, không lẽ tên Lạc Phi Li kia đã đem cậu tới làm nệm cho tôi?

“Sao hỏi ta? Tại sao ngươi lại rơi từ trên trời xuống?” Inu Yasha thờ hờn hờn nói với Fuyuki.

“Không phải do ta, chẳng qua có tên ác độc ám toán thôi”

Inu Yasha thấy Fuyuki dùng bộ dạng không mềm không nóng, cố gắng nén giận trong lòng, dùng giọng nói bình thản, “Tóm lại nơi này bây giờ rất nguy hiểm, người nhanh chóng rời khỏi đây đi!”

“Rời khỏi đây?” Fuyuki đưa mắt nhìn đám hải cốt và ác quỷ xung quanh, suy sụp nói, “Xin hỏi, người cho là với linh lực yếu ớt này của ta có thể sống sót rời khỏi cái chỗ quái quỷ này sao?”

“Người không ngoan ngoãn đi theo cái tên Sesshoumaru kia, chạy loạn mình làm cái gì?” Inu Yasha vừa tức giận hét lớn vừa xử đẹp đám quỷ quái đang xông vào.

Fuyuki nhắc chân đá một cái đầu lâu, khó chịu hỏi lại, “Vì sao ta lại phải đi theo hắn? Ta không phải thú nuôi của hắn!”

“Inu Yasha—” Giọng nói của Kagome truyền từ đám hải cốt tới, chốc lát sau đám người của Inu Yasha xuất hiện trước mặt Fuyuki, còn có cả tên Toutousai và Myoga nữa.

“Inu Yasha, đám hải cốt này sợ lửa, nơi này giao cho bọn ta đi, người nhanh đi tới tòa thành đi!” Sango vừa đánh nhau vừa nói với Inu Yasha, “Sesshoumaru đã đi vào, nhanh lên chút!”

“Hừ, bị giành trước rồi à?” Inu Yasha quyết định chạy nhanh về phía tòa thành.

Cái dạng này giống như anh em đang tranh đồ chơi, Fuyuki chán nản nhìn bóng dáng rời khỏi của Inu Yasha, lần đầu tiên cảm thấy Lạc Phi Li hình dung rất tốt.

“Fuyuki, bên này!” Kagome vươn tay về phía Fuyuki, kéo cô lên lưng Kiara.

“Bây giờ làm sao đi tiếp hả Toutousai?” Kagome hỏi.

“Chỉ có thể đi tới tòa thành, nếu không sẽ bị đám hải cốt này thịt mất!”

Dựa theo lời của Toutousai, tất cả mọi người dùng lửa trên đường đi, tuy rằng tốc độ không nhanh nhưng lại thuận lợi vào thành. Khi tới thì thấy hai anh em Inu Yasha và Sesshoumaru bị đám ác quỷ không lồ chặn ngoài cửa.

Đám Kagome không do dự xông lên giúp đỡ, Fuyuki chột dạ trốn phía sau Toutousai nhưng vẫn bị ánh mắt của Sesshoumaru nhìn thấy.

Sesshoumaru dừng tay, đi tới phía Fuyuki khiến cho Toutousai sợ hãi đến mức đem Fuyuki dâng ra.

Sesshoumaru dừng trước mặt Fuyuki, không hỏi nguyên nhân tại sao Fuyuki ở đây mà chỉ nhìn Fuyuki nháu mày.

Bình thường Fuyuki thích bày kết giới đơn giản ở xung quanh bản thân nên rất ít người nghĩ được mùi vị loài người của cô, nhưng bây giờ ở trước mặt Sesshoumaru, Fuyuki hoàn toàn bị lộ ra không khí, cái hương vị đó cho dù dùng gì che giấu cũng bị hắn nghĩ ra.

Linh lực trên người Fuyuki đã biến mất, thế mà cô gái này lại chạy tới cái nơi nguy hiểm này, Sesshoumaru mấp máy môi, có chút căm tức, nhưng khi câu nói ra miệng lại rất bình tĩnh, “Linh lực mất hết?”

“Không, bị oán niệm nơi này che lại tạm thời.” Fuyuki lùi một bước nhỏ, không dám nhìn vào trong mắt Sesshoumaru.

“Không được chạy loạn, ở cạnh tên Toutousai kia, sẽ chấm dứt ngay!” Sesshoumaru nói xong thì đi tới phía cầu thang được Miroku diệt yêu quái.

“A—Sesshoumaru, người thật ti bi, dám đi con đường mà tụi ta vất vả lắm mới mở được.” Inu Yasha hét lớn, tức giận đi theo.

“Chúng ta chỉ có thể tới đây thôi!” Miroku bị trúng thi độc của ác quỷ cùng với Sango đang bị thương ngồi xuống đất, mọi người đã tới cực hạn rồi.

“Sango, pháp sư Miroku, tôi giúp mọi người chữa thương.”

Kagome cầm thuốc đi tới hai bước thì bị một ác quỷ xuất hiện ở nơi nào không rõ kéo vào thành.

“Kagome—”

“Tiểu thư Kagome—”

Fuyuki rung mình, chạy tới phía tòa thành.

“Này này, người làm gì thế?” Toutousai cầm tay Fuyuki, giữ cô lại.

“Vô nghĩa, dĩ nhiên là đi theo Kagome. Sango và tên pháp sư mê gái kia đều bị thương, người phải ở ngoài chú ý tình huống, người có thể hành động chỉ có mình ta.”

“Lúc này Sesshoumaru bảo cô ở cạnh ta.”

“Hắn không có nhờ người giữ ta.”

“Nhưng mà...” Tuy rằng không nhờ hắn nhưng lời của Sesshoumaru lại cố ý cho hắn nghe, không phải bảo hắn bảo vệ cô gái này sao?

“Fuyuki neesan—” Rin ngồi trên lưng Ah Un và Jaken cũng đi tới.

“Rin, sao em lại tới đây?” Fuyuki tránh tay của Toutousai, chạy tới trước mặt Rin.

“Sesshoumaru sama làm rơi đao, Rin muốn đem trả lại cho Sesshoumaru sama!”

Rin cầm cây thiên sinh nha trên tay, hắn là Sesshoumaru thấy nó vô dụng, không thể giết người nên mới đem ném nó lúc tức giận. Nhưng Fuyuki lại có cảm giác, nếu Tùng Vân Nha xuất hiện vậy Thiên Sinh Nha sẽ có chỗ dùng được.

Fuyuki cầm lấy Thiên Sinh Nha trên tay Rin, sờ đầu Ri nói, “Rin làm tốt lắm, tiếp theo cứ giao cho chị. Em và Jaken ở nơi này, ở cạnh Toutousai nhé!”

“Nhưng mà...” Rin chần chờ nhìn Fuyuki.

“Này, tình huống này chính bản thân yêu quái là ta còn không dám chạy loạn, một con người như người chạy làm gì? Muốn chết à?” Jaken mở miệng.

“Ta không dễ chết như vậy đâu!” Từ trên núi rơi xuống còn chưa chết sao có thể chết ở cái nơi quý quái này chứ? “Vốn ta không tính tham gia cái việc nguy hiểm này, nhưng nếu đã tới, tuy không phải tự nguyện nhưng không thể không góp ít sức.”

Thấy Fuyuki chạy vội vào trong thành, Toutousai ôm đầu lẩm bẩm, “Đúng là... hai người này giao cho ta thì làm gì? Ta tồn tại là để bảo vệ người khác sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bảo vệ không sai!

Trong phòng tối u ám, ngồi chỗ chính vị là một người mặc áo giáp, vẻ mặt tà tử nhìn Tùng Vân Nha. Đây là cảnh tượng lúc Sesshoumaru đi vào trong phòng.

Người này chính là Setsuna No Takemura, là loài người đã giết chết cha hay sao? Nghe bảo lúc tên loài người này còn sống rất căm thù yêu quái, nhưng lại vô cùng yêu người phụ nữ Izayoi cũng là mẹ của tên Inu Yasha đó vô cùng. Buồn cười nhất, bây giờ hắn hoàn toàn không có chút hình dáng của loài người, nửa khuôn mặt bởi vì để Tùng Vân Nha kí túc nên bị các yêu văn quỷ dị che kín, trên trán còn có quỷ giác [1], hắn gần như trở thành yêu quái mà hắn căm thù nhất.

[1] yêu giác: cái sừng yêu quái.

“Người chính là con trai trưởng của Inu no Taishou, Sesshoumaru?” Setsuna No Takemura nhìn Sesshoumaru, câu nói mang theo ý từ khiêu khích.

Sesshoumaru rút Nanh Quỷ ra, kiếm khí dày đặt đánh về phía Setsuna No Takemura, đôi mắt màu vàng tối lại, bên trong chứa sát ý, khí thế bức người như ẩn như hiện.

“Ahahahaha... Thú vị hơn cha người nhiều!” Setsuna No Takemura từ trên ghế đứng dậy, đi khỏi chỗ bóng ma, “Sesshoumaru, người cho rằng chỉ với một cây Nanh Quỷ mà có thể đối phó với Tùng Vân Nha sao?”

“Hừ, ta chỉ muốn đuổi người chết người về địa ngục thôi.” Vừa nói vừa đánh về phía Setsuna No Takemura, hai đao va chạm nhau tạo ra hoa lửa.

Hai người trong phòng không ngừng đánh nhau, rồi xa, hơn mười chiêu vẫn chưa phân thắng bại. Sesshoumaru cũng có chút cảm thấy khó khăn. Tuy rằng Takemura chỉ là một người chết không đáng để trong mắt hắn nhưng sức mạnh của Tùng Vân Nha không thể xem thường, sức mạnh của mình giới khiến cho Nanh Quỷ cũng phải run rẩy. Sesshoumaru phải thừa nhận, sức mạnh của Tùng Vân Nha, Nanh Quỷ của hắn chịu không được.

Đang lúc Sesshoumaru ngăn cản Tùng Vân Nha thì Phong Chi Thương của Thiết Toái Nha vọt vào trong phòng, đem hai người đang đánh nhau tách ra.

“Tới cứu anh của người sao bán yêu?” Lúc Takemura thấy Inu Yasha đi vào trong phòng là lúc trông mắt đổi thành màu đỏ như máu, trong cơ thể tản ra sự oán hận và thù hận.

Hắn chính là con trai của công chúa Izayoi và cái tên khuyển yêu kia, chính là tên bán yêu đã cướp đi công chúa Izayoi xinh đẹp của hắn. Giết hắn, giết

hắn, nhất định phải giết hắn, vì công chúa Izayoi... Trong lòng của Setsuna No Takemura giống như con dã thú kêu gào.

“Hừ, chút nữa xử lý được Sesshoumaru” Inu Yasha nói nhỏ với Thiết Toái Nha.

“Hai an hem các người muốn cùng nhau báo thù cho cha sao?”

“Hừ, ai muốn báo thù vì ông bố không rõ mặt kia? Ta chỉ tới xử lý cây đao phiến toái kia thôi”

Lúc này Tùng Vân Nha tràn đầy sát khí đánh về phía Inu Yasha, Inu Yasha đang tính đón chiêu thì bị một chiêu “Thương Long Phá” của Sesshoumaru đánh đỡ, Tùng Vân Nha cũng bay lên không.

“Sesshoumaru, người...” Inu Yasha tức giận trừng mắt với Sesshoumaru, tên kia nhất định trả thù chiêu lúc này.

“Cút! Đây là con mồi của ta.” Sesshoumaru và Takemura đánh nhau không chừa chỗ cho Inu Yasha tham gia trận đánh nhau.

Nanh Quỷ trong tay hắn đã phát ra tiếng rên rĩ, xem ra phải vô cùng miễn cưỡng mới đấu với Tùng Vân Nha, đáng giận, nếu Thiết Toái Nha có trong tay hắn thì...

“Inu Yasha –”

“Kagome, sao người ở đây? Nơi này rất nguy hiểm” Inu Yasha che chắn kiếm khí cho Kagome, đem cô tới góc an toàn.

“Không cần thận bị ác quỷ bắt tới.” Kagome thè lưỡi, “Đúng rồi, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, Inu Yasha, người phải hợp tác với Sesshoumaru để đánh bại Tùng Vân Nha.”

“A? Tại sao muốn ta hợp tác với tên kia?”

“Toutotusai nói vậy...”

“Đúng thế, chỉ có Thiết Toái Nha và Thiên Sinh Nha hợp lại mới có thể đánh bại Tùng Vân Nha” Vô đao trên lưng Kagome xen mồm.

“Cho dù người nói vậy...” Cái tên Sesshoumaru kia còn thiếu không chém chết hắn thôi! Việc hợp tác... không có khả năng.

“Inu Yasha, cửa mình giới sắp mở ra, nếu còn như vậy, thế giới này sẽ bị kéo vào mình giới.” Kagome lo lắng nói.

“Nhưng mà Sesshoumaru có thể dùng Thiên Sinh Nha sao? Ý? Hắn không mang theo Thiên Sinh Nha.”

“Chàng trai, Thiên Sinh Nha đang ở đây này!” Fuyuki chật vật đi lên từ cầu thang, giờ Thiên Sinh Nha đánh đánh về phía Inu Yasha, “Điều khó khăn bây giờ chính là làm sao để Sesshoumaru cầm lấy Thiên Sinh Nha, hắn vô cùng ghét cây đao này.”

Fuyuki vượt cảm tự hồi, sau đó giờ đao hết với Sesshoumaru, “Sesshoumaru sama, bây giờ ngài cần phải dùng Thiên Sinh Nha này đây. Lúc này ta dùng Thiên Sinh Nha này vậy vậy vậy mấy cái, mấy tên ác quỷ bị đánh chết tươi luôn, ta tin nếu ngài dùng cây đao này, cũng tùy ý vung bậy như ta hắn có thể đem cây Tùng Vân Nha kia đánh bại.”

Sesshoumaru lạnh lùng liếc nhìn Fuyuki một cái, không có ý dùng Thiên Sinh Nha.

“Anou, sao không để ý tới ta?”

Đề ý người mới lạ. Kagome và Inu Yasha không nói gì nhìn Fuyuki.

“Sesshoumaru, người không tin ta sao?” Fuyuki rút Thiên Sinh Nha ra, chỉ vào Sesshoumaru khó chịu nói, “Hừ, ta biểu diễn cho người xem”

“Ngu ngốc, người muốn làm gì?” Thấy Fuyuki cầm Thiên Sinh Nha vọt lên, Inu Yasha kinh hoàng hô.

Tùng Vân Nha giống như kiêng kị Thiên Sinh Nha, nhìn thấy Fuyuki tới gần thì dùng Ngục Long Phá ngay lập tức.

“Fuyuki!”

“Nguy hiểm!”

Trong lúc Kagome và Inu Yasha sợ hãi kêu lên, Fuyuki hoàn toàn không có phản ứng gì với lực lượng có tính áp đảo kia, nhưng mà nghênh đón chiêu Địa Ngục Long Phá kia không chỉ Fuyuki mà còn có Sesshoumaru và Inu Yasha.

Phòng chống đỡ chịu không được sức mạnh tàn sát bừa bãi, lập tức sụp đổ. Fuyuki vì nhận chiêu quá nhiều, bị đánh cách xa cây kiếm, cả người bị đánh lên tầng đá to, phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

“Fuyuki không sao chứ?” Kagome lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ đau quá. Kagome, người có sao không?” Fuyuki cố gắng mở mắt, suy yếu nói.

“Ta không sao, Shippo cứu ta... A?” Đột nhiên có một cái bóng che lại, Kagome nhìn lại thì thấy Sesshoumaru đứng phía sau cô. Kagome vội vàng ôm Shippo qua một bên.

Sesshoumaru đem Fuyuki đỡ xuống ngồi dựa vào tảng đá, động tác mang theo sự dịu dàng mà hắn không nhận ra được.

“Đừng mắng ta, kẻ thù đang ở đây.” Fuyuki đưa Thiên Sinh Nha trong ngực cho Sesshoumaru “Mau đem cái Tùng Vân Nha giải quyết sạch sẽ đi, không phải người theo đuổi sức mạnh cường đại sao? Đối với Tùng Vân Nha, người hẳn rất thích nhỉ?”

Sesshoumaru nhủ mảy, đem Fuyuki đặt ở bên góc tường, để cô dựa vào tường, cầm lấy Thiên Sinh Nha đi vào chiến trường. Lúc đi qua Kagome thì con người vàng liếc mắt một cái khiến Kagome sợ hãi giật mình.

“Sesshoumaru hẳn có ý gì?” Kagome hỏi Shippo trên vai mình.

“Hắn là bảo vệ chị bảo vệ cô gái của hắn cho tốt đó.” Shippo chỉ Fuyuki một bên nói.

“A! Fuyuki thật sự không có chuyện gì sao? Đã học máu...” Kagome chạy tới bên người Fuyuki, nắm hai tay lạnh lẽo của cô, trong mắt đầy sự lo lắng. Cái dạng này, hẳn bị thương không nhẹ.

“Không, không có việc gì...” Không có linh lực bảo vệ, cái chiêu đó suýt lấy mạng của cô. May mà Sesshoumaru cũng chịu dùng Thiên Sinh Nha, coi như lần trúng chiêu bị thương này trả giá không tệ.

“Vì sao lỗ mũi cầm Thiên Sinh Nha xông lên? Nếu không phải như vậy...” Thì sẽ không bị thương nặng như vậy.

“Haha... Là để cho Sesshoumaru ngoan ngoãn dùng Thiên Sinh Nha...” Cái tên đó làm sao chịu dùng thứ không mạnh không yếu như Thiên Sinh Nha chứ? Quen Sesshoumaru hai trăm năm nay, tuy không muốn nói nhưng cô cũng coi như rõ tính cách của hắn.

Cuối cùng Setsuna No Takemaru đấu với Thiên Sinh Nha và Thiết Toái Nha, cuối cùng chịu không được hai thanh kiếm biến thành tro tàn. Trong lúc linh hồn đi vào luân hồi, hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao lúc đó Izayoi vẫn luôn bảo vệ hắn, liều mạng bảo hắn rời đi, không phải ghét hắn, mà là... không muốn hắn chết mà thôi...

Dù Takemaru biến mất nhưng trận chiến vẫn không chấm dứt, Tùng Vân Nha bám vào tay trái của Sesshoumaru, trong lúc này sức mạnh của Tùng Vân Nha còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Lúc Địa Ngục Long Phá đánh tới, với sức mạnh của một bán yêu như Inu Yasha tuyệt đối không thể chịu được. Sesshoumaru liếc mắt nhìn Inu Yasha đang thở hổn hển, tiến tới vài bước, ở trước Inu Yasha đỡ chiêu.

“Sesshoumaru... Lại bảo vệ Inu Yasha?” Kagome che miệng hét lên, hoàn toàn không phát hiện Fuyuki ở cạnh đã hôn mê bất tỉnh.

“Sesshoumaru, đừng xem vào chuyện người khác!” Inu Yasha nhìn Sesshoumaru che phía trước hét lớn.

“Người đã đỡ cho Fuyuki một lần”

Sau đó bay lên, thành trì bốn đang bay trong không trung, cửa mình giới mở ra, ác quỷ đi ra khỏi cửa theo từng đàn. Bây giờ hoàn toàn không ổn.

“A! Inu Yasha thiếu gia, mau hợp tác với Sesshoumaru, nếu không cửa mình giới sẽ mở ra hoàn toàn.” Myoga ở trên vai Toutousai nói, la lớn với Inu Yasha.

“Hahahaha... Cười chết mất, muốn Sesshoumaru sama hợp tác với Inu Yasha? Chuyện này làm gì có khả năng?” Jaken cười lăn lộn trên đất.

“Nhưng mà lúc này Sesshoumaru sama bảo vệ Inu Yasha đó Jaken sama...” Rin nghiêm túc nói sự thật.

“Hả?” Tiếng cười của Jaken dừng lại.

Mà chân động càng lúc càng lợi hại, chỗ của Fuyuki đã bắt đầu sụp đổ.

“Kagome! Nơi này không ổn! Mau rời đi!” Shippo biến thành khinh khí cầu, kéo tay Kagome.

“Fuyuki, nắm chặt tay tôi!” Kagome cầm lấy tay Fuyuki, lúc này cô mới phát hiện Fuyuki đã mất đi ý thức.

Một người không có sức mạnh làm sao chịu được sức mạnh của một người? Mặc dù Kagome có cố gắng hay không thì tay của Fuyuki vẫn trượt ra bên ngoài.

“Fuyuki —” Kagome buồn bã kêu lên, tiếng hét xuyên qua bầu trời, truyền tới tai Sesshoumaru.

Sesshoumaru quay đầu thì thấy bóng người của Fuyuki đang dần rơi xuống cửa địa ngục, đồng tử màu vàng chợt chặt lại. Đang nghĩ cách cứu viện nhưng lại bị Tùng Vân Nha cuốn lấy không thoát.

Phải giải quyết Tùng Vân Nha nhanh lên, Sesshoumaru thấy Inu Yasha dùng Bạo Lưu Phá, thuật tay dùng Thương Long Phá của Thiên Sinh Nha. Lúc cả hai cây đao cùng đánh thì Tùng Vân Nha bị đập bại.

Nhưng bây giờ Sesshoumaru làm gì còn chú ý tới Tùng Vân Nha kia, thân ảnh màu trắng hóa thành một cơn gió xuyên qua phế tích, phóng tới phía Fuyuki.

“Sesshoumaru, ngươi làm cái gì?”

Inu Yasha và Toutousai cùng nhau xuất hiện phía sau Sesshoumaru, ngăn hành động nhảy xuống của hắn.

“Đó là mình giới, dù Sesshoumaru ngươi đi xuống cũng không thể lên được!” Toutousai liều mạng kéo lấy Sesshoumaru, trên người Sesshoumaru truyền ra yêu khí cuồng loạn khiến xương cốt của hắn run lên, đây là sức mạnh đáng sợ thế nào chứ? Thậm chí còn mạnh hơn so với Inu no Taishou năm đó. Đây chính là yêu khí mà khi cảm xúc của Sesshoumaru kịch liệt phát ra, hắn là hắn cũng không biết.

Cô gái tên Fuyuki kia... Có sự tồn tại quan trọng với Sesshoumaru sao?

Tơ mắt nhìn bóng người của Fuyuki đang rơi vào giữa đám ác quỷ kia, đôi mắt vàng của Sesshoumaru biến thành màu đỏ, yêu văn trên mặt lưu động, gần như che kín khuôn mặt, giống như phát ra tiếng nước nở của dã thú, máu của đại yêu quái đang kêu gào trong thân thể, sâu bên trong cơ thể giống như bị cái gì đó xé rách.

—“Sesshoumaru, con theo đuổi sức mạnh là vì cái gì?”

—“...Con đường đó là bá đạo của ta, mà chỉ có sức mạnh mới có thể mở con đường đó”

—“Sesshoumaru, con có thứ gì muốn bảo vệ chứ?”

—“Cái này với Sesshoumaru ta mà nói, không cần thiết”

Nhớ rõ năm đó, trước khi cha lâm chiến đã nói với hắn, muốn bảo vệ cái gì đó, Sesshoumaru hẳn thật sự không có sao? Vậy cái cảm giác hô hấp và tim đang đập bây giờ bị cướp đi là loại cảm giác gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trong sáng không phải sai!

Sesshoumaru hẳn thật sự có cái gì muốn bảo vệ thật sao?

Nếu vậy thì cái loại cảm giác hít thở không được này là sao? Cái loại cảm giác này giống như thứ gì đó quan trọng như máu thịt bị biến mất vậy, nó là cảm giác gì thế? Cái loại đau đớn như linh hồn và trái tim bị xé rách này là gì?

Tất cả mọi người không mở miệng, im lặng nhìn đại yêu quái luôn lãnh ngạo cương đại kia sụp đổ, nhìn bóng dáng cô đơn không nhúc nhích kia. Kagome che miệng, liều mạng chặn tiếng khóc, nước mắt như nước vỡ òa mà chảy ra.

Nếu khi đó cô giữ chặt Fuyuki, nếu khi đó cô phát hiện Fuyuki đã ngắt xiêu thì... có lẽ đã không có chuyện như thế này.

Sango nắm chặt tay Kagome, im lặng an ủi cô.

Ở chỗ xa hơn, Jaken và Rin đã khóc nhưng không phát ra âm thanh lớn, sợ làm quấy nhiễu Sesshoumaru.

Toutousai đi theo bộ tộc khuyến yêu đã lâu, từng thế hệ cứ thế mà trôi qua, hắn cũng thấy không ít khuyến yêu si tình rồi. Nhưng khuyến yêu cổ chấp, đem người mình thích trở thành một bộ phận trong người như Sesshoumaru thì ông chưa từng gặp qua. Dưới tình huống này vẫn bướng bỉnh, cực đoan như vậy, đây thật sự là tính cách dễ bị cắn nuốt linh hồn, sẽ nhanh chóng bị lâm vào việc giết chóc điên cuồng. Toutousai lo lắng nhìn bóng dáng màu trắng bình tĩnh trước mắt.

Thời gian áp lực yên lặng đó kéo dài, các ác quỷ bên dưới đã dần trở về mình giới, lộ ra thành trì ban đầu, giống như chưa từng xảy ra cái gì. Toutousai rồi rầm không biết nên khuyên bảo Sesshoumaru như thế nào, cửa mình giới đột nhiên sáng lên, sau đó Inu no Taishou từ ánh sáng màu trắng đi lên.

Lúc Sesshoumaru nhìn thấy người trong lòng Inu no Taishou thì người thả lỏng một chút, ánh mắt màu đỏ rực kia dần trở thành màu vàng, yêu văn trên mặt cũng lùi dần, yêu khí trong người thu lại không ít.

Inu no Taishou nở nụ cười đưa Fuyuki trong lòng cho Sesshoumaru.

“Xem ra con đã tìm được người để bảo vệ rồi!” Inu no Taishou vui vẻ nói.

“... Sesshoumaru ta không có gì cần phải bảo vệ!” Sesshoumaru ôm Fuyuki xoay người đi, không tính nói chuyện với Inu no Taishou.

Sesshoumaru hẳn không có gì bảo vệ hết.

“Không thẳng thắn chút nào” Inu Ni Taishou bắt đầu đi lắc đầu, quay đầu nhìn Inu Yasha, “Inu Yasha, con đã mạnh hơn rồi!”

“Hừ, không cần ông nói!” Inu Yasha đỏ mặt ngại ngùng.

“Ta sẽ phụ trách việc đem Tùng Vân Nha về phong ấn ở mình giới vĩnh viễn, không để nó xuất hiện ở đây lần nào nữa.”

“Vây là tốt nhất, nếu không xương cốt của ông đây sẽ gãy hết, đi thôi Myoga!” Toutousai bắt lấy con bọ chết nói.

“Ừ, nghe theo lời chủ nhân thôi!”

Inu no Taishou gật đầu, nhìn về hướng mà Sesshoumaru biến mất. Thật sự có chút đáng tiếc, không thể cùng đứa trẻ đó hai câu, chuyện hai trăm năm trước vẫn chưa cảm ơn cô bé đó!

Chuyện lần đó chưa nói cảm ơn lại phải nhờ cô ấy chuyện khác. Làm ơn trở thành ánh sáng của Sesshoumaru, che lại bóng tối bên trong nó. Làm ơn bảo vệ Sesshoumaru, ông nợ Sesshoumaru rất nhiều, ông không phải là người cha tốt, nhưng ông luôn hi vọng Sesshoumaru có thể đạt được hạnh phúc của mình.

Sesshoumaru đành nhờ cô vậy, Fuyuki.

Nằm ngủ trong bóng tối, Fuyuki giống như nghe được một âm thanh quen thuộc than thở.

Hả? Sesshoumaru nhờ cô? Nhờ? Sesshoumaru mạnh hơn cô không biết bao nhiêu lần, vị thần vô năng như cô ngay cả bảo vệ người chưa chắc tốt chứ nói gì bảo vệ yêu quái mạnh mẽ như hắn? Inu no Taishou à, có phải ông bị chôn dưới đất lâu quá nên đầu óc hư hỏng rồi không? Ngay cả báo mộng cũng nhắm người rồi.

Fuyuki ở trong bóng đêm đợi nhưng không nghe tiếng của Inu no Taishou truyền tới.

Ý thức chỉ còn một mảng tối đen chìm nổi, cảm quan dần rõ ràng hơn. Cứ như có cái gì đó mềm mại, ướt át dán vào người cô, hương vị mát lạnh nhẹ nhàng khoan khoái, không có chút nào đáng ghét.

Không chán ghét, không hề chán ghét, nhưng không cần dán mãi như vậy! Rất mệt!

Fuyuki nhú mày, chậm chạp mở mắt ra, thích ứng ánh sáng đột nhiên chiếu vào, Fuyuki nhìn thấy một khuôn mặt đối diện mình, mà chủ nhân của khuôn mặt đó gần như dán tại trên người cô.

Cái này... Là tình huống gì đây???

Tuy rằng khuôn mặt rất gần Fuyuki nhưng cô không nhìn ra đó là ai, có điều đôi mắt màu vàng và mùi hương quen thuộc này, ngoài Sesshoumaru ra thì không có ai nữa rồi.

Sesshoumaru?? Fuyuki cảm thấy vô cùng đáng sợ. Sesshoumaru hôn cô? Vì sao lúc cô tỉnh dậy thì cảm giác thế giới này rất kỳ ảo vậy?

Tay đây Sesshoumaru đang nằm ở nửa người cô, không sút mẻ chút nào.

Mà Sesshoumaru thấy Fuyuki mở mắt, đôi mắt vàng của hắn chợt lóe sáng, chậm rãi hôn một cái. Có điều khi đụng vào môi của Fuyuki thì có cảm giác vô cùng kỳ lạ, nhiệt độ ấm vào và vị ngọt kì lạ cuốn hút hắn không thôi, hắn thông thả nếm thử món ăn tinh xảo trên bàn cơm đó. Fuyuki trừng mắt nhìn Sesshoumaru, hai mắt trở nên loạn, cả người cứng ngắt cũng thả lỏng dần.

“Ừm” Fuyuki phát ra một tiếng rên, Sesshoumaru dễ dàng chui mở cái miệng khép kín để chui vào trong khoang miệng, đầu lưỡi không tha sự chống cự của cô, dây dưa với đầu lưỡi nhỏ của cô, mút và đoạt lấy không khí trong miệng cô. Bây giờ Fuyuki cảm thấy cả người mềm yếu, trước mắt chậm rãi tối đen, đầu óc trống rỗng, bây giờ cô không thể phản ứng lại chứ đừng nói là chống đối.

Cho tới khi phát hiện Fuyuki khó thở, khi khuôn mặt cô đã đỏ bừng thì Sesshoumaru mới lưu luyến rời khỏi môi cô, chậm rãi ngồi xuống.

Sesshoumaru mặc đồ màu trắng ngồi ở cạnh Fuyuki đang nằm dưới cây anh đào một lát, thấy Fuyuki vẫn không có chút phản ứng, màu đỏ trên mặt không có biến mất mà càng lúc càng đỏ, hai mắt vô thần nhìn bên trên.

“Fuyuki?” Sesshoumaru nhỏ giọng gọi.

“Ừ? Ôi chào?” Fuyuki lão đảo ngồi dậy, nhìn Sesshoumaru ngồi bên cạnh, sững sờ một giây, sau đó nhảy dựng lên, liên tục bước lui vài bước, ngón út chỉ vào Sesshoumaru, “Người người người... Người là ai?”

“...Sesshoumaru.”

“Nói dối! Sesshoumaru, Sesshoumaru sao lại...” Sao lại có thể hôn cô chứ? “Người nhất định là giả! Nói! Người là ai? Người giả làm Sesshoumaru có mục đích gì? Người nói thật thì ta sẽ không so đo việc người cướp đi nụ hôn đầu của ta.”

Sesshoumaru nghe được mấy chữ ‘Nụ hôn đầu’ thì khóe môi nhếch lên một cái.

“Tới đây!” Sesshoumaru nhìn Fuyuki vẫy tay.

Fuyuki nhất thời ngây ngốc, sau đó không chỉ không đi qua mà còn lùi về sau mấy bước.

“Đừng bắt ta phải nói lần thứ hai!” Sesshoumaru lạnh lùng nói, đôi mắt vàng ánh lên tia nguy hiểm.

Lần này Fuyuki không chút do dự, nhanh chóng nhảy tới trước mặt Sesshoumaru như con thỏ, ngoan ngoãn ngồi xổm trước mặt hắn.

“Ta là giả? Hử?” Từ cuối miệng theo sự nguy hiểm và mỉa mai.

“Không phải!”

“Vậy người hôn người là ai?”

“Người!”

“Hử?” Sesshoumaru không vừa lòng với đáp án này, nói một từ uy hiếp.

“Người hôn ta là Sesshoumaru người.” Fuyuki trả lời đáp án đúng nhất, Sesshoumaru nghe vậy rất vừa lòng.

Thật ra lúc đầu Fuyuki không hề nghi ngờ đây là Sesshoumaru giả, chỉ là muốn trốn khỏi cái chuyện cô không thể nhận được này mà thôi. Sesshoumaru hơi nhếch môi lên, điều đó làm cô nhớ tới lần đầu gặp Sesshoumaru, chàng trai đó vô cùng tao nhã và cao quý đứng dưới ánh trăng, hình ảnh đẹp lúc đó đã khắc vào trong linh hồn, khiến cô không thể quên đi, cho nên làm sao cô có thể không biết đây là Sesshoumaru thật?

“A? Bộ dạng của các người giống như rất nhiều chuyện đây!” Một người phụ nữ cao quý có bảy phần giống Sesshoumaru xuất hiện trước cửa.

“Người đến đây làm gì?” Sesshoumaru đối với người đột nhiên xuất hiện quá rầy tâm trạng tốt của hắn vô cùng bất mãn, khó chịu nói.

“Sesshoumaru, đừng quên, ba ngày trước là ai cầu thiệp thân giúp đỡ trị liệu cho người phụ nữ của hắn. Thiếp thân nể mặt người là con nên mới đồng ý, bây giờ người dùng thái độ đó để nói chuyện với mẹ mình sao?”

Ồi chào? Mẹ? Fuyuki kinh ngạc đánh giá người phụ nữ cao quý có bảy phần giống Sesshoumaru đang đứng ngoài cửa kia. Hình như... Không có gì để nghi ngờ hết. Nghe cái kiểu nói chuyện ác liệt của bà ấy cũng biết nhất định bà và Sesshoumaru có quan hệ huyết thống rồi. Vậy nói cách khác, bây giờ cô đang ở Tây quốc, khó trách cô lại ở trong căn phòng xa hoa như vậy, mấy bông hoa ngoài cửa nở rộ vào mùa thu cũng không có gì kỳ lạ, đó nhất định là yêu quái.

“Hương vị trên người của loài người này hình như thiệp thân đã gửi qua rồi thì phải, nghĩ vậy dù không muốn đứng dậy cũng phải sang đây xem một cái.” Mẹ của Sesshoumaru đánh giá Fuyuki.

“Ừm, ta cũng cảm thấy ngài rất quen!” Nhưng mà đối tượng mà cô quen chính là bảo thạch trên cổ của bà ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nói chuyện với Yue không sai!

Căn phòng xa hoa trống trải, ngồi trên cửa sổ, những bông hoa anh đào ngẫu nhiên bay vào trong cửa sổ theo con gió, khiến người ta cứ cảm thấy đây là mùa xuân xinh đẹp.

Sesshoumaru bị mẹ hắn mạnh mẽ đá đi, bây giờ trong phòng chỉ có Fuyuki và mẹ của Sesshoumaru.

“Thiếp thân là mẹ của Sesshoumaru, Yue!” Người phụ nữ có bảy phần giống Sesshoumaru ngồi chồm hổm ở đối diện Fuyuki, rõ ràng tư thái không có mấy phần nhưng lại khiến người ta có áp bách không thể không cúi đầu. Cứ như một nữ hoàng cao cao tại thượng, không thể nhìn trộm, không thể có ý nghĩ xấu xa, chỉ có thể quỳ dưới đất mà nhìn lên.

Đều là đại yêu quái nhưng Fuyuki chưa từng nhìn thấy trên người Sesshoumaru cái loại sức mạnh mạnh mẽ như việc giết chóc là chuyện chơi đùa như vậy, lơ đãng thôi cũng có thể phát ra khí thế khiến người phải sợ hãi.

Nói thật, Fuyuki không thích cái cảm giác bị người nhìn xuống này, nó khiến cô phải thẳng cột sống, bày ra tư thái khiến tổn.

“Ta là Fuyuki.”

Yue không tiếng động đánh giá cô gái trước mắt, nhìn qua chỉ là một loài người bình thường, nhưng đối mặt với khí thế của bà mà không khiếp đảm, lại còn bày ra tư thế ngênh chiến này. Rất thú vị, xem ra là một đứa trẻ vô cùng kiêu ngạo.

“Đối với cái loại cảm giác quen thuộc này phải giải thích thế nào?” Yue thu lại khí thế, chậm rãi nói.

“A, thật ra ta chỉ quen với viên đá trên cổ của ngài mà thôi”

“A?”

“Phu nhân chắc không nhớ rõ, ta từng với một đại yêu quái làm một giao dịch mà viên đá này chính là điều kiện, còn đại yêu quái đó hẳn là phu nhân đấy. Nếu không phải phu nhân nói tên của mình thì ta cũng không biết ngài là người nắm đó làm giao dịch với ta. Yue sama!” Fuyuki cảm thấy thế giới này thật sự rất nhỏ, vậy mà có thể gặp được đối tượng từng giao dịch một lần, hơn nữa đối tượng chính là mẹ của Sesshoumaru.

“Giao dịch bằng minh thạch?” Yue rõ ràng không nhớ rõ, nâng minh thạch, đôi mi nhíu mày “Fuyuki, cái tên này hình như đã nghe qua!”

“Điều kiện để trao đổi chính là bảo vệ Izayoi có thể sinh thuận lợi.” Tuy rằng Fuyuki nghĩ Yue không muốn nghe về chuyện vợ nhỏ của chồng, nhưng yêu cầu bảo vệ Izayoi năm đó là bà ấy, hẳn bà ta sẽ không so đo.

“Ồ, người chính là vị thần Fuyuki đó? Khó trách mùi vị lại quen như vậy!” Yue nhíu mày, sự phiền muộn nơi đáy mắt tiêu tán.

“Đúng thế!” Nếu Yue đã không đề cập tới chuyện của Izayoi thì Fuyuki cũng không nhắc tới.

“Hương vị của người lúc đó dính vào viên đá này không giống bây giờ –” Yue đánh giá Fuyuki, lại nhớ tới lúc người được mùi vị đó, “Linh lực rất mạnh, lúc đó thật sự khiến thiếp thân kinh sợ đấy! Hương vị của loài người mang theo linh lực không lồ. Ủm, vậy sao lại yếu như vậy, người biết chứ?”

Vấn đề bình thường phải là vì sao loài người lại có thể sống dài tới hơn hai trăm năm chứ không phải là vấn đề linh lực của cô chứ? Nữ vương này hình như không suy nghĩ như người thường thì phải.

“Cụ thể ta cũng không rõ, nhưng mà hai trăm năm nay linh lực càng ngày càng yếu đi, bây giờ đến cả kết giới cơ bản cũng không làm nổi.” Đây cũng là điều khiến cô buồn rầu đấy, linh lực còn lại không đủ để tạo ra kết giới có tính công kích. Chỉ cần thử giải phóng linh lực thì ngón tay xuất hiện mấy lồi điện màu tím, hoàn toàn không có kết giới.

Hai trăm năm nay đều tìm đường về nhà, chưa từng quan tâm tới vấn đề linh lực. Cái kiểu mở miệng là sẽ bị cười nhạo này thật đáng ghét. Có điều, cùng một chuyện mà làm hơn hai trăm năm, cuối cùng chẳng có kết quả, nghĩ lại thật sự ngu ngốc.

“Cái đó...”

“Có gặp được hồ ly màu trắng chứ?” Yue cản lời của Fuyuki, hỏi.

“Hử? Mấy ngày trước mới gặp...” Cái tên chết tiệt kia đã cô từ không trung xuống, sau đó ném cô cho đám yêu nghiệt kia, nhớ tới thì cô bốc hỏa.

“Thật chứ? Vậy thì không có vấn đề gì tốt” Yue cười đầy thâm ý, lại nhìn Fuyuki từ trên xuống dưới, giống như nghiên cứu một vật hiếm gì đó khiến cả người Fuyuki sợ hãi. Linh lực của cô và tên hồ ly đó có gì liên quan?

“Tuy rằng thằng nhóc Sesshoumaru kia và cha nó đều không đáng yêu ở chỗ là chọn loài người nhưng mà ánh mắt của hắn tốt hơn cha hắn nhiều lắm.”

“Hả?”

“Người hắn không phải là thứ phiền toái nhĩ? Fuyuki?” Yue từ trên ghế đứng dậy nhìn Fuyuki.

“Phu nhân, câu hỏi này muốn ta trả lời thế nào?” Fuyuki buồn chán giật tóc, tại sao nói lời đầy thâm ý rồi hỏi mấy cái này vậy trời?

“Hahaa...” Lần này thì Yue bật cười, “Nhìn đi, không phải là một thứ phiền toái sao? Con nói thử xem, Sesshoumaru?” Yue quay đầu nhìn Sesshoumaru đã xuất hiện từ lúc nào.

“Không cần ngài xen vào chuyện của người khác” Sesshoumaru vừa nói vừa đi vào trong phòng.

“A, Sesshoumaru không biết việc trước khi vào phòng con gái là gõ cửa sao? Thật không lễ phép!” Đợi đến khi Sesshoumaru lướt qua Yue thì Yue dùng tay che miệng nói chỉ có hai người nghe, “Cô ta không biết thân phận mình sao?”

“Chuyện dư thừa đó ngài không nên làm, okaasama!” Sesshoumaru lạnh giọng cảnh cáo.

“Ôi trời, không nghĩ tới con lại là đứa trẻ mơ hồ như vậy.” Yue cảm thán đi ra khỏi phòng.

Người của bộ tộc thiên hồ sao... A, tuy rằng là một đứa nhỏ mơ hồ nhưng ở sâu trong linh hồn vẫn chảy sự kiêu ngạo đó, nhất định không phải là loài người yếu đuối. Nếu là cô bé này thì không phải thứ phiền phức gì rồi! Cô bé này sẽ không giống như Izayoi kia.... Yue nhìn bầu trời màu xanh lam, thở nhẹ.

Lúc Sesshoumaru đi vào phòng thì cả người Fuyuki cứng lại.

Làm sao đây? Từ khi Sesshoumaru hôn cô, hương vị của hắn, cảm giác đó, còn có khi đứng gần giống như lúc đó. Fuyuki cúi đầu, tầm mắt nhìn về phía ghế ngồi, cô bây giờ giống như không thể biến thành cái ghế đó.

Sesshoumaru không để ý mà lướt qua tầng đá ‘Fuyuki’, ngồi xuống ghế, dựa người vào cửa sổ, đôi mắt nhìn Fuyuki, không tính mở miệng giải thích cái gì mà để Fuyuki rối rắm như vậy.

Căn phòng yên tĩnh mà trống trải, cơn gió thổi từ bên ngoài vào trong cửa sổ mang tới chút mát mẻ, vốn khiến người cảm nhận được mùa thu khoan khoái, nhưng bây giờ Fuyuki cảm giác mình như bị đặt trong lò nung, cả người từ trên xuống dưới nóng rực, cái trán chảy ra từng giọt từng giọt mồ hôi, chảy xuống hai má rồi rơi xuống ghế.

Cuối cùng Fuyuki vẫn không chịu được sự im lặng này, cô nhất định phải làm rõ vấn đề ‘hôn’ đó với Sesshoumaru. Phải hior hắn có phải đói quá nên mới ăn vậy hay không? Có phải là do quen cô lâu quá nên hắn mới mặc kệ không quan tâm chuyện hôn cô hay không? Thật sự chuyện lần này cô luôn cho rằng là việc ngoài ý muốn.

Fuyuki lén lút nâng mí mắt lên, nhìn Sesshoumaru đang ngồi. Ày, ngay cả liếc mắt cũng không có.

Khuôn mặt tuấn tú giống như là bạch ngọc tốt nhất được điêu khắc, hai yêu văn màu tím hồng tăng thêm mấy phần yêu dã, khuôn mặt này cứng rắn và lạnh lùng hơn với chàng trai lúc mới gặp, nhưng khóe môi hơi nhếch lên làm cho sự lạnh lùng ít đi một chút, đôi mắt vàng luôn lạnh lẽo lúc này giống như có chút âm áp. Thân hình thon dài dựa vào cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, Sesshoumaru trầm tư thể này thật sự như một vị quý tộc tao nhã, Fuyuki kinh ngạc nhìn hắn, tim đập nhanh hơn mấy nhịp.

Cô giống như phát giác ra chuyện gì đó, nhưng vẫn luôn xem nhẹ... Sesshoumaru là người khác phái, là một người đàn ông thành thực, cô hình như chưa từng nhìn Sesshoumaru ở góc độ này. Đúng là không xong rồi, lại cố tình phát hiện sau khi... hắn hôn cô....

“Cái hôn đó xem như là chuyện ngoài ý muốn đi, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra!” Biết nói vậy là không được, cái chuyện đó không phải ngoài ý muốn, Fuyuki biết rõ, Sesshoumaru rõ ràng là muốn nên mới hôn cô.

Có cái gì đó thay đổi trong lúc bọn họ im lặng, Fuyuki bỗng dưng có cảm giác trốn không được.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Linh Ngạn Cơ không sai!

Youkai.Watch.600.1730302

Gần đây Jaken rất buồn, sự hưng phấn khi về Tây quốc chả biết biến mất đi đâu rồi.

Đúng thế, nguyên nhân khiến hắn u buồn đều là vào buổi chiều nắng đẹp kia. Lúc đó Jaken bị Rin hưng phấn kéo đi thám hiểm bên ngoài cung điện của Sesshoumaru, chẳng biết lúc thế nào tới ngoài phòng của Fuyuki.

Khiến cho Jaken ngoài ý muốn chính là Sesshoumaru ngồi trước giường của Fuyuki, đôi mắt vẫn nhìn khuôn mặt của Fuyuki, biểu tình nghiêm trọng, giống như đang tự hỏi cái gì đó rất quan trọng.

Bây giờ mà quấy nhiễu Sesshoumaru sama hắn sẽ bị ném nát thịt luôn. Jaken nhanh tay lẹ mắt kéo Rin núp vào sau cây cột, vụng trộm nhìn tình huống trong phòng.

Sesshoumaru ngồi vậy rất lâu mà không có thêm động tác gì, lúc Jaken cảm thấy cái cổ sắp gãy rồi thì hành động của Sesshoumaru làm cho hắn cứng người luôn.

Hắn thấy Sesshoumaru sama của hắn chậm rãi cúi người, mái tóc màu bạc rũ xuống như thác nước chảy... Khụ! Đó không quan trọng, quan trọng là Sesshoumaru hôn lên môi Fuyuki! Vì sao Sesshoumaru lại hôn cô ta? Cái tính cách ác liệt kia làm gì có thể động lòng với loài người???? Hôn thì thôi, Jaken hắn có thể quên đi, xem như đó là giấc ác mộng. Nhưng mà sau khi Sesshoumaru sama hôn xong, con nhóc xấu xa đó cả mặt là sự sợ hãi, còn Sesshoumaru sama lại nở nụ cười sung sướng....

Từ đó về sau, Jaken cảm thấy mình rơi vào trong ác mộng, con nhóc xấu xa kia chính là chủ mẫu tương lai của hắn.

“Aizzz... Thật sự bất hạnh....” Jaken thở dài, ai oán nhìn trắng trên trời. Cái kết quả này tuy hắn đoán được trước nhưng đến khi xảy ra hắn vẫn rất rối rắm, Jaken rơi nước mắt.

Đột nhiên một cơn gió xẹt qua, cùng với nó là tiếng vang thanh thúy. Jaken ngẩng đầu lắng nghe, đó là tiếng chuông, nó vang lên trong đêm thật sự rất quý dị. Nơi này làm sao phát ra âm thanh tiếng chuông? Jaken nhìn khắp nơi, thấy nó phát ra từ trước cửa phòng Fuyuki, mà tiếng chuông là từ bên trong truyền ra.

Hắn cả nhắc đi tới gần cửa phòng, cẩn thận đẩy ra một chút nhìn vào trong. Trong phòng đặt dạ mình châu nên không tối, Jaken liếc mắt một cái thì thấy một cô gái xinh đẹp mặc đồ màu lam đứng trước giường của Fuyuki. Trên đầu cô gái mang cái chuông màu vàng, đó chắc là nơi phát ra tiếng chuông mà Jaken nghe thấy.

Fuyuki ngủ rất say, cô gái kia đứng ở đó đã lâu mà Fuyuki không có dấu hiệu tỉnh dậy. Cô gái mặc đồ màu lam này là ai? Hắn cảm thấy hình như đã nghe nói ở đâu đó, Jaken cố gắng nhớ lại.

A! Đó là Linh Ngạn Cơ! Là bách quỷ thứ bảy mươi bốn, Linh Ngạn Cơ. Trong truyền thuyết là nữ yêu quái đội chuông trên đầu, người khác gọi đó là vị “Thiên Vũ Cơ” đại thần, có pháp khí là “Chuông”, có quan hệ thâm hậu với các yêu quái ở thần xã, hơn nữa pháp lực rất mạnh. Yêu quái này thường xuất hiện cạnh thần xã, tăng nhân và âm dương sư đều sợ người này ba phần.

Nhưng vì sao yêu quái này lại xuất hiện trong cung của bộ tộc khuyến yêu?

Lúc Jaken nhìn lại vào bên trong thì đã không thấy bóng dáng của Linh Ngạn Cơ.

“A? Sao không thấy?”

“Người tìm ta sao?” Một giọng nữ thanh thúy dễ nghe vang từ sau lưng Jaken.

A? Máy móc xoay người sang chỗ khác, quả nhiên nhìn thấy Linh Ngạn Cơ hai tay ôm ngực nhìn hắn, đôi mắt màu tím ảm ảm ánh sáng lạnh. Jaken run rẩy, cuối cùng chịu không được ngồi bệt xuống.

“Linh Ngạn Cơ, người người người... Người làm gì ở đây? Không đúng, người người người... Vì sao người lại ở cung điện của Sesshoumaru sama?”

“Ta ở đây có gì không đúng à? Ta vốn là yêu quái lệ thuộc vào Tây quốc.” Linh Ngạn Cơ trả lời rất đương nhiên.

Ồ... Thì ra là vậy! Jaken xoa mồ hôi lạnh trên trán, đứng lên.

“Lúc này người làm cái gì?”

“Không có gì, chỉ là xem mặt mũi của loài người dám câu dẫn Sesshoumaru điện hạ mà thôi.”

“À, thì ra vậy! Cái gì, cái gì? Người đã làm gì rồi?” Jaken cả kinh la lên, Linh Ngạn Cơ ra tay với Fuyuki. Vì sao vậy? Không lẽ là vì...

“Người có thể trở thành vợ của Sesshoumaru điện hạ là ta, loài người không có tư cách chiêm ngưỡng ngài ấy chứ đừng nói là làm vợ.”

Quả nhiên là yêu Sesshoumaru sama!

“Người không nên...”

“Yên tâm, ta không giết cô ta, chỉ làm cô ta cảm thấy không thoải mái thôi!” Linh Ngạn Cơ cười không có ý tốt khiến Jaken sợ hãi.

Rõ ràng là một mỹ nhân xinh đẹp nhưng sao lại khiến người ta cảm thấy đáng sợ như vậy? Jaken lén lút lùi về sau mấy bước, cố tạo khoảng cách với Linh Ngạn Cơ.

Nhưng bây giờ nên làm gì giờ? Chuyện Linh Ngạn Cơ ra tay với Fuyuki có nên nói chuyện với Sesshoumaru sama không? Tuy rằng không thích Fuyuki nhưng mà Jaken không muốn cô ấy bị thương, dù sao thái độ của Sesshoumaru sama đã rõ ràng rồi, hắn sẽ không để cho chủ mẫu tương lai bị thương.

“Người đi mật báo cũng vô dụng thôi!” Giống như nhìn thấu ý nghĩ của Jaken, Linh Ngạn Cơ khinh thường nhìn Jaken nói.

“Người không nên xem thường tùy tùng của Sesshoumaru sama là Jaken ta!” Jaken bị hóc ở cổ, người này còn đáng ghét hơn Fuyuki, hắn quyết định tạm thời đứng bên Fuyuki.

“Vậy người thử đi thử xem, yêu quái nhỏ!” Linh Ngạn Cơ xoay người biến mất trong đêm, cứ như không xem Jaken là cái gì hết.

Jaken tức giận vô cùng, hắn quyết định phải đi nói với Sesshoumaru sama bây giờ.

Vừa mới đi vài bước tới phòng Sesshoumaru thì Jaken phát hiện cơ thể mình không chịu khống chế của mình mà vòng vo cái thân, đi về phòng của mình.

“A? Đây đây đây... Đây là có chuyện gì? A?” Thân thể của mình tự động xóc chấn, nằm xuống, kéo chăn, nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Cái này là sao?

Đây là tiếng hò hét của Jaken lúc phải đi ngủ.

“Ai—”

“Sao vậy? Điểm tâm không hợp khẩu vị với Jaken sama sao?” Rin tò mò hỏi.

“Ai mà thèm thờ dài vì chuyện đó? Chỉ là tối qua... Khụ khụ khụ khụ...” Có người ám toán Fuyuki. Mỗi lần muốn nói chuyện này thì lại ho khan.

“Bị cảm sao?” Rin vươn tay đặt lên trán Jaken “Không sốt đâu! Thật kì lạ!”

“Ta không có bệnh, kì lạ cái gì?” Chỉ là tối qua gặp phải yêu thuật của Linh Ngạn Cơ mà thôi. Khó trách cô ta không sợ hấn nói, thì ra đã chuẩn bị tốt.

“Bộ dạng của Fuyuki neesan hôm qua có vẻ không tốt, hai mắt giống như gấu mèo.” Rin chỉ vào Fuyuki đang buồn bã nói.

Quả thật thương thể của Fuyuki tốt lắm, nhưng mấy ngày hôm nay sắc mặt lại kém đi, Linh Ngạn Cơ kia đã dùng thuật gì với Fuyuki? Jaken đánh giá Fuyuki vẫn còn buồn ngủ, cần móng tay tìm kết quả.

Thật ra Sesshoumaru cũng đã tìm Yue tới xem cho Fuyuki nhưng Yue chỉ mỉm cười đầy thâm ý với Sesshoumaru, nói không có gì, đợi sau khi tìm được sự thật thì tới tìm bà.

Nhưng với Jaken bây giờ, mấy ngày hôm nay Fuyuki không có ngủ, hơi thở cũng yếu đi nhiều. Nhờ phúc này mà mấy ngày nay khuôn mặt của Sesshoumaru đều nhăn lại. Jaken đang nghĩ thì Sesshoumaru đi tới.

Không được, hấn phải nói ra, không thể để Sesshoumaru sama lại ưu sầu hơn.

“A! Sesshoumaru sama, Fuyuki cô ta... Khụ khụ khụ... Cái đó, tối mấy hôm trước.... khụ khụ khụ... Ta thấy cái đó... Fuyuki... Khụ khụ khụ...”

“Jaken, người muốn nói gì?” Sesshoumaru không kiên nhẫn nói.

“Sesshoumaru sama...” Khuôn mặt của Jaken cứ như sắp muốn khóc.

“Jaken, xin chào!” Fuyuki không có lực mở miệng “Đi ra ngoài chơi với Rin đi, đừng làm phiền ta ngủ!”

Này này, cô gái này không biết tốt xấu chút nào! Nếu không phải vì cô hấn sẽ bị thế này à? Cổ họng sắp điên rồi. Quay đầu nhìn sắc mặt không tốt của Sesshoumaru, Jaken ngoan ngoãn ngậm miệng kéo Rin ra ngoài.

Fuyuki cố gắng liếc mắt nhìn Jaken một cái, đôi mắt màu đen chợt lóe lên rồi nhắm lại.

Nếu cô nhìn không nhầm, trên người Jaken bị hạ cấm chế, cái này tuy không phải thuộc về lĩnh vực của cô nhưng từng học ở trên người Aogiri. Người hạ cấm chế kia sợ là kẻ đã ra tay với cô, mà Jaken thấy được yêu quái đó nên mới bị vậy.

Nếu yêu quái đã hướng cô mà tới thì không nên liên lụy Jaken, yêu quái đó không phải là loại đơn giản gì! Hơn nữa đối với khiêu khích đó cô cũng rất thích.

“Sesshoumaru...” Fuyuki kéo tay áo của Sesshoumaru, hai mắt trống rỗng nhìn phía trước “Không cần lo lắng. Ta... Chỉ có chút mệt mỏi... Không cần quan tâm, ta ngủ là tốt rồi...” Nói rồi cả người bắt đầu mê man.

Sesshoumaru nhìn khuôn mặt tái nhợt chỉ có của người bệnh mới có kia, hai tay nắm chặt. Cuối cùng bắt đầu đi ôm lấy Fuyuki đi về phòng.

Hấn không thể giúp Fuyuki thoát khỏi trạng thái này, Yue từng lên cảnh cáo hấn không được tự ý ra tay, Fuyuki thật sự không cứu mà bị bắt đi linh hồn, trở thành người thực vật. Biện pháp chỉ có thể bắt yêu quái kia dừng tay hoặc rời khỏi giấc mơ của Fuyuki. Mà yêu quái này không phải loại nhỏ gì, hấn tìm nhiều ngày rồi không ra.

Hấn phải dùng mọi thời gian, trước khi Fuyuki chìm vào trong mộng hoàn toàn phải bắt được yêu quái kia.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Mộc Mị ngăn lại không sai!

Kemi.Neko.600.1730445

Ban đêm, bầu trời đen không thấy được trăng, khắp nơi chìm vào bóng tối.

Linh Ngạn Cơ xuất hiện trước cửa phòng Fuyuki như thường lệ, có điều lần này ả không đi vào mà đi tới cửa sổ nhìn cây anh đào.

“Mộc Mị, là người nhĩ, người giúp Fuyuki đi ra khỏi giấc mơ.” Tuy rằng là câu hỏi nhưng Linh Ngạn Cơ lại dùng câu trần thuật.

Cây anh đào không phản ứng, chỉ cho vài cánh hoa rơi xuống theo gió.

“Người không cần làm bộ như không ở, mỗi lần ta dẫn nàng hướng cảnh trong mơ ở chỗ sâu trong đi là thời điểm, người liền lôi kéo nàng đi ra ngoài. Vì cái gì cùng với ta đối nghịch?”

Lần này cây anh đào thụ kích liệt quơ quơ, rơi xuống Linh Ngạn Cơ một đầu là cây anh đào.

“Mộc Mị!” Linh Ngạn Cơ nâng cao giọng, tức giận hô.

“Im lặng một chút, người cho bây giờ là lúc nào?” Một giọng trẻ con cứng nhắc chậm rãi vang lên, một đứa trẻ nhìn khoảng mười tuổi xuất hiện trước cây anh đào. Một đứa trẻ mặc kimono màu trắng đứng trên cây anh đào xum xuê, trùng đôi mắt màu lam to, không vui vẻ nhìn Linh Ngạn Cơ.

“Người... Có tin ta chém cây anh đào của người không?”

“Ồ? Người cứ thử đi!” Mộc Mị nở nụ cười khinh miệt, khiêu khích Linh Ngạn Cơ.

“Hừ!” Tuy là nói vậy nhưng Linh Ngạn Cơ không dám ra tay.

Mộc Mị, hay là Thụ Mị, có linh hồn ở trong cây. Bề ngoài cũng không khác gì cây đại thụ bình thường nhưng mà nếu như đem cây này bị thương hoặc chặt nó thì người đó hay thậm chí cả thôn của người đó sẽ gặp tai nạn lớn. Linh Ngạn Cơ ả không dám làm trò đó.

“Vì sao giúp cô ta?” Linh Ngạn Cơ bình phục tâm tình hỏi.

“Người làm vậy sẽ mang tới họa diệt thân.” Mỗi đêm Linh Ngạn Cơ đều lên vào trong giấc mơ của Fuyuki, đem cô gái đó đi với vực sâu, mục đích là để cô gái đó không tỉnh được. Cho dù là vì ái mộ Sesshoumaru, làm vậy cũng không được, bị Sesshoumaru phát hiện chỉ sợ phải chết chứ không cần nghi ngờ. Hơn nữa đây không giống tác phong của Linh Ngạn Cơ, cứ như bị ai đó xúi giục.

“Tóm lại người đừng quản, đêm nay lại gây trở ngại thì đừng trách ta không niệm tình bạn bè nhiều năm.” Linh Ngạn Cơ phẩy tay áo bỏ đi, thân ảnh mờ nhạt chóng đi vào trong phòng Fuyuki.

Mộc Mị nhìn cửa phòng Fuyuki, trên mặt là sự dờ dẩn. Hấn ra tay chỉ dẫn cho Fuyuki là vì Linh Ngạn Cơ, nếu như ả đem Fuyuki dẫn vào trong vực sâu thì Linh Ngạn Cơ sẽ không ổn. Nhưng đêm tay mà ra tay cũng vô dụng, lúc này trên người Linh Ngạn Cơ đã xuất hiện tử tướng, ả không phát hiện sao? Đêm nay thật sự không ổn....

Cùng thời gian đó, lâm vào bóng đêm, sau đó Sesshoumaru xuất hiện....

Fuyuki im lặng thờ dài, cái người luôn dính trong mơ của cô có bao nhiêu chấp nhất với Sesshoumaru? Mấy ngày nay luôn có giấc mơ như vậy, cái giấc mơ không tên này, cô đã sớm phát hiện, không thể đổi cảnh tượng khác sao?

Quả nhiên tiếp theo Sesshoumaru xoay người rời đi, lần đầu thấy bóng dáng tuyệt tình kia của hắn, trong lòng Fuyuki có chút đau nhói, nhưng bây giờ đã chết lặng. Bây giờ đuổi theo thì lát nữa trên đường sẽ có một tiểu quỷ lôi cô đi hướng khác, sau đó Sesshoumaru sẽ biến thành khuyến yêu đuổi theo, cuối cùng cô bị ép buộc trong cả tối. Nếu không đuổi thì lát nữa sẽ có một đoàn yêu quái đuổi cô, sau đó tiểu quỷ kia sẽ xuất hiện, cứng rắn kéo cô chiến đấu với đám yêu quái kia.

Tóm lại mặc kệ là lựa chọn gì, cuối cùng cũng hao phí tinh thần.

Fuyuki chân chờ một lát, quyết định đuổi theo “Sesshoumaru!”

Một mảnh đen tối chậm rãi xuất hiện, nhưng lần này thời gian rất dài, Fuyuki không thấy tiểu quỷ kia xuất hiện.

Ôi chao – Hôm nay cũng chịu làm ra điều mới sao?

‘Sesshoumaru’ phía trước dừng chân, xoay người lạnh lùng nhìn Fuyuki.

“Cái đó, hôm nay cũng chịu chuyển cảnh rồi hả? Nhưng không cần tiếp tục bắt ta chạy theo như vậy, rất mệt đấy!” Fuyuki cười gượng.

Cảm thấy mình giống như yếu đi không ít, hoàn toàn không còn sức để đấu với người khác, Fuyuki khinh bỉ bản thân. Vì sao cô đối mặt với

Sesshoumaru lại không thể nói lời khi phách?

“Hôm nay chuyển cảnh... Đem người vĩnh viễn mai táng ở nơi này”

Ô ô ô... Ngay giọng cũng của Sesshoumaru, cô cảm thấy bị đối phương đã bại rồi.

“Cái kia, người có thể biến trở thành bộ dạng của mình đi, dù sao hôm nay là lần cuối, ta chết cũng biết rõ.”

“...Hừ! Xem như người có giác ngộ!” Một tiếng chuông vang lên, ‘Sesshoumaru’ đối diện Fuyuki biến thành một mỹ nữ mặc đồ màu lam.

Thứ trang sức trên đầu cô ta là... chuông...

“Linh Ngạn Cơ...”

“Ồ? Loài người cũng biết ta? Thật có ý tứ...” Linh Ngạn Cơ hơi kinh ngạc, trong mắt xuất hiện chút thận trọng.

“À, nghe Aogiri nói qua thôi... Oa!”

Linh Ngạn Cơ không muốn dài dòng với Fuyuki, không đợi cô nói xong đã công kích.

Fuyuki nhanh chóng tránh khỏi chiêu đó.

“Xem ra người không tính chịu trời” Linh Ngạn Cơ cười lạnh một tiếng, thân thể biến thành khói biến mất tại chỗ, Fuyuki phản ứng thì thân thể màu xanh lam xuất hiện sau lưng. Nhanh chóng nghiêng người chuyển, rút thanh ma đao trên thắt lưng, đánh về phía Linh Ngạn Cơ.

“Người... thật sự là con người sao?” Lần này Linh Ngạn Cơ thật sự không có biện pháp ẩn tàng rồi. Đây thật là động tác của con người sao? Nhanh không thể tưởng, động tác lưu loát vô cùng...

“Đương nhiên là đúng rồi...” Tuy rằng Sesshoumaru nói có thể bảo trì được dung nhan trẻ mãi không già qua hơn hai trăm năm thì không thể tính là người, nhưng từ khi cô xuyên qua tới giờ luôn tự cho mình là loài người bị thời gian lãng quên thôi “Chỉ là thần kinh vận động của ta tốt hơn người thường thôi”

“Hừ!” Linh Ngạn Cơ hừ nhẹ một tiếng, nhảy lui về phía sau, tạo khoảng cách với Fuyuki. Lúc mũi chân chạm mặt đất thì tiếng chuông vang vọng toàn bộ không gian.

Fuyuki cảm thấy đầu vô cùng đau đớn, thần kinh trong đầu căng thẳng, cảm giác xung quanh trở nên mơ hồ, hai tay Fuyuki ôm đầu ngồi xồm xuống.

Cô cũng biết, Linh Ngạn Cơ là yêu quái mà ngay cả tăng nhân và âm dương sư cũng phải sợ ba phần, cái linh lực gà mờ như cô làm sao có thể dễ dàng đã bại ả?

Nhìn bóng dáng xanh lam bước tới gần, Fuyuki cắn chặt răng, lắc lắc đứng lên, chọn một đường chạy đi.

Linh Ngạn Cơ nở nụ cười trào phúng, nếu như chạy vào trong chỗ sâu nhất của giấc mơ thì đúng là tự tìm đường chết. Đi cách Fuyuki không gần không xa, Linh Ngạn Cơ muốn nhìn cô ta nhảy vào vực sâu ngủ say.

Fuyuki không biết mình chạy bao lâu, chỉ biết chạy rất xa, bóng tối xung quanh dần biến mất, xuất hiện sương trắng. Tiếp tục chạy về phía trước, sương mù màu trắng dày đặc tỏa ra bốn phía, phía trước xuất hiện một rừng trúc, nhìn từ xa có thể thấy một đường nhỏ...

Giấc mơ này... Sao cứ cảm giác quen thuộc thế nào ấy! Fuyuki giật giật khóe môi.

Cúi đầu nhìn lại, phát hiện mình mặc bộ đồ quen thuộc kia, bên trong vẫn xa hoa như vậy, cái tên yêu nghiệt kia không khác. Đây không phải là... giấc mơ mà cô gặp Lạc Phi Li lần đầu sao?

Thở dài, Fuyuki đi tới trước, ở đường lại gặp đàn cây dâm bụt, bên kia là một khu nhà nhỏ.

Đẩy cửa đi vào bên trong, nghe được một giọng nam quen thuộc.

“Fuyuki, tại sao lần nào ta gặp người thì người đều chặt vật vậy?” Lạc Phi Li cảm thán nói “Lần đầu gặp mặt ta đã rất muốn nói người đừng làm mất mặt bộ tộc chúng ta đấy!”

“Ta là người trong tộc người khi nào?” Fuyuki đen mặt nghiêm giọng nói.

“Ồi chào ~ Cái này thật sự ngoài ý muốn, tên kia không nói cho người sao?”

“...” Fuyuki mờ mịt nhìn Lạc Phi Li.

“Thôi! Tới lúc thì người tự biết!” Lạc Phi Li cười nhạt, hoàn toàn không tính giải thích nghi ngờ của Fuyuki “Lần trước thấy người thì người đang trốn chạy, lần này cũng trốn chạy. Aizz, chừng nào mới có thể nhiệt tình một chút?”

“Không phải do ta nguyện ý, nguoi cho là Linh Ngạn Cơ kia là yêu quái nhỏ à?” Fuyuki bắt mắt quát Lạc Phi Li. Đối phó với yêu quái mạnh như vậy, với linh lực bây giờ của cô là không thể, ngay cả bỏ trốn cũng sẽ bị đuổi theo ngay... Ấy, lúc này từ khi bắt đầu xuất hiện sương trắng thì cô không thấy Linh Ngạn Cơ nữa.

“Xem ra không phải là chuyện nhỏ rồi!” Lạc Phi Li đi tới ba bước, mỉm cười nhìn phía rừng trúc không xa, ánh mắt lạnh lùng.

“Ồi chào?” Fuyuki nhìn theo tầm mắt của Lạc Phi Li thì thấy một thân ảnh màu xanh lam xuất hiện trước rừng trúc, hơi hơi dừng một chút sau đi tới phía này “Hả? Vẫn đuổi theo à?”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Bị lừa chắc là không sai!

Axis.Powers-.Hetalia.full.800412

Linh Cơ Ngạn đứng một chỗ không xa khu nhà ở, thần sắc ngưng trọng nhìn chàng trai đứng thẳng nhiên bên trong. Mái tóc màu tím hiếm thấy, một thân kimono màu tím nhạt, khuôn mặt tuyệt sắc, đôi mắt màu xanh mang theo sự sắc bén.

Người này không phải là người xuất hiện trong cảnh mơ mà là người dùng phép thuật để đi vào. Xung quanh hân mang theo khí thế khiến người khác sợ hãi, ánh mắt hân nhìn ả như người bề trên nhìn một kẻ thấp hèn, điều này đủ để ả biết, người này không đơn giản.

Nhưng người như vậy sao lại xuất hiện trong cảnh mơ của Fuyuki?

“Nguoi là ai?” Linh Ngạn Cơ mở miệng hỏi.

“Lạc Phi Li, tộc trưởng bộ tộc thiên hồ.”

“Thiên, thiên hồ? Là bộ tộc đứng đầu yêu giới?”

“Ồ? Nguoi cũng biết à? Hiếm thấy thật, không nghĩ tới người trẻ tuổi cũng biết đến người của tộc thiên hồ bọn ta” Lạc Phi Li khẽ cười.

“Đừng, đừng gạt nguoi! Thiên hồ sao còn có thể sống trên đời? Nghe đồn hơn hai trăm năm trước, bộ tộc thiên hồ khiêu khích thần minh, huy đao với thần sau đó bị thần giáng thiên phạt, toàn tộc không ai thoát khỏi cái chết, từ đó về sau không còn xuất hiện ở yêu giới. Trên đời này không còn khả năng thiên hồ còn sống!” Linh Ngạn Cơ đề nén áp lực khi bị ánh mắt càng lúc càng bén nhọn của Lạc Phi Li nhìn, lớn tiếng phản bác.

Lạc Phi Li hiếm lắm mới nói thật một lần, ai ngờ nguoi ta lại không tin, “Không tin thì thôi, nói lớn vậy làm gì? Hay là người sợ hãi nên mới lớn tiếng nói để xua tan sự sợ hãi đó của mình?”

“.....”

“Hành động của nguoi có nguyên nhân, ta cũng có thứ cần bảo vệ, ta không quan tâm lí do khiến nguoi ra tay với Fuyuki, bây giờ dừng tay thì ta sẽ cho nguoi một con đường sống, nếu không...” Đôi mắt màu xanh của Lạc Phi Li hiện lên tia sát ý, “Sẽ chết đấy! Kẻ xâm nhập....”

Kẻ xâm nhập? Fuyuki giật giật khóe môi, đây là dùng khẩu khí của chủ nhân mà nói đó! Chủ nhân nơi này là cô chứ? “Lạc Phi Li, nguoi cũng là kẻ xâm nhập đấy!” Fuyuki không chừa mặt mũi cho Lạc Phi Li, phá hủy đi khí thế ‘chủ nhân’ của hân.

“Ồi chào? Ta không tính vào đó đâu Fuyuki!” Lạc Phi Li đáng thương nhìn Fuyuki.

“Vì sao không tính? Nguoi cũng là kẻ xâm nhập mà!”

“Vì bảo vệ Fuyuki nên ta mới tới đó! Nói vậy thật vô tình” Lạc Phi Li giả bộ khóc.

“...” Người kia thật ghê tởm...

“Vậy, Linh Ngạn Cơ, câu trả lời của nguoi?” Lạc Phi Li chuyển ánh mắt nhìn về phía Linh Ngạn Cơ.

Linh Ngạn Cơ không lên tiếng mà lấy vũ khí của ả ra – một cặp chuông, chia ra hai tay cầm, tư thế chuẩn bị tấn công.

“Chắc chứ? Câu trả lời của nguoi là đây?” Tuy rằng không oán hận nhưng mà ra tay với tộc nhân của bộ tộc thiên hồ hân, tộc trưởng như hân tuyệt đối không cho phép.

Linh Ngạn Cơ nhanh chóng bay tới gần Lạc Phi Li, tiếng chuông vô cùng mạnh mẽ, chấn động cả không gian. Khuôn mặt của Lạc Phi Li không thay đổi nhìn bóng người màu xám lam kia, trước ba bước đột phá, yếu lực quanh thân hơi chấn động nhưng đủ để cho Linh Ngạn Cơ bị đánh bật ra.

Lại có thể mạnh tới mức này... Linh Ngạn Cơ gãy dựa đứng lên, xoay người chạy về phía rừng trúc.

“Muốn chạy?” Lạc Phi Li cười lạnh, đang muốn đuổi theo thì bị Fuyuki nắm góc áo lại.

“Thả à đi đi!”

Lạc Phi Li im lặng nhìn Fuyuki, trên mặt không có chút thần nhiên mà biến thành nghiêm túc hiem thấy.

“Nói vậy có chút quá phận, vừa nãy cũng là do ngươi ra tay giúp đỡ ta.” Fuyuki buông góc áo của Lạc Phi Li, nhìn về phương hướng Linh Ngạn Cơ biến mất, “Nhưng người kia không có sát ý đối với ta...” Ít nhất cô không cảm giác được.

Có lẽ hẳn không ra tay thì Fuyuki cũng không thất bại đâu nhỉ? Lạc Phi Li đột nhiên nghĩ vậy. Thu lại khuôn mặt nghiêm túc, nở nụ cười như không, “Vậy là được rồi, nhớ kỹ ân tình lần này, ta sẽ bắt ngươi trả lại!”

Sau khi Linh Ngạn Cơ chạy ra khỏi giấc mơ của Fuyuki, sợ hãi ngồi ngã lên mặt đất.

Cái người tên Lạc Phi Li kia là thần thánh nơi nào? Sao lại có sức mạnh mạnh mẽ như vậy? Không lẽ... Là thiên hồ thật sao? Quan trọng là tại sao hẳn phải giúp loài người như Fuyuki?

Bây giờ không phải lúc cân nhắc điều này, Linh Ngạn Cơ lắc đầu mạnh mẽ, đứng lên, đi tới gần Fuyuki đang mê mang. Thời gian sắp không kịp, mặc kệ thế nào cũng phải đem loài người này tới chỗ vị đại nhân kia.

Linh Ngạn Cơ khiêng Fuyuki lên rồi biến mất, hóa thành một cơn gió mà biến mất trong phòng.

Xuyên qua rừng rậm tối như mực, thả người xuống vách núi đen, dừng lại trước một cái động.

“Ai?” Tiểu yêu quái canh gác hô.

“Linh Ngạn Cơ, ta tới gặp đại nhân.”

Hai yêu quái canh cửa động nhìn thoáng qua, sau đó tránh người để Linh Ngạn Cơ đi vào.

“Đại nhân, ta thất bại.” Linh Ngạn Cơ đem Fuyuki đặt phía trên, ngồi đối diện một khối cự thạch là một chàng trai áo đen giấu người.

“Sao lại có thể? Với sức mạnh của Linh Ngạn Cơ ngươi...”

“Nhưng lần này ta có đem loài người tên Fuyuki kia tới, hi vọng đại nhân nghĩ ra biện pháp, nhất định giải trừ lời nguyền cho Sesshoumaru điện hạ.” Linh Ngạn Cơ có chút lo lắng nói.

“Tốt lắm! Vậy thì đem hai người đó bắt lại đi!” Chàng trai ngồi trên cự thạch hạ lệnh.

“Cái gì?” Nhìn đám yêu tinh vây quanh mình, Linh Ngạn Cơ không tin nhìn chàng trai áo đen kia, “Đại nhân, vì sao ngay cả ta cũng...”

“A a! Thì ra là vậy!” Fuyuki đang mê man đứng lên, lão đảo hai bước thì đứng vững, “Thật đúng là, mấy ngày nay ngươi ép buộc ta là vì nguyên nhân này sao Linh Ngạn Cơ?”

“Ngươi, ngươi tỉnh lại khi nào?” Linh Ngạn Cơ kinh ngạc nhìn Fuyuki trước mặt, đôi phương hoạt động thân thể, đôi mắt mơ màng buồn ngủ xoa xoa tóc.

“Lúc ở trên đường, xương cốt của ngươi chọc vào người ta khiến ta tỉnh đấy!”

“Ngươi...”

“Chuyện xưa đã phát triển tới đây mà ngươi còn không hiểu sao?” Fuyuki hỏi.

“Hiểu được cái gì?”

Bất đắc dĩ lắc đầu, sự mộng lung trong mắt Fuyuki biến mất sạch sẽ, “Ngươi bị tên này lừa, Sesshoumaru không bị nguyền rủa gì hết!”

“Không có khả năng, ta rõ ràng thấy được...” Chú ấn đỏ tươi trên người Sesshoumaru điện hạ “Ta đã nói cho Yue sama nhưng ngài ấy không tin, ta, ta chỉ có thể tự mình hành động... Người này nói chỉ cần đem ngươi ngủ say thì chú ấn của Sesshoumaru điện hạ sẽ...”

“Làm cho ta ngủ say trong mộng cũng không có khả năng đó, cho dù chính ta không có cách thoát nhưng mà ngươi cho Sesshoumaru sẽ không nhúng tay sao? Cho tới lúc này ngươi cũng sẽ đem ta tới đây thôi. Vì vậy, mục đích ban đầu của tên này chính là để ngươi đem ta tới nơi này...”

“.....”

“Về phần người nói nhưng Yue phu nhân không tin người thì ta nghĩ hẳn là người bị trúng ảo thuật của tên này, trên thực tế người chưa từng nói gì với Yue phu nhân cả. Chú ẩn trên người Sesshoumaru cũng vì nguyên nhân đó đấy. Mục tiêu cuối cùng của hắn chính là bắt ta làm con tin để tấn công chiếm lấy Tây quốc.” Fuyuki nhìn chăm chăm cáo người mặc áo đen, nói, “Đúng vậy chứ Mã Nã Hoàn?”

“Ahahaha... Người vẫn sâu sắc như hai trăm năm trước vậy! Thần bảo vệ Fuyuki sama!” chàng trai áo đen đứng lên, thoát bộ áo choàng trên người, lộ ra khuôn mặt tà mị.

“Cách làm việc của người vẫn giống như hai trăm năm trước, thích lòng vòng quanh co.” Fuyuki châm chọc nói.

“Tuy rằng linh lực trên người yếu hơn hai trăm năm trước một nửa nhưng lại có thể nhận ra ta nhanh như vậy, ta nên nói thế nào nhỉ? Không hổ là người phụ nữ của Sesshoumaru sao?”

“Ta làm gì phức tạp như người nghĩ, ta chỉ là nghe được giọng của người nên mới nhận ra thôi, đồ ngu xuẩn. Còn có, ta không phải là người phụ nữ của Sesshoumaru.” Fuyuki không khách khí khinh bỉ Mã Nã Hoàn.

Tiếng chuông vang nhỏ, người mặc áo lam đột nhiên từ trên mặt đất đứng dậy bay về phía Mã Nã Hoàn.

Fuyuki thầm kêu không tốt, nhưng không kịp ngăn lại, tay của Mã Nã Hoàn xuất hiện một trường mâu, đâm qua bụng của Linh Ngạn Cơ, cuối cùng vung tay đem Linh Ngạn Cơ ném đi.

“Đem các ả đi tới lao ngục đi!” Mã Nã Hoàn hạ lệnh với đám thủ hạ.

Hai người bị nhốt ở hai phòng giam khác nhau, Fuyuki nhìn Linh Ngạn Cơ vẫn nằm trên đất không nhúc nhích ở phòng giam đối diện, nghi ngờ cô ả có phải chết hay chưa.

Đúng là, cô thích làm việc sạch sẽ lưu loát, không nghĩ tới có người còn sạch sẽ lưu loát hơn cô. Fuyuki dựa vào tường, liếc nhìn bóng người màu lam ở phòng đối diện, im lặng thờ dài. Không biết giữ lại khí lực để chạy trốn, ngay lập tức dùng hết sức xông lên, đúng là một người đơn thuần, khó trách bị tên ranh kia lừa.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Con tin không sai!

Cross-Over.600.428731

Sesshoumaru đứng phía trên ngọc giai, trên người tản ra sát khí khiến đám yêu binh sắp ra trận giết địch đều bị kinh sợ.

“Sesshoumaru, không nghĩ tới con ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, ở chính cung điện của bản thân mà người bị bắt đi làm con tin.” Yue ngồi trong vườn hoa nói với Sesshoumaru với giọng châm chọc.

Jaken ở cạnh chảy mồ hôi lạnh, bây giờ Sesshoumaru sama đã rất tức giận, thế mà Yue phu nhân lại còn khiêu khích, nơi này sắp xong rồi.

“A a! Cha người sẽ không để người ở dưới mí mắt của mình bị bắt đi, quả nhiên vẫn không thể mạnh hơn cha người, hừ Sesshoumaru?” Yue nhìn thân hình buộc chặt của Sesshoumaru, tiếp tục xé vết rách to hơn.

“Phu nhân, ngài đừng nói nữa, tiểu nhân cầu ngài...” Jaken quỳ dưới đất khóc ròng.

“Hả? Tại sao ta phải nghe người?”

“Tiểu nhân tên là Jaken.” Jaken bị phẫn, hẳn thật sự bị phẫn vì Yue phu nhân không nhớ tên hắn, à không, là Yue phu nhân luôn dùng ngôn ngữ để kích thích Sesshoumaru sama nhà hắn.

“Sesshoumaru điện hạ...” Một giọng thanh thúy trẻ con ngăn cản lời kích thích của Yue.

“Chuyện gì?” Sesshoumaru lạnh lùng nhìn Mộc Mị đột nhiên xuất hiện, giọng điệu bình tĩnh làm người ta không nghĩ Sesshoumaru đang ở trong trạng thái tức giận. Nhưng mà khí thế lạnh lùng kia, đôi mắt vàng đầy sự tức giận kia tỏ rõ Sesshoumaru đang tức giận.

“Nếu... Người đó, Fuyuki tiểu thư còn sống, Sesshoumaru điện hạ có thể buông tha cho Linh Ngạn Cơ hay không?” Mộc Mị lấy hết dũng khí nhìn đôi mắt của Sesshoumaru, khẩn cầu.

Jaken nghe vậy thì ngừng thở, lùi về phía Yue.

Người này không muốn sống nữa sao? Còn dám nhắc tên người đã bắt Fuyuki đi trước mặt Sesshoumaru. Quan trọng hơn hẳn là yêu quái ngoài phòng của Fuyuki mà lại trơ mắt nhìn Fuyuki bị Linh Ngạn Cơ bắt đi mà không ngăn cản một câu.

“Ồ?” Sesshoumaru xoay người nhìn Mộc Mị, khóe miệng nâng lên nở nụ cười làm người ta kinh hãi, bước từng bước tới gần Mộc Mị, “Người có đủ tư cách để cầu tình thay à sao?”

Xong rồi, người này chết chắc rồi. Jaken nghĩ vậy thì giọng của Yue bỗng vang lên.

“Sesshoumaru, thời gian tới rồi, nên đi đi!”

Sesshoumaru nhìn mẹ mình đang che chở Mộc Mị, hừ lạnh một tiếng, biến thành chum sáng biến mất.

“A – Sesshoumaru sama, đợi tiểu nhân với!” Jaken chạy theo.

Nhìn hướng Sesshoumaru rời đi, nhìn về phía Mộc Mị nói, “Người đề cập chuyện này với Sesshoumaru, người thật sự không nghĩ tới có mạng nhỏ này à?”

“.....”

“Tùy người vậy, tiểu quỷ ngoan cố!”

Khu rừng rập rập, ban đầu là sự im lặng của sáng sớm nhưng sau lại bị những người xâm nhập phá hủy đi. Bắt đầu là một đoàn yêu bướm bay qua cánh rừng rậm rạp, sau đó một đám yêu quái đủ màu bốn tấu chung quanh, giống như tìm cái gì đó.

Lúc mặt trời dâng lên hoàn toàn thì khu rừng tranh cãi ầm ĩ khôi phục yên tĩnh.

“Này, không có người tới thì phải? Ta đói bụng quá!”

“Bên Sesshoumaru điện hạ hình như đã khai chiến, bên này hẳn không có người tới.”

“Vậy là tốt rồi!” Nói rồi Fuyuki giăng kết giới, lấy một thứ bên trong ném ra.

Linh Ngạn Cơ chui ra từ thứ đó, thần sắc nghiêm trọng nhìn về phía chém giết kia. Cuối cùng cũng hạ quyết tâm không tới chiến trường.

“Này, người muốn đi chỗ nào?” Fuyuki hỏi.

“Đi giúp nhóm của Sesshoumaru điện hạ một tay.”

Fuyuki nhíu mày, không đồng ý với câu trả lời của Linh Ngạn Cơ, “Người đã bị thương nặng như vậy còn chạy tới đó làm gì?” Hơn nữa có khi còn bị Sesshoumaru chém chết cũng không chừng.

“Hừ! Không cần đem ta và loài người các người đánh đồng, yêu quái bọn ta không yếu ớt như loài người các người.” Dứt lời, Linh Ngạn Cơ không để ý tới Fuyuki mà phát áo bỏ đi.

“Cái gì chứ? ‘Yêu quái bọn ta không yếu ớt như loài người các người’ là ý gì? Vì sao đám yêu quái luôn tự cho mình đúng vậy hả?” Fuyuki nhỏ giọng lầu bầu.

Sớm hôm nay, giống như Fuyuki đã đoán, đám tiểu yêu của Gatenmaru theo lệnh đem hai người các cô tới chiến trường để làm điều kiện đàm phán. Tuy rằng Fuyuki không nghĩ Sesshoumaru sẽ vì hai người mà nhượng bộ nhưng mà cũng không muốn đem phiền toái tới cho hắn. Vì vậy trước khi bị đem tới tay kẻ đó cô đã thực hiện kế hoạch vượt ngục. Cô vốn đã làm chuẩn bị tốt nhưng Linh Ngạn Cơ lại phối hợp với hành động của cô vì vậy Fuyuki đành phải trốn ra với ả.

Tuy rằng lúc vượt ngục Fuyuki không bị thương nhưng mà mấy ngày nay bị ả ép buộc, thân thể hoàn toàn không tốt. Fuyuki tùy tiện tìm rau dại ăn, một lần nữa núp vào trong cái cây.

Sao cứ cảm thấy mình giống như một con thỏ rồi? Suy nghĩ này đột nhiên xuất hiện, Fuyuki lâm vào mơ màng.

Lúc tỉnh lại thì khu rừng náo nhiệt hơn, giống như một đám thú dữ truy đuổi con mồi, tiếng chạy làm chấn động nơi này, xung quanh không ít cây bị đốn ngã hoặc là nổ đi, đan xen vào cùng nhau. Fuyuki xoa mắt, nhìn ra bên ngoài.

Bốn năm tên yêu quái không biết tên truy đuổi Linh Ngạn Cơ, hai bên không ngừng giao thủ và chiến đấu. Qua một hồi thì yêu quái thứ nhất ngã xuống. Linh Ngạn Cơ cầm hai cái chuông, cả người đầy máu đi vào sâu trong rừng già gặp Gatenmaru.

Linh Ngạn Cơ quả nhiên rất mạnh, nhiều yêu quái như vậy đều bị ả giết chết. Fuyuki nhìn đồng thi thể của đám yêu quái ra kết luận. Nhưng lượng máu chảy ra rất nhiều, hô hấp hỗn loạn, lắc lắc thân thể, điều này tỏ rõ ả đã tới cực hạn, bây giờ mà đấu với kẻ bị thương nhẹ như Gatenmaru thì làm gì có phần thắng? Chúng ta cùng xem trận đấu nào!~~~~~

... Ừm! Fuyuki thất bại chảy mồ hôi, bây giờ không phải là lúc làm phóng viên kể lại trận đấu chứ? Nếu cứ vậy thì Linh Ngạn Cơ sẽ chết mất.

Linh Ngạn Cơ thở hổn hển, miễn cưỡng tránh công kích của Gatenmaru, duy trì khoảng cách chiến đấu, chuẩn bị tự thể tấn công.

Này này, đủ rồi, đã sắp chịu không nổi rồi. Bây giờ nguoi mà ngã xuống già chết thì ta cũng không nói người khác đâu. Đấy lòng Fuyuki hò hét.

Nhưng – không có khả năng đó phải không? Đòi mất đầy ý chiến đấu kia, không chết không ngừng, cho dù có cơ hội nguoi cũng không buông tha phải không Linh Ngạn Cơ? Cho nên mới nói cô ghét nhất mấy kẻ đã yếu rồi còn ra gió như vậy.

–Nhưng đối với loại người đáng ghét này cô lại không thể cố tình bỏ qua được, cho dù Linh Ngạn Cơ từng hại cô.

Fuyuki cắn chặt răng, lấy cây đao phong ma trên đùi ra, bỏ vào trong ống tay áo. Sau đó nhìn đúng thời cơ thì lẩn ra ngoài.

“Are?” Lẩn lộn thì gặp phải chướng ngại vật chặn lại, Fuyuki lên lút ngẩng đầu thì phát hiện mình lẩn tới chân của Gatenmaru.

A a! Không khổng chế quỷ đạo tốt, cứ tưởng lẩn tới giữa hai người, sau đó che chở trước Linh Ngạn Cơ, sắm vai anh hùng lấy ơn báo oán. Bây giờ xem ra đã thất bại rồi.....

“Nhìn xem đây là ai nào?” Gatenmaru nhanh tay lẹ mắt đem Fuyuki kèm trong hai tay, nở nụ cười đắc ý.

“A!” Fuyuki nhìn khuôn mặt xanh mét của Linh Ngạn Cơ, xấu hổ phát tay.

“Thả cô ấy ra!”

“Nguoi cho rằng sẽ có khả năng đó sao?” Gatenmaru liếc nhìn ả một cái “Bởi vì vị con tin này bỏ trốn nên toàn bộ quân đội của ta chết trong tay Sesshoumaru. Nhưng chỉ cần cô ta ở trong tay ta thì cho dù chỉ còn mình ta vẫn có thể thắng được Sesshoumaru”

“Cái đó, ta nghĩ ta đối với Sesshoumaru vẫn không quan trọng như vậy đâu!” Fuyuki thốt ra lời khiến cho Linh Ngạn Cơ suýt nữa phun ngum máu tươi, người này hoàn toàn không biết bản thân quan trọng với Sesshoumaru đến mức nào. Một ả trước đây còn tưởng loài người này được Sesshoumaru điện hạ coi trọng là vì tâm cơ thâm trầm gì đó, bây giờ xem ra cô gái này ngốc hết chữa nổi rồi!

“Nguoi có quan trọng hay không chúng ta có thể thử!” Gatenmaru cười đầy ý xấu.

“Ồi chào?”

Linh Ngạn Cơ nuốt con tức giận do Fuyuki khơi dậy, oán hận nhìn Fuyuki, cực kì hối hận không giết cô ta.

“Nguoi tốt nhất đừng có nhúc nhích đẩy Linh Ngạn Cơ!” Tay Gatenmaru nắm chặt cô Fuyuki cảnh cáo, “Nếu không nguoi quan trọng với Sesshoumaru sẽ gặp nguy hiểm!”

“Khụ khụ... Gatenmaru, nguoi biết không? Khụ... Lúc bắt nguoi tốt nhất nên trói gô kẻ đó, nếu không...” Trong lúc Gatenmaru chưa kịp phản ứng thì ánh mắt của Fuyuki thay đổi, nhanh chóng rút linh lực vào đao phong ma, đâm vào đầu vai của Gatenmaru, “Người gặp nguy hiểm chính là nguoi đấy!”

Gatenmaru hô đau một tiếng, đem Fuyuki thả ra.

“Linh Ngạn Cơ! Khụ khụ...”

Lúc Fuyuki hạ xuống thì chuông của Linh Ngạn Cơ xuyên qua ngực của Gatenmaru, Gatenmaru té trên mặt đất run mấy cái, sau đó hóa thành tro bay theo gió.

“Sao có khả năng đó? Gatenmaru sao lại...” Chết dễ vậy? Linh Ngạn Cơ không tin nhìn chỗ Gatenmaru biến mất, rõ ràng là một đại yêu quái sao chỉ một chiêu của ả thì....

Fuyuki thuận khí đứng lên, nhặt thanh đao phong ma rơi xuống đất lên, “Hắn bị ta dùng thanh đao phong ma che lại hết yêu lực, bị cái chuông chứa yêu khí của nguoi đánh xuyên qua mà không chết mới lạ đó!”

“Đao phong ma...”

Fuyuki đem đao để lại trong thất lung, không thể quan tâm Linh Ngạn Cơ ở cạnh mà nằm xuống trên mặt đất.

Loài người này tự mình... Có lẽ chỉ có bề ngoài mới yếu ớt. Linh Ngạn Cơ cũng ngồi xuống đất, điều chỉnh hô hấp, quay đầu nhìn Fuyuki không chút phòng bị nằm trên mặt đất. Nếu là cô ta... Có lẽ thật sự sống vai với Sesshoumaru điện hạ mà đi....

Đột nhiên một cỗ yêu khí quen thuộc truyền tới, Linh Ngạn Cơ quay đầu lại, đồng tử co rút, khuôn mặt tái lại.

“Sesshoumaru... điện hạ...”

Chương 52: Bỏ qua không sai!

InuYasha.full.1711205

Mặt trời lặn, gió lạnh thổi qua, tà áo của người kia bay lên, áo trắng nhiễm máu, đôi mắt mang theo sát ý nồng đậm, bước từng bước đi tới giống như tu la từ địa ngục đến.

“Sesshoumaru... Điện hạ...” Giọng nói run run mang theo chút sợ hãi, thân thể Linh Ngạn Cơ cương lại, nhìn Sesshoumaru rút kiếm đi tới, cảm giác như từ thần đã tới gần.

Lúc quyết định ra tay với Fuyuki đã chuẩn bị tinh thần chết dưới kiếm của Sesshoumaru điện hạ rồi mà? Sao lại còn sợ hãi? Đứng trước Sesshoumaru điện hạ, không có chút tình yêu, không chút tình bạn, chỉ là vì hấn mạnh mẽ nên mới thuận phục. Vì vậy à bỏ qua loại tình cảm dư thừa kia, tự mình nhận hết nguy hiểm bên người hấn.

Nhưng lần này à sai rồi, đụng tới điểm máu chốt của hấn cho nên lúc này chết thì sao không cam tâm nữa hả? Cơ thể Linh Ngạn Cơ thả lỏng, đôi mắt nhắm lại.

Fuyuki nghiêng đầu nhìn Linh Ngạn Cơ, ban đầu là sợ hãi sau đó hiểu ra rồi đến thoải mái và kiên định, những biểu hiện đó khiến cô giật mình. Sau đó nở nụ cười, ngồi dậy, cười với Sesshoumaru.

“Aiz! Sesshoumaru, đã lâu không gặp!”

“...” Sesshoumaru nhìn Fuyuki, chỉnh lại sát khí, nhưng sát khí trên thân kiếm hướng tới Linh Ngạn Cơ vẫn không tắt.

Fuyuki buồn bã ôm đầu, ánh mắt nhìn hai người, cuối cùng thở dài nói, “Này, Sesshoumaru, ngươi muốn giết cô ấy à?”

“...” Sesshoumaru trầm mặc nhưng ý tứ rất rõ ràng.

“Này... Không tốt lắm đâu? Ra tay với người ái mộ mình...”

Fuyuki vô cùng rối rắm nhìn thanh kiếm của Sesshoumaru dừng bên tai Linh Ngạn Cơ, ánh mắt hai người đều nhìn cô chằm chằm.

“Ừm, cái đó, ta không có ái mộ Sesshoumaru điện hạ đâu, ngài không nên hiểu nhầm!” Linh Ngạn Cơ hồi phục tinh thần giải thích với Fuyuki.

“A? Người đẹp trai như Sesshoumaru vậy mà ngươi cũng không vừa mắt?” Fuyuki kinh hô “Còn có, sao tự đứng dùng kính ngữ với ta?”

“A, không phải ý đó, ta...” Bảo à làm sao giải thích đây? Vấn đề người này hỏi không ăn khớp với câu nói của à mà.

“Ta rõ ràng nghe Jaken nói ngươi bảo người có thể trở thành vợ của Sesshoumaru điện hạ chỉ có thể là ngươi, loài người như ta ngay cả việc chiêm ngưỡng hấn cũng không thể, đây không phải là...”

“Không phải vậy đâu Fuyuki sama!”

“Đừng dùng kính ngữ với ta!” Rõ ràng trước kia còn ra tay với cô, làm thế này cô không quen à nha!

“Cái đó chỉ để đùa tâng bốc thôi, mong ngài đừng hiểu nhầm. Ta không có ôm cảm tình luyến ái với Sesshoumaru điện hạ, lý do ta thuận phục ngài ấy là vì ngài ấy rất mạnh, ta chỉ nghĩ đi theo phía sau ngài ấy mà thôi, chưa từng có ý nghĩ sánh vai với ngài ấy. Những chuyện làm với ngươi là lỗi của ta, tuy rằng nói xin lỗi nhưng đã muộn rồi!” Linh Ngạn Cơ thấy nói ra thì cả người vô cùng thoải mái, sau khi nhìn Fuyuki xong lại quay đầu nhìn Sesshoumaru “Mời ra tay, Sesshoumaru điện hạ!”

“Ra vậy, ngươi không có đem ta thành tình địch mạnh mẽ à! Ta còn rất buồn, nếu ngươi là hôn thê của Sesshoumaru, hiểu lắm quan hệ của ta và Sesshoumaru thì làm sao bây giờ?”

“...” Không, nếu ta là hôn thê của Sesshoumaru điện hạ, ngài chính là tình địch, Sesshoumaru điện hạ có tình cảm với ngươi mà không nhận ra thật à? Rõ ràng Sesshoumaru điện hạ đã hôn rồi... A? Hình như có điểm không đúng, cô gái này không phải không biết, loại ánh mắt lóe sáng này, rõ ràng là trốn tránh. Linh Ngạn Cơ tròn mắt, điện hạ nhà à coi trọng một cục phẩm thế nào vậy trời? Im lặng nhìn Sesshoumaru một cái, à phát hiện sát khí dành cho mình đã chuyển một nửa sang cho Fuyuki rồi.

“A, haha...” Cuối cùng cũng thấy không khí không thích hợp, Fuyuki cười gượng hai tiếng, cuối cùng dưới ánh mắt uy hiếp của Sesshoumaru thì im lặng. Ba người lâm vào im lặng.

Một lát sau, Sesshoumaru đi tới phía các cô mầy bước phá vỡ sự im lặng này. Linh Ngạn Cơ cúi đầu nhắm mắt, bình tĩnh đón chờ cái chết sắp tới.

Nhưng qua một hồi Linh Ngạn Cơ không hề cảm nhận được cái đau đớn mà đao hạ xuống, chỉ có người đang khấn trương túm lấy tay áo của ả. Mở mắt ra thì thấy Sesshoumaru đang nhìn Fuyuki, mà Fuyuki thì túm lấy tay áo của ả không buông.

Đây là... Chuyện gì vậy?

Một lát sau, Sesshoumaru không còn kiên nhẫn, đem Fuyuki kéo lên trên. Trong lúc Fuyuki còn mê muội thì kéo cô vào trong lòng, trong tiếng hô của cô thì ôm cô lên.

“Oa! Sesshoumaru, ngươi làm gì thế? Thả ta xuống, không cần dùng một cánh tay làm chuyện miễn cưỡng này đâu!” Sesshoumaru hoàn toàn không để ý tới sự kháng nghị và giãy dụa của Fuyuki, ôm cô đi.

“Ta không muốn kiểu ôm này, ta không phải là trẻ con!” Fuyuki tiếp tục kháng nghị.

Linh Ngạn Cơ có chút không phản ứng nhìn Sesshoumaru đi xa, vì sao không giết ả?

“Sesshoumaru điện hạ!”

Nghe được giọng của Linh Ngạn Cơ, Sesshoumaru dừng chân. Fuyuki không nói nữa, đem mặt nhập vào trong túm lông mềm mại của Sesshoumaru, lộ ra đôi mắt nhìn Linh Ngạn Cơ cách đó không xa.

“Về sau đừng để ta thấy ngươi ở Tây quốc!” Giọng nói lạnh băng vang lên, ném những lời này lại, thân hình màu trắng nhiễm máu không tính dừng lại, bóng dần biến mất trong mắt Linh Ngạn Cơ.

Sesshoumaru điện hạ... buông tha cho ả như vậy sao? Linh Ngạn Cơ không dám tin trùng mắt, sau đó mỉm cười thoải mái. Hẳn là vì lời nói của Fuyuki đi. Nếu vậy, cô gái đó cũng có tư cách để sống vai với Sesshoumaru điện hạ...

Ngẩng đầu nhìn bầu trời bị ánh hoàng hôn nhuộm đỏ, nhớ tới khuôn mặt oán hận mà nhìn lại của Fuyuki, khẽ thở dài. Lúc đối mặt với Mã Nảo Hoàn thì người đó có thể bình tĩnh nhanh chóng phân tích vấn đề, nói toạc ra âm mưu, tìm cách chạy trốn ra trò, nhưng lúc đối mặt với tình cảm thì giống như đứa trẻ mới được đi học, bối rối không biết làm sao. Thật sự lo lắng giúp Sesshoumaru điện hạ, khi nào thì người đó mới không trốn tránh đây?

Yue đứng trên ngọc giai nhìn Sesshoumaru ôm Fuyuki trở về mà cười lớn.

“Hahaha, Sesshoumaru, đây là kiểu ôm gì vậy? Chắc chắc, chả trách, đúng là không biết lãng mạn tí nào!”

“...” Sesshoumaru bắt nắn trừng mắt nhìn Yue nhưng cũng không nói gì. Tất cả là do tên bán yêu Inu Yasha kia, nếu như cánh tay không bị hấn chặt đứt...

Yue thu lại nụ cười, nhìn kĩ thì phát hiện người kia đã ngủ trong lòng Sesshoumaru. Khó trách, luôn cùng với Linh Ngạn Cơ phân cao thấp trong giấc mơ, tinh thần mệt nhọc là không trách khỏi, đứa trẻ này cũng khó khăn rồi.

“Linh Ngạn Cơ, con không giết cô ta sao?” Yue hỏi Sesshoumaru nhưng bên trong mang theo ý khẳng định.

“Hừ!” Sesshoumaru hừ lạnh một tiếng, không phủ nhận, ôm Fuyuki đang ngủ say đi về phía tấm cung của mình.

“Vô đao đã đến lúc có tác dụng rồi...” Yue mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía cách đó không xa “An tâm đi, Linh Ngạn Cơ không chết.”

Mộc Mị tránh sau tảng đá sáng mặt, cảm kính vái chào Yue sau đó im lặng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Phản bội không sai ư?

Asian.Countries.600.1442384

Sáng sớm ngày hôm sau, Fuyuki bị tiếng bò câu gọi dậy. Đôi mắt mông lung bắt lấy con bò câu phá giấc ngủ, cẩn thận đánh giá nửa ngày mới phát hiện con bò câu này là thức thần truyền tin. Trên trán bò câu có vết son hồng, đây là ấn kí của thư gấp. Chuyện kết giới lần trước còn chưa dùng tới bò câu này, bây giờ hẳn còn nghiêm trọng hơn. Fuyuki giật mình, buồn ngủ biến mất, nhẹ nhẹ mở tờ giấy.

Đọc từng chữ trong phong thư, Fuyuki không thể tin được đọc thêm hai lần, cuối cùng tuyệt vọng phát hiện đó là sự thật.

Hoang mang rối loạn chạy ra khỏi ổ chần, hùng hực chạy ra khỏi phòng, ngay lúc mở cửa thì thấy Mộc Mị muốn nói lại thôi, sau đó bỏ qua xông ra ngoài.

Cô phải rời khỏi đây trở về đó, phải về... ngay lập tức...

Yue nhìn Fuyuki chạy tới từ xa, đang muốn chào hỏi thì thấy khuôn mặt của Fuyuki trắng bệch, đôi mắt màu đen mất đi tiêu cự. Mây hơi nhúu lại, tới gần Fuyuki, tay dè lấy hai vai của cô, đề cô ngừng lại.

“Fuyuki?”

“...” Fuyuki thở hỗn hển, há miệng thở dốc nhưng không nói gì.

Không lẽ là di chứng do việc Linh Ngạn Cơ đi vào giấc mơ? Yue đưa tay quơ quơ trước mặt Fuyuki, sau đó gọi, “Fuyuki!”

Cuối cùng Fuyuki cũng áp chế sự bối rối đó, run run mở miệng, “...Sesshoumaru, Sesshoumaru ở đâu?”

“Tầm cung phía trước chính là...” Yue còn chưa kịp nói xong thì Fuyuki thoát khỏi trói buộc cô bà, chạy về phía bà chỉ.

Nhìn thấy Fuyuki xông vào tầm cung của Sesshoumaru, Jaken bị dọa sợ, chạy tới ngăn lại.

“Đợi chút! Sesshoumaru sama bây giờ đang ở trong thùng...A!” Từ ‘Tầm’ chưa kịp nói ra khỏi miệng thì bị Fuyuki đá bay. Sesshoumaru đang tắm rửa bên trong đó!! Jaken quỵ rạp xuống mặt đất, đầy lòng gào thét.

Sesshoumaru nghe được động tĩnh bên ngoài, vội mặc trung y vào, chưa kịp đi ra ngoài thì thấy một bóng người đi vào, hoang mang rối loạn bay vào trong lòng hắn. Sesshoumaru cúi đầu thì thấy Fuyuki túm lấy quần áo hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, há miệng thở dốc muốn nói cái gì nhưng vì lo lắng mà không nói ra thành lời.

Ánh mắt chuyển rời, ánh mắt Sesshoumaru dừng trên tờ giấy trong tay Fuyuki. Hắn lấy bức thư bị cô vò trong tay ra, đọc những dòng chữ kia.

—Aogiri phản bội, cầu thủy tinh bị cướp, mau trở về.

Mấy chữ ít ỏi, nhưng là tin dữ đối với Fuyuki. Khó trách Fuyuki lại hoảng sợ, thất thố, người viết thư là Gwatan, mà người bị nói là phản bội chính là Aogiri, cô không thể tin điều đó, cái này là nói đùa phải không? Nhưng nó không giống với tính của Gwatan, người khắp thế giới có hợp lại lừa cô đi chăng nữa thì Gwatan sẽ không bao giờ nói dối, người đó khinh thường việc nói dối cho nên nếu hắn viết thư, cô không thể không tin.

“Sesshoumaru... Mau mang ta về núi...” Giống như tiếng nức nở của con mèo nhỏ, cần thận thỉnh cầu.

Ở đây hơn hai trăm năm, nếu nói người có ràng buộc sâu nhất với Fuyuki chỉ có hai người Sesshoumaru và Aogiri. Trong dòng thời gian dài cô tịch ấy, chỉ có một yêu một quỷ làm cô yên tâm ý lại. Mà nay, một quỷ trong hai người đó lại phản bội cô, khiến cho thế giới của cô bất giác sụp đổ.

Đi dọc cầu thang quen thuộc, từng bước một đi lên trên. Lúc đi lên cầu thang, cái loại bối rối bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại sự bình tĩnh khó tin. Fuyuki đi rất chậm, giống như là đi tản bộ trong đình viện, giống như là đang đếm số lượng của cầu thang, không hoang mang, bình tĩnh vô cùng.

Sesshoumaru trầm mặc đi phía sau Fuyuki duy trì khoảng cách ba cầu thang, chậm rãi đi tới.

Cho tới bây giờ là Fuyuki chậm chạp đi theo sau hắn, ngẫu nhiên lên tới cạnh hắn trên chóc một chút, sau khi bị dạy dỗ thì lại ở sau ăn hiếp Jaken. Chưa từng đi phía sau cô, chưa từng nhìn bóng dáng của cô, cũng chưa từng phát hiện hóa ra bóng dáng của cô lại đơn độc như vậy, cứ như một khi không còn chống đỡ được thì sẽ ngã xuống.

Cầu thang đi tới thần xã rất dài, nhưng dù đi chậm tới bao nhiêu chăng nữa cũng phải tới nơi.

Fuyuki đi xuyên qua cánh cổng, nhìn tới thần xã không quen thuộc, thần xã quen thuộc của cô đã sụp đổ trở thành một phế tích xa lạ, chỉ có phòng sách phía Tây mà cô thích là còn đứng thẳng trong đám phế tích này.

Đám Michi đều cột băng vải, đi vào trong phế tích, cố gắng chỉnh sửa thần xã bị phá hư.

“Fuyuki sama!” Một Michi nhanh mắt phát hiện Fuyuki đứng trước cửa thần xã, hô lên một tiếng. Đám Michi nghe được thì chào hỏi Fuyuki.

Fuyuki hơi nâng miệng, phát tay với đám Michi đang bận rộn.

“Thấy rồi chứ? Là kết quả do tên kia tạo ra.” Một giọng nói không sợ hãi vang lên phía sau, giống như trần thuật một chuyện bình thường, không chút tình cảm nhưng lại mang tới sự chói tai khó hiểu.

“Ừ, thấy được!” Chối tai thì chối tai vậy, cô có năng lực phản bác sao?

“Biết nguyên nhân chứ?” Gwatan dùng giọng nói bình thản hỏi.

“.....Không biết!” Fuyuki đưa lưng về phía Gwatan đáp. Bây giờ nghĩ lại, đối với Aogiri, cô thật sự không hiểu gì hết, trừ việc biết hấn từng là một tên âm dương sư thì cái gì cũng không biết. Cho tới bây giờ Aogiri chưa từng nói chuyện của hấn với cô, mà cô cũng không hỏi, cứ nghĩ sẽ có ngày hấn sẽ nói.

“Âm dương sư — Ngự Môn Thiên Vũ, gia chủ của bộ tộc Ngự Môn. Biết bộ tộc Ngự Môn tồn tại thế nào không?”

“...” Fuyuki lắc đầu.

“Bộ tộc Ngự Môn này là phái âm dương sư vô đầu duy nhất trên đời, âm dương thuật hạng nhất, võ thuật cũng hạng nhất. Tư chất của một âm dương sư bình thường trong Ngự Môn cũng bằng năm âm dương sư hạng nhất bình thường. Mà Ngự Môn Thiên Vũ là kỳ tài trăm năm khó gặp của bộ tộc Ngự Môn, không những có được linh lực mạnh mẽ do trời ban, còn có tốc độ học tập năng lực nhanh chóng, tất cả mọi phương diện đều cao hơn tinh anh trong Ngự Môn một bậc.”

“...” Vẫn biết sự tồn tại của Aogiri không nhỏ, cho dù biến thành quỷ hồn cũng không che lại được sự mạnh mẽ của hấn, lại không nghĩ tới đó là âm dương sư mạnh nhất của thế giới này. Người mạnh như vậy lại trở thành bảo mẫu giúp cô xử lý các cục diện rối rắm. Đây, Aogiri, có phía người cho ta là kẻ vô dụng, cho nên phiền chán ở cạnh ta không? Có phải hay không biết cuối cùng ta không thể lớn, chỉ có thể ý lại người cho nên người mới quyết tiết mà bỏ rơi đứa con gái nhỏ giả mạo là ta mà đi? Nhưng, người từng nói, chúng ta là người nhà, người cũng từng nhận mình là cha của ta.... “Vì sao...” Vì sao phải làm như vậy?

“... Nguyên nhân ta không rõ ràng lắm, ta tới là để nói hết cho người. Ngày mai người rời khỏi đây đi, đã không có quả cầu thủy tinh thì người ở đây cũng không giúp được gì, chỉ có thêm vướng bận mà thôi.” Gwatan nói xong thì xoay người rời khỏi.

“Fuyuki sama....” Không biết khi nào Michi đã ở bên người Fuyuki, nhẹ nhàng kéo tay áo của cô, lo lắng nhìn cô.

Fuyuki sờ mũi, mỉm cười nhìn Michi, “Gwatan sama nói không sai! Ta ở đây chỉ làm phiền các người, thống nhất luôn, mau để lại cho Gwatan và Aogiri thu thập. Nói tiếp, ta thật sự không đủ tư cách làm vị thần bảo vệ ở đây!! A a, nhất định là vậy, nếu không làm sao Aogiri lại phát giận như vậy, đem toàn bộ thần xã phá hủy, a, haha...”

“Fuyuki sama....”

“Cười xấu” Nhìn bộ dạng muốn khóc nhưng cười của Fuyuki, Sesshoumaru cuối cùng vẫn phải mở miệng.

“Hahaha...”

“Đừng cười, biết biểu tình bây giờ của người ngu xuẩn bao nhiêu không?” Đôi mắt vàng của Sesshoumaru trầm xuống, tức giận kéo tay cô đi khỏi đó.

Đi xuống cầu thang, Sesshoumaru đi rất vội khiến cho Fuyuki suýt bị ngã vài cái, đánh đầu lên lưng rắn chắc của Sesshoumaru. Nhưng Sesshoumaru không tính dừng lại, tốc độ cũng không chậm lại.

“Sess, Sesshoumaru, người kéo ta đi đâu vậy?” Fuyuki chú ý dưới chân hỏi Sesshoumaru.

“.....”

“Sesshoumaru!”

“Không muốn mất cái gì thì bắt lấy nó, nếu mất đi thì chỉ cần nó còn tồn tại, dùng hết sức mạnh của mình lấy về”

“Sesshoumaru, ý người là...” Fuyuki kinh ngạc mở to hai mắt, ý của Sesshoumaru là để cô đi tìm Aogiri về sao?

“Nếu lấy không được thì hủy đi!”

“...” Đây! Câu trước coi như là hiểu đạo lý, nhưng vì sau câu sau lại trở thành phương pháp xử lý của Sesshoumaru rồi? Fuyuki trừng mắt nhìn bóng dáng của Sesshoumaru không nói gì nhưng tâm trạng tốt lên không ít.

Đúng thế, bây giờ không phải lúc cô uể oải, cô muốn tìm Aogiri, dù tìm không được cũng phải tìm cho bằng được, bắt hấn giải thích. Làm sao có thể bỏ qua như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Pháp sư không sai!

Tuy rằng tính đi tìm Aogiri tốt lắm nhưng nên làm thế nào?

Đi theo sau Sesshoumaru tới ngọn núi, Fuyuki mê mang, bọn họ... Đang đi đâu đây?

“Sesshoumaru, người... biết chỗ của Aogiri sao?” Nhìn ngọn núi gập ghềnh phía trước mà Sesshoumaru vẫn rất tao nhã, Fuyuki cẩn thận hỏi.

“Không biết!” Sesshoumaru lừ lóat trả lời.

“Ai—” Không biết còn đi trước cô làm cô tưởng hấn biết nữa đấy! Fuyuki chạy về trước mấy bước, túm lấy ống tay áo của Sesshoumaru, “Người cô ý đem ta tới chỗ này à?”

“...” Sesshoumaru dừng chân, ánh mắt dừng trên tay đang kéo áo của hấn.

Fuyuki sững sốt, buông tay ra lùi về sau hai bước thì thấy Sesshoumaru nhìn cô chăm chăm, cô người màu vàng chìm nổi như đang nghĩ gì đó.

“Người, khứu giác của người không phải rất tốt sao? Nghĩ lại biện pháp thì...”

“Người cho rằng trên người quỷ hồn có mùi sao?” Sesshoumaru trào phúng nói. Nhìn tới bộ dạng meo mếu vì bị đá kích của Fuyuki, vẻ mặt uể oải, khề hừ một tiếng, đi về phía trước.

Việc tìm Aogiri là hấn đề ra nhưng mà cùng Fuyuki đi tìm cái tên quỷ hồn đáng ghét kia khiến hấn khó chịu, điều này làm cho hấn không chút nào vui vẻ. Mà bộ dạng của Fuyuki giống như bị kích thích, cứ như muốn thấy tên quỷ hồn kia, rõ ràng trước đó là bộ dạng thể giới như bị sụp đổ mà.

“Sesshoumaru... Người giận à?” Fuyuki đuổi theo Sesshoumaru, đi cạnh hấn.

“...”

Được rồi, thật sự giận rồi, tuy rằng cô không hiểu tại sao vị đại ca này lại tức giận nhưng hấn là sẽ không quan tâm cô một thời gian, Fuyuki bắt đầu đi thờ dài đi theo Sesshoumaru.

Trên đường không nói gì, đợi đến lúc Sesshoumaru mở miệng thì họ đã tới một thôn gần đó.

Thôn loài người? Không phải Sesshoumaru ghét loài người sao? Sao lại mang cô tới nơi này? Fuyuki khó hiểu nhìn Sesshoumaru chăm chăm. Có lẽ ánh mắt của cô mạnh mẽ hơn ý chí quyết tâm không muốn mở miệng của Sesshoumaru, Sesshoumaru cuối cùng cũng chịu thua.

“... Tự mình đi tìm đồ ăn đi”

“Ồi chào? Là vì ta nên mới...” Fuyuki kinh ngạc.

“Mau đi tìm đi!” Bị Fuyuki vạch trần nên có chút xấu hổ, Sesshoumaru nói những lời đó rồi xoay người đi về phía ngược lại.

Are? Sesshoumaru thẹn thùng sao? Vì sao lại thẹn thùng chứ? Cái lúc đó.... A, không tootsm nhớ tới chuyện đó khiến cô cảm thấy kì lạ! Mau quên đi, mau quên hết đi! Fuyuki vừa tự thôi miên mình vừa đi vào trong thôn.

Fuyuki chọn một chỗ bán đồ ăn, ngồi cạnh cửa sổ, vừa ăn vừa cùng một bà lão bên ngoài nói chuyện.

“Gần đây không yên bình chút nào, vong linh xuất hiện không ít, không ít trưng binh vào trừ vong linh.”

“Trưng binh làm cái gì? Đối phó với vong linh phải tìm pháp sư chứ?” Fuyuki hỏi.

“Vong linh đó không phải bình thường, ngay cả hòa thượng và pháp sư cũng không thể đối phó, nghe nói là bảy người trùng quây phá.” Bà lão ngừng động tác mỉm cười nói.

“Bảy người trùng?”

“Trước đây tên này là một người chuyên giết người trong dòng binh đoàn, bảy người cũng như một ngàn người trong quân đội. Thôi, tóm lại bảy người này đều là ma giết người.”

Vong linh là ma giết người! Không biết cái vong linh này lợi hại hay là âm dương sư Aogiri lợi hại hơn?

“Nhưng mà rất kỳ lạ! Nếu đã là ma giết người thì tại sao còn lập trùng?” Cái tên này đã chết thì đem đi thiêu đi, để làm riêng làm chi để xảy ra chuyện này.

Bà lão xoa tay bắt đầu thờ dài, “Cũng không có biện pháp, bảy người này là người có không ít công tích cho nên không thể ra tay.”

“...” Đúng là loài người ngu xuẩn, lần này Fuyuki đột nhiên nhớ tới câu nói của Sesshoumaru.

“Anou, bà à, bà có nghe tới bộ tộc âm dương sư Ngự Môn không?” Tuy rằng không ôm hi vọng nhưng Fuyuki vẫn mở miệng hỏi.

“Bộ tộc âm dương sư Ngự Môn, hình như có quen qua... ở đâu rồi thì phải?” Bà lão cố gắng nhớ lại, “A! Có!”

“Thật sao?” Fuyuki vui vẻ đứng lên, nhìn bà lão chờ mong.

Lạc Trần nghiêng đầu nhìn lại, nhìn lại người nọ là mặt khi hơi hơi sùng sốt.

“Đại khái là có nghe qua.” Bà lão cười tủm tỉm.

Bà lão này... đùa tôi à?

“Ô” Quả nhiên không nên ôm hi vọng, Fuyuki buồn bã ngồi lại ghế.

“Bộ tộc Ngự Môn là bộ tộc âm dương sư võ đấu duy nhất trên đời, là âm dương sư đứng đầu thế giới này, là kẻ địch của đám yêu quái.” Một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền tới, một pháp sư xuất hiện bên cạnh Fuyuki.

“A...” Sao lại có cảm giác rất giống Kagome vậy trời? Nếu không phải đối phương dùng giọng điệu lạnh lùng thì Fuyuki đã suýt nhận nhầm là Kagome rồi.

Người này... Là người chết nhỉ? Trên người không có sinh khí của người sống.

“A, tiểu thư Kikiyo đến à!” Bà lão nhiệt tình hô, thuận tiện đưa một đĩa cơm cho cô gái.

Kikiyo không lên tiếng, cầm cơm nắm ngồi cạnh Fuyuki.

“Khụ! Ta là Fuyuki, người tên là Kikiyo nhỉ? Người biết chuyện của bộ tộc Ngự Môn?” Đã có người đưa tới cửa, Fuyuki sẽ không buông tha, mặc kệ đối phương là người sống hay kẻ chết.

“Tuy rằng không cùng chức nghiệp nhưng miễn cưỡng xem như là đồng bọn. Ta nghe thầy nói về truyền thuyết của bọn họ, nhưng mà không biết có thật không?”

“Không quan hệ, không quan hệ, xin hãy nói những điều cô biết cho ta!” Fuyuki buông cái đĩa trong tay, nhìn ới Kikiyo.

Kikiyo có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới cô gái này lại có hứng thú với truyền thuyết kia như vậy. Đem đĩa cơm nắm đặt trên đầu gối, Kikiyo mang thể biểu tình như hồi ức, bắt đầu kể câu chuyện xưa.

“Trong truyền, khoảng hai ba trăm năm trước, bộ tộc Ngự Môn tuy không nhiều người nhưng được coi là một gia tộc nổi tiếng. Từ sau khi đứa trẻ tên là ‘Ngự Môn Thiên Vũ’ sinh ra thì gia tộc kia đứng trên đỉnh của giới âm dương sư. Từ sau khi Ngự Môn Thiên Vũ tiếp nhận chức vụ gia chủ thì gia tộc ký kết nhân duyên với thần minh, em gái của Ngự Môn Thiên Vũ gả cho một vị thần thủ hộ một ngọn núi. Nhưng mà ta nghĩ đây là câu chuyện mà người đời sau kể lại, người không cần quan tâm...”

Không, tuy rằng huyền huyền huyền nhưng Fuyuki cảm thấy nó rất gần chân tướng. Tay nắm chặt, đại khái cô có thể nghĩ ra kết cục.

“Vị thần đó... Vị thần đó tên gì?” Fuyuki run giọng hỏi.

Tuy không rõ tại sao Fuyuki lại có biểu tình bi thương như vậy nhưng Kikiyo vẫn nói tiếp.

“Hình như là Mochi”

Quả nhiên...

“Sau đó thì sao? Em gái của người đó kết hôn với Mochi rồi sao?”

“Sự hạnh phúc đó duy trì không lâu thì Ngự Môn Thiên Vũ nổi điên. Hắn giết hết tất cả người của bộ tộc Ngự Môn, bao gồm cả em gái hắn. Nhưng mà Ngự Môn Thiên Vũ cũng chết trong tay Mochi, từ đó về sau, bộ tộc Ngự Môn liền biến mất trên đời.”

Điên sao... Nhưng Aogiri chỉ có phúc hắc chứ không giống người điên!

Fuyuki đứng lên, hơi khom người chào Kikiyo, “Cảm ơn người, thật sự đã giúp một việc lớn.”

“A, cái đó không có gì...”

Fuyuki mỉm cười với cô, xoay người rời đi.

Tính chân thật của chuyện xưa không cần lo lắng, nhưng bây giờ đã biết chỗ phải đi. Nếu Aogiri và Mochi có thù mà Mochi lại ở bên Naraku. Nói cách khác chỉ cần tìm Naraku là được. Người tìm Naraku không ít, tiểu đội của Inu Yasha không tính, Sesshoumaru cũng muốn giết hắn.

Có thể tìm được. Fuyuki có dự cảm như vậy.

Lúc tới tìm Sesshoumaru thì không thấy hắn, lại thấy Ah Un và Jaken.

Ah Un, Jaken... Hình như có thiếu thiếu...

“Jaken, Rin đâu?” Fuyuki nghĩ nghĩ mới phát hiện cô bé đó không ở đây.

“Yue sama không cho cô ta tới, nói là nguy hiểm.” Jaken vô tình đáp, tuy rằng cô bé Rin có chút sắc sảo nhưng không có thì lại thấy thiếu. A – thật tịch mịch đó! Trước kia chưa có Rin không phải chỉ mình hắn đi theo Sesshoumaru sama sao? Thời gian lâu vậy không có chuyện gì, vì sao lần này lại nguy hiểm.

Fuyuki hoàn toàn không thông cảm phiền muộn của Jaken, dùng chân đá hắn cái, ý bảo hắn xuống núi.

“Đó là gì? Yêu quái hay người?” Mặc một bộ đồ màu trắng không nói, khuôn mặt còn giấu dưới khăn trắng, lại mập, một chút mỹ cảm cũng không có, trên lưng còn đeo theo ngăn tù gỗ khả nghi.

“Hả?” Jaken đánh giá người kia, lại dùng mũi ngửi, “Nhìn qua là loài người, nhưng thực tế là người chết, hắn là nhờ cái gì đó mà sống lại”

“...” Làm sao giống người? Rõ ràng là giống yêu quái, Jaken, rốt cuộc người nhìn góc độ gì thế?

Nhưng sao lại là người chết? Hôm nay thật sự có duyên với người chết! Hơn nữa cô tìm Aogiri cũng thuộc phạm trù người chết. Đi theo sau hắn phát hiện gì không chừng.

Fuyuki nghĩ tới thì lập tức làm theo suy nghĩ.

“Này! Người đi đâu đấy? Sesshoumaru sama bảo người đợi ngài ấy ở đây... A...” Jaken chưa kịp nói hết thì Fuyuki đã biến mất.

Làm sao đây? Hắn đuổi theo Fuyuki hay ở đây chờ Sesshoumaru sama về? Jaken nôn nóng.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Vụ Cốt không sai!

Joshua.Shepherd.600.1718793

Jaken run rẩy quỳ trên mặt đất, quả nhiên Sesshoumaru sama tức giận, hàn khí trên người của ngài ấy khiến Jaken cảm nhận được mùa đông.

A a! Lúc đó tại sao hắn không đi theo Fuyuki chứ? Tuy rằng đi theo cô ta không có chuyện gì tốt nhưng ít nhất không cần chịu hàn khí của Sesshoumaru sama bây giờ.

Sesshoumaru đứng cạnh núi, nhìn thôn trang loài người bên dưới, cẩn thận phân biệt mùi trong không khí. Mùi của Fuyuki đã nhạt dần cho nên không thể phân biệt được hương của cô, cô ấy lại dùng kết giới sao? Từ mùi hương của Fuyuki không thể tìm đặc hần, còn có một đồng mùi hỗn độn làm hắn chán ghét. Quả nhiên đám Inu Yasha cũng ở đây, còn có cả Naraku.

Nhưng mà bây giờ không phải lúc quan tâm đến tên Naraku kia, hắn phải đem bắt cô gái ngốc nghếch kia trở về đã.

“A, Sesshoumaru sama, cái đó, hình như Fuyuki đi theo một người chết mặc đồ trắng...” Jaken có ý lập công chuộc tội báo cáo hành tung của Fuyuki.

Một người chết mặc đồ trắng sao? Sesshoumaru nhủ mảy, không để ý tới Jaken đang dong dài ở bên, đi tới hướng thôn. Mặc kệ người chết áo trắng gì đó, đầu tiên phải tới chỗ của cô gái loài người Kagome kia, Fuyuki gặp được cô ta chắc chắn sẽ đi theo.

“A – Sesshoumaru sama, ngài đi đâu vậy?” Jaken trở mắt nhìn Sesshoumaru đi xa, hơn nữa không có ý đem hắn đi theo, đành ngồi dưới đất khóc rống.
“Ai – Ah Un à, chỉ còn lại ta và người.”

“Ah Un –”

“Trước kia còn có Rin ở lại với chúng ta, bây giờ chỉ có một yêu thú là người ở lại với Jaken sama ta.” Jaken thở dài, “Thật nhàm chán!”

Mùi của Kagome truyền từ phòng nhỏ phía trước, hơn nữa không phải là mùi vị của một người con gái đơn thuần mà mang theo mùi độc dược, hoàn toàn không có mùi của Fuyuki.

Bọn họ không ở cùng một chỗ sao?

Tuy rằng đã xác định Fuyuki không ở trong đó nhưng Sesshoumaru vẫn quyết định đi vào xem, ít nhất có thể hỏi được từ cô ta cái gì đó.

Đẩy cửa đi vào phòng nhỏ, thấy Kagome, Miroku và Sango nằm dưới mặt đất không động đậy, rõ ràng là bộ dạng bị trúng độc. Mà một tên mập béo mặc áo trắng đang làm cái gì đó.

Người chết mặc áo trắng là tên này à? Trên người hắn có mùi của người chết...

“Ngươi là ai? Dám tới quấy rầy hôn lễ của Vụ Cốt đại nhân ta?” Người nọ tuy rằng tức giận nhưng mang theo chút kích động.

Hôn lễ? Sesshoumaru liếc mắt thì thấy Kagome đang mặc một bộ đồ màu trắng bẩn thỉu. Hắn muốn làm hôn lễ với người phụ nữ của Inu Yasha sao? Mà cái đó chẳng liên quan tới hắn, chỉ cần không làm trở ngại việc hỏi thăm của hắn là được.

“Hôn lễ của ngươi ta không hứng thú, ta tìm cô ta hỏi chuyện”

“Cô ấy là cô dâu của ta, ta không tặng cho ngươi!” Vụ Cốt không do dự ném độc được về phía Sesshoumaru, trong lúc viên thuốc bay về phía Sesshoumaru thì nổ tung, hình thành các màng bụi màu trắng.

Vụ Cốt nhìn độc khí vây quanh Sesshoumaru, nở nụ cười đắc ý, xoay người đi tới bên người Kagome, tiếp tục hôn lễ bị ngăn cản.

Kagome giống như con rối để Vụ Cốt đùa nghịch, không thể phản kháng, toàn thân không nghe theo sự khống chế của cô. Chuyển động duy nhất là nhìn về phía Sesshoumaru, trong mắt Kagome ánh lên tia sáng. Sau khi độc khí tan hết, Sesshoumaru đứng đó không chịu chút ảnh hưởng của độc khí.

Quả nhiên không hổ danh là anh trai của Inu Yasha! Đáy lòng Kagome hoan hô, tuy rằng cô không hi vọng Sesshoumaru giúp cô nhưng hành vi lúc này của tên này đã chọc giận Sesshoumaru, con ngươi màu vàng xuất hiện sát khí.

Vụ Cốt nhìn theo ánh mắt của Kagome thì thấy Sesshoumaru chưa chết, kinh ngạc há to miệng. Phản ứng tiếp theo là ném một bao độc được lớn về phía Sesshoumaru.

Lần này Sesshoumaru không đợi độc khí tiêu tán thì yêu khí tản ra thổi đi độc khí.

“Sao có thể như vậy? Độc được của ta...” Sao lại không có tác dụng? Đó là độc có thể giết yêu quái khắp nơi, sao lại không có tác dụng? Vụ Cốt sợ hãi lùi về sau.

“Ngươi chơi cú sao?” Sesshoumaru lạnh lùng hỏi.

“A –“ Vụ Cốt hét lên một tiếng quái dị, lên qua khe hở bên cạnh Sesshoumaru, chạy ra phòng nhỏ.

Sesshoumaru liếc mắt nhìn bóng dáng chật vật, không nhanh không chậm đi ra ngoài.

“A – Thật sự xin lỗi! Tha thứ cho ta đi! Ta không dám nữa!” Không đợi Sesshoumaru tới gần, Vụ Cốt đã quỳ dập đầu trước mặt Sesshoumaru.

“.....”

“Thật sự xin lỗi vô cùng! Cho nên...” Vụ Cốt ngẩng đầu, nở ra nụ cười âm hiểm, hai tay ném một đồng độc được ra, “Xuống địa ngục đi!”

Sesshoumaru không còn kiên nhẫn, phá vỡ khói độc màu đỏ, trong nháy mắt đâm qua người Vụ Cốt.

“Sao có thể như vậy... Vũ khí bí mật của ta... Sao lại như vậy?” Vụ Cốt tỉnh dậy khỏi kinh ngạc thì thân thể biến thành hài cốt màu trắng.

“Kagome –” Lúc Inu Yasha chạy tới muốn vọt vào phòng thì thấy Sesshoumaru, hắn rút Thiết Toái Nha, “Sesshoumaru, ngươi đã làm gì với Kagome?”

“...” Sesshoumaru lạnh lùng liếc mắt nhìn Inu Yasha một cái, không quan tâm hắn, đi tới Kagome đang đứng ở trước cửa phòng nhỏ.

“Ngươi muốn làm gì?” Inu Yasha vội vàng che trước mặt Kagome, không cho Sesshoumaru tới gần.

“Không phải... Inu Yasha, Sesshoumaru đã cứu bọn này.” Kagome vội vàng giải thích với Inu Yasha, sau đó hỏi Sesshoumaru, “Ngươi muốn hỏi ta chuyện gì?”

“... Fuyuki có tìm ngươi không?” Sesshoumaru do dự một chút, cuối cùng đành mở miệng.

“Ồi chào? Fuyuki? Ta không gặp cô ấy!”

Nghe được câu trả lời thì Sesshoumaru quay người đi khỏi đó, để lại Inu Yasha và Kagome nhìn nhau.

“Inu Yasha, Sesshoumaru tìm Fuyuki đó!”

“Ừ...” Inu Yasha ngơ ngác gật đầu.

“Thật khó tin!”

“Ừ...” Inu Yasha tiếp tục gật đầu.

“Quả nhiên Sesshoumaru đối với Fuyuki không giống!” Kagome kết luận.

“Hừ, chuyện lần trước không phải đã biết rồi sao? Đi thôi, xử lý độc trong người trước”

“A? Đây là sao?” Fuyuki mê mải nhìn cảnh vật xung quanh, hoàn toàn không thấy thôn nào nữa, không biết cô đi tới đây khi nào nữa.

Ừm? Lạc đường sao? Cô rõ ràng đi theo người chết áo trắng mà, sao lại lạc đường? Fuyuki cố gắng nhớ lại tình huống, hình như cô không cẩn thận dính vào độc, sau đó cơ thể mất đi không chết, rồi...

Nhưng mà nơi này là chỗ nào? Cứ cảm thấy mùi vị thánh khiết. Fuyuki cẩn thận phân biệt một chút, phát hiện ở đây có kết giới thánh khiết vô cùng, mà kết giới là ở trung tâm của núi, khiến cho yêu quái không thể tới đây. Kết giới lớn như vậy, cho dù là linh lực mạnh mẽ của cô năm đó cũng làm không được, người tạo ra kết giới này là ai?

“Nơi này là núi Bạch Linh, được gọi là ‘Thánh Vực’, mà người mở ra kết giới thánh khiết này chính là người được cung phụng ở vùng này.” Một giọng nói quen thuộc vang lên, ngữ điệu dịu dàng mà thân thiết, Fuyuki cứng người, ngay cả việc xoay người cũng không dám.

“Thật đúng là hao tổn tâm trí, không nghĩ tới người đuổi tới đây.” Giọng nói của người phía sau mang theo sự bất đắc dĩ.

“...” Fuyuki chậm rãi xoay người sang chỗ khác, nhìn cái người vừa quen thuộc mà xa lạ kia.

Bộ dạng bên ngoài không thay đổi nhưng trong mắt mang theo sự trào phúng xa cách, nụ cười trên môi mang theo tia xấu xa, nhìn biểu tình này của Aogiri Fuyuki cứ nghĩ hẳn chính là tên quỷ thần quen đó.

“Sao vậy? Không phải tôi tìm tại hạ sao? Bây giờ gặp được thì không nói gì à?” Aogiri cười, bộ dạng này khiến Fuyuki rùng mình.

Thân thể cương cứng thả lỏng dần, cố gắng một hồi Fuyuki mới mở miệng, “Aogiri, tôi...”

“Tại họ không phải tên Aogiri, tại hạ là gia chủ của bộ tộc Ngự Môn, Ngự Môn Thiên Vũ.”

Ý tứ của hắn chính là đem tất cả những gì mà bọn họ có trong hơn hai trăm năm qua vứt bỏ sao? Khóe miệng Fuyuki nở nụ cười đau đớn, từ bỏ đơn giản như vậy, bây giờ cô ở đây làm gì? Giấy dựa sao? Không, không phải, cô tới đem Aogiri về.

“Ở trong mắt tôi, anh là Aogiri, cái người tên Ngự Môn Thiên Vũ kia tôi không quen.” Bàng hoàng trong mắt Fuyuki dần tiêu tán, ánh mắt kiên định.

“Vậy người còn tới đây làm gì? Nơi này không có Aogiri mà người muốn tìm, chỉ có Ngự Môn Thiên Vũ tại hạ.”

“Đã nói ta không có quan hệ với cái người Ngự Môn Thiên Vũ kia, ta chỉ muốn đem Aogiri trở về, ai cũng đừng hòng cản ta. Ai dám chặn thì ta giết người đó, cho dù là Ngự Môn Thiên Vũ chặn trước mặt ta thì ta cũng không do dự.” Fuyuki rút thanh đao phong ma, đứng đối diện Ngự Môn Thiên Vũ.

Aogiri, cũng là Ngự Môn Thiên Vũ, biểu tình trên mặt không thay đổi khiến người không nhìn thấy suy nghĩ của hắn, “Tại hạ khuyên người vẫn nên giữ mạng nhỏ mà trở về, cho dù người giết Ngự Môn Thiên Vũ thì Aogiri cũng không trở về.” Giọng nói trầm thấp quanh quẩn bên tai, thân ảnh của Aogiri cũng biến mất trước mặt Fuyuki.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thánh vực không sai!

Kasodani.Kyouko.600.1690780

Vì sao không về vậy Aogiri?

“Suy nghĩ của người chết thật sự khó hiểu!” Fuyuki ngửa đầu nhìn trời cảm thán nói.

“Thật sao?”

“A, xin lỗi, ta không nói cô đâu, Kikiyo tiểu thư!” Fuyuki cuống quýt khoát tay áo với Kikiyo.

Rời khỏi nơi gặp mặt Aogiri, Fuyuki tính về tìm Sesshoumaru thì gặp Kikiyo dưới chân núi, Fuyuki bị Aogiri làm cho buồn bực, lại thấy bản thân rảnh rỗi nên đi theo Kikiyo.

“Suy nghĩ của người chết và người sống không có gì khác nhau cả, dù sao trước đó đều là người.”

“Nhưng ta không thể hiểu được! Không về được là sao...?” Vì sao không thử một lần chứ? Vì sao không thể trở lại con đường đã chọn vào hai trăm năm trước chứ?

Kikiyo nghiêng đầu nhìn khuôn mặt có chút bi thương của Fuyuki, thoáng do dự một lát rồi mở miệng nói, “Người chết chọn ngừng thời gian để ở lại thế giới này, không muốn đi vào luân hồi là vì họ có chấp niệm mãnh liệt. Đợi sau khi chấp niệm đó hóa giải thì sẽ trở thành Phật. Hoặc bị chấp niệm đó dẫn đi sai đường, bước tới địa ngục. Tóm lại cuối cùng vẫn phải trở lại thế giới của người chết, cho nên dù thế nào đi chăng nữa... vẫn không thể về...”

Là thế sao? Vì cuối cùng chỉ có một con đường để đi... Cho nên, Aogiri, lúc này anh gặp tôi là để tạm biệt sao?

“Ta quyết định!” Fuyuki đứng lên, nói với phương xa nào đó, “Mặc kệ Aogiri xuống địa ngục hay thành Phật, ta đều phải đưa hân một đoạn đường.”

“Nhưng nếu người bạn kia của ngươi là quỷ hồn phiêu lưu trên thế gian hơn hai trăm năm thì chuyện sẽ rất khó giải quyết.” Quỷ hồn có thể ở thế giới này của mình bằng thực lực cá nhân thì là một kẻ có sức mạnh rất mạnh, căn bản không thể tương đương được, “Tạm thời ta cho ngươi một lời khuyên, bằng sức mạnh của ngươi thì ngươi không phải đối thủ của quỷ hồn kia, tốt nhất đừng làm việc xúc động!”

Kikiyo bói xong thì lấy cây cung đi về phía thôn.

Bây giờ cô thiếu sức mạnh sao? Thôi, sau này rồi nói vậy. Bây giờ đi dạo ở vùng núi Bạch Linh kia đi thôi, cô cứ cảm thấy ở trong kết giới kia cảm thụ một thứ sức mạnh quen thuộc – linh lực của Mochi.

Sesshoumaru đứng ở sườn núi Bạch Linh, mùi của Fuyuki luôn ở gần đây, nói cách khác là đã ở đây một thời gian, hơn nữa có khả năng là đi vào trong núi Bạch Linh rồi.

“Sesshoumaru sama, thật sự không thể tiếp tục!” Jaken thờ hồng học quỳ rạp trên mặt đất, Ah Un đi theo phía sau cũng nằm úp xuống, Jaken miễn cưỡng mới tới đây, nhưng đây là cực hạn rồi, tiếp tục đi tới sẽ bị tinh lọc.

“A! Sesshoumaru sama không thể đi lên!” Jaken ôm cổ chân của Sesshoumaru, ngăn Sesshoumaru không cho hân đi lên phía trước, “Nếu đi lên ngài cũng sẽ bị tinh lọc!”

“Ồi chào? Sesshoumaru, ngươi tới đây làm gì?” Từ núi Bạch Linh đi xuống, chưa tới chân núi đã thấy Sesshoumaru và Jaken, Fuyuki thờ dài, bất đắc dĩ giữ chặt Sesshoumaru đang tính đi lên, “Thật là, đang làm gì vậy? Ngươi là một yêu quái, vậy mà lại tới cái chỗ thánh vực này làm gì? Ngươi có biết ở đây nguy hiểm với ngươi không hả?”

“Ngươi ở trong đó?” Sesshoumaru mặc kệ Fuyuki lôi kéo, ngửi thấy mùi yêu quái trên người Fuyuki thì hỏi.

“Ừ, rất đáng sợ! Không nghĩ tới bên trong thánh vực này lại có một lực lượng yêu quái khổng lồ. Nhưng mà may mắn bọn họ không thể đi ra cái động đó, nếu không ta chết chắc!”

“Thì phải nói... Naraku quả nhiên ở đây!” Khó trách tìm thế nào cũng không ra, thì ra là trốn trong khu thánh vực này. Thật sự là một kẻ sách một mũi tên trúng hai con nhạn, ở nơi người thường không thể nghĩ được, cho dù nghĩ tới, tìm tới đây thì bản thân đám yêu quái bọn họ cũng không thể tới gần.

Fuyuki buông tay Sesshoumaru ra, dừng chân lại.

“Xuống chút nữa, ở đây vẫn còn cảm giác khó chịu!” Jaken đi sau tiều tụy nói.

Fuyuki không để ý Jaken, xoay người nhìn Sesshoumaru, “‘Quả nhiên’ là có ý gì?”

“...” Sesshoumaru nghiêng đầu sang một bên, tránh đối diện với Fuyuki.

“Ngay từ đầu ngươi đã đi tìm Naraku, căn bản không tính giúp ta tìm Aogiri có phải không?” Về mặt của Fuyuki như đang nói ‘Ta bị lừa’.

“Ta có nói sẽ giúp ngươi tìm hân?”

Rõ ràng hân bảo đi tìm Aogiri vậy mà bây giờ lại ném sạch trách nhiệm. Trán Fuyuki nổi lên gân xanh, thật sự muốn đánh nhau với hân một trận, nhưng mà kết quả sẽ thua nhì? Thờ dài, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, bất đắc dĩ nói, “Thôi, dù sao ta cũng đã gặp được Aogiri”

“Đã gặp?” Sesshoumaru quay đầu nhìn Fuyuki, tuy trên mặt không có biểu tình đặc biệt nhưng hân không vừa lòng với kết quả này.

“Ừ, gặp được. Nhưng vẫn chưa làm rõ mọi chuyện, ngược lại ngày càng mơ hồ.”

“..... Đi theo ta.”

Sesshoumaru mang Fuyuki đi tới trước một cái động, đi vào trong động thì Fuyuki thấy một người ngoài ý muốn. Cô đảo mắt nhìn người nọ và Sesshoumaru, hoàn toàn không hiểu chuyện trước mắt.

Trong sơn động, cái người đang cười khổ mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn bọn họ là Aogiri mà Fuyuki mới thấy không lâu. Bây giờ trong mắt hắn không có sự xa cách và trào phúng, nụ cười trên khóe miệng rất nhạt, đây là Aogiri mà Fuyuki quen thuộc nhất.

“Đây đây đây... Đây là chuyện gì vậy?” Fuyuki nói năng lộn xộn, bộ dạng như bị dọa sợ.

Aogiri thoáng nhìn Sesshoumaru, thấy hắn không tính giải thích thì giải thích với Fuyuki, “Tại hạ bị Sesshoumaru điện hạ bắt nhốt tại đây.”

“Hả?” Bị Sesshoumaru bắt? Còn bị nhốt ở đây? Nếu cô nhớ không nhầm, Aogiri là quỷ hồn, chỉ cần hắn không muốn bị bắt thì ở thế gian này không ai bắt được hắn, chứ đừng nói là nhốt hắn.

Bây giờ Aogiri vô cùng hối hận vì đã gặp mặt Sesshoumaru ở hội chùa ngày đó, còn có ý ngăn hắn không cho mang Fuyuki đi. Hắn không nghĩ Sesshoumaru là một yêu quái thích mang thù, vì đối phó hắn mà tới cái chỗ quái dị nào đó tìm học pháp trận bắt quỷ hồn, cũng vì pháp trận đó mà hắn không thể đi khỏi sơn động này. Nhưng Aogiri thật sự không sợ Sesshoumaru, dù sao quỷ hồn không phải là thứ mà người ở thế giới sống này giết được, có điều thứ khiến hắn đau đầu chính là Thiên Sinh Nha trên tay Sesshoumaru, cây đao đó là thứ có thể chém giết quỷ hồn như hắn.

Lúc gặp Sesshoumaru ở chân núi là lúc hắn bị Thiên Sinh Nha buộc đi vào pháp trận này. Nếu hắn cự tuyệt thì Sesshoumaru sẽ chém hắn một đao. Không, phải nói là Sesshoumaru rất thích chém hắn, bởi vì hắn thấy lúc hắn đi vào pháp trận này, đáy mắt Sesshoumaru chột lóe tia thất vọng.

Đây là cảm giác bị dọa lần đầu tiên từ trước tới giờ, mà hắn cũng không muốn nói chuyện này cho Fuyuki.

“Fuyuki, điều người muốn biết chính là nguyên nhân ta phản bội và trộm quả cầu thủy tinh phải không?”

“Ừ” Nhắc tới vấn đề chính, Fuyuki không hỏi biện pháp Sesshoumaru bắt Aogiri, về mặt mong chờ.

Aogiri kể câu chuyện xưa không khác Kikiyo mấy, người giết cả bộ tộc Ngự Môn là hắn, mà giết chết hắn là Mochi. Chỉ có điều khác là hắn không điên mà bởi vì người trong tộc của hắn bị biến thành con rối trong tay đám yêu quái.

Lúc giết cha và em gái, Aogiri cũng đã chuẩn bị cái chết dưới tay Mochi, chịu sự phần nọ của thần thù họ.

“Nhưng – ta đã xem nhẹ sự phần nọ của Mochi.” Aogiri nhìn quả cầu thủy tinh trong tay, khuôn mặt lộ vẻ bi thương, “Sau khi ta chết, Mochi vẫn không thể hết phần nọ, tự tiện rời khỏi núi. Em gái ta là một hồn phách còn lưu luyến Mochi, luôn sống trong quả cầu thủy tinh. Vì để kể hết mọi chuyện cho Mochi mà luôn ở thần xã chờ hắn về.”

“Người ở lại thế gian này chỉ để chờ Mochi?” Tuy rằng đoán được nhưng Fuyuki vẫn hỏi.

“Phải, em gái ta nói nếu như không thể kể mọi chuyện cho hắn thì ta chỉ có thể chết dưới tay hắn lần nữa.”

“... Nhưng vậy... Như vậy không phải người sẽ hồn phi phách tán sao?” Giọng nói mang theo phần run rẩy “Không nên đi”, những lời ngăn cản Fuyuki không thể nói ra miệng. Nếu như không làm vậy thì ân oán năm đó không có kết thúc.

“Nếu không đi thì tai nạn sắp phát sinh ở nơi đó ai sẽ cứu đây? Người không phải đã thấy việc ngọn núi đó thiếu một vị thần thù họ rồi sao? Nhiều mạng người như vậy, lưng ta mang không nổi!”

“Nếu như là ở núi ta có thể tiếp tục...”

“Đừng ngốc như vậy, người cũng hiểu bản thân người chỉ có thể chống đỡ nhất thời, nếu là vĩnh viễn thì không thể. Hơn nữa, linh lực của người bây giờ đã...” Không còn có thể như vậy nữa.

Cả động lâm vào yên tĩnh, Aogiri không nói gì, Fuyuki cũng không mở miệng. Im lặng khiến cho áp lực trong không khí tăng lên.

Lâu sau, Fuyuki đứng lên nhìn Aogiri nói, “Cứ theo ý người đi, ta sẽ giúp người hết sức, đem nguyện vọng cuối cùng của người thực hiện.”

Nói xong thì dùng chân lau đi trận pháp ở cửa động, kéo Sesshoumaru ra khỏi động. Cho tới khi không còn thấy động nữa thì nước mắt mới chảy xuống. Sesshoumaru im lặng, kéo cô vào trong lòng, im lặng ôm lấy cô.

Thực hiện nguyện vọng cuối sao? A, đây là nguyện vọng cuối cùng của hắn. Aogiri cười buồn, đứng dậy đi ra khỏi động.

Lúc ấy rời khỏi núi không tính đem Fuyuki kéo vào, không nghĩ tới cô bé cũng bị kéo vào, thật sự là đứa trẻ không ngoan chút nào. Nhưng mà, cũng vì đứa nhỏ không ngoan này nên hắn phải dùng hết toàn lực để giải quyết tên Mochi kia.

Thời gian sắp hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Bị kèm cặp không sai!

Ổn định lại tâm tình, bắt đầu đi vào núi Bạch Linh lần nữa.

Sesshoumaru luôn đi ở bên ngoài núi Bạch Linh, giống như đang tìm cách để vào núi. Fuyuki im lặng đi phía sau Sesshoumaru, thỉnh thoảng xoa cây đao phong ma bên hông, suy nghĩ cái gì đó.

Jaken cảm thấy rất nhàm chán, Fuyuki luôn cãi nhau với hắn bây giờ rất nghiêm túc làm hắn không quen. Hơn nữa thường xuyên làm một ít động tác kì lạ, nếu Sesshoumaru sama không nói gì thì hắn đã nghĩ Fuyuki bị đánh tráo.

Lại tới gần phía sau núi Bạch Linh, Fuyuki cảm nhận được linh lực trong cơ thể rơi vào trạng thái không ổn định, không phải là vì ảnh hưởng của núi Bạch Linh mà là linh lực sắp tới cực hạn. Đúng là chuyện không hay ho, cố tình xuất hiện ở thời gian này....

“Sesshoumaru sama, ngài đang tìm cái gì vậy?” Đi theo Sesshoumaru một hồi nhưng không thấy dấu hiệu dừng lại, Jaken đành mở miệng.

“Đương nhiên là tìm đường, Naraku tránh ở bên trong mà!” Biết Sesshoumaru không để ý Jaken, Fuyuki tốt bụng mở miệng trả lời.

“Núi Bạch Linh là thánh vực, lúc kết giới tạo ra thì đám yêu quái bọn ta sao có thể đặt chân tới?”

“Không phải không có khả năng, có một biện pháp làm được.”

“Ồ?” Jaken nhìn Fuyuki không tin, Sesshoumaru cũng dừng bước chân.

“Tìm nơi kết giới có sức mạnh cân bằng là có thể. Nhìn xem, giống như vậy này...” Fuyuki vừa nói vừa mở kết giới trên người Jaken.

“A, đúng là thoải mái hơn không ít!” Jaken thử đi tới gần núi Bạch Linh vài bước, không còn áp lực không khỏe, “Sesshoumaru sama, thật sự dùng được đó! Kết giới này.... A!” Chưa kịp nói xong thì linh lực trên người Jaken biến mất, trong nháy mắt bị kết giới thánh khiết của núi Bạch Linh đánh năm sắp.

“A a – Thất bại!” Fuyuki nhìn tay mình chán ghét nói, hoàn toàn không có chút ý niệm xin lỗi Jaken. Jaken tức giận kháng nghị.

Vừa rồi linh lực trong cơ thể hoàn toàn biến mất, bây giờ Fuyuki không còn cảm giác linh lực của cô ở trong cơ thể. Đáng ghét, lúc quan trọng lại gặp phải tình trạng này. Trước kia không hề để ý tới chuyện của linh lực, nhưng bây giờ cô có chuyện phải làm, không thể không có linh lực, vậy mà nó lại biến mất.

Sắc mặt của Sesshoumaru tối lại, Fuyuki không biết rõ nguyên nhân mà mình mất linh lực nhưng Sesshoumaru biết. Lúc linh lực của Con của Thần ở bộ tộc thiên hồ biến mất thì số mệnh mà Lạc Phi Li nói đã tới.

Fuyuki không cảm nhận được sắc mặt của Sesshoumaru, cố gắng đè áp phiền não xuống, không để ý nói, “Nếu không một mình ta đi vào, các người ở đây là được rồi!”

Sesshoumaru lạnh lùng liếc mắt nhìn cô, không nói gì, một lưỡi dao như con rắn đột nhiên đánh về phía hắn, nghiêng người tránh, nhìn về phía lưỡi dao bay qua.

“Ai nha! Bị trượt rồi à? Ta cứ tưởng có thể đem người chém thành ba phần đấy!” Một cô gái xinh đẹp mặc kimono đi ra từ lùm cây, nhìn Sesshoumaru không bị tổn hại tức cười.

“Jaken!” Sesshoumaru liếc mắt nhìn Jaken, ý bảo hắn đem Fuyuki đi trước.

“Vâng, Sesshoumaru sama!” Jaken ở phía sau bắt lấy tay áo Fuyuki kéo cô đi về phía cầu treo.

“Này này! Ta còn chưa biết người đó là nam hay nữ, đi vội làm gì?” Fuyuki bất mãn nói nhưng mà vẫn để cho Jaken kéo đi.

Quay đầu nhìn lại thì thấy Sesshoumaru đang đứng trước cầu treo ngăn chặn thế tấn công của cái kẻ kia. Nhưng mà đáng người kia tỉnh tề, khuôn mặt thanh tú, thể mà chiêu thức lại ra rất tàn độc, rõ ràng là một nhân vật nguy hiểm. Hơn nữa bà đao của người đó rất giống con rắn.

Lúc Jaken chạy tới giữa cầu thì đột nhiên tắc lư, một móng vuốt bắc đây, người phía dưới nhẹ nhàng nhảy lên cầu treo, chặn đường của Fuyuki và Jaken. Chàng trai tóc đen liếm móng vuốt bằng thép của mình, nhìn Fuyuki đầy ý xấu.

“Ha, nghe nói người là nhược điểm của Sesshoumaru, chỉ cần bắt người là không chế được tên đó”

“Hả? Đây là lần đầu ta nghe nói Sesshoumaru có nhược điểm đấy!” Fuyuki ngoáy tai, hoàn toàn không để chàng trai kia vào mắt.

Jaken nhìn Fuyuki khiêu khích đối phương mà chảy mồ hôi, tuy rằng hắn rất vui lòng khi Fuyuki bảo vệ danh dự của Sesshoumaru sama nhà hắn nhưng bây giờ không phải là lúc thích hợp làm chuyện này, chạy trốn mới là thượng sách đó! Jaken túm tay Fuyuki kéo chạy trở về.

“Này, Jaken, dừng lại!”

“Dừng lại sẽ chết đó!” Jaken không dừng lại mà chạy còn nhanh hơn.

Tuy rằng đã mất linh lực nhưng trong mắt Jaken cô là con người yếu đuối như Rin đấy à? Tự mình bảo vệ cũng được đấy. Phía sau có một cơn gió đánh úp tới, một ánh sáng xuất hiện, hiển nhiên là công kích của người kia.

“Trách!” Fuyuki nâng lên tà áo bị Jaken nắm, đem Jaken ấn lên, thuận thế nhấc chân đá.

Ngũ Cốt bị Fuyuki đá trúng, thân thể lùi về sau hai ba bước. Fuyuki nhìn Ngũ Cốt không chịu thương, sắc mặt khó coi, nếu như có linh lực giúp đỡ thì cô có tự tin đem hắn đá ra khỏi cầu treo, làm cho hắn hưởng thụ kích thích làm vật rơi tự do.

“À? Không nghĩ tới thân thủ của người không tồi!”

“Bình thường thôi, không cần để ý!” Fuyuki vừa dứt lời thì đối phương đã nhảy lên.

Jaken vượt cái mặt, lao đảo đứng dậy, giương mắt nhìn tốc độ giao thủ của Fuyuki và Ngũ Cốt. Đây là có chuyện gì thế? Jaken kinh ngạc mở hai mắt, thân thủ của Fuyuki tốt vậy sao?

Tuy rằng tốc độ có thể so với Ngũ Cốt nhưng sức mạnh thì không thể, hơn nữa Ngũ Cốt còn mang theo vũ khí, chỉ cần không chú ý là trên người sẽ có mấy vết thương.

A – không tốt, Fuyuki bị thương, Sesshoumaru sama sẽ giết chết hắn mất T^T

Nhân lúc hai người tách ra, Jaken vọt tới giữa hai người, che chở trước mặt Fuyuki.

“Lui ra! Nơi này giao cho Jaken sama ta đi, xem chiêu! Trọng đầu người!” Đầu của trọng phun ra lửa, sau khi lửa biến mất Ngũ Cốt không bị thương tích gì mà cầu treo bị đốt trọng thương.

“Này, Jaken...” Xem ra ba người bọn họ hưởng thụ vụ kích thích rơi tự do rồi.

“À?” Jaken cúi đầu nhìn phía dưới chân, cuối cùng cũng phát hiện cầu treo bị chặt đứt, không kịp hô lên thì người đã rơi xuống.

Sesshoumaru đang đánh nhau với Xà Cốt mặc kimono cũng chú ý tới bên Fuyuki, quả quyết bay về bên kia. Nhìn Sesshoumaru không phòng bị mà đưa lưng về phía mình, Xà Cốt mỉm cười, huy đao về phía Sesshoumaru mà chém, lưỡi đao vây quanh Sesshoumaru.

Đắc thủ!

Xà Cốt chưa kịp chấm dứt xung sướng thì lưỡi đao như rắn đã bị Sesshoumaru đánh trở về.

Sao có thể? Xà Cốt cả kinh trơ mắt nhìn Sesshoumaru nhảy xuống vách đá theo Fuyuki.

Từ trên nhìn xuống, trong nháy mắt rơi xuống, Vụ Cốt đã đem hai tay Fuyuki bắt chéo, nhanh chóng tiến về phía núi Bạch Linh.

“Này, các người muốn đưa ta đi đâu?” Hai tay bị bắt chéo sau lưng không thể dùng sức lực, lại bị Xà Cốt giam giữ, ở trong tay hai kẻ này thật sự không có khả năng đào thoát, nhưng ít nhất cũng phải nói cô bị đưa tới đâu chứ!

“Không phải người muốn đi núi Bạch Linh sao? Chúng ta mang người tới đó!” Xà Cốt vui vẻ đáp.

“...” Vừa nãy cô chỉ nói đùa, không nên tương thật!

“Quả nhiên Sesshoumaru không đuổi theo, xem ra kết giới ở đây có ảnh hưởng tới hắn.”

“Theo ta thì không phải vậy!” Ngũ Cốt dừng chân, nhìn phía vách núi.

“Hả?” Xà Cốt nhìn theo tầm mắt của Ngũ Cốt thì thấy Sesshoumaru đang đứng ở trên nhìn bọn họ.

Ôi chao – Thì ra không phải không đuổi theo mà đã tới chờ bọn họ.

Xà Cốt mang đao đánh với Sesshoumaru, Sesshoumaru trấn định ứng đối công kích với Xà Cốt, hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

“Sesshoumaru, nếu người làm vậy thì ta sẽ giết cô ta!” Ngũ Cốt đưa tay để trên cổ Fuyuki.

“Hừ! Ta còn tưởng kết giới sẽ không ảnh hưởng với người, thì ra là đem bọn ta tới đây.” Xà Cốt cười khiêu khích Sesshoumaru ở gần đó, đi tới gần núi Bạch Linh, “Bây giờ ngay cả cảm giác người còn không thể nữa là.”

Sesshoumaru. ... Nhìn cánh tay của Sesshoumaru bị Xà Cốt làm bị thương, máu đỏ chảy ra, đồng tử màu đen của Fuyuki co rút lại. Bị loài người đánh là sỉ nhục lớn của hắn. Không được, cô không thể chờ hắn cứu cô, phải nghĩ cách chạy ra.

Đang tính chuyển động thân thể thì linh lực trong cơ thể cô dâng lên mãnh liệt, giống như giao nhau kịch liệt, sự đau đớn tràn khắp tế bào, khiến cho cơ thể Fuyuki nhúc nhích không nổi.

Đây là... Cái gì? Linh lực này là...

Cô gái bị hấn áp chế đột nhiên cả người cương lại, trên người tràn ra hơi thở không tốt, Ngũ Cốt cả kinh, hơi dùng sức lực tạo ra vết thương trên cô Fuyuki. Sau đó một giây, đột nhiên cây kiếm xuyên qua ngực hắn, ngẩng đầu nhìn thì Xà Cốt cũng bị móng vuốt của Sesshoumaru xuyên qua một lỗ.

Nhưng, vô dụng... Bọn họ là người chết, chỉ có thể lấy mảnh ngọc tứ hồn ra mới có thể giết bọn họ. Không để Ngũ Cốt đắc ý lâu thì một áp khí linh lực đánh bay hắn về phía tầng đá. Tiễn đà phá vỡ mảnh nhỏ ngọc tứ hồn.

Kikiyo! Xà Cốt nhìn về phía tên bắn tới, không chút ngạc nhiên thấy được pháp sư Kikiyo. Người này đúng là kẻ bọn họ không thể đánh được! Vì vậy chọn sự lựa chọn chạy trốn.

Là pháp sư phong ấn Inu Yasha sao? Sesshoumaru nheo mắt nhìn Kikiyo, xoay người ôm Fuyuki đi về phía chân núi.

Vừa xuống thì thấy Jaken khóc rống, núi Bạch Sơn xảy ra một trận chớp, kết giới thánh khiết kia hồng mất, sau đó biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Thất bại cũng không sai ha?

“Kết giới ở núi Bạch Linh sắp biến mất, Naraku hẳn cũng sắp xuất hiện!”

“...” Sesshoumaru đưa lưng về phía Fuyuki nhìn núi Bạch Lin him lặng.

“Không cần lo lắng cho ta, thân thể đã tốt hơn, linh lực đang ở trạng thái khôi phục...” Muốn đuổi theo Naraku, bây giờ là cơ hội tốt.

Sesshoumaru do dự một lát, cuối cùng ra lệnh cho Jaken ở cạnh Fuyuki, sau đó đi về phía núi Bạch Linh.

Fuyuki thở nhẹ, tuy rằng nói với Sesshoumaru linh lực đang khôi phục nhưng mà nó hỗn loạn chứ không ổn định. Nói là khôi phục không bằng nói là sự bất an.

Tình huống cơ thể gần đây ngày càng kì lạ!

Fuyuki tựa trên người Ah Un, lau đi mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, nghe tiếng va chạm trên núi Bạch Linh, hẳn trên đó rất kịch liệt nhỉ? Mà cô thì không thể giúp cái gì, ai cũng không thể cứu được, ngay cả Aogiri, tuy bảo sẽ giúp hắn thực hiện nguyện vọng nhưng không muốn hắn rời khỏi, cũng giống như bảo sẽ rời khỏi Sesshoumaru nhưng lại không thể, cái sự ỷ lại này, đã ăn sâu vào máu mất rồi.

Trên núi Bạch Linh vang lên tiếng nổ, linh lực quen thuộc khuếch tán trong không khí làm Fuyuki sợ hãi nhảy dựng lên, vội vàng nhìn về phía kia.

Là Aogiri sao? Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì Fuyuki kiểm không được muốn lên xem. Xoay người chạy tới gần Ah Un, ngồi lên người, bảo Ah Un bay về phía kia để Jaken ở dưới gấp vô cùng.

Ngay lúc linh lực đó ngưng tụ, Fuyuki cảm nhận được, nơi này không chỉ có Aogiri, còn có... người có sức mạnh mạnh hơn...

Tại giờ phút này không còn cảm giác sự va chạm của các linh lực ở gần đây, trở nên im lặng ngoài ý muốn. Chiến đấu... đã xong rồi sao? Lần lượt đi qua tầng đá, lặng lẽ đi tới phương hướng đó, nhìn về nơi ấy.

Một chàng trai mặc bộ hoa phục màu trắng, đeo mặt nạ sừng hươu, lộ ra đôi mắt màu tím lạnh lùng nhìn về phía Fuyuki, cuối cùng giống như không thấy mà rời đi. Người đó là... Mochi sao? Tuy rằng Fuyuki chưa từng gặp hắn nhưng bộ đồ kia Fuyuki từng mặc rồi, hơn nữa linh lực không chút yếu khí trên người hắn đã trả lời tốt, đó là Mochi.

Fuyuki đi ra khỏi chỗ ẩn nấp, liếc mắt một cái đã thấy người đang nằm trên mặt đất, thân thể của Aogiri đang dần biến mất, lao đảo chạy tới cạnh Aogiri, muốn đụng vào hắn nhưng lại sợ thân ảnh đó biến mất, chỉ có thể cứng ngắc đứng cạnh hắn.

“Fuyuki...”

“Ừ...”

“Tôi... thất bại.” Aogiri cười khổ, thất bại, cũng là lần cuối cùng.

“.....”

“Làm ơn đem quả cầu thủy tinh về thần xã giúp ta, còn có, giúp ta nói lời xin lỗi với Gwatan.”

“Ừ, ở thế giới đó phải vui vẻ đấy!”

“A, được!”

Thật ra hai người đều biết thế giới kia, Aogiri không thể tới, sau khi hồn phi phách tán thì sao có thể tới thế giới đó? Có điều chỉ là hiểu thôi, không ai nói ra miệng, xem như là dối lòng, đem cái chuyện tàn khốc kia đặt dưới đáy lòng, chôn chặt nó. Ai cũng không nói sự thống khổ ấy, tự mình biết là được rồi. Còn chuyện không đề cập tới, về sau ai cũng không ngăn ai hết, chỉ có thể để vậy thôi.

Aogiri đã biến mất khỏi nơi đó rất lâu Fuyuki mới dờ dẩn đứng dậy, ngồi lên lưng Ah Un mà bay về phía chân núi.

Cô không tính lập mộ cho Aogiri, là cô nhất gan yếu đuối, cái loại đau lòng này không cần.

Lúc đi xuống núi thì Fuyuki đã thấy bóng người màu trắng đứng đó, ánh mắt nhìn cô không sợ hãi, cả người mở ra khí tràng mạnh mẽ, áp lực mà yên lặng, đem cô giữ lại không cho đào thoát.

Mochi sao.... Lúc Ah Un đáp xuống, đứng đối diện Mochi không thay đổi sắc mặt. Lúc này mặt nạ đã được Mochi kéo lên đầu, lộ ra khuôn mặt dịu dàng như ngọc, nhưng đôi mắt màu tím của hắn lộ ra sự ác độc, đem sự dịu dàng đó gạt bỏ hết, chỉ nhìn Fuyuki như kẻ báo thù.

“Lúc này còn tưởng là người tốt nào đi qua, không nghĩ tới là người mà tên Ngự Môn Thiên Vũ kia coi trọng.” Mochi đánh giá Fuyuki, không để ý nói.

Cho dù biết thực lực của mình và Mochi chênh lệch, biết rõ bây giờ cô không thể thắng được hắn nhưng Fuyuki vẫn rút cây đao phong ma, sắc mặt nghiêm túc nhìn Mochi. Trốn không được, đánh không thắng, nhưng mà bỏ cuộc, cô làm không được.

“Ồ? Tính đấu với ta sao? Ngoan ngoãn chịu chết không phải tốt hơn sao?”

“Chết cái gì chứ? Ta không nghĩ chết dưới tay tên ngu xuẩn bị thù hận che đi đầu óc đâu.” Fuyuki cười lạnh khiêu khích.

“Vậy thử xem!”

Vừa dứt lời thì bắt đầu chiến đấu. Chẳng qua hai người cách nhau một khoảng cách nhất định, không ai tới gần ai được, hai kết giới đánh vào nhau, địa phương mà linh lực tiếp xúc không ngừng va chạm.

“Ồ? Xem ra ta xem thường người rồi, không chế kết giới không tồi! Nhưng...” Sức mạnh không đủ. Mochi ngưng lực một chút, đánh vỡ kết giới của Fuyuki.

Cây đao phong ma lóe lên tia sáng, đâm thẳng về phía Mochi. Fuyuki cứ nghĩ sẽ đánh lên kết giới, không nghĩ tới Mochi phát tay một cái phá hết kết giới quanh mình, dùng tay không kẹp lấy thanh đao, không chút để ý Fuyuki.

“Quả nhiên tên kia coi trọng ngươi, ngay cả thanh phong ma này cũng cho ngươi. Đáng tiếc hắn không thể nhìn người chết, thật sự muốn nhìn khuôn mặt thống khổ của hắn...” Nói xong, ngón tay Mochi khẽ dùng lực, thanh đao phong ma bị đập nát.

Fuyuki khiếp sợ nhìn lưỡi đao bị đập nát trên mặt đất, cái mùi vị chết chóc đang chậm rãi tới gần cô, trong mắt hiện lên tia tuyệt vọng.

Nhưng mà chỉ là trình độ này sao? Nhưng mà nếu linh lực của người đó ổn định thì kết giới của cô ta rất đáng sợ. Nhưng – tất cả đã xong. Ngay lúc Mochi nghĩ Fuyuki phải chết thì một con gió mang theo hoa đào thổi qua, cuốn lấy thân ảnh Fuyuki, chỉ để lại một câu nói –

“Không có đào hoa là đáng chết, cho ngươi mấy đóa hoa đào để tăng vận nhé!”

Mochi tiếp lấy cánh hoa đào bay từ không trung xuống, đôi mắt màu tím nhìn chăm chăm, yêu lực này.... Người của tộc thiên hồ? A, thật sự đem người khó lường tới rồi!

Người cứu Fuyuki là Anh, bởi vì trong thời gian này Lạc Phi Li không thể luôn theo dõi cho nên Anh luôn đi theo bên người Fuyuki, đợi đúng thời điểm sẽ đem cô về tộc, không nghĩ tới gặp chuyện này. Không phải đại nhân bảo vận khí của Con của thần rất tốt à? Sao cô không thấy nó vậy?

“Nếu... Nếu ta đủ mạnh thì...” Nếu ta đủ mạnh thì có phải sẽ bảo vệ được Aogiri không? Nếu ta đủ mạnh thì có phải sẽ không thất bại? Nếu ta đủ mạnh thì có phải sẽ giúp Aogiri hoàn thành nguyện vọng không?

“Ngươi mạnh!” Hơn người là kẻ mạnh trời sinh, Anh nghĩ.

“Có.... Ý gì?” Fuyuki nhìn Anh mơ hồ.

“Ngươi là Con của thần của bộ tộc thiên hồ, tự giác chút cho ta được chứ?” Ngay cả sức mạnh trời sinh của mình còn không biết, vậy làm sao có thể cứu người trong tộc trời?

“Ồ?”

“Tộc thiên hồ chia thành hai chi, một là yêu quái thuần, chi còn lại là loài người thuần. Người có huyết thống của thiên hồ có thể sống lâu như yêu quái, cũng chứa linh lực rất mạnh, người đó được chúng ta gọi là ‘Con của thần’. Lúc sức mạnh của ‘Con của thần’ yếu đi tới một mức độ nhất định thì có thể lựa chọn là yêu quái hoặc người.” Anh cẩn thận giải thích với Fuyuki.

“Là vì nguyên nhân đó sao? Ta cứ tưởng là thời gian quên ta rồi!”

“Tóm lại bây giờ người phải đi tìm đại nhân, sau khi lựa chọn xong thì sẽ có sức mạnh ổn định.”

“Lựa chọn làm người hoặc yêu quái sao?” Fuyuki nhíu mày, nếu chọn thì chọn làm yêu quái là tốt nhất, nhưng cô không muốn buông tha thân phận làm người...

“Thôi, khoan nghĩ tới mấy chuyện này đã. Nhưng mà theo ý của ta, ‘Con của thần’ chọn làm yêu quái hoặc người chỉ khác nhau ở chỗ sức sống và sự mạnh mẽ của thân thể thôi. Người cầm cái này, đi tới chỗ trên này tìm đại nhân, ta còn việc phải làm, không thể đi cùng ngươi.” Nói xong nhét vào tay Fuyuki một tờ giấy, hóa thành con gió biến mất tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Khác nhau không sai!

Không chế cho Ah Un cách khu rừng một chút, để cho Ah Un trở về tìm Sesshoumaru, Fuyuki cầm quả cầu thủy tinh đi vào rừng một mình.

Mới rời đi không bao lâu, yêu quái trong khu rừng này giống như hồ rình mồi, bởi vì kết giới yếu đi nên bắt đầu có chiến đấu, ở quanh khu rừng vẫn còn cảm nhận được yêu lực xung quanh, đã muốn xâm nhập theo quy mô nhỏ sao?

Chính là xâm nhập quy mô nhỏ, phương hướng đó có phải hơi sảo lăm không? Đám yêu quái hình như tụ tập ở trong rừng sâu, giống như truy đuổi cái gì đó. Ừm, cái cảm giác này thật sự quen thuộc, giống như lúc cô mới tới đây, cái cảm giác bị đám yêu quái đuổi theo ấy...

Tuy rằng đường có chút xa nhưng Fuyuki quyết định đi tìm tòi.

Mới đi tới gần đó thì thấy một người rất quen mắt. Cái đó.... Không phải là Kagura sao? Hình như là vì Naraku mà tới. Có điều sao cô ta ở đây?

Chưa kịp gọi Kagura thì một đám yêu quái quen mắt chen chúc tới. Fuyuki đen mặt nhìn đội ngũ khổng lồ đó, đó là đám yêu quái thích chơi bởi lâu lóng của ngọn núi, cũng là đám yêu quái phụ trách khu ngoài.

“Đều dừng lại đó!” Fuyuki đi tới gần, hai tay mở ra ngăn đám yêu quái.

Nhìn thấy có người ngăn cản phía trước, đám yêu quái vội dừng tay, “Cái gì thế? A, là Fuyuki sama!”

“Dừng chặn mà! Chúng ta đang truy đuổi kẻ xâm nhập!”

“Fuyuki sama không phải đã không làm thần thủ hộ sao? Sao lại trở lại?”

“Đúng vậy, có tính Fuyuki vào làm người xâm nhập không? Có cần bắt lại không?”

“Này!” Đám người kia, mới nửa tháng không gặp đã đem cô làm kẻ thù rồi, “Tới bây giờ ta vẫn là...” Fuyuki cầm quả cầu thủy tinh đưa trước mặt đám yêu quái.

Đám yêu quái im lặng, sau đó nổ tung.

“Quả nhiên phải giết Fuyuki sama thôi!”

“Loại này không tính là người, giết đi!”

Này, đám yêu quái các ngươi có tư cách phán đoán người à?

“Sau đó đem ả tới gần thần xã của Gwatan sama, như vậy ngày nào ả cũng thấy Gwatan sama.”

“Tốt, chú ý này không tồi!”

Tại sao đột nhiên muốn giết cô? Các người không phải đuổi theo Kagura sao? Tại sao giết cô?

Một yêu quái đầu màu đỏ đi tới trước, không nhanh không chậm tới trước mặt Fuyuki, kiễng chân vỗ vai Fuyuki nói, “Mọi người đều rất tức giận vì Fuyuki sama không chào mà đi đó!”

Fuyuki sững sốt, trong mắt hiện lên tia ngoài ý muốn, đám yêu quái này bình thường đều cãi nhau âm ỉ, cứ nghĩ là không có giao tình tốt lại không nghĩ tới bọn họ đã xem cô là người bạn không thể thiếu “Là vậy sao...” Thì ra thế giới yêu quái cũng không kém thế giới con người, tất cả chỉ là thành kiến của cô mà thôi. Có lẽ, thế giới yêu quái còn đơn thuần hơn thế giới loài người nhiều lắm

“Thôi! Bộ mặt cảm động của Fuyuki sama rất là xấu, chúng ta vẫn nên nói chính sự thôi!”

“...” Trán Fuyuki hiện lên gân xanh, thật sự muốn đem tên yêu quái này đập dưới chân.

“Yêu quái vừa rồi còn muốn tiếp tục đuổi theo chứ?”

“Không cần đâu, ta nghĩ ả không có ác ý...” Tuy không hiểu tại sao Kagura xuất hiện ở đây nhưng cô không thấy ác ý trên người cô ta, “Nếu tiếp tục đuổi ả, cô ta không bị kết giới trói buộc, chỉ sợ các người không đánh nổi cô ta.”

“A, hiểu rồi” Tên yêu quái bình tĩnh đi tới đàn yêu quái, “Mọi người, trở về thôi. Fuyuki sama bảo sẽ mời rượu chúng ta để bồi tội.”

Đừng nhìn tên yêu quái màu đỏ đó nhỏ bé mà xem thường, hắn có uy vọng trong đám yêu quái này, một câu của hắn làm mọi người nghe lời đi về.

“Này! Ai bảo ta muốn mời rượu hả????” Fuyuki hét lớn, cô đồng ý chuyện này khi nào thế? Không cần nói vậy!!

“Ồ, Fuyuki sama bảo khi nào con của cô ả tới tháng sẽ mời chúng ta uống rượu.” Từ xa vang đến giọng điệu bình tĩnh của hắn và tiếng hoan hô của đám yêu quái.

“Vì sao giúp ta?” Sau khi đám yêu quái biến mất thì Kagura xuất hiện nghi ngờ hỏi.

“Không tính giúp người... Nhưng mà tại sao lại tới đây? Vì sao lại bị đuổi chạy?”

“Naraku bảo ta tới nhìn Gwatan, nhưng mà ta thử chọc giận cái tên Gwatan đó sau bảo ta là thuộc hạ của Naraku... Hắn có thể tìm Naraku tính sổ không?”

“Người muốn phản bội Naraku?” Fuyuki quay đầu nhìn cô gái xinh đẹp kia.

“Đến giờ nó cũng không phải bí mật gì, đúng thế, ta muốn làm một con gió tự do chứ không muốn làm một con gió bị khống chế bởi Naraku”

Vì tự do ư? “Rời khỏi đây đi, Gwatan không bao giờ thích người nào khiêu khích hắn.” Nói rồi Fuyuki không để ý tới Kagura, đi thẳng vào trong rừng rậm, đi vào thần xã.

Ở trước cầu thang thần xã, Fuyuki nhìn thấy một màn khiếp sợ, rất nhiều thôn dân quỳ trước thần xã, cùng cầu nguyện cái gì đó.

“Fuyuki sama...” Một người kích động kêu tên cô khi thấy cô, sau đó nhóm thôn dân cũng đi tới, vây quanh Fuyuki.

“Fuyuki sama, làm ơn đừng rời nơi này!”

“Đúng thế, đúng thế!”

“Fuyuki sama...”

“Tình huống trong thôn xảy ra gì xấu à?” Fuyuki nhíu mày, không phải có Gwatan ở đây sao? Không thể chỉ trong nửa tháng đã xảy ra tình trạng của hai trăm năm trước. Hai trăm năm trước cũng phải sau khi Mochi rời khỏi hai, ba năm thôn mới trở nên hoang vu.

“Không phải vậy, thôn vẫn rất tốt” Một chàng trai làm thầy trong thôn bước ra, “Chỉ là tổ tông đã nói qua, mọi người đều biết chuyện hai trăm năm trước đã xảy ra, cũng biết Fuyuki sama là ân nhân cứu mạng của thôn, chỉ là nghe bảo Fuyuki sama không thích tới gần loài người nên không dám tới gần. Bây giờ nghe bảo Fuyuki sama rời khỏi nên mọi người mới lên núi, chúng ta không muốn dẫm vào vết xe đổ của hai trăm năm trước...”

“Ta không... chán ghét loài người...” Chỉ là không dám dùng bộ dạng không già không chết này tiếp cận thôi, sợ biến thành người ngoài, “Yên tâm đi, không có chuyện gì, ta sẽ đem mọi chuyện giải quyết tốt.” Cũng để hoàn thành nguyện vọng của Aogiri, sau đó Mochi sẽ trở về.

“Tốt quá, quả nhiên Fuyuki sama ở bên loài người chúng ta...”

Ở bên loài người sao... Fuyuki nhếch môi, nghe tiếng nghị luận sung sướng của nhóm thôn dân, xoay người đưa quả cầu thủy tinh cho Michi. Lúc quả cầu cầm đi ra ngoài thì một trận sương khói dâng lên, tay trái của Fuyuki xuất hiện một hoa văn kì lạ. Fuyuki sững sốt, cuối cùng mới nhớ tới đây hắn là

linh hồn con sót của em gái Aogiri.

Nhìn hoa văn trên tay sừng sò, tiếng nói chuyện của thôn dân không còn, giống như thấy cái gì đáng sợ, tất cả lùi về sau.

Fuyuki đứng lên, nhìn theo tầm mắt của nhóm thôn dân thì thấy Sesshoumaru đứng đó không xa. Đôi mắt màu vàng có loại cảm xúc không hiểu khiến người ta có chút áp lực.

“Sess.... Sesshoumaru.....”

“Muốn làm người hay yêu quái đều tùy người.” Nói xong câu nói với giọng lạnh như băng, Sesshoumaru không thèm quay đầu rồi khỏi.

Sesshoumaru... Hắn tức giận, bởi vì cô ở gần loài người. Nhìn bóng dáng kia của hắn, bỗng dưng có cảm giác không gặp lại được nếu như không đuổi theo... Đấy lòng chợt nhói, vì bóng dáng cô tịch kia, nếu như để hắn rời khỏi, có lẽ sẽ không gặp được...

Nghĩ tới đó, Fuyuki không chút do dự chạy theo hướng Sesshoumaru biến mất để lại tiếng hô của nhóm thôn dân.

Không có, không có, tại sao tìm khắp nơi mà vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc đó...? Fuyuki đi xuyên qua khu rừng, lập lại kiểu chạy nhanh khi chạy trốn lần đó, chạy nhanh ra khỏi rừng vẫn không thấy bóng trắng kia.

Hắn... không cần cô nữa sao? Cô... Lại bị từ bỏ ư?

Ngừng lại bước chân, đột nhiên có chút muốn khóc, rõ ràng rất ghét cảm xúc yếu đuối này, nhưng bây giờ lại nhịn không được...

“Người đang làm gì?” Âm thanh quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc, mang theo sự không kiên nhẫn quen thuộc. Fuyuki quay đầu, quả nhiên thấy Sesshoumaru đang đứng phía sau.

Vội vàng chạy tới trước mặt Sesshoumaru, muốn nói cái gì đó nhưng không thể nói thành lời. Mà Sesshoumaru cũng không nói không động, giống như đợi cái gì đó.

Cuối cùng cũng ổn định cảm xúc, Fuyuki nhìn vào con người màu vàng rực của Sesshoumaru, kiễng chân, dùng tư thái tiều tụy, hôn lên môi Sesshoumaru, nhẹ như bướm lướt.

Mùi vị quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi, xúc cảm ở khóe miệng truyền tới, đôi mắt của Sesshoumaru tròn to, con người vàng tối đi. Lúc Fuyuki rời khỏi môi của hắn, kéo Fuyuki đè lên thân cây, chế trụ cái ót của Fuyuki, cúi người hôn tiếp. Đôi môi lạnh như băng đụng vào, cọ xát trên đôi môi mềm mại, tiện đà đem lưỡi đưa vào, bá đạo dò xét khắp khoang miệng Fuyuki, mãnh liệt cướp lấy không khí trong miệng cô.

Cho tới khi cảm nhận được sự run rẩy của Fuyuki, đến lúc Fuyuki không thở được thì Sesshoumaru mới liếm môi cô, đưa cái hôn dừng ở hai má, vành tai, cổ họng, rồi ở trên cổ mới chịu rời ra.

“Sess, Sesshoumaru...” Lúc môi Sesshoumaru xoẹt qua cổ, kích thích cả người mềm yếu của Fuyuki dựa vào người hắn.

“Um” Đột nhiên gáy truyền tới sự đau đớn khiến cho Fuyuki thở nhẹ ra. Cái loại đau đớn này như bị cắn nát nha, nhất định chảy máu, Fuyuki khẳng định. Tuy rằng là vậy nhưng Fuyuki không dám đẩy Sesshoumaru ra, biết hắn còn tức giận, cho nên tùy ý hắn cắn bậy.

Lúc máu từ miệng về thương nhập vào khoang miệng thì Sesshoumaru mới dừng lại, dùng lưỡi liếm, đem máu chảy ra cuốn vào trong miệng. Nhìn dấu răng rõ ràng sau gáy của Fuyuki, Sesshoumaru mới vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Lựa chọn không sai!

Haruka.(Pokémon).600.1730519

Kết quả... Cuối cùng Sesshoumaru vẫn bị chọc giận... Nghe bảo cô muốn tìm Lạc Phi Li sau... Fuyuki dựa vào Ah Un thở dài.

Tuy rằng Sesshoumaru đã biết quyết định của cô nhưng vẫn lạnh lùng xoay người bước đi, có điều vẫn để Ah Un lại cho cô dùng. Bây giờ linh lực của cô không ổn định, căn bản không dùng thức thần được, có Ah Un thì thoải mái không ít. Đợi khi xong việc tìm hắn chắc không có gì đâu nhỉ? A? Sao cô lại tự tin vậy?

Hắn là... Do bị tên Sesshoumaru kia dạy hư rồi.

Tuy rằng hắn tức giận nhưng chuyện lần này cô phải tự mình giải quyết, nếu như không tự cô giải quyết nguyện vọng của Aogiri thì nó chẳng có ý nghĩa

gi. Cho dù đánh nhau không được thì cô cũng mặc kệ mà làm. Cho dù không thể nắm chắc chắn nhưng không muốn lùi bước. Cho dù không thể đấu lại sức mạnh nhưng vẫn cố cách đạt được sức mạnh, cô không muốn buông tay.

Đó là cách sống của cô.

Fuyuki dựa theo chỉ thị mà Anh đưa chỉ huy Ah Un dừng trên bãi cỏ. Đi tới mấy bước thì đã thấy bóng màu tím quen thuộc.

“Cuối cùng cũng tới rồi sao?” Nụ cười của Lạc Phi Li yếu ớt, đôi mắt màu xanh lóe lên tia sáng, giống như rất vui khi Fuyuki đi vào.

“Về chuyện ‘Con của thần’..... là thật sao?” Tuy rằng lúc Anh kể cô đã chọn tin nhưng mà tới bây giờ vẫn tin không chút nghi ngờ, Fuyuki vẫn muốn nghe Lạc Phi Li xác định một lần.

Lạc Phi Li tới trước mặt Fuyuki, vuốt đầu cô thân thiết cười nói, “Không phải đã có đáp án rồi sao? Nếu đã là chuyện xác định rồi hỏi ta làm gì nữa?”

“Như vậy.....”

“Hur! Dừng nói cái gì hết, nhìn bên kia....” Lạc Phi Li nghiêng người chỉ về phía sau mặt cô.

Nhìn theo hướng Lạc Phi Li chỉ, bãi cỏ vốn không có gì, sau khi cô nhìn rõ thì thấy một trận pháp cổ xưa màu hồng.

“Đi thôi, không cần sợ hãi, chọn là yêu hay là người đều dựa vào quyết tâm của ngươi.” Lúc Fuyuki thất thần, Lạc Phi Li đẩy nhẹ cô từ phía sau, cô giống như bị cái gì dắt, chậm rãi đi vào trong pháp trận.

Nó gọi cô.... Dừng giọng dịu dàng trầm thấp gọi cô, gọi cô tới gần... Lúc bước vào pháp trận, đột nhiên ánh sáng xuất hiện, vây Fuyuki vào trong, sau đó ánh sáng đó nhạt dần, cuối cùng Fuyuki và pháp trận biến mất trên bãi cỏ, giống như chưa từng tồn tại.

Tiếp theo phải đợi khoảng một tháng nhỉ? Lạc Phi Li khom người chào nơi pháp trận xuất hiện, đến lúc đó lại tới đón ngươi, bảo vật của bộ tộc.

Xin chào mọi người, ta là Jaken, là tùy tùng của Sesshoumaru sama. Gần đây ngày càng khó sống, mấy ngày trước Rin bị Inu Yasha đưa đi khỏi thôn, Fuyuki cũng biến mất, chỉ còn mình ta đi theo Sesshoumaru sama, đúng là rất tịch mịch!

Đem qua tên Toutousai tới cửa tìm, nói là lúc Thiên Sinh Nha thức tỉnh, sau đó đem đạo đi rèn luyện. Mà từ hôm qua Sesshoumaru sama luôn nghiên cứu chiêu thức của Thiên Sinh Nha – Minh Nguyệt Tàn Phá, tiếp đó là đám yêu quái gần đó bị giết, trong phạm vi một trăm dặm không có sinh vật nào dám tới gần chúng ta. Điều này làm Jaken ta cảm thấy Sesshoumaru sama không phải luyện chiêu mà là phát tiết cảm xúc. Không đúng, đó chắc chắn là ảo giác, Sesshoumaru sama vĩ đại sao có thể tức giận?

Hôm nay, ta đi theo Sesshoumaru sama trở về Tây quốc chào hỏi mẹ của Sesshoumaru sama – Yue sama. Yue sama dùng minh thạch mở ra minh đạo, Sesshoumaru sama không thèm nghe theo lời khuyên của Yue sama đã đi vào vào minh giới lịch lãm, ném Jaken ta ở lại một mình để Yue sama trêu chọc. Cuối cùng, Sesshoumaru sama thuận lợi đi ra khỏi minh giới, mà Thiên Sinh Nha cũng mạnh hơn, cuộc đời khổ của của Jaken ta cũng hết, nhưng....

Yue nhìn Sesshoumaru đủ mạnh hơn nhưng không có chút vui vẻ, hơn nữa bộ dạng rất nôn nóng, nhẹ nhàng nâng khoe môi lên, thần nhiên nói, “Này, Sesshoumaru, Fuyuki đâu? Sao không đi theo con?”

Yue thần nhiên nhận lấy ánh mắt lạnh như băng của Sesshoumaru, Yue chẳng hề lùi bước mà còn dừng cảm hơn.

“A, không lẽ... Fuyuki chịu không nổi tính khí của con nên bỏ chạy theo người khác rồi?”

Biết rõ cùng mẹ mình nói nữa cũng không lấy được gì tốt, Sesshoumaru không thèm để ý khiêu khích của Yue, xoay người đi khỏi đó.

“Này, Sesshoumaru, con có biết làm sao để giữ một cô gái bên người không?” Tuy rằng không xoay người lại nhưng Sesshoumaru đã dừng bước, Yue nở nụ cười xấu xa, “Ta tốt bụng sẽ nói cho con, giữ lại một người con gái có hai cách, một là cưới làm vợ, hai là gạo nấu thành cơm [1]”

[1] Ý bà là làm chuyện người lớn ý =))))

Đối với chủ ý của Yue, Sesshoumaru hừ lạnh một cái, đi khỏi tầm nhìn của Yue.

“Ồ ồ, Yue à, sao ngươi có thể xúi giục con của mình cướp lấy Fuyuki nhà ta vậy hả?” Thân hình của Lạc Phi Li dần hiện ra nơi lan can cách đó không xa, cười như không cười nói với Yue.

“Ngươi bắt măn sao?” Yue xòe quạt lông, đôi mắt màu vàng nhìn Lạc Phi Li.

“Thật không lễ phép, dù sao ta cũng trưởng bối của ngươi đấy!”

“Ồ? Cần ta gọi ngươi là chú Lạc chứ?”

“Vẫn không đáng yêu chút nào!” Lạc Phi Li khẽ thở dài, “Nhưng mà ngươi cũng không nên làm bậy với Fuyuki nhà ta!”

“Trước đó ta có thấy người lo lắng đâu?” Yue mỉm cười, “Đám nhà người đứng là một đám không an phận. Lúc cha người tiếp nhận chức vụ tộc trưởng cũng là người đứng ở đỉnh cao của giới yêu quái. Mà sau khi cha người truyền ngôi tộc trưởng cho người, người còn quá đáng hơn nhiều, bởi vì một thò yêu mà chống đối thần mình. Nếu không phải em gái của người là Con của thần dùng thân tuần đạo, chỉ sợ bộ tộc của người không còn ai hết”

“Haha...” Lạc Phi Li nhìn trời cười khẽ, “Lúc đó ta đã bị đám người trong tộc dạy hư ấy mà!” Mới có thể mặc kệ chức tộc trưởng, đem nhiệt huyết mà tùy hứng một lần. Bây giờ nhớ lại cũng thật sự xa xăm nhỉ?

Núi Moon, ban đêm tối như mực, một bóng người đi ra khỏi bóng tối.

“Gwatan sama, ngài muốn làm gì?” Một bóng người màu đỏ dựa vào thân cây trong rừng, dùng giọng điệu không chút tình cảm hỏi.

“Đi gặp người bạn cũ, có khả năng đem hân về. Ngon núi này tạm thời giao cho các người”

“Mang về là tốt nhất, ta đã không gặp hân hơn hai trăm năm.”

Gwatan không trả lời, phất phất tay, bóng người nhập vào trong bóng đêm mà biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Quà tặng không sai!

Hamilblue.full.1730549

Sáng sớm, lúc mặt trời còn chưa lên, Anh đã đi theo Lạc Phi Li tới bãi cỏ trống trải.

Lúc ánh mặt trời rọi xuống, một pháp trận màu đỏ xuất hiện, lúc mặt trời nhô đầu thì màu đỏ chói mắt kia mới lùi xuống, Fuyuki đứng ở nơi xuất hiện pháp trận.

Anh mở to hai mắt đánh giá ‘Con của thần’ trong truyền thuyết lúc linh lực dung hợp hoàn toàn. Nhìn bề ngoài thì không thay đổi gì cả, không lẽ là vì chọn làm người? Anh nghi ngờ nhìn chăm chăm.

“Con bé chọn làm yêu quái đấy!” Lạc Phi Li cười nói.

“Hử? Cơ mà bề ngoài của Fuyuki...” Một chút cũng không thấy giống yêu quái!

“Tập trung tinh thần, cảm nhận được hơi thở thay đổi không?”

Quả thật, tuy rằng kết giới xung quanh Fuyuki khiến không ai cảm nhận được yêu khí nhưng nếu cẩn thận mà cảm nhận thì hơi thở trên người Fuyuki không giống.

“Biến thành nguyên hình cho ta xem với!” Anh chạy tới, hưng phấn lôi kéo Fuyuki, vẻ mặt vô cùng mong chờ.

“Cái đó...” Fuyuki tránh mặt, mặt chôn vào trong bóng ma, khiến người ta không thể thấy được biểu cảm.

“Sao thế?”

“Có thể không đổi chứ?”

“Tại sao?” Anh khó hiểu hỏi.

“... Fuyuki, người không phải sẽ không thay đổi chứ?” Lạc Phi Li suy nghĩ một chút rồi nhìn cô nói.

“...” Fuyuki đem mặt chôn vào trong bóng ma, trên người lộ ra sự tối tăm.

Anh ngốc nghếch nhìn Fuyuki một hồi rồi cười “Phốc – haha.... Rõ ràng là yêu quái mà không thể biến thành nguyên hình, buồn cười quá đi”

“Ừ, Fuyuki quả thật là một kì tài!” Lạc Phi Li gật đầu đồng ý.

Fuyuki tức giận trừng mắt liếc nhìn Lạc Phi Li, hóa thành một cơn gió thoát khỏi cái trường hợp khiến cô quần bách.

“Nhưng – đại nhân, vì sao Fuyuki không thể trở về nguyên hình?” Thấy Fuyuki chạy biến đi, Anh mới ngừng cười hỏi Lạc Phi Li.

“Chắc là do đạo lý giữa yêu quái từ nhỏ và người biến thành yêu quái đây. Fuyuki duy trì thân phận là ‘Người’ quá lâu nên bây giờ con bé không thể tiếp nhận thân phận mới được, vì vậy chưa thể hóa thành nguyên hình!” Đôi mắt màu xanh của Lạc Phi Li lóe sáng khiến Anh lùi về sau, đại nhân như vậy có nghĩa là đang nghĩ chuyện gì xấu xa, “Xem ra Fuyuki không thể biến thành hình dạng yêu quái được, phải dạy dỗ rất nhiều rồi!”

“... Đây, đại nhân, phong ấn của tộc nhân...” Người không nên vì chơi đùa mà quên việc chính đó!

“Haha, chờ sau khi Fuyuki có thể làm được cái này ta sẽ đem con bé về tộc.”

“...” Anh có dự cảm không tốt.

Sau khi biến thành yêu quái, cảm thấy thân thể nhẹ nhàng hơn trước không ít, sức mạnh trong cơ thể cũng trở về trạng thái yên ổn, cảm quan cũng sâu sắc hơn lúc làm người, nhưng mà tại sao không thể biến hóa, thậm chí không thể hóa thành yêu quái. Ai – cho dù làm yêu quái hay người cô đều thất bại như nhau.

Fuyuki ngồi trên mây, từ xa đã thấy Toutousai đang đứng ở vách núi, sờ thanh đao phong ma vỡ vụn trong lòng, lao xuống chỗ Toutousai.

“A a, đây không phải là nha đầu Fuyuki mất tích sao?”

“...” Đây này, cái gì gọi là mất tích hả?

“Lúc người không ở đây, một tháng trước lúc ta giúp Sesshoumaru luyện Thiên Sinh Nha bị dọa không ít, thật sự chỉ sợ không chú ý sẽ trở thành vong hồn dưới đao của hắn.” Toutousai thở dài, giống như vẫn còn sợ hãi khoảng thời gian đó.

“Rèn Thiên Sinh Nha? Không lẽ nó thức tỉnh rồi?” Fuyuki lộ vẻ kinh dị, tại thời gian ngắn như vậy mà Sesshoumaru đã đạt tới tình trạng đó rồi sao?

“A, thức tỉnh. Nhưng...” Toutousai do dự nói, “Vật và lăm mới luyện thành minh Nguyệt Tàn Phá, vậy mà bị Inu Yasha cướp đi, cho nên Thiên Sinh Nha lại trở thành thanh đao chữa bệnh.”

“Ồi chao – người nói cái gì?” Fuyuki thô bạo kéo vạt áo Toutousai, dùng sức lay hắn, “Vì sao? Vì sao lại thế?”

“Bình tĩnh chút đi, chiêu đó nguyên bản là của Thiết Toái Nha, chỉ là Inu Yasha là bán yêu không thể luyện được nên...”

“Nên lợi dụng yêu quái là Sesshoumaru sao?” Fuyuki lạnh lẽo nhìn Toutousai, bàn tay cầm vạt áo hiện lên lồi ti màu tím, đem vạt áo kia biến thành tro tàn, Toutousai cũng sợ hãi té lên mặt đất, “Hơn nữa đây là ý tứ của Inu no Taishou mà. Ta nói, Sesshoumaru có phải con ruột của hắn không vậy? Cái gì tốt cũng lưu lại cho tên bán yêu kia, thế còn chưa đủ sao? Vì sao đem Sesshoumaru thành cục đá cho tên bán yêu đó dẫm lên?”

Toutousai trốn sau tọa kỵ của mình, mờ mờ nhìn Fuyuki đang nổi bão. Nha đầu này nổi giận đáng sợ vậy sao? Trước kia nha đầu này đâu có giúp Sesshoumaru như vậy? Tại sao cô bé này bắt đầu kì thị hận thù bán yêu như Sesshoumaru rồi?

“Người có nói lời này với ta cũng vô dụng, không phải là lỗi của ta.”

“A, đều là lỗi của Inu no Taishou.” Fuyuki miệt thị nhìn Toutousai.

“Mặc dù Minh Nguyệt Tàn Phá bị Inu Yasha cướp đi nhưng ta không thấy Sesshoumaru tức giận nhiều.”

“A, đó là vì tính tình của Sesshoumaru rất tốt.”

Đừng dùng từ đó nói về tính cách của tên đó chứ? Cô bé này có phải tức đến mức óc nhừ rồi không? “Hơn nữa đao của Sesshoumaru cũng đã xuất hiện, cũng có thể chém đứt tay như Thiết Toái Nha, tên hình như là Bạo Toái Nha thì phải...”

Fuyuki hơi kinh ngạc, mặt hòa hoãn. Thật chứ? Có phải mạnh như Inu no Taishou không?

Thấy Fuyuki không còn tức giận Toutousai mới đi ra từ con trâu, một lần nữa ngồi đối diện Fuyuki, “Vậy người tìm ta làm gì?”

Nghe Toutousai nói vậy, Fuyuki mới nhớ mục đích cô tìm Toutousai, lấy mảnh nhỏ thanh đao phong ma trong lòng đưa ra trước mặt Toutousai, “Nó có thể chữa trị được chứ?”

Toutousai bốc một mảnh nhỏ cẩn thận đánh giá, cuối cùng sợ hãi than, “A a! Đây không phải là thanh đao phong ma của bộ tộc Ngự Môn sao? Là trân phẩm khó gặp đó! Nhưng vỡ như vậy cho dù là ta cũng...” Có thể đem thanh đao phong ma của bộ tộc Ngự Môn làm vỡ như vậy là thần thánh phương nào? Thật sự là sức mạnh khiến người khác sợ hãi.

“Vậy sao...”

“A! Đúng rồi, có cái này cho người.” Toutousai đi tới tọa kỵ của mình, đào trong cái túi lấy ra một cây đao nhỏ đưa tới trước mặt Fuyuki.

“Đây là...”

“Thanh đao tạo ra từ răng nanh của Sesshoumaru, gọi là Xuân Vũ.”

Răng nanh của Sesshoumaru? Fuyuki nhận thanh đao nhỏ, Toutousai nghĩ lấy lại, sau đó nắm chặt thanh đao bị sức mẽ, “Toutousai?”

“Khó được khi Sesshoumaru cho phép tạo ra bảo đao lớn vậy, không nghĩ tới lại cho loài người người dùng, đúng là lãng phí, lãng phí!” Toutousai tiếc hận lắc đầu, tuy nói là Sesshoumaru cho Fuyuki nhưng tay không có ý buông ra.

“Bây giờ ta là yêu quái, người buông ta ra được chưa?” Fuyuki dùng sức kéo bả đao qua, nhưng mà Toutousai nắm nó như dính trên tay, không động chút nào.

“Tốt nhất là quý trọng cây Xuân Vũ này, yêu lực không yếu so với Thiết Toái Nha đấy!”

“Ồ — ta biết rồi, cho nên... Người, thả, tay, ra, được, chưa?” Đây không phải là Sesshoumaru cho cô sao? Hắn cầm chặt vậy làm gì? Fuyuki tức giận, trên đao xuất hiện một tầng kết giới, Toutousai ăn đau mới chịu thả ra.

Nhìn Fuyuki thành công cướp Xuân Vũ, Toutousai quỳ rạp xuống đưa lưng về phía Fuyuki, gào khóc trên mặt đất. Là răng nanh của Sesshoumaru đó, trăm năm, không, ngàn năm khó gặp! Vì sao nhất định phải đưa cho Fuyuki không thể dùng hết giá trị của nó chứ? Nếu Sesshoumaru đồng ý cho hắn thêm một cái răng thì tốt biết bao, hắn không đau lòng như bây giờ rồi.

Không thèm để ý tới Toutousai, Fuyuki cầm Xuân Vũ, rút đao khỏi vỏ. Dài khoảng bảy thước ba, thân đao màu bạc, bên trên đao khắc hai chữ Xuân Vũ. Ổ chỗ nắm bả đao rất nhẹ nhàng mà tràn ngập cảm giác yên ổn, có thể tùy ý mà động, không ảnh hưởng tới tính linh hoạt của cơ thể.

Là đao được tạo ra từ răng Sesshoumaru... Nắm nó cứ như Sesshoumaru ở cạnh, rất an tâm...

“Này, Toutousai, đừng khóc, cảm ơn người đã tạo ra đao cho ta.”

“Người không biết nỗi đau của ta.”

Fuyuki giật giật khóe miệng, người kia là trẻ con à? Rõ ràng đã già muốn chết rồi.

“Này, coi như đây là thù lao cho người đi!”

“Hử? Đây là cái gì?” Toutousai ngơ ngác nhìn hòn đá nhỏ giống như thạch anh trên tay Fuyuki.

“Mảnh nhỏ ngọc tứ hồn, đang ở trạng thái bị phong ấn.” Fuyuki vừa nói vừa cời bỏ phong ấn, “Xem đi, rất tốt đó!”

“Thì ra là bị phong ấn, hèn gì đám Inu Yasha không tìm được mảnh nhỏ cuối cùng của ngọc tứ hồn. Nhưng — ta cầm nó làm cái gì? Ta muốn răng của Sesshoumaru!”

“Được được, biết rồi, sẽ hỏi giúp người” Về phần hắn có cho hay không thì không liên quan tới cô “Nếu đám Inu Yasha tìm thì đưa cho bọn hắn.”

Toutousai nhìn mảnh nhỏ, ngẩng đầu nhìn Fuyuki, “Người muốn đi tìm Sesshoumaru à?”

“Không, trước đó ta phải làm một chuyện đã.” Cầm thanh đao đi ra phía xa, trong nháy mắt Toutousai bị khí thế sắc bén dọa sợ.

Cái gì thế kia? Hơi thô thay đổi, không như loài người bình thường. A, đúng rồi, Fuyuki nói cô bé trở thành yêu quái, nhưng lại không giống yêu quái bình thường. Thôi, vẫn nên đưa mảnh nhỏ cho đám Inu Yasha trước, suy nghĩ chuyện của nhóc con đó chỉ thêm đau đầu.

Trong gió truyền tới mùi vị quen thuộc, Sesshoumaru nhìn trời. Cô ấy... đã trở về rồi ư? Bây giờ đang đi về phía của Naraku, quả nhiên là muốn giải quyết chuyện của Mochi sao? Vậy hắn cũng phải giải quyết Naraku nhanh mới được.

“Jaken, đi thôi!”

“Ồi chào? Ồi chào? Ta cũng phải tới chỗ con nhện lớn đó sao?” Jaken sợ hãi lùi mấy bước, thấy Sesshoumaru càng lúc càng xa, đành chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Nhấn giùm không sai!

Lúc muốn nhấn dùm thì tâm trạng chả muốn nhấn chút nào, lúc cần nói ra chât tướng thì ngâm cái miệng lại, thôi vậy, lần này cũng phải nói mọi chuyện cho rõ rồi đây em gái của Aogiri.

Fuyuki xoa hoa văn trên tay trái, nhìn Mochi đi ra từ cơ thể con nhện lớn do Naraku hóa thành, trong mắt lóe lên tia sáng, khóe miệng nở nụ cười không

chút đề ý.

“Quả nhiên người tới đây!” Cô gái này có gì đó không giống như lần trước, không chỉ sức mạnh và khí tức thay đổi mà còn khí thế trên người. Nhưng mà cũng không có gì kì lạ, làm một vị thần hơn hai trăm năm, lại chảy dòng máu đây kiêu ngạo của bộ tộc kia, không có khí thế như vậy mới là chuyện kì lạ ấy.

“Không phải ngươi đang chờ ta sao?” Ngươi là cái linh hồn ngu xuẩn bị hận thù che mắt, không phải muốn ta tới lắm sao? An tâm đi, bây giờ giúp ngươi giải thoát khỏi thống khổ đó.

“Hừ, muốn báo thù cho Ngự Môn Thiên Vũ sao?”

“Không, chỉ muốn cởi bỏ cái xiềng hận thù của người thôi!”

“Mờ ra xiềng hận thù của ta? Haha... Lúc Ngự Môn Thiên Vũ làm người, chết dưới tay ta, lúc làm quỷ hồn, lại trở thành hồn phi phách tán dưới tay ta, người không hận ta sao?”

Tay đặt trên chuỗi đao run nhẹ, đôi mắt đen chậm rãi xuất hiện ánh sáng. Fuyuki cố gắng đè ép áp lực xuống, “Hận! Ta không phải là thánh, vì sao ta không hận?” Đối với người cướp đi một nửa thế giới của cô thì tại sao cô không hận chứ? Nhưng đây là nguyện vọng của Aogiri, còn có mọi người nơi đó cũng đang kì vọng, cô không thể cướp lấy mạng sống của người này.

“Ồ? Đây đúng là rất mâu thuẫn, vậy ngươi làm cái gì đây?”

Cầm chuỗi đao Xuân Vũ, chậm rãi rút đao ra khỏi vỏ, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn Mochi, “Đương nhiên là đánh cho răng người rơi xuống đất, ngay cả cha mẹ người cũng nhận không ra!” Lúc nói xong, dưới chân Fuyuki xuất hiện lực, thân ảnh đánh vào kết giới của Mochi, bắt đầu trận đấu.

“Anh, người thầy Fuyuki sẽ thắng chứ?” Lạc Phi Li đứng trên vách núi nhìn Fuyuki và Mochi đánh nhau, hứng trí hỏi Anh ở cạnh.

Tuy rằng đã thấy sức mạnh của Fuyuki nhưng mà nó mạnh tới mức này cũng khiến Anh giật mình, có điều đối thủ là Mochi, người đó không những có sức mạnh mạnh mẽ, mà còn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú và mưu trí, Fuyuki mới trở thành yêu quái, căn bản không thể thao túng được yêu lực của bản thân, hẳn không có khả năng. Anh do dự một lát, mở miệng nói, “Hắn là... Mochi thắng?”

“À? Anh cho rằng người của bộ tộc thiên hồ chúng ta không thể thắng một vị thần thủ hộ nhỏ bé sao?” Đôi mắt màu xanh của Lạc Phi Li nhìn về phía Anh, không có cảm xúc gì đặc biệt nhưng khiến Anh lùi về sau mấy bước.

“Không, không phải....” Đại nhân sẽ không ra tay giúp Fuyuki chứ?

“Ta sẽ không ra tay giúp Fuyuki, đây là trận đấu của con bé, ta nhúng tay vào thì không có ý nghĩa” Giống như đọc được suy nghĩ của Anh, Lạc Phi Li mỉm cười nói, “Anh có muốn cá với ta chứ? Người thắng là ai?”

“... Không, ta không có hứng thú.” Anh im lặng tạo ra khoảng cách với Lạc Phi Li, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị hấn kéo vào đặt cược. Đánh bạc với Lạc Phi Li chính là muốn chết, mà người này dù thắng hay thua đều chiếm tiện nghi, chỉ là chiếm bao nhiêu thôi. Hơn nữa tỉ lệ hấn thắng là tám phần, cô ngu dốt mới đánh bạc với hấn!

“Tiếc thật!” Lạc Phi Li buông tay, không để ý bộ dạng gì nữa, bắt đầu chú ý vào trận đấu của Fuyuki và Mochi.

Đây là trận đấu cuối của Fuyuki và Mochi, ban đầu Fuyuki còn thử dùng đao phá vỡ kết giới của Mochi nhưng nhanh chóng phát hiện Mochi cũng dùng loại hình chiến đấu giống cô – sử dụng các loại kết giới am hiểu, dùng đao không chỉ không có phần thắng mà còn bị công kích do kết giới của đối thủ gây ra. Vì vậy cũng đổi thành trận đấu kết giới với đối phương, thắng thua chỉ trong nháy mắt mà kết giới chuyển đổi, ai có thể bắt được khe hở đó là người thắng cuối cùng.

Độc thuần thực về kết giới của hai bên không chênh lệch nhau mấy, tiếp theo là xem ai có thể chú ý tới cuối sao? Lạc Phi Li nhếch môi, nhìn con nhện lớn đang vỡ thành từng khối nhỏ, cuối cùng biến mất trong không trung, khoe môi nâng lên một chút. Xem ra Naraku đã xong, hơn nữa tên kia còn muốn chạy sang bên này. Xem ra rất thú vị đây! Chờ Fuyuki chiến đấu xong...

“Đại nhân, cái tên Sesshoumaru kia đang tới đây!” Ngửi được mùi vị trong không trung, Anh mở miệng nhắc nhở Lạc Phi Li.

“Ừ, không cần lo lắng thay ta, ta sẽ không để hắc cướp Fuyuki đi đâu!”

“....” Không phải, đại nhân, cô đang lo lắng cho cái tên Sesshoumaru kia từng bị người gọi là ‘khuyến yêu khơi dậy sự hứng thú’, hi vọng hắn không bị người chinh phục.

Thân ảnh Sesshoumaru bay qua, cách Lạc Phi Li không xa, cũng im lặng nhìn Fuyuki chiến đấu, không tính lên giúp đỡ.

Cho dù trở thành yêu quái, thân thể mạnh hơn trước nhiều nhưng mà đánh lâu như vậy vẫn khiến Fuyuki cảm thấy hết sức. Nếu cứ vậy thì không được, phải nhanh chóng chấm dứt thôi.

Nhìn kết giới đối diện, Fuyuki dứt khoát buông tha cho việc phòng ngự, mang theo kết giới có lốt ti màu tím bay về phía kết giới kia, giống như đã đoán trước, đánh từ trên xuống. Đại khái là thua nhĩ... Tam thời thân thể không đông dậy. Fuyuki nhắm mắt, để mặc cơ thể bay xuống.

Mochi miễn cưỡng chống đỡ ở trên không trung, nhìn thân ảnh đối diện bay xuống, nở nụ cười châm biếm. Chưa kịp đắc ý xong thì một dòng khí đánh sâu vào, lúc thấy rõ cô gái đi tới thì đồng tử của Mochi chợt co rút.

Người này... Cho dù là linh hồn còn sót, hẳn chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra cô ấy... Đó là người vợ mà hắn yêu thương nhất, cũng là nguyên nhân mà hắn hận Ngự Môn Thiên Vũ kia....

Linh hồn còn sót kia mỉm cười với Mochi, bàn tay vỗ về đầu hắn an ủi, cúi đầu để sát lỗ tai hắn, nhẹ giọng kể mọi thứ rồi biến mất trong không trung.

Mochi há miệng thờ đốc, không nói được gì, những lời muốn nói bị tắc nghẽn trong họng. Cuối cùng không nói gì mà nhắm mắt lại, một hàng lệ chảy xuống hai má, thân thể cũng hạ xuống như con điều đứt dây.

Lúc hai người rơi xuống đất thì Sesshoumaru và Lạc Phi Li cùng biến mất tại chỗ, Anh chưa kịp phản ứng thì cả hai người đã tới gần Fuyuki.

Sesshoumaru và Lạc Phi Li so chiêu với nhau, Sesshoumaru ra một hư chiêu, Lạc Phi Li ngăn cản xong kéo Fuyuki vào lòng. Lúc Fuyuki cách Sesshoumaru ba bước thì đã bị kéo vào lòng Lạc Phi Li.

“Ngây thơ quá rồi!” Để lại câu này xong Lạc Phi Li biến mất tại chỗ, không còn chút dấu tích.

Khuôn mặt Sesshoumaru lạnh lùng không thay đổi nhưng con ngươi màu vàng kia tràn ngập tức giận, lệ khí và yêu khí phát ra. Không đợi sát ý phát ra hết, Sesshoumaru bay lên trời đuổi theo nơi Lạc Phi Li biến mất.

Nơi đó chỉ còn một mình Mochi nằm đó, hai mắt thất thần nhìn bầu trời, cuối cùng nở nụ cười chua xót, dùng giọng nói khàn khàn nói, “Nếu đã tới thì sao chỉ nhìn ta ngã trên mặt đất mà không đỡ dậy?”

“Ngã thêm vài lần cũng không chết được!” Gwatan mặc bộ đồ đen xuất hiện, giọng nói cứng nhắc, hai mắt không cảm xúc nhìn Mochi, cúi người đáp mấy cái, “Bây giờ tỉnh rồi chứ? Cần ta ra tay giúp nào ngươi cứng lại không?”

“Gwatan, ngươi vẫn ác độc như vậy, bây giờ ta là người bị trọng thương đó!”

“Hừ! Đáng!”

“Đứng đứng, là ta xứng đáng!” Mochi thoải mái nói, “Có điều mấy trăm năm không thấy bộ tộc thiên hồ, không ngờ vẫn lớn mật như vậy. Ra tay với thần không chút lưu tình!”

“Chưa trở lại vị trí cũ thì ngươi làm gì được tính là thần? Hơn nữa, bọn họ đã nhẹ tay với ngươi rồi...” Cái tên Lạc Phi Li và Sesshoumaru đứng đó không ra tay, nhưng mà nếu Fuyuki chết dưới tay Mochi thì Mochi chết rất thảm, “May là ngươi thua...”

“Ta thua ngươi vui lắm hả? Nói ra cũng không phải ta thua, rõ ràng là con bé đó rơi xuống trước mà...”

“Về sau nên cảm ơn ngươi ta, dù sao ngươi ta cũng liều chết mang hồn phách của em gái Aogiri tới chỗ ngươi, đem chân tướng năm đó nhấn cho ngươi”

“...A, on này ta nhớ kĩ...” Nhưng chỉ sợ không gặp mặt mà nói lời cảm ơn, trong mắt cô bé đó, hẳn là người giết chết người quan trọng của cô bé đó, là kẻ thù của cô bé đó.

“Về thôi!”

“A, Gwatan, đỡ ta đi, cơ thể ta bây giờ không thể động được! Này, ngươi đỡ ta mau!”

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Bị lừa giỡn không sai!

InuYasha.600.1441339

Mùi vị Lạc Phi Li vẫn còn trong không khí, đi qua rừng trúc với màng sương mù mỏng lung thì một tòa cung điện xuất hiện trước mắt. Sesshoumaru nhảy lên tầng tầu của cung điện thì thấy Lạc Phi Li đang thản nhiên ngồi ở hành lang nhìn Sesshoumaru cười như không cười.

“Giao ra!”

“A? Sesshoumaru điện hạ đang nói gì vậy? Muốn ta giao cái gì chứ?” Lạc Phi Li vô tội hỏi.

“Giao Fuyuki ra đây!” Đang nói thì hạ xuống, kiếm áp của Bạo Toái Nha đánh về phía Lạc Phi Li.

Lạc Phi Li nhẹ nhàng tránh khỏi công kích của Sesshoumaru, “A a, đang êm đẹp thì tay vịn đã bị người đánh nát, điều khắc trên tay vịn kia rất đẹp đấy.”

Nhưng mà bả đao kia cũng nguy hiểm thật! Nếu mà bị chém trúng thì ngay cả Lạc Phi Li hắc cũng thảm luôn. Thoát một lưỡi dao khác của Sesshoumaru, Lạc Phi Li không tính ra tay với Sesshoumaru khiến cho Sesshoumaru vô cùng tức giận. Lạc Phi Li mỉm cười, đứng ở trên đầu sư tử đá, nhìn Sesshoumaru nói, “Về chuyện Fuyuki, ta hẳn đã nói từ đầu rồi mà? Ta nói rồi, cô ấy sẽ trở về, đó là số mệnh.”

“...” Sesshoumaru mân thần, nắm chặt chuôi đao Bạo Toái Nha.

“Đúng vậy, thân là ‘Con của thần’ của bộ tộc thiên hồ, số mệnh của cô ấy sẽ vĩnh viễn ở tòa cung điện này, bảo vệ bộ tộc thiên hồ.”

Vĩnh viễn ở đây sao? Sesshoumaru không tin nhìn Lạc Phi Li.

“Ta không lừa người đâu! Mùi vị của Fuyuki tuy rằng nhạt nhưng người vẫn ngửi được. Từ bên trong tháp đó truyền ra...”

Sesshoumaru thu kiếm đi tới phía tòa tháp cao kia.

“Cho người lời khuyên cuối, tòa tháp đó trừ ‘Con của thần’ thì không ai có thể vào, đó là cấm địa! Đi vào sẽ bị nguyên rửa, người vẫn muốn vào sao?”

“Hừ! Chê cười, Sesshoumaru ta sợ nguyên rửa sao? Người tốt nhất đừng gạt ta, nếu không...” Đôi mắt lạnh băng của Sesshoumaru quét sang Lạc Phi Li, sau đó đi về phía tòa tháp.

“Đại nhân lại gạt người!” Anh từ trong điện đi ra, bắt đầu đi thờ dài. Cái gì mà số mệnh của ‘Con của thần’ chứ? Fuyuki đi vào tòa tháp kia chẳng qua là để hồi báo việc Lạc Phi Li giúp trở thành yêu quái, đáp ứng Lạc Phi Li cởi bỏ phong ấn của tộc nhân mới vào trong đó phá vỡ cấm chế. Có điều tòa tháp đó ngoài ‘Con của thần’ ra thì không ai có thể vào, người khác tự bước vào sẽ bị nguyên rửa “Cứ để hắn vào như vậy không sao chứ?”

“Là hắn tự muốn vào, ta đã khuyên rồi.” Lạc Phi Li bĩu môi.

Nếu không muốn Sesshoumaru vào thì đừng có nói với hắn chứ? Còn cố ý nói Fuyuki vĩnh viễn ở đó không ra mà kích thích hắn nữa! Fuyuki rõ ràng sẽ ra sớm mà “Đúng rồi, đại nhân, lời nguyên kia là dạng gì vậy?”

“Ha, ai biết chứ?”

“...” Cô hiểu được, Lạc Phi Li căn bản tò mò nó là kiểu nguyên rửa gì nên mới tìm người thử. Anh đen mặt lùi về sau mấy bước, rời xa con người nguy hiểm đen tối này.

Theo lời của Lạc Phi Li, đỉnh của tòa tháp kia là một đỉnh đồng nhỏ, dùng kết giới phá cấm chế trên mặt đất, sau đó lại trả về chỗ cũ thì có thể đi. Fuyuki vỗ bụi trên người thờ nhẹ một hơi. Không hiểu Lạc Phi Li làm cái quái gì mà cô vừa mới đánh nhau với Mochi xong, chưa kịp hít thở đã bị hắn bắt làm cu li rồi. Nhưng mà lúc rơi xuống đã thấy Sesshoumaru, lúc ấy tuy không bị thương gì nhưng yêu lực cạn kiệt, trong đầu hỗn loạn, không biết Sesshoumaru có thấy hay không. Thôi kệ đi, bây giờ phải xử lý chuyện này rồi tìm Sesshoumaru.

Nghĩ vậy Fuyuki bắt đầu chậm rãi đi xuống, mới xuống thang lầu thì đã thấy bóng dáng của Sesshoumaru.

“Sesshoumaru... Sao người lại ở đây?” Hơi kinh hãi, Fuyuki không biết làm sao mở miệng hỏi.

Sesshoumaru không trả lời Fuyuki, im lặng đánh giá cô, xác nhận cô không có gì thì kéo cô đi xuống dưới.

“Được rồi, nghe ta nói này, tháp bảo này không thể tùy tiện đi vào nếu không sẽ bị nguyên rửa, Sesshoumaru, người nghe chứ?” Fuyuki khẩn trương tóm Sesshoumaru hỏi.

Thấy bộ dạng lo lắng của Fuyuki, Sesshoumaru mới mở miệng trả lời, “...Không sao”

Mới vừa đi ra tháp thì đã thấy Lạc Phi Li và Anh đứng ở cửa, Lạc Phi Li nhìn Sesshoumaru với con mắt sáng rực, vội vàng chạy quanh Sesshoumaru mấy vòng.

“Cái gì chứ? Không biến hóa dù chỉ một chút!” Thấy Sesshoumaru đi ra không tổn hại, vẻ mặt của Lạc Phi Li tràn đầy sự thất vọng.

“Vi thỏa mãn tính tò mò của mình mà giật dây cho Sesshoumaru đi vào à?” Fuyuki tức giận liếc mắt nhìn Lạc Phi Li, “Nếu có chuyện gì thì làm sao đây hả?”

“Này này, đây là thái độ của người dành cho tộc trưởng à? Hơn nữa người xem tên này không có gì... A?” Lạc Phi Li chưa nói xong thì Sesshoumaru đột nhiên biến thành nguyên hình.

“Sess, Sesshoumaru, người muốn làm gì?” Đột nhiên biến thành bộ dạng yêu quái... Hừ? Không lẽ....

“Ồ ồ, đây chính là nguyên rửa của tòa tháp kia!” Lạc Phi Li hưng phấn, đang tính tới xem thì móng vuốt của Sesshoumaru đánh tới, Lạc Phi Li vội vàng tránh né.

“Lạc, Phi, Li!” Fuyuki rút Xuân Vũ ra, lưỡi đao đánh về phía hắn.

“Bình, bình tĩnh một chút, không phải chỉ bị ép biến trở về nguyên hình thôi sao? Chắc có thể biến trở về!”

“Sesshoumaru, có thể chứ?” Fuyuki quay đầu nhìn Sesshoumaru hỏi, một lát sau không thấy động tĩnh, Fuyuki phẫn nộ quát Lạc Phi Li, “Căn bản không thể, ngươi nói nên làm gì bây giờ?”

“Đây, đây...” Lạc Phi Li lùi về sau hai bước, chột dạ nói, “A! Đúng rồi, đi tìm mẹ của Sesshoumaru, Yue ấy, bà ta là yêu quái sống lâu năm, nhất định có biện pháp!”

“Thật sao?”

Là giả! Người trước mắt ngươi sống còn lâu hơn cả Yue, chuyện hắn không biết sao Yue biết được? Anh yên lặng gào trong lòng, mặt không đổi sắc.

“Ừ!” Lạc Phi Li không ngừng gật đầu.

Fuyuki thu đao, do dự leo lên lưng Sesshoumaru, ôm cổ hắn nói, “Sesshoumaru, đi Tây quốc nào!”

Sesshoumaru không động, lạnh lùng nhìn Lạc Phi Li làm cho hắn đứng trong sát khí dày đặc.

“Sesshoumaru? A, không lẽ ngay cả tiếng người cũng không hiểu?”

“Xì” Lạc Phi Li không khách khí cười mà thân thể của Sesshoumaru cứng lại, sát khí trong mắt càng dày hơn “Đi nhanh đi” Lạc Phi Li nhin cười giả mù sao mưa nói.

Cuối cùng Sesshoumaru vẫn ấn Lạc Trần nói là, bay lên trời, đi tây quốc phương hướng bay đi.

“Anh...” Nhìn thân ảnh màu trắng biến mất ở chân trời, Lạc Phi Li dùng ngữ khí đau đớn gọi.

“Đại nhân?”

“Chúng ta tìm nơi tị nạn đi!” Điện hạ Tây quốc biến thành vậy, không biết sẽ có người kiêu gì tới tìm hắn. Fuyuki phát hiện hắn lừa nhất định sẽ tìm hắn, tóm lại, bây giờ hắn cần trốn.

“.....”

Tây quốc, cung điện của Yue.

Yue đi quanh Sesshoumaru vài vòng, về mặt trầm tư.

“Nói cách khác, chỉ có thể thay đổi lớn nhỏ chứ không thể trở thành hình người?” Yue giống như đã biết gì, thờ dài hỏi.

Fuyuki ngồi chồm hổm ở một bên, mong chờ nhìn Yue.

“Sesshoumaru như vậy có cái gì không tốt?”

“Ồi chào?” Yue phụ nhân đang nói gì đấy?

“Hay là Fuyuki ghét bộ dạng này của Sesshoumaru?” Con người màu vàng của Yue nhìn về phía Fuyuki.

“Không phải, đương nhiên không phải!” Thật ra bộ dạng này của Sesshoumaru cô còn thấy đáng yêu hơn nhiều, ít nhất khi ôm đồng lòng kia rất thoải mái.

“Vậy được rồi, quản gì hắn trở về thành người được hay không?” Yue làm như không có chuyện gì nói, “Ta phải đi xa nhà một chuyến, hai người các người ở nhà giữ nhà.” Dứt lời, không đợi Fuyuki có phản ứng thì biến mất.

Sesshoumaru giống như đã đoán trước được Yue sẽ như vậy, không cảm thấy thất vọng, đứng lên, da lông run lên, chậm rãi đi ra ngoài.

“Sesshoumaru...” Fuyuki đi theo ra ngoài.

Vừa mới ra ngoài thì đã thấy bông tuyết màu trắng bay từ trên trời rơi là tả xuống, chậm rãi tan rã dưới mặt đất. Đây là trận tuyết đầu năm nay, nhìn dạng này, hẳn là đêm nay sẽ có tuyết động lại. Trước kia Fuyuki đã sớm trốn trong ổ chăn không muốn rời khỏi phòng, nhưng bây giờ cô không cảm thấy lạnh lẽo bao nhiêu, hẳn là do biến thành yêu quái nhỉ?

Đêm tới. Fuyuki tắm rửa xong thì dựa vào bên giường Sesshoumaru, nhìn bộ lông trắng toát mới tắm xong chưa kịp khô, hỗn độn chồng lên nhau.

Fuyuki thờ dài, cầm khăn lau khô cho Sesshoumaru, do dự một lát, đưa hắn tới giường.

Đây là căn phòng mà Fuyuki từng ở qua, nhưng mà lúc cô rời đi đã thay thành một cái giường lớn xa hoa. Một người ngủ thì rộng, cho nên cho Sesshoumaru ngủ cũng tốt lắm, dù sao bây giờ hắn cũng là một con chó bình thường, Fuyuki không để ý mà ôm hắn ngủ. Hơn nữa, những ngày đông lạnh giá có một thứ gì đó lỏng xù ôm ngủ thì rất tốt.

Lúc Sesshoumaru bị đỡ lên giường thì có chút từ chối, khi Fuyuki ở trong lòng hắn cọ mảy cái thì cũng dừng lại, tùy ý cô.

Lúc nửa đêm, Fuyuki mơ màng có cảm giác cái gì đó đang quấy rầy mình, hơn nữa cảm giác lỏng xù đột nhiên thay đổi hình dạng, có chút giống Sesshoumaru lúc ở hình người.

Cái gì đó ướt át bắt đầu từ trán cô, xẹt qua mí mắt, dừng trên môi, chậm rãi liếm khế môi, Fuyuki tuy có chút phiền nhưng không tỉnh ngủ.

Vừa mở mắt thì thấy con người màu vàng của Sesshoumaru, mang theo cảm giác khác thường, như có ngọn lửa bùng lên, yêu văn trên mặt yêu dã hơn bình thường. Nhìn xuống thì thấy bộ ngực xích lồ (nude ấy :>) thất lung gầy gò, ở trong chăn vẫn cảm thấy được nửa dưới.

Fuyuki nuốt nước miếng, đỏ mặt nói, “A! Sess, Sesshoumaru, người mới biến về?” Nhưng vì sao không mặc cái gì hết vậy?

“Ừ” Giọng nói trầm thấp mang theo khăn khăn không che dấu, cả người đang phủ trên Fuyuki không tỉnh rồi đi, ngược lại nhiệt độ trong mắt còn nóng hơn.

“Lời nguyện được giải... Haha...” Fuyuki cười gượng, cố gắng dời lực chú ý của Sesshoumaru.

“...” Sesshoumaru giống như bất mãn với ý đồ của Fuyuki, hơi nâng mày.

Fuyuki muốn khóc, vì sao cô không biết đuôi của Sesshoumaru còn có công dụng như vậy? Tuy rằng nằm ở trên lông nhưng rất thoải mái nhưng tư thế bây giờ dù ở trên lông mềm mại cô cũng không thoải mái.

Nhìn thân dưới ụy khuất trùng mắt, không tỉnh giấc dựa lại, mắt Sesshoumaru hiện lên ý cười vừa lòng, giống như ngôi sao sáng trên bầu trời, làm cho Fuyuki thất thần.

Thô bạo hôn một cái, không cho phép cự tuyệt, không do dự mở đôi môi khép kín kia, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào trong xâm nhập, dây dưa với lưỡi của cô, dùng sức mút lấy ngọt ngào của cô gái ngây ngô này, một lần nữa dùng chân vuốt ve.

Cảm giác của nụ hôn này không giống trước, cái hôn này mang theo cảm xúc mãnh liệt khiến cho Fuyuki nhanh chóng bại trận, trong mắt nhiễm tia tình dục ngây ngô. Bàn tay cách quần áo chạy loạn khiến cả người cô xuất hiện cảm giác tê dại xa lạ, tất cả các giác quan trở nên hỗn loạn, mà đêm chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Thoải mái không sai!

Sesshoumaru đã rời Tây quốc ba ngày, cuối cùng là đi làm cái gì vậy? Fuyuki mặc chiếc áo choàng ngồi cạnh cửa sổ, hai cánh cửa sổ lớn mở ra, có thể nhìn thấy cảnh tuyết rơi trong viện, tuyết rơi ba ngày nay chưa từng dứt, chỉ là nhỏ đi nhiều.

Tên Sesshoumaru kia chắc không phải ăn xong rồi chạy chứ? Fuyuki buồn bực thở dài.

Một cơn gió xuất hiện mang theo bông tuyết tới trước mặt, Fuyuki tròn mắt thì thấy những đóa anh đào rơi xuống, bay là tả xuống người cô. Nao nao, nghiêng đầu thì thấy một cậu bé mặc kimono màu trắng đứng dưới tàng cây anh đào, những bông anh đào đang bay bên cạnh cậu bé. Khuôn mặt tinh xảo không chút biểu tình, đôi mắt màu lam mang theo ý cười nhợt nhạt.

“Cảm ơn!” Fuyuki lấy tinh thần cười khẽ với cậu bé, không nghĩ tới đối phương nháu mày đi tới phía cô.

“Mộc Mị”

“Hả?” Fuyuki mờ mịt nhìn cậu bé.

“Tên của ta, Mộc Mị.”

“Mộc Mị? Là linh hồn sống nhờ cây, là yêu quái mà chỉ cần cây bị gì thì sẽ có tai nạn tới, Mộc Mị đó sao?”

“Ừ!” Mộc Mị không tự nhiên quay đầu đi, tất cả mọi người đều biết cây mà Mộc Mị ở nhờ chỉ cần bị gì thì sẽ có vận rủi, nhưng mà ít ai biết khi Mộc Mị cho một trận hoa bay là tả xung quanh một người thì đó là lời chúc phúc, “Cái đó... Nghe nói người đã cứu Linh Ngạn Cơ, cảm ơn...”

“... Cái đó không tính là cứu đâu!” Fuyuki bị Mộc Mị nhìn thì ngại ngùng, nếu lúc đó Sesshoumaru muốn giết Linh Ngạn Cơ thì cô cũng không ngăn lại, bởi vì cô và Linh Ngạn Cơ không có giao tình.

“Mặc kệ thế nào đi nữa vẫn cảm ơn người.” Mộc Mị nói xong thì xoay người về phía cây anh đào.

Tuy chỉ là một cử chỉ vô tâm vậy mà lại được cậu bé đó cảm ơn, thật sự rất hồ then đây! Fuyuki giật tóc, đột nhiên buồn ngủ, mơ màng ngủ cạnh cửa sổ.

Lúc mở mắt ra thì thấy ánh mặt trời, vất vả lắm mới có thích ứng được ánh sáng, Fuyuki nhìn xung quanh một vòng lại phát hiện không phải phòng của cô ở Tây quốc. Bốn phía không phải là cung điện Tây quốc mà là thế giới xi măng cốt thép.

“Nơi này là...” Cách đó không xa là cái cây trăm năm quen thuộc “Không lẽ... Ta đã trở về?”

Đi theo trí nhớ, chậm rãi đi tới phòng trước. Địa chỉ rất giống của ông nhưng phòng lại không giống như trong kí ức, không phải mà phòng mái ngói kiểu cổ xưa mà là phòng nhỏ có ban công. Xung quanh căn phòng này không giống như trí nhớ, cảm giác xa lạ giống như đây chưa từng là nơi cô ở.

Do dự rất lâu Fuyuki mới vươn tay bấm chuông. Trong lúc bất an không yên thì cửa mở ra, một người đàn ông bốn mươi tuổi, mang theo kính mắt màu đen, vẻ mặt dịu dàng. Quan trọng là hình dạng của hắn có chút giống cha, điều này làm Fuyuki bình tĩnh một chút.

“Xin hỏi cô có chuyện gì vậy?” Người đàn ông kia mở miệng hỏi.

“Cái đó...” Cẩn cẩn môi, Fuyuki mở miệng, “Ông biết Lạc Triết chứ?”

“Lạc Triết?” Người đàn ông nhún mày, lộ ra vẻ tự hỏi, “Hình như đã nghe qua!”

“...” Fuyuki khẩn trương nhìn người đàn ông, trong mắt mang theo sự chờ mong.

“A! Đó là từng thúc phụ hay tổ thúc phụ của tôi. Haha... Ngại quá, tôi không phải là người giỏi về việc nhớ bối phận trong nhà. Tóm lại là trưởng bối của tôi hơn một trăm năm trước...” Người đàn ông ngại ngùng xoa ót, “Nhưng mà sao cô bé như cô lại biết trưởng bối mất hơn trăm năm của tôi?”

“A, cái đó, cái đó là vì...” Fuyuki kinh hoàng thất thố, không biết nên giải thích thế nào, không lẽ nói cho hắn Lạc Triết là cha của cô? Điều này hẳn đối phương cũng không tin.

“Quên đi, nếu khó xử thì không cần trả lời.” Người đàn ông nở nụ cười sang sảng, không truy cứu nguyên nhân “Nhưng nếu cô muốn gặp ông ấy thì không có khả năng, có điều tôi sẽ nói cho cô biết mộ của ông ấy.”

“Làm ơn cho tôi biết địa chỉ của ngôi mộ đó!” Fuyuki cúi đầu nói với người đàn ông.

“Đừng như vậy, cứ như đã trở thành người Nhật Bản vậy!” Người đàn ông kia phát phát tay, lấy bút giấy trong túi tiền ra viết địa chỉ đưa cho Fuyuki, “Đây, phần lớn ngôi mộ của gia tộc chúng tôi đều ở đó, địa phương đó rất dễ tìm”

Fuyuki cầm địa chỉ, nói cảm ơn rồi đi.

“Ba đang làm gì đó?” Con gái của người đàn ông đi học về thì thấy vẻ mặt rối rắm của người đàn ông, bắt đầu đi hỏi.

“A, A Nguyệt trở về rồi à?” Người đàn ông dắt con gái vào nhà, cẩn thận “Lúc này ba gặp một cô bé, nhìn rất quen mặt, giống như đã gặp qua đâu rồi”

“Trí nhớ của ba lại hỗn loạn rồi sao?”

“Không phải, thật sự gặp. Cô ấy còn nhắc tới từng thúc phụ hay tổ thúc phụ ấy, a, không rõ ràng lắm, tên là Lạc Triết...”

“Đó là từng thúc phụ, nói nhiều lần rồi mà.”

Ừ, từng thúc phụ... A! Ba nhớ rồi, là ảnh chụp, cô gái ấy rất giống con gái Lạc Trần bị mất tích của từng thúc phụ.” Người đàn ông lộ ra vẻ mặt hiểu rõ.

“Trên đời này người lớn lên giống nhau thì có gì kì lạ.” A Nguyệt thả túi xách xuống, mở điện.

“Nhưng mà hình như cô bé mang huyết thống Nhật Bản! Còn mang khẩu âm của Nhật Bản... Ba nhớ từng thím cũng là người Nhật thì phải, nghe nói là nói tiếng Nhật rất tốt.”

“Không lẽ ba cho cô gái đó là Lạc Trần? Ba, đừng đùa chứ, làm gì có ai sống thọ vậy?”

“Nhưng...”

Fuyuki dựa theo tờ giấy mà tìm đường, rốt cuộc cũng tìm được mộ trước trời tối.

Chậm rãi đi tới mộ, đi ngang qua bia mộ, cuối cùng cũng tìm được. Quả nhiên giống như người đàn ông ấy nói, phần lớn người của gia tộc đều được an táng ở đây, có cha, có mẹ, ông nội và rất nhiều người trong tộc cô không biết.

Ngồi xổm trước mộ, đùa nghịch hoa tươi, Fuyuki cảm thấy chấp niệm dưới đáy lòng tan biến hết. Vẫn luôn muốn về, vẫn luôn tìm phương pháp để về nhưng nguyện vọng đó không thể thực hiện được, vào lúc này, nó thực hiện được thì cảm giác không quá ham muốn. Thấy được cha mẹ và ông nội, tuy rằng chỉ là bia mộ nhưng đều biết mọi người đều vui vẻ mà sống, thật sự rất vui vẻ.

A, ba, mẹ, ông nội, con cũng sống hơn hai trăm năm rồi, rất hạnh phúc, thế giới đó con vẫn có thể sống được. Biết một đại yêu quái tên là Sesshoumaru, tuy rằng hắn rất lạnh lùng, có khi lại xấu xa, bá đạo chuyên chế nhưng hắn rất đáng tin, về sau sẽ cùng con chống trời. Cho nên đừng lo lắng, con đã tìm được những gì thuộc về con ở thế giới đó, không cô đơn, không cần lo lắng, ở đâu con cũng sống tốt...

Ý thần dần trở nên mơ hồ, lúc tỉnh táo thì thấy được khuôn mặt không biểu tình của Sesshoumaru. Trùng mắt nhìn sao, Fuyuki phát hiện đầu mình đang gối lên đùi Sesshoumaru, mà cái đuôi xù của Sesshoumaru đang vây quanh cô, bố trí chung quanh là phòng ở Tây quốc.

Thì ra... Là mơ! Đang muốn dùng tay dụi mắt thì thấy bông hoa ở trước mộ của ba. Fuyuki ngồi dậy, thất thần nhìn đóa hoa đó.

Không phải... là mơ à?

“...Sao thế?” Thấy bộ dạng thất thần đáng thương của Fuyuki, Sesshoumaru cau mày hỏi.

“Sesshoumaru...” Fuyuki quay đầu nhìn Sesshoumaru, nước mắt bỗng rơi trên hai gò má.

“...” Sesshoumaru nhắm mắt, dùng tay lau nước mắt trên hai má của Fuyuki, nhưng mà Fuyuki giống như bị chặt đứt tuyến khóc hay sao mà nước mắt chảy liên tục, lau thế nào cũng không hết. Sesshoumaru đang định hỏi cái gì thì đã thấy Fuyuki nhào vào trong lòng hắn, ôm cổ hắn, cọ nhẹ lên hai má hắn.

“Sesshoumaru, có thể gặp người... thật sự rất tốt!” Lời nói ni non vang bên tai Sesshoumaru làm cho con người màu vàng của hắn hơi lóe, vờn hai tay ôm Fuyuki vào trong ngực. Tuy không biết tại sao Fuyuki khóc nhưng không phải là bộ dạng đau đớn bị thương gì. Thôi vậy, vậy cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Ngoại truyện 1

Mười ngày sau khi Inu no Taishou và Takemura cùng chết thì cuộc sống của Fuyuki trở về bình tĩnh như cũ, mỗi ngày ngồi ở hành lang nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn. Việc duy nhất cần làm là nghiên cứu kết giới, tìm ra phương pháp vượt thời không, sự kích động nửa tháng trước giống như giấc mơ.

“Fuyuki sama!”

“Hả? Sao thế Michi?” Fuyuki hoàn hồn nhìn Michi của mình.

“Vị Myoga kia lại tới tìm ngài.”

“Àn? Các người không phóng hấn vào đi?”

“Hử? Các người cho hấn vào sao?”

“Không có, theo lời dặn của Fuyuki sama, ngăn Myoga ở ngoài.”

“Ừ, tốt lắm!” Fuyuki đứng lên, vỗ bụi trên quần áo mình, “Lần này nói với hắn là ta đi du lịch khắp nơi, không biết ngày về.”

“Fuyuki sama, như vậy không tốt...” Cho lắm, không đợi Michi nói xong thì Fuyuki đã trốn đi.

Myoga tới là nhờ Fuyuki đưa Thiên Sinh Nha cho Sesshoumaru, có điều Fuyuki cự tuyệt làm vật hi sinh. Đùa gì vậy trời, đám người làm của yêu quái bọn họ không nhận thì ném tới cho loài người như cô là sao? Cô có mười cái mạng cũng không đủ xài.

Thiên Sinh Nha là cây đao chữa bệnh, ngược lại với điều mà Sesshoumaru theo đuổi, đưa co hấn thanh đao kia chắc chắn hắn rất tức giận, Fuyuki có ngu mới đi chịu chết!

Bí mật đi ra con đường nhỏ cách thần xã mười bước thì thấy một thanh kiếm đặt ở trên, nhìn kĩ thì thấy con bọ bọ đứng trên mặt đất với dạng tiểu yêu quái, bộ dạng nhưng chuẩn bị đánh kẻ thù, nhìn Fuyuki.

Fuyuki hơi sừng sốt, tốc độ nhanh hơn, nhả tới trước thanh kiếm. Lúc mũi chân nâng lên thì con bọ chó đó cũng nhảy dựng lên dừng ở đầu vai Fuyuki.

“Fuyuki sama, làm ơn đưa cây đao này cho Sesshoumaru điện hạ.” Myoga khí thế mười phần đứng ở trên vai Fuyuki hành lễ.

Fuyuki cả kinh lão đảo, suýt nữa ngã quy trên mặt đất. Vội vàng cầm thân cây mới giữ được bản thân, không tới mức hôn đất mẹ.

“Ta nói này, ngươi có thể buông tha cho ta hay không hả Myoga?” Fuyuki ổn định hô hấp bắt đầu đi.

“Trừ khi Fuyuki sama đáp ứng thỉnh cầu của ta.” Myoga dùng giọng điều ép buộc, “Nếu không Myoga vẫn sẽ quấn lấy Fuyuki sama.”

“Ồ?” Fuyuki khó chịu liếc nhìn Myoga, lạnh lùng nói, “Nếu bây giờ ta dùng kết giới đem ngươi hóa tro đi chẳng nữa ngươi cũng bám theo ta?”

“A a a! Tiểu nhân sai rồi, mong Fuyuki sama nể mặt Inu no Taishou sama mà giúp đỡ tiểu nhân” Không xong, hấn đắc ý vênh váo rồi! Bởi vì chặn được Fuyuki mà quên người này là người không dễ chọc. Nhưng mà so với Sesshoumaru không thêm chớp mắt đã giết người kia thì Fuyuki đúng là an toàn hơn, ít nhất không sợ việc mất mạng.

Nhưng – cũng không thể vì vậy mà buông lỏng thái độ với Fuyuki, nếu chọc giận người này thì sẽ chết thôi, bởi vì Fuyuki không phải là người dễ đối phó. Nhìn theo một phương diện nào đó, có khi Fuyuki cũng so sánh được với Sesshoumaru.

“Nể mặt Inu no Taishou? Myoga, ngươi hiểu lầm rồi thì phải!”

“A?”

“Lúc ta ra tay giúp đỡ là vì đồng tình với Izayoi. Dĩ nhiên, chỉ một chút đồng tình không đủ động cơ cho ta ra tay, thật ra ta cho rằng Izayoi có đủ dũng khí để ở cùng yêu quái thì tất cả hậu quả đều là bà ấy gánh vác.” Khuôn mặt Fuyuki nghiêm túc khiến cho Myoga thấy sau gáy phát lạnh, cảm thấy bây giờ cô ấy so với loài người nhiều tình cảm thì càng giống yêu quái lạnh lùng tàn nhẫn.

“Ta đồng ý giúp đỡ chỉ vì có giao dịch với một yêu quái mà thôi.” Lòng của cô luôn rất nhỏ, có thể làm cô giúp đỡ rất ít, cho nên nếu không có điều kiện khiến cô thấy hứng thú thì miễn đi.

“... Vậy ta cũng làm giao dịch với Fuyuki sama.”

“Ồ?”

“Ta nghe nói người đang tìm biện pháp phá vỡ không gian hay liên quan tới đó” Myoga mở miệng tự tin, “Ta có thể cung cấp manh mối.”

Fuyuki trầm mặc nhìn Myoga trên vai mình một hồi, cho tới khi hấn chảy ra mồ hôi lạnh mới mở miệng nói, “... Ta không tin lời của ngươi”

“A? Vì sao?”

“Nhưng mà lần này ta đồng ý giao dịch.” Fuyuki ngăn Myoga nói thêm, “Nếu gạt ta thì cứ chờ mà gánh hậu quả đi!”

Xoay người cầm Thiên Sinh Nha lên, đi ra bên ngoài núi.

“Vì sao ta cũng phải đi theo ngài tìm Sesshoumaru diện hạ chứ?” Myoga cảm thán trên vai Fuyuki, rõ ràng là vì tránh gặp Sesshoumaru mới đi nhờ Fuyuki, vì sao hấn vẫn phải xuất hiện?

Fuyuki khinh thường nhìn hấn, “Ngươi không đi thì ta tìm hấn cách gì? Ta không có khứu giác linh mãnh như đám chó các ngươi.”

“...” Thật ra hấn cảm thấy nguyên nhân lớn hơn là Fuyuki sợ hấn bộ ước.

“Đừng nghĩ tới việc trốn!” Fuyuki qua đầu nhìn Myoga, “Nếu ngươi trốn thì ta ném thanh kiếm này.”

“.....”

Dựa theo lời Myoga, Fuyuki cũng tìm được Sesshoumaru. Cẩn thận bày kết giới xung quanh mình, đánh tan hơi thở, đi tới gần Sesshoumaru.

Tìm được mục tiêu rồi thì nên làm gì tiếp?

Đưa Thiên Sinh Nha cho hấn trực tiếp? Hấn là tên Sesshoumaru này sẽ giận chó đánh mèo mất. Hơn nữa, cách hấn xa vậy mà vẫn cảm nhận được khí tràng lạnh như băng kia, nói thật là cô không muốn tới gần hấn! Nói, cô không sợ Inu no Taishou vậy tại sao lại sợ Sesshoumaru? Hơn nữa, với thực lực của cô thì hấn muốn giết cũng khó.

Fuyuki rồi rầm đi theo Sesshoumaru ba ngày, cảm thấy chính mình đã trở thành người thích theo dõi. Mà nhiệm vụ đưa Thiên Sinh Nha cho Sesshoumaru vẫn không tiến triển, ngược lại đi theo Sesshoumaru vào rừng, vô cùng chật vật.

Sesshoumaru đã sớm nhận ra có người đi theo hấn, tuy rằng không nhận được hơi thở và mùi vị của người đó nhưng phía sau luôn truyền tới âm thanh mất tự nhiên, còn có ánh mắt nhìn lưng hấn, Sesshoumaru hoàn toàn có thể nhận định có người đi theo hấn. Nếu như đối phương không tính xuất hiện thì hấn cũng không quan tâm.

Bị theo dõi khoảng ba ngày, kiên nhẫn của Sesshoumaru tiêu hao gần hết. Nhìn nhánh cây mất tự nhiên động đậy, tay phải xuất hiện một ánh sáng màu

lực, không do dự quăng ra ngoài. Sau đó là tiếng của vật rơi, Fuyuki mất đi kết giới bại lộ trước mặt Sesshoumaru.

“Mấy ngày nay ngươi vẫn đi theo ta?” Âm thanh lạnh như băng khiến Fuyuki đang quỳ rồi cứng đờ, cuối cùng rùng mình, nhanh chóng đứng lên, tọa khoảng cách với Sesshoumaru.

“A, cái đó... Ta không cố ý đi theo ngươi... Vì cái đó...” Fuyuki chợt dạ nhìn xung quanh không dám nhìn vào mắt vàng đầy hàn ý của Sesshoumaru.

Sesshoumaru không thay đổi nhìn Thiên Sinh Nha Fuyuki ôm trong lòng, đôi mắt lạnh lại nói “Thiên Sinh Nha xảy ra chuyện?”

“Cái này...”

“Thiên Sinh Nha là đao mà lão gia để lại cho ngươi.” Thấy Fuyuki nói không nên lời, Myoga trực tiếp trả lời.

“..... Thiết Toái Nha và Tùng Vân Nha đâu?”

“Hai thanh đao đó không phải ngươi có thể nhúng chàm, chỉ để lại Thiên Sinh Nha cho ngươi” Myoga nói xong thì trốn vào trong áo Fuyuki.

Fuyuki ôm Thiên Sinh Nha lùi về sau hai bước, cô thật sự muốn nghiền Myoga thành phần. Không phải là gan hấn nhỏ lắm sao? Sao lại chọc giận Sesshoumaru? Sesshoumaru ở đối diện đã tức giận, cô phải làm gì đây?

“Còn lại giao cho ngươi.” Myoga nhỏ giọng nói bên tai Fuyuki.

“...” Fuyuki giật giật khóe môi, giao cho cô? Hẳn tự tin cô có thể đấu với Sesshoumaru à? Đáng chết!”

“Cút! Đừng xuất hiện trước mặt ta!” Sesshoumaru lạnh lùng nhìn Fuyuki, xoay người rời đi.

“Đợi chút!” Lời này vừa nói ra thì Fuyuki cảm thấy hôm nay nào cô bị nhữn rồi, khó lắm Sesshoumaru mới tha cho cô, cô lại không quý trọng cơ hội này, “Cái đao này ngươi phải mang đi.”

“Ồ? Ngươi đang ra lệnh cho Sesshoumaru ta?” Sesshoumaru xoay người lại, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ như đóa bỉ ngạn, nở nụ cười như tu la ở địa ngục thấy máu.

Fuyuki nuốt nước miếng, lùi về sau, “Thôi, đây là di vật cha ngươi để lại, để ở chỗ ta không thích hợp...”

“Một cây đao không dùng được, ngươi cho rằng Sesshoumaru ta sẽ lấy?” Sesshoumaru nói xong thì đi tới gần Fuyuki.

“Đừng nói vậy, đây là thanh đao có thể cứu mạng người...” Fuyuki cầm đao lùi về phía sau.

“Ngươi muốn ta cầm đao cứu người?” Sắc mặt Sesshoumaru lạnh lẽo.

“...” Chết, nguy rồi, hẳn tức rồi! Fuyuki vội vàng bỏ chạy.

Sesshoumaru không tính bắt Fuyuki vội, đi theo sau Fuyuki cho tới khi thấy Fuyuki chạy tới vách đá ở sườn núi, không còn đường tới mới dừng lại, lạnh lùng nhìn Fuyuki.

“Ta giải thích cho ngươi được chứ?” Fuyuki thật sự muốn khóc, ngay từ đầu không nên giao dịch với Myoga, nếu không tìm hấn thì sẽ không chọc giận hấn, không chọc giận Sesshoumaru, không chọc giận Sesshoumaru... A, bây giờ đầu của cô không thể dùng được rồi.

“Ngươi có gì muốn nói?”

Đang hỏi di ngôn của cô à? Fuyuki quay đầu nhìn vách núi, phía dưới là con sông chảy rất siết, hơn nữa cô không biết bơi, nuốt nước miếng, quay đầu nhìn Sesshoumaru, sương mù trong mắt tan dần, con ngươi đen không tan rã.

“Này, Sesshoumaru, vì sao ngươi ghét Thiên Sinh Nha vậy? Tuy ta là loài người nhưng ba cây kiếm nổi danh ở yêu giới ta đã nghe qua. Thiên Sinh Nha cũng nổi tiếng với Thiết Toái Nha và Tùng Vân Nha, ta không cho nó chỉ là thanh đao chỉ có tác dụng cứu người”

“...” Sesshoumaru im lặng nghe không cần Fuyuki nói.

“Nếu cha ngươi đã đem Thiên Sinh Nha trong ba cây kiếm cho ngươi thì ngươi phải nhận di vật làm kỉ niệm chứ? Nếu muốn hai thanh kiếm kia của hấn thì dùng thực lực của mình đi đoạt lấy, lúc đó không ai cần ngươi đâu!”

“Này! Ngươi đang giật dây để Sesshoumaru đi giết người cướp đao à?” Myoga lo lắng nói.

Fuyuki không để ý Myoga nói tiếp, “Hơn nữa, chuôi đao này thừa nhận cha ngươi, còn ngươi thì chưa chắc hấn đã thừa nhận, nếu vậy, ngươi tính trở thành cái bóng của cha mình à?”

“Hừ, nói xong?”

A? Quả nhiên không thể lừa Sesshoumaru được. Nhìn Sesshoumaru tới gần thì Fuyuki lùi về sau. Lùi không tới hai bước thì một chân đã ở chân không, Thiên Sinh Nha bị cô ném xuống đất, người cũng không chịu khổng chế mà ngã xuống núi.

Sesshoumaru dừng chân xoay người cầm Thiên Sinh Nha, đang muốn rời đi thì nghe tiếng kêu cứu ở dưới vách núi truyền tới, sau đó không nghe được gì. Nhíu mày, đi tới vách đá thì thấy Fuyuki đang giãy dụa trong dòng nước siết, bắt đầu vô lực rồi trầm xuống.

Không biết bơi lội, lại quên dùng linh lực, ngu xuẩn. Tuy nghĩ vậy nhưng Sesshoumaru vẫn phi thân xuống đem Fuyuki kéo lên bờ.

Fuyuki uống nhiều nước nhưng không có gì trở ngại, không lâu thì tỉnh dậy. Sesshoumaru nhìn vẻ mặt sợ hãi của Fuyuki mở miệng nói hai chữ “Ngu xuẩn” Sau đó quay người rời đi.

Nếu Sesshoumaru hẳn muốn giết cô ta thì sẽ để cô ta chạy loạn sao? Đúng là loài người ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ngoại truyện 2

Hoàng hôn cuối thu.

Lúc thủ vệ không phát hiện thì Lạc Phi Li đã xâm nhập vào cung điện của Tây quốc, nhân nhả đi tản bộ, đi qua đình nhỏ, rồi đi qua hành lang gấp khúc, sau đó thì thấy được khuyến yêu nhỏ nhỏ, ngồi ở hành lang gỗ, hưởng thụ ánh mặt trời.

Tuy rằng chỉ là khuyến yêu còn nhỏ nhưng yêu khí này lại mạnh vô cùng. Đây là con của Sesshoumaru được sinh ra cách đây ba năm tại Tây quốc, nghe nói tên nhóc này ba năm rồi vẫn chưa hóa thành hình người. Theo lý thuyết, yêu quái có yêu lực mạnh như vậy thì việc hóa thành người không khó khăn, bởi vì sự tò mò thôi thúc, Lạc Phi Li dừng chân, xoay người đi tới khuyến yêu bé nhỏ kia.

Đứng trước mặt khuyến yêu bé nhỏ kia thì dừng chân, cẩn thận đánh giá tên nhóc này. Một bộ lông màu trắng điểm thêm màu bạc, trên trán là hình mặt trăng khuyết màu tím, bề ngoài rất giống bản thu nhỏ của Sesshoumaru. Rõ ràng là con của Fuyuki sao lại không kế thừa đặc điểm của bộ tộc thiên hồ bọn họ chứ.

Lạc Phi Li khó chịu ngồi xổm cạnh khuyến yêu, tay chọt chọt cái trán của tên nhóc kia nhưng nó chẳng có chút phản ứng, vẫn nhắm hai mắt giống như đang ngủ say.

Hừm? Bộ dạng lười nhác này rất giống Fuyuki, chẳng qua cái kiểu cao ngạo không quan tâm người này rất giống tên Sesshoumaru đó. Tên nhóc này thừa hưởng hết tính cách đáng ghét của ba mẹ nó à? Lạc Phi Li co giật khóe miệng, tay nắm lấy khối da lông của tên nhóc, kéo nó lên, chơi đùa với khuôn mặt nhỏ.

“Aki?” Hình như là cái tên này thì phải. Lạc Phi Li thử mở miệng gọi tên của tên nhóc này.

Lúc này thì khuyến yêu bé nhỏ của chúng ta mới có phản ứng, chậm rãi mở hai mắt, lộ ra con ngươi màu xanh giống như màu mắt của Fuyuki khi trở thành yêu quái, là đặc trưng của bộ tộc thiên hồ. Nhìn cặp mắt đó Lạc Phi Li vô cùng vui vẻ, chưa kịp hưởng thụ niềm vui thì đã bị móng vuốt của Aki trào tới. Lạc Phi Li cảm thấy đau nhức trên mặt, sau đó mùi vị của máu chảy ra.

Lạc Phi Li chậm rãi đứng lên, nở nụ cười dữ tợn với Aki.

“Tốt lắm. Thì ra ngươi có giác ngộ vậy sao Aki?” Lạc Phi Li nâng tay lên thì một bóng người màu trắng xuất hiện trước mắt hất cướp Aki khỏi tay.

“Sesshoumaru...” Người này mạnh hơn không ít, đã có thể cướp vật gì đó trong tay hắn rồi. Lạc Phi Li nhìn Sesshoumaru đang ôm Aki trong tay, cảm giác vết thương bị tên nhóc kia trào nhói đau.

“Ngươi làm gì?” Sesshoumaru liếc nhìn Aki đang lúi vào trong lòng mình lạnh giọng hỏi.

“...” Hắn làm cái gì? Nhìn máu trên mặt hắn mà còn hỏi vậy à? Lạc Phi Li cảm thấy mình giống như làm chuyện xấu vậy.

“A? Jaken, bên người có người đánh nhau thì phải?” Fuyuki dừng chân lại, nhìn về phía có tiếng đánh nhau “Hình như là mùi của Sesshoumaru và... Lạc Phi Li.....”

“Quả thật...” Sesshoumaru sama đang cùng tên Lạc Phi Li kia đánh nhau, nhưng mà đây là lần đầu tiên đánh nhau lớn khi mà Fuyuki ở gần đây.

“Qua xem”

“A?” Jaken không kịp phản ứng thì Fuyuki đã biến mất. Thật là, mọi người đánh nhau có gì vui? Lỡ bị thương thì sao? Tuy nghĩ vậy nhưng Jaken vẫn đi

theo.

Lúc Fuyuki chạy tới gần thì đã thấy một đồng phệ tích. Fuyuki đau đầu ôm mặt, sân nhà mình không cần hư hỏng nhiều vậy chứ!

“Này, Jaken, nếu ta bảo bọn họ ‘Dừng lại’ thì họ sẽ dừng tay chứ?”

“Hắn là không...” Sesshoumaru sama thì khỏi phải nói, cái tên Lạc Phi Li kia cũng tùy ý hắn, việc dừng lại hắn không có khả năng.

“...” Cô cũng nghĩ vậy, thờ dài bất đắc dĩ, lùi mấy bước ngồi xuống hành lang. Thôi, ở đây đợi bọn họ đánh xong rồi tính.

Ở cùng Fuyuki mấy năm, Jaken cũng học tính bình tĩnh này của Fuyuki, nhìn thoáng qua hai người đánh nhau, sau đó ngồi cạnh Fuyuki.

Ngồi không lâu thì Fuyuki cảm thấy có người túm tay áo của cô, vừa quay đầu thì thấy Aki biến mất cả ngày.

“Oa! Kiki, Ra con ở đây, mẹ tìm con mãi!” Fuyuki ôm cổ Aki, cọ cọ vào lông mềm mại của hắn nói.

Aki từ chối ở trong lòng Fuyuki, giống như bất mãn với cái tên ‘Kiki’ này, hơn nữa bị ôm cũng không thoải mái. Tính đem móng vuốt trao nhưng lại nhìn Sesshoumaru đang ở trên không trung, cuối cùng cũng thu tay về.

Đợi cho tới khi mặt trời lặn hoàn toàn, yêu quái xem náo nhiệt tụ tập càng lúc càng nhiều, Sesshoumaru và Lạc Phi Li cuối cùng cũng dừng tay.

“Oa –” Fuyuki ngáp một cái, xoa hai mắt mơ màng, ôm Aki tới chỗ Sesshoumaru và Lạc Phi Li, “Bây giờ có thể nói nguyên nhân đánh nhau chứ?”

Sesshoumaru không nói gì chỉ nhìn Aki trong lòng Fuyuki, mà Lạc Phi Li giống như tìm được chỗ phát tiết, khoa trương đứng lên.

“Fuyuki, nghe ta nói này, tên xú tiểu tử này thừa dịp ta không chú ý cào mặt ta. Ngươi xem đi, còn vết máu này!”

Trên mặt Lạc Phi Li quả nhiên còn vết máu, nhưng bởi vì thân thể của yêu quái mạnh nên sức phục hồi rất tốt, vết thương trên mặt gần như không còn thấy, vết máu kia nhìn qua giống như tự mình tạo ra. Nhưng mà Fuyuki không nói gì, Lạc Phi Li và Sesshoumaru kịch liệt đánh nhau như vậy mà còn giữ vết máu, hắn tính đem vết máu đó đi rêu rao à?

“Khụ! Đây là do Ki... Aki cào à?” Fuyuki mở miệng hỏi.

“Ừ” Vết mặt của Lạc Phi Li ứa khuất.

“Vi sao hắn cào ngươi? Ngươi làm gì hắn?”

“Cái gì ta cũng chưa làm đâu!” Chỉ là nắm da lông của hắn thôi.

“Ồ? Vậy sao ngươi không né? Né móng vuốt của nó là chuyện đơn giản với tộc trưởng tộc thiên hồ ngươi chứ?” Fuyuki liếc mắt nhìn hắn thì thấy bộ dạng Lạc Phi Li cứng lại.

“Đó là vì...” Nhìn tới cặp mắt của Aki nên hưng phấn, quên mất chuyện phòng bị.

“Cho nên tất cả đều là lỗi của ngươi!” Fuyuki không cho Lạc Phi Li cơ hội cãi lại, giải quyết dứt khoát, sau đó ôm Aki quay đi.

Sesshoumaru nhìn thoáng Lạc Phi Li tức đến mức khóc không ra nước mắt, tại chỗ người khác nhìn không thấy thì hơi nhếch môi, đuổi theo Fuyuki.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Ngoại truyện 3

Ta tên là Aki, cha ta là điện hạ Sesshoumaru của Tây quốc, là một đại yêu quái mạnh mẽ hoàn mỹ, cũng là người ta kính trọng nhất.

Nhưng, cha lại cưới mẹ, một người vô cùng bình thường làm vợ. Tuy rằng nghe nói mẹ là ‘Con của thần’ của bộ tộc thiên hồ, kế thừa một chi của tộc thiên hồ, cũng là một đại yêu quái. Nhưng trong mắt ta, mẹ chỉ là một người bình thường yêu cầu được.

Chưa bao giờ ứng chiến với người khác, không phòng bị cái gì hết, cả ngày đều lộ ra vẻ mặt dễ ăn hiếp, lại còn thích loài người. Rõ ràng là một đại yêu quái vậy mà lại thích con người.

Hôm nay sau khi hoàn thành công việc cha ra, tính tìm cha để học mấy chiêu đánh nhau, trên đường đi ngang qua chỗ tiếp khách thì phát hiện mẹ đang ở bên trong.

Mẹ là người không thích tiếp khách, bởi vì mẹ ghét phiền toái, nếu có khách tới cũng tùy ý chọn nơi mình thích mà chào đón, số lần mẹ ở phòng khách trong mấy trăm năm nay chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Người tới là ai? Ta tò mò đứng ở cửa sổ nhìn vào. Đối diện mẹ là một người phụ nữ, nhìn góc của ta thì có thể thấy đó là một người phụ nữ rất đẹp, hơn nữa đồ của người đó mặc rất hoa lệ, mẹ trở thành cái nền giúp người đó rồi. Từ mùi hương có thể phán đoán đó là hồ yêu, ta không hiểu được, tại sao đều là hồ yêu mà hai người lại khác nhau như vậy?

“Ta còn tưởng người phụ nữ của Sesshoumaru điện hạ sẽ là một đại yêu quái hoa lệ vô song như vậy, không nghĩ tới chỉ là yêu quái bình thường!” Hồ yêu kia che miệng cười nói, trong giọng mang theo sự ngạo mạn hèn mọn, điều này khiến ta không vui. Bộ dạng của mẹ thật sự khiến người ta khinh thường nhưng mà người ngoài tùy ý khinh bỉ mẹ thì ta không vui chút nào.

Mẹ vẫn cười mà không phản ứng gì, hồ yêu kia được một cơn tính lẩn hai. Ta vươn tay ngưng khí yêu lực, nhìn móng vuốt dần trở thành màu xanh, lo lắng có nên đem yêu quái kia cào chết không.

“A, thiếu gia Aki, ngài ở đây làm gì?” Âm thanh của Jaken vang lên phía sau khiến cho ta phải thu lại yêu khí.

Tuy rằng ta sắp một trăm tuổi nhưng mà quá trình lớn lên rất thông thả, đặc biệt ta lại là con nối dòng của đại yêu quái nên bộ dạng của ta bây giờ cao xấp xỉ Jaken, nhưng Jaken là người duy nhất ta có thể nhìn vừa mắt.

“Yêu hồ kia... là ai?”

“À, đó là công chúa Iza của bộ tộc hỏa hồ, cũng là quý tộc của yêu giới, lần này tới Tây quốc hình như là để kết minh.” Jaken không hồ là Jaken, lập tức đưa đáp án ta muốn.

Công chúa bộ tộc hỏa hồ? Kết minh với Tây quốc? Ta nhìn không phải là kết minh mà là đám hỏi. Tình địch đã tới cửa mà mẹ vẫn còn ngốc nghếch như vậy, tôi nhui mày.

“Ai ở đó?” Một tiếng kêu vang lên, bên trong cửa sổ là sát khí và yêu khí mạnh mẽ khiến ta không thể nhúc nhích.

Ngay lúc ta nghĩ mình sẽ bị công kích kia đánh trúng thì mẹ tung tay áo lên, trong nháy mắt đem công kích cách cửa sổ biến mất, sau đó ta nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc của mẹ.

“Haha... Quả nhiên là con!” Cửa sổ đột nhiên mở ra, lộ ra nụ cười tươi sáng của mẹ. Ta chưa kịp phản ứng thì đã bị mẹ kéo vào trong.

“Công chúa Iza, đây là con ta, gọi là Ki.” Mẹ vui vẻ ôm ta ngồi đối diện công chúa hỏa hồ, ta khó chịu trừng mắt nhìn mẹ, ta ghét nhất mẹ gọi ta là ‘Ki’

“Ồ? Đây là tiểu điện hạ của Tây quốc sao? Thật là đứa nhỏ đáng yêu!” Công chúa hỏa hồ kia tuy miệng khen nhưng trong mắt lại lộ vẻ oán độc. Hừ! Quả nhiên là người phụ nữ muốn cướp cha ta, loại phụ nữ này ta thấy nhiều rồi, tất cả đều là những kẻ ôm đồ kỵ muốn ra tay với mẹ ta, luôn lộ ra địch ý với ta. Nhưng mà một chiêu vừa này hẳn là ả ra tay rồi.

“Ừ! Ta cũng thấy rất đáng yêu! Rõ ràng là khuôn mặt bánh bao đáng yêu mà lúc nào cũng học theo cha nó, ngày nào cũng dùng bộ dạng lạnh lùng không thay đổi.”

Thật là, mẹ vui vẻ cái gì chứ? Người phụ nữ này rõ ràng muốn tới giành vị trí bên người cha của mẹ, sao mẹ còn vui vẻ mà nói chuyện như vậy? Đến lúc cha bị cưới đi thì con xem mẹ khóc thế nào!

Ta lạnh lùng trừng mắt nhìn công chúa hỏa hồ kia, giãy dụa khỏi mẹ, đi ra ngoài.

“Ki, con đi đâu?” Âm thanh của mẹ vang lên từ phía sau.

“Đi tới chỗ của cha!” Nói rồi ta đi ra khỏi phòng khách, không để ý mẹ đang lải nhải.

Mấy người phụ nữ trước kia đều dễ đối phó, chỉ hơi đe dọa hoặc là dùng thủ đoạn bạo lực một chút là được, nhưng mà công chúa Iza mang theo cớ kết minh đi theo nên rất khó giải quyết, mặc kệ thế nào, mẹ sẽ bị tổn thương. Cho dù bộ dạng ngu ngốc của mẹ luôn khiến ta ghét nhưng ta không cho phép bất kì ai làm tổn thương mẹ.

Qua ba ngày, công chúa hỏa hồ kia không có động tĩnh gì nhưng không có ý rời khỏi Tây quốc. Ta không khỏi cảm thấy phiền toái, mấy lần muốn nói với cha chuyện này thì công chúa kia xuất hiện hại ta không thể nói. Sau nghĩ lại, chuyện này không cần cha ra tay, dựa vào mình ta có thể thu phục công chúa hỏa hồ kia rồi. Cho nên mấy ngày nay ta luôn cho người theo dõi công chúa hỏa hồ đó.

Hôm nay công chúa hỏa hồ kia hẹn mẹ tới lương đình, nói có chuyện quan trọng cần nói. Ta đứng ở sau một cột cách xa đó, thu đi hơi thở, im lặng nghe họ nói chuyện.

“Công chúa Iza muốn nói gì?” Mẹ mở miệng hỏi.

“Ta muốn hỏi một chút... Cái đó, Sesshoumaru điện hạ chỉ có một thị thiếp là Fuyuki người sao?”

Này! Hồ ly chết tiết kia, người nói cái gì? Mẹ ta là thị thiếp khi nào? Rõ ràng là người vợ chính quy của cha! Còn có, Fuyuki là để người gọi sao? Ta cảm thấy móng vuốt của mình rất ngứa, thật sự muốn cào mặt cô ta ghê.

“A? Sesshoumaru có thị thiếp khi nào? Sao ta không biết?” Mẹ không rõ hỏi, cũng là một chiêu mạnh đánh vào hồ ly chết tiết kia. A, tuy rằng bình thường cái ngốc của mẹ khiến ta khó chịu nhưng lần này ta phá lệ yêu thích.

“A, xin lỗi, ta không biết người không phải là thị thiếp của Sesshoumaru điện hạ.”

Cổ ra về không biết, hừ!

“Nhưng một đại yêu quái cao quý như Sesshoumaru điện hạ hẳn không chỉ có mình Fuyuki người là người phụ nữ bên cạnh chứ?”

“Ừm...” Mẹ nghe tới đó thì cứng người, sau đó im lặng, từ góc độ của ta thì có thể thấy được vẻ u buồn của mẹ.

Ôi chào? Đây là sao? Mẹ... Mẹ nghi ngờ cha có người phụ nữ khác sao? Ta giật giật khóe môi.

“A! Ta nhớ mình có chuyện cần làm, đi trước” Mẹ đột nhiên đứng lên rời khỏi đó.

Cuộc nói chuyện này bị mẹ phui một cái là xong, bộ dạng của công chúa hòa hồ kia không có chút vui vẻ, hiển nhiên là ả chưa nói tới trọng điểm. Về mặt tào bôn kia khiến ta vui sướng vô cùng.

Vào lúc nửa đêm, tâm cung của cha mẹ lại truyền tới động tĩnh không nhỏ. Ta mơ màng tỉnh dậy, xoa mắt đi tới tâm cung của họ, chưa tới cửa thì đã bị Jaken tóm đi.

“Jaken, xảy ra chuyện gì?”

Jaken làm động tác không lên tiếng với ta, bảo ta tự xem.

Hơi đẩy cửa sổ ra nhìn vào trong. Ta thấy bộ đồ màu trắng của cha hỗn độn không chịu được, trong tay cầm lấy ngũ vĩ hồ ly màu tím, cau mày buồn bực. Mà năm cái đuôi dài bám trụ tay của cha, chỉ cần cha có một động tác thì sẽ có móng vuốt bén nhọn bay tới.

Con ngũ vĩ hồ ly màu tím kia có mùi rất quen thuộc, không lẽ là nguyên hình của mẹ? Đây là lần đầu ta thấy đấy! Nhưng họ sao vậy? Tại sao mẹ lại biến về nguyên hình? Ta khó hiểu nhìn Jaken.

Jaken bất đắc dĩ nói, “Fuyuki sama đang cáu kỉnh với Sesshoumaru sama, nói thế nào cũng không chịu biến thành hình người.”

“Vi sao?”

“Khụ! Đây là tình thú của người lớn, bây giờ thiếu gia Aki không nên hiểu, trở về ngủ đi!”

Ta nhủ mày đi trở về. Đi không xa thì nghe tiếng Jaken nhỏ giọng lầu bầu, “A, Fuyuki sama không biến thành hình người, tiếp theo thì Sesshoumaru sama cũng biến thành hình thú cho xem.”

Những lời này của Jaken ta vẫn không hiểu, xem ra tình thú của người lớn không phải là chuyện ta có thể hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Ngoại truyện 4

InuYasha.600.1092402

Sáng hôm sau, ra khỏi phòng thì đã thấy mẹ đang nằm ỉ trên bàn đá, bộ dạng không có chút sức lực, sắc mặt không tốt, đôi mắt đen thui.

Không lẽ sau khi nói chuyện với công chúa hòa hồ kia thì mẹ cũng có ý thức cha sẽ bị cướp đi, vì vậy... thức một đêm không ngủ?

Ta vốn không tính quan tâm mẹ, mẹ luôn mơ màng không để ý mọi thứ xung quanh. Hiếm khi mẹ có ý thức được tình địch tồn tại, hiếm khi có ý thức nguy cơ như vậy, không để ý mẹ thì thật sự đáng thương. Đương nhiên quan trọng hơn... Nếu mẹ tỉnh táo lại quên đi nguy cơ thì sao giờ?

Vì vậy ta dứt khoát đi qua, ngồi đối diện mẹ.

“Khụ khụ! Mẫu thân đại nhân sao vậy?”

Mẹ ai oán nhìn ta một cái thờ dài, “Là lỗi của Sesshoumaru, hại mẹ cả đêm không ngủ được”

A, vì sao là lỗi của cha? Phía là lỗi của con hóa hồ kia chứ? Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại thì cũng xem như là lỗi của cha, bởi vì cha hoàn mỹ nên mới nhiều người mơ ước, vì vậy mẹ mới buồn bã tìm phương pháp.

“Vậy mẫu thân đại nhân nghĩ được biện pháp ứng đối chưa?”

“Không cần gọi mẹ là mẫu thân đại nhân, gọi là mẹ — mẹ — hiểu chưa?” Tay của mẹ áp vào hai má ta nói.

“Con hiểu rồi” Lúc này mẹ mới vừa lòng thu tay về, ta buồn bực xoa hai má nhìn mẹ một cái, thật là, đem ta xem thành một đứa trẻ. Tuy rằng bộ dạng bên ngoài chỉ mới bảy, tám tuổi nhưng ta đã sống gần một trăm năm đó!

“Ài, có thể nghĩ được cách gì chứ? Căn bản ta không phải là đối thủ, ra tay nhất định bị trời lại”

Ừm, xem ra mẹ rất yếu! Thế mà đánh không lại con hóa hồ kia. Hơn nữa bị trời sao? Đó là chiêu thức của hóa hồ đó à? Không biết cùng quang tiên của cha thì ai lợi hại hơn?

“Cho nên con mới bảo mẹ nên học cha dùng yêu lực như thế nào là tốt nhất, không cần dùng cách của loài người!”

“Không có cách nào hết, ta cảm thấy cách của loài người dễ thao túng yêu lực hơn” Mẹ càng nói càng lộ vẻ vô tội, “Nhưng căn bản không phải là vấn đề sử dụng yêu lực thế nào mà vấn đề là Sesshoumaru rất chuyên chế. Hôm qua nghe ta nói công chúa hóa hồ kia bảo hấn không chỉ có mình ta, lại nhớ tới Inu no Taishou và Inu Yasha, sau đó, lúc tối mới thoáng ra một chút, sau đó thay đổi mặt...”

“...” Tại sao ta cảm giác chuyện ta và mẹ nói không cùng một sự kiện vậy nhỉ?

“... Kết quả mẹ đã trở về nguyên hình mà không chịu buông tha mẹ, mẹ bị ép buộc cả một buổi tối... Aizz! Sao mẹ lại nói với con chuyện này chứ?” Mẹ đột nhiên đỏ mặt hoang mang đứng lên “Con mau quên đi, vậy đi, mẹ đi trước”

“...” Ài, thật sự không cùng một chuyện! Ta đành phải nhìn mẹ rời đi không nói gì, có chút hối hận vì tìm mẹ nói chuyện, nó thật sự lãng phí thời gian.

Quên đi, chuyện này không thể trông cậy vào mẹ được, mẹ đúng là ngốc!

Tuy rằng nghĩ giúp mẹ giải quyết hóa hồ ly kia nhưng dù sao cũng là công chúa mang cờ liên minh tới, ta không dám tự ý ra tay. Chính là sau khi thấy một màn lúc chạng vạng ta đã buông tha suy nghĩ này.

Trong khu rừng đầy cây, ta thấy cha dịu dàng ôm con hóa hồ ly kia, hai người nói gì đó rất thân thiết. Cha... lại phản bội mẹ? Tuy rằng trước kia có không ít yêu nữ chạy tới trước mặt cha nhưng cha luôn lạnh lùng không nhìn bọn họ, bây giờ lại... Ta suýt nữa nhìn không được vọt ra ngoài, nhưng lo lắng bây giờ mà làm lớn thì cha sẽ đem con hồ ly kia về, mẹ cũng sẽ đau lòng lắm. Vì vậy ta cố gắng ép sự tức giận này xuống.

Đêm, con hồ ly kia đưa tới một bức thư, nói muốn gặp mặt ngoài thần xã. Hừ! Đúng lúc, ta đang buồn vì tìm không ra cơ hội gặp ả đây! Ta cười lạnh đốt bức thư.

Lúc đi ra cửa phòng thì thấy cha đi tới. Vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước giống như hình ảnh trong rừng chưa từng xảy ra mà chỉ là giấc mơ của ta.

Lúc đi qua cha ta đã hỏi, “Cha, sự tồn tại của mẹ với cha là thế nào?”

“Con hỏi cái này làm gì?” Giọng điệu lạnh lùng không chút cảm tình lại chọc giận ta.

“Trả lời con!” Cứ như là mất đi lý trí, hỗn loạn chất vấn. Ta chưa từng nói chuyện với cha như vậy, cho tới giờ ta luôn kính sợ cha, nhưng hôm nay...

Cha im lặng một hồi, dùng giọng nói thận trọng trả lời, “Fuyuki với ta mà nói... cho dù ai cũng không thay thế được.”

“Vậy là tốt rồi!” Vậy là tốt rồi, cha, mong cha nhớ kỹ lời nói hôm nay, cho dù biết con ra tay với hóa hồ kia cũng hi vọng cha nhớ lời nói lúc này của mình.

Ta không do dự mà bước đi, chạy tới nơi con hóa hồ đòi gặp mặt.

“Hẹn ta ra làm gì?” Ta dùng giọng điệu bình tĩnh nói.

Con hóa hồ kia khẽ cười nói, “Ngươi cũng thấy rồi nhỉ? Chuyện trong rừng lúc chạng vạng...”

“Ngươi muốn gì?” Ta lạnh giọng.

“Haha, ta vốn chỉ định trở thành người phụ nữ của Sesshoumaru điện hạ là được rồi. Nhưng mẹ ngươi lại không cho ta gặp điện hạ. Có điều cuối cùng ta vẫn gặp được Sesshoumaru điện hạ, không nghĩ tới lại hoàn mỹ như vậy!”

“.....”

“Cho nên ta đổi ý, ta quyết định trở thành người phụ nữ duy nhất của Sesshoumaru điện hạ. Mà người thừa kế duy nhất của Sesshoumaru điện hạ người chính là chương ngại lớn nhất, chỉ cần người biến mất mất...” Khuôn mặt của người phụ nữ kia lộ ra vẻ dữ tợn làm cho ta hồi hận vì từng đánh giá ả đẹp hơn mẹ. Người như ả thì xấu xí không thể chịu nổi.

“Chỉ mình người mà có thể đối phó với Aki ta sao?” Buồn cười! Thân là con nối dòng của đại yêu quái, sao ta có thể chết đơn giản trong tay của hồ ly này?

“Yêu lực của người rất mạnh, ta luôn quan sát người. Cho nên, để người biến mất ta đã chuẩn bị rất tốt” ả ta cắt ngón tay, đem máu giọt xuống đất thì một ma pháp cổ xưa xuất hiện.

“Cái gì... Sao? A—” Ta chưa kịp kinh ngạc thì ánh sáng màu vàng xuất hiện, vây khốn chân ta. Sau đó là cơn đau kịch liệt xuyên qua thân ta, yêu lực hoàn toàn bị che lại, thân thể không chút sức lực.

“Biết tại sao ta bảo người tới thần xã không? Vì đây chính là nơi giữ lại trận pháp của thánh nhân, trận pháp có thể che đi yêu lực của đại yêu quái” ả cười đắc ý “Tuy rằng đã lâu, trận pháp mất đi chút hiệu lực nhưng để đối phó với con nối dòng của đại yêu quái vẫn dư dả”

Đáng giận! Là ta sơ ý... Ta sẽ chết ở trong tay hồ ly này sao? Thật sự... không cam lòng!

“Công chúa Iza thật cao hứng đó! Tội vậy mà lại chạy tới thần xã rách nát này tản bộ” Một giọng nữ vang lên, ta không khỏi nao nao. Âm thanh đó rất quen thuộc, giọng nói lười biếng đó ta đã nghe gần một trăm năm, giọng của mẹ. Nhưng hôm nay lại không giống như trước, giọng điệu vẫn như trước có điều khí thế lại vô cùng sắc bén.

Mẹ đi ra khỏi bóng tối, khoe miệng nở nụ cười, đôi mắt màu xanh tối lại. Đây là lần đầu ta thấy mẹ như vậy, tức giận vô cùng, mỗi cái nhăn mày đủ khiến người ta sợ hãi.

“Mẫu thân... đại nhân...”

Aiz, đứa trẻ này, mẹ nói bao nhiêu lần rồi? Gọi là mẹ.”

“Mẹ...” Lần đầu tiên ta ngoan ngoãn nghe lời gọi ra miệng.

“Ừ, rất ngoan!” Mẹ cười khanh khách, quay đầu nhìn hồ ly kia, “Công chúa Iza đem con trai ta đi tản bộ lâu vậy rồi ta cũng nên đem nó về ngủ thôi!”

“Người nghĩ rằng có khả năng sao?” Vừa dứt lời thì ả biến thành hồ ly màu đỏ đánh về phía mẹ

“Mẹ —”

“Ấy da, thật sự phiền toái!” Màu tím chợt lóe lên, mẹ biến thành ngừ vĩ hồ ly màu tím đánh với hồ ly màu đỏ.

Yêu khí mạnh mẽ va chạm trong không trung tạo ra từng cơn lốc. Không bao lâu thì con hồ ly màu đỏ té từ trên trời xuống, biến thành hình người. Mẹ cũng hóa thành người đáp xuống mặt đất nhìn ả ta.

“Người, người là người của bộ tộc thiên hồ...” ả ta có chút hoảng sợ chỉ vào mẹ run giọng nói.

“Ồi chào – Thì ra người không biết à?”

“Hừ! Thiên hồ thì sao? Hôm nay con người vẫn chết ở đây!” Nói rồi ả làm động tác kì quái, trong trận pháp xuất hiện mũi tên bay về phía ta.

Mẹ –

Nói không nên lời, mẹ xuất hiện trước mặt ta, đem ta ôm vào trong lòng bảo vệ, hai ngón tay kẹp lấy mũi tên, yêu lực ngưng tụ lại, đem nó phá hủy.

“Haha, bây giờ cả người cũng vào trong trận, xem người làm gì ta được đây?” ả ta nở nụ cười vui vẻ khi đạt được mưu kế.

“Thật không?” Mẹ cười, “Lúc này ta đã nhẹ tay nhưng người không biết hồi cải, vậy cũng hết cách. Ác ý của người ta nhận, người cũng nên nhận lấy quả đáp lễ của ta đi thôi!”

Mẹ vừa nói xong thì tháo dây trói chân ta, ôm ta đi ra khỏi trận pháp.

“Sao có thể như vậy? Sao người có thể động?”

“Loại trận pháp này hoàn toàn không có tác dụng với ta! Haha, có lẽ do ta là yêu quái được thần quan tâm ấy mà!”

Gạt người, rõ ràng trên người đã truyền ra mùi máu tươi. Gạt người, rõ ràng thân thể đang run rẩy, tại sao còn cậy mạnh? Ta túm vạt áo của mẹ, gắt gao cắn môi dưới.

“Đừng tới đây! Ta sai rồi, tha cho ta đi...” ả ta chột vạt lùi về sau, sợ hãi nhìn mẹ đang tới gần.

“Xin lỗi, người dám tổn thương con của ta thì ta không bao giờ tha thứ cho kẻ đó!” Đi ra khỏi pháp trận, xung quanh mẹ xuất hiện kết giới màu tím, sau đó tới gần ả, ả chưa kịp hét chói tai thì đã biến thành tro tàn.

Sau khi ả ta biến mất thì mẹ ngã xuống.

“Mẫu... Mẹ, mẹ sao rồi?” Ta nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của mẹ.

“Không có chuyện gì, đột nhiên mất sức thôi. Đánh nhau đúng là chuyện rắc rối nhất!”

“Mẹ...”

“Con thật là, sao có thể để loại ảo thuật cấp thấp đó lừa chứ?”

“Hả?” Ta ngơ ngác nhìn mẹ.

“Hình ảnh con thấy lúc ở rừng là ảo thuật do hỏa hồ ly dùng, nó là giả! Đúng là... Ảo thuật của ả còn không bằng một phần mười Lạc Phi Li mà con cũng dễ bị lừa...”

Mẹ cần nhẫn nại, ta cái gì cũng không nghe vào. Ta bị lừa, cũng chính ta nghi oan cha, xong rồi, quan trọng là ta đã nói mấy lời đó với cha. Đang nghĩ thì hơi thở của cha xuất hiện ở phía sau.

“Đây là một mình con giải quyết?” Âm thanh của cha vừa lạnh lùng lại mang theo sự tức giận, cha đi tới chỗ mẹ, hoàn toàn xem nhẹ ta.

“Cái đó...” Mẹ ngồi xuống, chợt dạ không dám nhìn cha, cuối cùng dưới ánh mắt lạnh lùng của cha, túm lấy tay áo úy khuất nói, “Ta không cố ý để bị thương...”

“...” Cha im lặng.

“Sesshoumaru...” Mẹ ngẩng đầu, mở hai tay ra làm nũng với cha, “Ôm một cái!”

Ta thật sự hết nói nổi với mẹ rồi, đứng dậy lùi hai ba bước, tạo khoảng cách với mẹ.

Cuối cùng cha vẫn thua dưới thế tấn công cố tình gây sự của mẹ, xoay người bế mẹ lên, đi về phía nhà.

Ta, Aki, sống gần một trăm năm, rốt cuộc cũng biết mẹ của ta không yếu mà còn mạnh đến mức có thể cùng cha sóng vai mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tao Nhã Chính Là Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.